

Tịnh Phi Dương Quan

Contents

Tịnh Phi Dương Quan	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	23
4. Chương 4	38
5. Chương 5	49
6. Chương 6	61
7. Chương 7	69
8. Chương 8	81
9. Chương 9	98
10. Chương 10	103
11. Chương 11	117
12. Chương 12	134
13. Chương 13	144
14. Chương 14	162
15. Chương 15	183
16. Chương 16	192
17. Chương 17	200
18. Chương 18	220
19. Chương 19	223

Tịnh Phi Dương Quan

Giới thiệu

Đại gia tộc hắc đạo thời trước bị lật bại, con út của Hà gia là Quân Duyệt ngây thơ khờ dại tùy hứng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-phi-duong-quan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Màn đêm lại dần dần buông xuống.

Đèn đường bắt đầu sáng lên, thành phố từ từ trở nên yên tĩnh mỹ lệ, ánh sáng vàng cuối chân trời, vẫn có chút hào quang mơ hồ nhàn nhạt, như ẩn như hiện, tựa như một dải lụa mỏng.

Lụa mỏng bao trùm lên người tôi.

Lặng lẽ đi tới một góc phố ngập tràn bóng tối, dải lụa mỏng kia, vẫn bao trùm lấy tôi.

Tôi biết nó sẽ không biến mất.

Nó sẽ không khiến cho người ta phải đau, nhưng cũng sẽ không khiến cho người ta ấm áp, nó không có thực thể, chỉ là một loại mộng lung tựa như có thể không cần để ý đến sự tồn tại của nó. Nhưng lại không cách nào thực sự không để ý.

Trốn không thoát.

Trên đời luôn luôn có một thứ gì đó, mà người ta vĩnh viễn không thể trốn thoát.

Tôi mở cửa phòng, ném chìa khóa lên giường.

Căn phòng xếp giản đơn nhỏ hẹp như một tổ chim bồ câu, ngoại trừ vãn vẹn chiếc giường chỉ đủ cho một người nằm, ngay cả muốn nhét thêm vào một cái ghế cũng không dễ dàng.

Nhưng tôi thì cần gì một cái ghế chứ? Nơi này chật chội đến nỗi không thể chứa thêm người khác, nguyên bản chính là chỉ thuộc về tôi.

Cởi giày, nằm lên giường ôm lấy đầu gối, co người lại, tôi biết, tôi sẽ lại bắt đầu lặng lẽ rơi lệ.

Anh hai nói đàn ông rơi lệ là một sự sỉ nhục, tôi đã từng, rất đồng ý như vậy.

Nếu như, tôi có thể giống anh hai, lớn lên cao lớn như vậy, có bờ vai rộng như vậy, được nhiều ánh mắt tán thưởng ngưỡng mộ đuổi theo như vậy, được nhiều cô gái tươi cười vây quanh, có lẽ, tôi sẽ vĩnh viễn đều cảm thấy rơi lệ, bất quá chỉ là một sự sỉ nhục.

Anh hai nói đàn ông đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ, tôi thực sự đã từng rất đồng ý điều ấy.

Vậy nên anh ấy thực sự đã đổ máu, nghe nói trước khi chết, máu chảy khắp nơi.

Đám đàn em đưa anh vào bệnh viện, hai tay cũng nhuộm đầy máu, y tá đặt anh lên giường bệnh, trên giường cũng đều là máu.

Tôi nghĩ cho dù vào thời điểm ấy, anh hai cũng không chảy một giọt nước mắt. Vậy nhất định là phi thường dũng cảm, oanh liệt đến mức khiến cho tất cả chú bác và đám đàn em phải cảm động, bọn họ đã không đi theo nhầm người.

Câu nói cuối cùng giữa anh hai và tôi, rất đơn giản.

Anh ấy nói, “Anh thực sự không hiểu.”

Lúc đó tôi chưa biết anh sẽ một đi không trở về, chỉ nghe mà không nói lời nào.

Kỳ thực cho dù tôi hiểu, có lẽ cũng sẽ không nói được lời nào.

Sao anh lại hiểu được?

Anh hai, anh không ở trong cuộc, sao có thể hiểu được?

Làm sao hiểu được, em, và An Nhiên.

Cũng không phải là em không muốn nói, chỉ là em không nói được.

Có những chuyện mà ngôn ngữ khó có thể biểu đạt, tôi nghĩ trên đời có những từ còn chưa được liệt vào từ điển, nhưng lại khắc rất đau vào lòng người, đến nỗi người biên soạn cũng không chịu nhập vào từ điển.

Khi nói không nên lời, tôi lựa chọn rơi lệ.

Đây không phải là sỉ nhục, chỉ là một loại phương thức.

Khi ngôn từ trở nên thiếu sức sống, tôi thực sự hi vọng có cái gì đó, có thể thay tôi chảy xuôi những điểm điểm tích tích ấy.

Chỉ đến khi dùng đầu ngón tay chạm đến giọt ẩm ướt trên gương mặt, tôi mới có thể xác định được mình kỳ thực chưa quên mất.

Tôi muốn quên, lại không muốn quên, thì ra đều còn khắc ghi tất cả.

Đúng, khắc ghi.

Vô cùng đơn giản, giống như chữ khắc trên mặt đá, có điều chỉ là hai từ.

An Nhiên.

Tôi đã từng hỏi An Nhiên, “Chữ ‘nhiên’ trong ‘an nhiên nhập thụ’ phải không?”

“Không, chữ ‘nhiên’.” An Nhiên xé xuống một góc nhỏ từ vỏ hộp thuốc lá, viết cho tôi xem, “Nhiên, chữ ‘nhiên’ trong từ ‘nhiên thiêu’.”

(an nhiên nhập thụ: đi vào giấc ngủ bình yên.

thiên nhiên: thiêu đốt.

2 chữ “nhiên” này đồng âm khác nghĩa.)

Tôi đã hiểu, “Chữ ‘nhiên’ kia có ánh sáng?”

“Đúng, chữ ‘nhiên’ kia có ánh sáng.”

Tôi cười.

Lúc trước tôi thật quá ngây thơ.

Tôi chỉ biết ánh sáng, lại quên mất điều kiện tiên quyết để có ánh sáng, là thiêu hủy.

Nhiên thiêu, kỳ thực là một loại thiêu hủy.

An Nhiên rất đẹp trai, nếu như tôi là thi sĩ, sẽ không tiếc đem tất cả hình dung từ có trên đời để miêu tả anh.

Đáng tiếc, tôi không phải thi sĩ.

Tôi chỉ biết hai chữ, đẹp trai, dường như đây là đại biểu cho đánh giá của tôi về An Nhiên, chỉ ít là đại biểu cho đánh giá của tôi về vẻ ngoài của anh.

Cho đến tận bây giờ, đọc qua các loại báo chí hình hình thức thức, tôi mới hiểu được, thì ra ca ngợi một người, chỉ dựa vào thị giác, cũng có thể có nhiều thủ pháp như vậy.

Anh tuấn, điển trai, dáng vẻ bất phàm, phong độ phiên phiên, gợi cảm, tràn đầy lực hấp dẫn...

Nhiều lời ca tụng như vậy, tôi thiếu chút nữa đã tưởng rằng đó là một vị hoàng tử từ phương xa đến đính ước, tôi thiếu chút nữa đã tưởng rằng anh là xuất thân thanh bạch, như cánh chim bay trên bầu trời xa xôi chưa từng lay dấn hồng trần, chứ không phải là tân trùm hắc đạo lãnh khốc kia, không phải người ấy, người đã từng xuất hiện trong cuộc đời tôi – An Nhiên.

Đúng, ca ngợi anh đi.

Anh đã đứng trên đỉnh cao, nắm trong tay quyền thế sáng chói, làm hoa mắt người trong thiên hạ.

Ca ngợi anh đi, An Nhiên quyền lực như mặt trời ban trưa.

Ca ngợi anh, tà mị, có khí chất, trời sinh An đại công tử có khí khái vương giả.

Anh không phải là An Nhiên của tôi.

Không còn đứng sau lưng tôi bất cứ lúc nào, nhìn tôi chờ xem tôi có muốn ngồi xe đi ra ngoài giải sầu hay không.

Không còn cầm cuốn sách thật dày, nhíu mày, cố chấp đọc từng câu từng chữ, sau đó quay đầu lại liếc nhìn tôi, mang theo một tia quả trách nói, “Quân Duyệt, khi nào thì cậu mới có thể tu tâm dưỡng tính?”

Không phải là người ấy, bắt tôi học thuộc từng chữ Tiếng Anh, khi tôi nhịn không được mà lớn tiếng kháng nghị, An Nhiên lại vươn bàn tay to lớn ra vỗ về tôi.

Con người tại sao lại có thể thay đổi nhiều như vậy.

Người vốn tưởng rằng ẩn giấu đằng sau tấm mặt nạ là bản tính, sau đó mới phát hiện, đằng sau tấm mặt nạ, chỉ là khuôn mặt.

Người vốn tưởng rằng bên dưới khuôn mặt là bản tính, sau đó lại phát hiện, bên dưới khuôn mặt, bất quá chỉ là tâm phế (tim phổi).

Bên dưới tâm phế là bản tính sao?

Không phải.

Sẽ có một ngày, người hiểu ra rằng, phía sau bản tính, còn có một tầng bản tính khác.

Giường nhỏ thực sự rất lộn xộn.

Tôi chưa từng dọn dẹp hẳn hoi.

Quần áo cùng báo chí chất ngổn ngang ở đầu giường, thuận tay rút ra một tờ, cũng có thể nhìn thấy tên tôi.

Quân Duyệt, cậu trốn không thoát.

Dòng chữ lớn như vậy, in màu đỏ, gai mắt đến dọa người.

Trên mặt báo nào cũng có, mỗi ngày đều có, từ trung tâm phồn hoa đến thành nhỏ xa xôi, tôi ngạc nhiên vì anh nguyện ý tiêu tốn nhiều tiền bạc như vậy, ngày này qua ngày khác, nhắc đi nhắc lại một sự thực không cần phải nhắc nhở.

Hà tất chứ, An Nhiên.

Tôi biết tôi trốn không thoát.

Tôi biết.

Tôi đã hai bàn tay trắng, còn anh, lại sừng sững quân lâm thiên hạ.

Tôi sao có thể trốn?

Tôi khóc trong căn phòng nhỏ của mình.

Khóc đến không còn lại gì, hẳn là sẽ kết thúc.

Xa cách lâu như vậy, tôi cuối cùng cũng học được cách kiến hảo tự thu*.

(*cảm thấy gần đủ thì liền buông tay, phải hiểu rõ chừng mực)

Khóc đủ sẽ ngừng lại, không để dấu tích xuất hiện trên mặt vào ngày mai.

Hưu Lan là một nơi rất yên bình, Sang Đạt là một công ty rất nhỏ, nếu như mang một đôi mắt đỏ hồng đi làm, nhất định sẽ có đồng sự tò mò truy hỏi.

Bọn họ sẽ hỏi, “Tiểu Tiêu, cậu khóc sao?”

“Tại sao lại khóc?”

“Thất tình sao?”

“Nhớ nhà sao?”

Bọn họ không biết tôi không phải họ Tiêu, bọn họ cũng không biết, tôi đã không còn nhà.

Thời điểm máu anh hai chảy khắp mặt đất, nhà của tôi cũng đã tan biến thành mây khói rồi.

Gia đình bá chủ của hắc đạo thường đều như thế, bên ngoài rực rỡ huy hoàng, kỳ thực bất quá là lưu huỳnh hỏa được, chỉ cần một ngọn lửa rơi xuống, sẽ nổ ra pháo hoa chói lọi kinh sợ thế gian.

Cha tôi cho rằng thời kỳ rực rỡ huy hoàng có thể duy trì rất lâu, chỉ ít có thể tồn tại cả đời này, cho nên ông đem tôi giao cho anh hai.

Trước khi lâm chung, ông nói, “Quân Duyệt, đi theo anh hai, nó sẽ chăm sóc con. Đời này kiếp này, các con đều là anh em.”

Mẹ đối với người anh trai cùng cha khác mẹ này của tôi lại không hề tin tưởng, trước khi lâm chung, đã để lại cho tôi một lời khác.

Bà nói, “Anh em ruột cũng còn có lúc xa cách, huống chi con và Quân Kiệt. Quân Duyệt, đi theo An Nhiên đi, nhà hắn từ đời ông nội đã theo ông con đi tranh đấu thiên hạ, vào sinh ra tử, mấy đời giao tình. An Nhiên nếu có một chút lương tâm, nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt.”

Hai người mạnh mẽ, một thư một hùng.

Một người là Hà lão đại giang hồ hô mưa gọi gió, một người có cha và ông nội đã từng hô mưa gọi gió – Hà nhị phu nhân.

Lời nói khi lâm chung của hai người, cuối cùng đều đã sai lầm.

Anh hai không chăm sóc tôi một đời một kiếp; anh ấy đã chảy tấn giọt máu cuối cùng, oanh oanh liệt liệt ra đi.

An Nhiên cũng không chăm sóc tôi, anh đoạt đi tất cả mọi thứ của anh hai, cũng đoạt đi tất cả của tôi, sau đó mua chuộc báo chí, bố cáo thiên hạ, nói sáu chữ: Quân Duyệt, cậu trốn không thoát.

Quá đáng.

Lời nói khi lâm chung này, quá sai lầm.

Tôi làm rất tốt, cuối cùng cũng không ra khỏi cửa với cặp mắt đỏ.

Từ trong căn phòng nhỏ đi ra, mua bữa sáng bình thường nhất, vừa đi vừa vội vàng nhai nuốt. Đằng trước đằng sau, cảnh tượng đô thị hối hả, dòng chảy tấp nập xô bồ của cuộc sống. Tôi dễ dàng tan hòa vào trong đó, ẩn mình trong biển người mênh mông mờ mịt, ăn bữa sáng của mình, khi đi ngang qua sạp bán báo, ngó qua những tờ báo mới nhất trong ngày đang được bày trên đó.

Bác ở công ti dưới lầu đã rất quen thuộc với tôi, khi nhìn thấy tôi lại gật đầu mỉm cười.

Khi vừa mới đến nơi này, ông thường dùng biểu tình cổ quái để chăm chú nhìn tôi.

Ông chủ nhắc nhở về tôi, người này, là một cậu ấm.

Bác ấy cười chuyển lời lại cho tôi, tôi không để ý chỉ cười rộ lên.

Cặp mắt già nua lơ mờ kia, thì ra lại sắc bén như vậy, có lực nhìn thấu đến vậy.

Thật muốn dùng thị lực rất tốt của tôi để đổi lấy cặp mắt ấy.

Nếu vậy, biết đâu, khi lần đầu tiên nghe thấy câu “Chữ ‘nhiên’ trong từ ‘thiên đột’” kia, tôi sẽ lùi lại thật xa, lùi thật xa vào trong bóng tối, ẩn giấu thân hình, nín lại hơi thở, cho đến khi tôi quên cái gì là ánh sáng, cái gì là thiên đột.

Đáng tiếc, không có biết đâu.

Khi lên lầu thì chạm mặt ông chủ, liền cùng ông đi xuống cầu thang.

Ông chủ nói, “Tiểu Tiêu, tháng sau, cậu bắt đầu qua bên bán hàng đi.”

Tôi nói, “Tôi vẫn muốn ở trong công ty trông coi hàng hóa, rèn luyện một chút.”

“Đã trải qua rèn luyện tạm ổn rồi.” Ông chủ cười nhìn tôi, vỗ vai tôi, “Cậu ngoại hình xuất chúng, làm người bán hàng sẽ rất có thành tích.”

Tôi không lên tiếng, để ông ấy tự tán dương tự thân thiết mà vỗ lên bả vai mình.

Nếu như là hai năm trước, điều đó sẽ không có khả năng phát sinh.

Tay ông ấy trước khi chạm vào tôi, sẽ bị An Nhiên lạnh lùng ngăn lại.

Trước khi ông ấy lại gần tôi, sẽ bị anh hai điều tra rõ lai lịch của mười tám đời tổ tông, cho dù tìm không ra tỳ vết gì, cũng sẽ khinh thường mà nói một câu, “Quân Duyệt không thích giao tiếp với những kẻ vớ vẩn.”

Nhưng tôi không phải là Hà Quân Duyệt, tôi là Tiểu Tiêu.

Cho nên ông ấy có thể biểu đạt thân thiết với tư cách là ông chủ, vậy nên, ông đã hạ quyết định, tôi chỉ đành ngậm miệng.

Đi hết cầu thang của tầng năm cũ nát, tám biển công ty treo nghiêng trên cửa sắt đã ở phía cuối hành lang.

Tôi trầm mặc đi theo sau ông chủ, bước trên hành lang gạch đầy bụi, cân nhắc xem có nên từ chức hay không.

Bán hàng phải tiếp xúc nhiều với người ngoài, tôi không muốn biết quá nhiều người, lại càng không muốn giao tiếp lấy lòng khách hàng.

Đối với tiền bạc, từ nhỏ tôi đã được học cách sử dụng như thế nào, nhưng chưa từng được học phải làm thế nào để lấy được từ trong tay người khác.

Tôi không muốn đi đuổi theo từng nhà để chào hàng, nhưng nếu từ chức rồi, thì biết đi đường nào?

Tôi suy nghĩ đến có chút nhập thần, tới trước cửa công ty, mới phát hiện ra không ổn.

Có lẽ dòng máu đang chảy trong người suy cho cùng vẫn là của cha mẹ, trực giác nguy hiểm của xã hội đen có di truyền đến tôi một chút, thần kinh tôi tựa hồ bị cái gì đó hơi hơi khuấy một cái, không chút do dự xoay người lại.

Đi đến cửa cầu thang, hai người đàn ông xa lạ tươi cười thân thiết lễ phép nghênh đón, “Nhị thiếu gia, An tiên sinh muốn gặp ngài.”

Tôi sửng sốt một thoáng, kim lòng không đập mà bật cười.

Hảo một vở kịch cũ nát.

Nửa đầu đặc sắc gay cấn, đầy hi vọng, quanh co một hồi, đột nhiên xoay ngoắt một trăm tám mươi độ, làm chấn động lòng người xem, kết cục, lại xưa như trái đất.

Tôi quay đầu lại, nhìn phía cuối hành lang, ông chủ đã không thấy tung tích, không biết đang ở góc nào đằng sau cánh cửa công ty kinh hoàng run rẩy, hai gã đàn ông xa lạ, đi đằng sau tôi như thú săn.

“Nhị thiếu gia, An tiên sinh đang chờ.” Người phía trước lại nói, câu chữ nho nhã lễ độ.

Tôi quay đầu lại, lẳng lặng nhìn hắt.

Người là người làm việc cho An gia, người gọi ai là thiếu gia?

Hà Quân Duyệt, chỉ là nhị thiếu gia của Hà gia, cậu không phải họ An.

Hắn tốt tính để mặc cho tôi đánh giá, chờ hai người đồng nghiệp đã tiến sát tới phía sau tôi, mới nhẹ nhàng nói, “Nhị thiếu gia, hà tất phải muốn chúng tôi động thủ, Hà gia quá khứ dù sao cũng có uy tín danh dự, chúng tôi không muốn làm khó dễ cậu.”

Hắn thực sự không muốn làm khó, nói xong lời này, lại vẫn cho tôi thời gian ba giây ngăn ngủ để đầu hàng. Sau ba giây, hắn nhẹ nhàng bật tay cái “tách”.

Hai cổ tay bị một bàn tay xa lạ nắm trụ, bắt chéo sau lưng, tôi bình tĩnh đến bất ngờ.

Cầu thang tầng năm, tôi vừa mới từng bước đi lên, bây giờ, lại lảo đảo loạng choạng, từng bước đi xuống.

Xuống dưới lầu, liền bị nhét vào trong một chiếc xe có rèm che bên đường, suốt quá trình xe chạy, tay vẫn bị túm chặt.

Bị người xa lạ, lạnh lùng nắm trụ.

An Nhiên, tay của tôi rất đau.

Mẹ tôi từng nói, anh sẽ hảo hảo chăm sóc tôi.

Anh đã từng nói, “Quân Duyệt, cho dù chỉ là một mảnh lá cây rơi xuống, cọ lên người cậu, tôi cũng sẽ đau lòng.”

Nhiều năm như vậy, anh đều chỉ lặng lẽ nhìn tôi, diêm ngôn mật ngữ ít đến đáng thương.

Ít như vậy, cho nên chỉ vài câu chữ đó, tôi đều ghi nhớ kỹ toàn bộ.

Cho tới bây giờ, không có lá cây.

Cho dù có, anh hẳn là cũng sẽ không còn đau lòng nữa. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Hưu Lan là một thành phố hẻo lánh, những tên bá chủ tay nắm đại quyền, suốt ngày mơ màng trong men say thường chỉ thích nơi phồn hoa sầm uất.

Tôi ngồi trong xe có rèm che, nhìn từng gốc cây đại thụ lướt xẹt qua bên ngoài cửa sổ, đến sân bay gần nhất, lại nghiêng ngả loạng choạng bị đẩy lên phi cơ, có lẽ vì đã ở trong phi cơ tư nhân, lại cảm thấy túm cổ tay tôi rất phiền toái, nên đã đổi thành một chiếc còng tay bằng kim loại.

Đơn giản, móc một đầu vào thanh ngang của chiếc bàn để đồ ăn trước mặt, cố định ở đó.

Ngay sau đó phi cơ bắt đầu hoạt động, cảnh vật lại bay vút về phía sau, xuyên qua tầng mây, ngay cả phong cảnh cũng không thấy nữa, ánh mặt trời từ khung cửa sổ rọi thẳng vào, tầng mây cũng không thể chắn được, sáng lạn đến nỗi đủ để làm tổn thương đôi mắt.

An Nhiên nhất định đang ở một nơi rất xa.

Bay rất lâu, đã suy nghĩ được rất nhiều, máy bay mới bắt đầu hạ xuống.

Tôi tưởng rằng sẽ lập tức bị mang đi gặp kẻ đứng đằng sau giật dây, kết quả là đã tính sai.

Đương nhiên, sẽ không có người đến nói cho tôi biết vì sao An Nhiên không xuất hiện. Tôi chỉ là một kiện hàng hóa được vận chuyển, từ xe hơi đến phi cơ, từ phi cơ đến một chiếc xe hơi khác, lại bị kéo vào một gian phòng đơn giản nào đó.

Gã đàn ông đã đưa tôi đến hỏi tôi, “Nhị thiếu gia, cần đi toilet không?”

Tôi lắc đầu.

Ba giây sau, tôi mới hiểu được dụng ý trong câu hỏi này của hắn.

Trước khi rời đi, hắn tùy tiện chọn một song sắt cửa sổ, móc còng tay vào, cố định hai cổ tay tôi ở đó.

Tôi nói, “Không cần phải vậy, tôi cũng trốn không thoát.”

Hắn nhìn tôi, hơi hơi mỉm cười, “Tôi biết.”

Sau khi cửa đóng, suốt một đêm không hề mở ra thêm lần nào.

Tôi tro tro, bị xích trong một góc phòng, đèn trên trần nhà cũng tắt, một mảnh tối om.

Mặt, còn có song sắt cửa sổ dựng thẳng, còn có ánh đèn đường cách đó không xa, còn có ánh trăng.

Dạ dày trống rỗng, cũng không cảm thấy quá đói.

Tôi chỉ thấy khát nước, đôi môi khô nẻ, quay đầu nhìn lại, trên mặt bàn đối diện đặt một bình nước nguội, còn xếp sáu cái chén chỉnh tề.

Đáng tiếc, hơi xa.

Buổi sáng ngày hôm sau, cửa mở.

Cởi bỏ còng tay, bị mang ra hành lang, bước qua rất nhiều cửa phòng, đi bên dưới đèn chùm thiên hoa tỏa sáng rực rỡ, bước trên bậc thềm cẩm thạch đầy khí khái, cánh cửa rất nặng phía trước được hai người đàn ông đứng hai bên trịnh trọng mở ra.

Tôi nhìn thấy An Nhiên.

Anh ngồi phía sau bàn làm việc xa hoa, chờ tôi.

Cũng một hình tượng giống như trên báo chí, anh tuấn, điển trai, dáng vẻ bất phàm, phong độ phiến phiến, gợi cảm, tràn đầy lực hấp dẫn.

Xa lạ đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy lạnh giá trong tâm.

Nhìn thấy tôi, anh quan sát vẻ ngoài một lượt, sau đó nói, “Suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không một giọt nước vào miệng.”

Tôi hiểu ra.

Vì sao đêm qua anh không gặp tôi, vì sao còng tay tôi, nước trong phòng lại đặt ở một bên.

Tôi cười khổ, “Tôi không biết anh lại hận tôi đến vậy.”

An Nhiên lắc đầu, “Quân Duyệt, tôi không hận cậu.”

Sau đó, anh mỉm cười, “Tôi chỉ là không đau lòng vì cậu như trước nữa.”

Anh đi tới, nắm cổ tay bị còng suốt một đêm của tôi, hôn nhẹ lên dấu vết đỏ thẫm, ánh mắt tỏa sáng nhìn tôi chăm chú, “Sự thay đổi của con người, thực sự rất đáng sợ, phải không?” Nói xong, anh đưa tôi đến bên ghế sofa, chậm rãi đi xuống.

Động tác rất thông thả ung dung, tuyệt không hề hung bạo.

Không chứa lực đạo cự tuyệt, mỗi đầu ngón tay đều tùy ý chỉ rõ, đều đang rõ ràng nói cho tôi biết, anh mới là người làm chủ.

Tôi không nghĩ tới chuyện phản kháng.

Tôi biết rõ khí lực của anh có bao nhiêu, biết rõ động tác của anh nhanh bao nhiêu.

Cách đây không lâu, anh từng đứng trước mặt tôi, dùng nắm đấm của mình, đem những kẻ thân hình vạm vỡ dám lớn mật mưu đồ bắt cóc tôi đánh cho không đứng dậy nổi.

Cách đây không lâu, tôi đã nghĩ rằng, ở bên cạnh anh, tôi sẽ vĩnh viễn, không tổn hại dù chỉ một sợi tóc.

Tôi lặng lẽ nằm trên ghế sofa, hỏi anh, “Anh làm như vậy, không cảm thấy dễ tiện sao?”

Anh đã công thành danh toại, chỉ trong nháy mắt, là có thể hủy đi một con kiến bé nhỏ như tôi.

Đối lập xa như vậy, lại không buông tha mà giậu đổ bìm leo như thế.

Anh đang hôn tôi trắng trợn từ phía sau, nghe thấy lời này của tôi, khẽ cười giễu.

Tách chân tôi ra, trực tiếp tiến thẳng vào.

Tôi đau đến phát run, anh lại đang hưởng thụ.

Tốc độ của anh rất chậm, rất cứng rắn, chậm rãi tiến vào, chậm rãi rút ra, khẽ cười phía sau tôi, “Không đề tiện, cậu hôm nay sao có thể chịu nằm ở đây để tôi xuyên vào?”

Tiếng cười lơ đãng, và ngôn từ khiếm nhã, đều thật xa lạ.

Tôi biết anh là An Nhiên.

Nhưng, không phải An Nhiên của ngày trước nữa.

An Nhiên của ngày trước, đã từng rất nghiêm túc, đọc cho tôi nghe hai câu thơ.

“Túng tử hiệp cốt hương, bất tàm thể thượng anh.” (Dẫu chết đi xương cốt còn vương hương, không hổ thẹn với anh hùng trên trần thế)

Anh dạy dỗ một kẻ ngả ngớn ngỗ ngược là tôi, “Quân Duyệt, con người là linh hồn của vạn vật. Cho dù không thể trở thành anh hùng, cũng phải làm một anh linh.”

Tôi hỏi, “Người như thế nào mới được tính là anh hùng?”

Vấn đề này xem ra không thể trả lời được thật tốt.

Ngày hôm sau, anh mới trả lời tôi bằng mười một chữ cực lớn, “Có chí khí, có trách nhiệm, không làm việc đề tiện.”

An Nhiên, anh không còn là anh hùng của tôi nữa.

Anh không còn là An Nhiên của tôi nữa.

Vậy nên, khi tôi ở dưới thân anh đau đến thở không nổi, cũng sẽ không còn ai đau lòng nữa.

Công dụng của tôi chính là tiết dục.

Vậy nên, anh mới có thể hưởng thụ sự thống khổ của tôi như vậy.

Đại khái là anh cảm thấy đã quá lãng phí thời gian trên người tôi, quá nhiều tâm huyết và cương chiều toàn bộ đều uống phí, hiện giờ quyết định thu hồi lại một lần.

Hơn nữa, còn phải lấy cả vốn lẫn lời.

Đòi nợ, đòi thật sự rất vô tình.

Sau khi thỏa mãn lần đầu tiên, lần thứ hai liền thay đổi tư thế, lật người tôi lại, nhìn vào mắt tôi, lại kiên định bắt đầu.

Anh còn cười nước mắt của tôi, “Đại trượng phu đổ máu không đổ lệ. Quân Duyệt, nước mắt của cậu, không có giá trị.”

Anh cướp đi vị trí và hào quang của anh hai, ngay cả lời răn dạy của anh hai, cũng cướp đoạt lấy, hung ác ném lên người tôi.

Anh nói, “Quân Duyệt, lấy ra chút khí phách của con cháu Hà gia đi.”

Anh nói, “Quân Duyệt, anh hai nếu như biết cậu không ý chí như vậy, nhất định sẽ cảm thấy xấu mặt.”

An Nhiên, nếu anh hai của tôi còn sống, há lại cho phép anh làm tổn thương tôi như vậy?

Anh đã quên rồi sao?

Khi anh hai biết anh hôn tôi, đã tức giận đến nỗi muốn hủy đi khuôn mặt của anh.

Khi anh ấy biết anh chạm vào tôi, đã cho người chặn đường anh, muốn lấy đi đôi tay của anh.

Đợi đến khi biết chuyện anh ngủ với tôi, anh hai đã phát thông cáo khắp giang hồ, treo tiền thưởng muốn cái xác của anh.

Là tôi đã quỳ trên mặt đất cầu xin.

Là tôi đã tuyệt thực, đói đến thoi thóp, van cầu anh hai buông tha cho anh.

Là tôi đã khóc đáp ứng đời này kiếp này sẽ không gặp lại anh nữa, mới làm cho giải thưởng kinh người kia ngừng lại.

Tôi quả thực không ý chí, phát thệ với trời vĩnh viễn không gặp lại anh nữa, ngày hôm sau đã lại trèo cửa sổ bỏ trốn, chạy vào trong lòng anh, ôm anh mà hôn, ôm anh mà khóc.

Khi đó, anh không hề nói cho tôi biết.

Thì ra nước mắt của tôi, không chút giá trị.

Khi không có người đau lòng nữa, chẳng những nước mắt, ngay cả toàn bộ cơ thể này, cũng không còn đáng giá một đồng.

Quân Duyệt của Hà gia, đang ở trên ghế sô pha, chỉ là một thùng chứa dục, một thùng chứa không có hơi ấm.

Cha mẹ nhất định không thể ngờ được, anh hai nhất định không thể ngờ được.

Mà ngay cả chính tôi, làm sao có thể ngờ được?

An Nhiên nắm đại quyền, sau khi tận hứng, mới đứng dậy, kéo khóa quần lên.

Anh đứng từ trên cao nhìn xuống tôi, hai mắt tôi đầm lệ mờ mịt, cũng nhìn anh.

Anh hỏi, “Cảm giác thế nào?”

Tôi nhìn anh thật lâu, nói, “An Nhiên, mẹ tôi nói, anh sẽ hảo hảo chăm sóc tôi.”

Anh nghe xong, rất lâu không lên tiếng.

Cuối cùng mới nói, “Tiếc là Hà nhị phu nhân chết sớm, nếu như bà còn sống, chí ít còn có người có thể ôm lấy cậu mà an ủi một câu, vì cậu mà đau lòng.”

Anh nói cái gì, cũng không bằng câu này.

Chỉ một câu, tôi liền vỡ nát.

Tôi đau đớn đến cực điểm, mở miệng khóc thật lớn.

Anh đi qua người tôi, trở lại trước bàn làm việc, tiếp tục ký hợp đồng của anh.

Tôi khóc rất lâu, khóc đến cổ họng khản đặc, khóc đến trước mắt mờ đi, mơ hồ một mảnh.

Anh ngồi bên cạnh nghe, điềm nhiên như không.

Người khác ra ra vào vào trong phòng, xin chỉ thị cho những việc quan trọng, thỉnh thoảng đem ánh mắt nghi hoặc ném lên người tôi, nhìn thân thể cuộn tròn quần áo bất chỉnh của tôi, nhìn tôi khóc đến thiên hôn địa ám, không có người nào dám mở miệng hỏi.

Chờ đến khi khóc không còn phát ra âm thanh nữa, tôi ngồi ngẩn người trên ghế sô pha.

Bấp dùi rất bẩn, làm dơ hết cả bộ ghế sô pha xa hoa, tôi mờ mịt dùng đầu ngón tay xoa xoa dịch thể bạch sắc, nhớ tới thư phòng* của cha trước kia.

(*phòng đọc sách)

Thư phòng của cha không có ghế sô pha, ông thích người khác đứng trước mặt ông.

Ngay cả anh hai, cũng nhất thiết phải quy quy củ củ đứng trước mặt ông.

Nhưng, tôi thì khác.

Tôi là con út, không cần phải kế thừa gia nghiệp, không cần phải lo lắng việc được nuông chiều quá mức.

Khuôn mặt tôi rất giống mẹ, cằm gầy, mi thanh mục tú, có thầy tướng số nhìn qua, nói nếu nuôi không tốt, sẽ dễ chết trẻ.

Vì thế, ở trong mắt cha, tôi chính là một Quân Duyệt dễ bị chết trẻ, một chút không chú ý sẽ mất đi, biết đâu trượt chân ngã lộn một vòng, đã liền hồn vía lên mây.

Vậy nên, ông trở thành hắc đạo lão đại cưng chiều con út.

Ông ôm tôi ngồi trên đầu gối, khi xử lý chuyện giang hồ đại sự, ông phân phó thủ hạ lo liệu chuyện trước đó, trước tiên sẽ cúi đầu, cười nói với tôi, “Quân Duyệt còn nhỏ, không thích nghe người lớn nói chuyện.” Dùng bàn tay có rất nhiều vết chai nhẹ nhàng bịt lấy tai tôi.

Lúc còn nhỏ, tôi nói với An Nhiên, “Trong thư phòng chí ít cũng nên có sô pha, để mình ngồi, những người khác đều đứng nói chuyện, như vậy sẽ càng thêm oai phong.”

An Nhiên nói, “Oán trách cái gì, cậu chăm chỉ đọc sách, chờ tương lai có thư phòng của riêng mình rồi, liền có thể tận tình bài trí, muốn để bao nhiêu ghế sô pha cũng được.”

Tôi không chăm chỉ đọc sách.

Vậy nên, tôi không có được thư phòng của chính mình.

Mà An Nhiên, thư phòng của anh, hiện giờ đã bày sô pha.

Tôi ngồi trên ghế vỡ thành từng mảnh nhỏ, còn làm dơ cả bộ sô pha của anh.

Cho dù tôi chỉ là thùng chứa để tiết dục, cũng là thùng chứa được nuông chiều từ bé.

Sau khi một khoản nợ đã được đòi đi, khóc một trận rồi, liền kiêu ngạo bệnh nặng.

Được nuông chiều từ bé đến thăm thương, trọc dịch bên trong không được rửa sạch, đêm đó bắt đầu tháo dạ (tiêu chảy).

Sau khi tháo dạ, lại đau dạ dày.

Sau khi đau dạ dày, lại bắt đầu sốt cao.

An Nhiên sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra việc tìm tôi trở về chỉ có mất nhiều hơn được, anh tìm tôi tốn nhiều tiền như vậy, đăng quảng cáo, tìm người, lại tìm về một cái ầm ỉ thuốc oa oa khóc lớn.

Lãng phí tiền bạc, lãng phí thời gian, lãng phí thuốc, lãng phí bác sĩ và y tá.

Bệnh đến đầu óc mê man, ngay cả thùng chứa dục cũng làm không nổi.

Giá trị sử dụng cơ bản nhất cũng bị mất, vậy nên An Nhiên không đếm xỉa đến tôi.

Thời điểm tôi tỉnh lại, y tá nói, “An tiên sinh dần dò, chờ đến khi Quân Duyệt thiếu gia khỏi hoàn toàn rồi, thì báo tin cho ngài ấy.”

Tôi bật cười.

Người lại là vị nào đây?

Làm việc cho ai?

Gọi cái gì mà Quân Duyệt thiếu gia?

Thấy tôi cười, cô ta chỉ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu cười lên, thật sự nhìn rất đẹp.”

Cô cũng nói cười đẹp, giống tôi năm đó, cũng từng nói những lời như vậy với An Nhiên.

An Nhiên, thì ra khi anh cười lên, nhìn đẹp như vậy.

An Nhiên, anh có biết không, anh thực sự rất đẹp.

Tôi dùng lời mà An Nhiên đã đáp lại tôi năm đó để trả lời cô, “Cho dù đẹp, cũng bắt quá chỉ là vẻ bề ngoài nhằm chán.”

Y tá ngạc nhiên.

Một lúc lâu sau, cô thở dài, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu còn trẻ như vậy, vì sao lại chán chường đến thế?”

Lần này đến phiên tôi ngạc nhiên.

Chán chường?

Năm đó khi An Nhiên trả lời tôi như vậy, tôi liền thần hồn điên đảo.

Tôi nói, “An Nhiên, anh nhất định có tiền đồ. Bởi vì anh có chí khí, anh không nhìn vẻ bề ngoài, mà chú trọng bản chất.”

Cùng một đáp án, thì ra có thể biến đổi đến thiên soa địa biệt.

Qua rất nhiều ngày, An lão đại cuối cùng cũng dứt bỏ công việc sự vụ trọng yếu, hạ mình đến tuần tra phòng bệnh của tôi.

Đương nhiên, anh đã là bậc chí tôn cao quý, làm việc cũng không cần phải thông báo trước.

Muốn tới liền tới.

Sau khi đại giá quang lâm, cũng không hề quét mắt liếc tôi lấy một cái, trước tiên cho gọi bác sĩ tới, hỏi bệnh tình.

Bác sĩ vừa mới nói xong ba chữ “Tốt hơn nhiều”, anh liền không còn hứng thú nghe thêm nữa. Xoay người đi đến bên giường, trực tiếp bế tôi lên từ giường bệnh.

Da đầu tôi phát run.

Tôi biết mình thiếu nợ anh nhiều lắm, nhưng truy đuổi đến không lưu tình như vậy, có phần quá phận.

Tôi nói, “An Nhiên...”

Anh cúi đầu, nhìn tôi, chờ tôi nói tiếp.

Tôi nói, “Thương thể của tôi còn chưa tốt.”

Anh nghe xong, chẳng nói lời nào. Bế tôi đứng lên chiếc cân cạnh cửa phòng bệnh, nhìn trọng lượng hiện trên mặt cân, phút chốc nhắm tính ra kết quả, nói với bác sĩ, “Năm mươi lăm kilogam, còn kém cân nặng tiêu chuẩn nhiều lắm.”

Tôi kinh ngạc.

Thì ra anh vẫn còn sót lại một chút thói quen.

Tôi lúc trước kén ăn, rất gầy, chỉ sợ anh hai biết sẽ la mắng, sống chết không chịu đứng lên bàn cân, anh liền bế tôi như vậy, cùng đứng trên bàn cân.

Cộng gộp cân nặng của cả hai, trừ đi cân nặng của An Nhiên, chính là cân nặng của Quân Duyệt.

Công thức đơn giản, cách thức lại vô cùng thân mật.

Tôi kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt nhất định là rất ngu ngốc.

Anh cúi đầu nhìn tôi, mím môi cười.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi tưởng rằng mình đã nhìn thấy An Nhiên của mình một lần nữa.

Anh bảo bác sĩ và y tá rời đi, đặt tôi trở lại giường bệnh.

Anh hỏi, “Thương thể còn chưa tốt?”

Tôi gật đầu.

Anh lại khe khẽ thở dài một tiếng.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu thật khờ. Không nói những lời này, có lẽ hôm nay tôi còn không chạm vào cậu.”

Anh nói khinh miêu đậm tả, tôi bị khinh miêu đậm tả mà đông cứng lại.

Nếu như tôi là cha, tôi sẽ tát vỡ miệng anh.

Nếu như tôi là mẹ, tôi sẽ nhổ một miếng nước bọt phẫn hận lên mặt anh.

Nếu như tôi là anh hai, tôi sẽ dùng ánh mắt hung ác trừng anh, phát thệ sớm hay muộn cũng sẽ đem anh băm thây vạn đoạn.

Đáng tiếc, tôi là Quân Duyệt.

Nói những lời này chính là An Nhiên, mà tôi lại là Quân Duyệt.

Quân Duyệt chỉ có thể bị đông cứng, chờ người, không dám tin mà nhìn An Nhiên.

Anh không hận tôi, anh chỉ muốn tra tấn dần vặt tôi.

Tôi càng thống khổ, anh mới càng có thể hưởng thụ.

Khi anh cởi quần áo bệnh nhân trên người tôi, tôi nói bằng giọng đứt quãng, “An Nhiên, tôi thu hồi lại lời nói lúc trước, thương thể của tôi đã tốt rồi.”

An Nhiên cười, “Quân Duyệt, cậu vẫn như trước không thay đổi, luôn nói mà không hề suy tính gì hết.”

“Vậy nên hiện tại anh mới muốn trừng phạt tôi?”

An Nhiên nói, “Không, tôi trừng phạt chính mình.”

Anh gạt tôi.

Nếu như anh đang trừng phạt chính mình, vậy vì sao người đau đớn lại là tôi?

Người bị xé rách kia, lại là tôi?

Đòi nợ lần thứ hai, vẫn đau đớn tột cùng như trước.

Toàn bộ quá trình tàn nhẫn, anh hưởng hết khoái cảm chà đạp tôi, chỉ nói duy nhất một câu.

Lại vẫn là một lời nói dối.

Anh nói, “Không đau đâu.”

Tôi khi đó, đã đau đến nói không nên lời.

Nói dối, đại khái là anh lại dùng loại vũ khí thuần thực nhất của mình.

Năm đó khi tôi đem mình cho anh lần đầu tiên, anh cũng gạt tôi.

“Rất đau, cậu sẽ khóc.”

Kết quả lại rất thư giãn, rất ấm áp, trái tim như căng nở ra, tràn đầy đều là hạnh phúc.

Tôi khóc, chỉ bởi vì quá cảm động.

Tới tới lui lui, đều là nói dối.

Cho tới tận bây giờ, anh lại trách cứ tôi nói chuyện không suy tính gì hết.

Bất quá, đại khái anh đã nhận ra nuôi một cái ả sắc thuốc không có lời, dù sao thì thùng tiết dục cũng phải duy trì giá trị sử dụng, lần này làm xong, anh giúp tôi rửa sạch bên trong.

Khi ngón tay đâm vào trong, tôi đau đến trều khí.

Anh lại còn nói, “Rên rỉ nũng nịu như vậy, tôi sẽ muốn làm thêm hai lần nữa.”

Tôi lập tức cắn môi.

Anh lại nói, “Cẩn chảy máu, phá hỏng vẻ đẹp, tôi sẽ không cần cậu nữa.”

Anh bổ sung, “Người tôi không cần, sẽ có rất nhiều người nguyện ý tiếp nhận. Huống chi, cậu lại là thiếu gia Quân Duyệt của Hà gia.”

Vì thế, tôi cái gì cũng không thể làm.

Chỉ có thể chân thành bội phục.

Anh đã là lão đại, biết cách đem người ta viên tròn hoặc dè bẹp.

Tôi lúc trước dùng tiền tiêu vật mà anh hai cho, mua tặng anh rất nhiều rất nhiều tài liệu tâm lý học như vậy, thật không uổng phí.

Một lần kia qua đi, thể chất được nuôi dưỡng từ bé của tôi lại phát huy uy lực.

Chỉ là đã bớt tháo dạn.

Từ sau khi phát bệnh, An Nhiên đương nhiên sẽ không xuất hiện nữa.

Ba bốn ngày sau, sốt cao đã hơi giảm, có người cầm một tấm giấy da kẻ đầy ô vuông, dán lên trên tường phòng bệnh.

Y tá như thường lệ mang cơm đến, tôi ăn xong, cô ta lại không chịu thu dọn.

Cô nói, “Quân Duyệt thiếu gia, những thứ này, phải ăn hết toàn bộ.”

Tôi nói, “Tôi no rồi.”

Cô ta nhìn nhìn tôi, thở dài một tiếng, cứ nhiên lấy ra một cây bút đỏ, đánh một dấu gạch chéo vào ô vuông đầu tiên của tờ giấy trên tường.

Tôi hỏi cô, “Cái này để làm gì?”

Cô lắc đầu tỏ vẻ không rõ lắm, nói, “Theo phân phó của An tiên sinh.”

Tôi nhìn dấu gạch chéo màu đỏ gai mắt trên tờ giấy, dở khóc dở cười.

Tôi từ một cái thùng tiết dục, lại biến thành một thứ đồ vật bị dạy dỗ?

An Nhiên, Hà Quân Duyệt tuy không tiền đồ, nhưng còn chưa thấp hèn đến loại tình cảnh bất kham này.

Bữa cơm tiếp theo được đưa tới, tôi vẫn làm theo ý mình như trước, ăn theo khẩu vị của mình, chọn ăn thứ mà mình thích.

Y tá lại thở dài một tiếng, làm ra vẻ không còn cách nào khác, lấy ra cây bút đỏ.

Lại là một dấu gạch chéo.

Liên tiếp ba ngày, sáng trưa chiều mỗi ngày ba gạch, trên giấy đã có hơn chín dấu gạch chéo màu đỏ to tướng.

Vừa vặn một hàng, rất chỉnh tề.

Không ngoài sở liệu, An đại công tử lại đại giá quang lâm.

Anh vừa xuất hiện, theo thói quen bế tôi đứng lên cân, có lẽ tính ra con số không vừa ý, nên ánh mắt cũng không quá ôn nhu.

Há lại không ôn nhu, quả thực là âm lãnh.

Tôi được anh ôm trong vòng tay, lại vẫn cảm thấy ảm áp.

Anh cười, “Quân Duyệt, vì sao không ăn cơm?”

Tôi rất vô tội, “Tôi có ăn, chỉ là không ăn hết nhiều như vậy.”

“Cậu ăn quá ít.”

“Nhưng tôi đã ăn no rồi.”

Anh đặt tôi trở lại giường bệnh, ánh mắt nhìn từ trên xuống, quét qua mặt tôi.

Anh than thở, “Quân Duyệt, cậu thật là ngu ngốc đến đáng thương.”

Tôi ngây ngốc trong phiên khắc.

Anh hôm nay tâm tình nhất định rất tốt, cư nhiên lại chịu nói với tôi nhiều câu như vậy.

Rõ ràng là đối thoại, rất lâu rất lâu trước kia, đã từng nói rất nhiều lần.

Anh hết lần này đến lần khác lừa tôi ăn cơm, hết lần này đến lần khác bế tôi lên cân, hết lần này đến lần khác hết cách với tôi chỉ đành thở dài.

An Nhiên, nếu anh đã không đau lòng, vì cái gì còn muốn tôi ăn nhiều cơm, quan tâm tôi nặng bao nhiêu cân?

Có phải hay không, anh vẫn chưa quên đi tất cả quá khứ?

Tôi nhớ rõ vô cùng, anh có lẽ, cũng có thể nhớ được một phần?

Nhưng anh quay đầu lại, chỉ vào tờ giấy dán trên tường, nói, “Chín ghi chép không nghe lời.”

“Tôi đã ăn hết sức rồi.”

“Tôi phải phạt cậu.” Anh nhẹ nhàng nói, bên môi còn mang theo ý cười.

Tôi lặng im nhìn anh.

Anh phạt đi.

Anh đã phạt tôi rất nhiều rất nhiều lần, bởi vì tôi kén ăn, bởi vì tôi không đọc sách, bởi vì tôi gây họa, bởi vì tôi bướng bỉnh, bởi vì tôi không biết phải trái.

An Nhiên, anh xé tôi đến máu chảy đầm đìa, hiện giờ, vì cái gì lại để cho tôi hết lần này đến lần khác nhớ tới anh của quá khứ?

Anh phạt đi.

Tôi chỉ hận chính mình, không có sức đấu tranh, chỉ cần một tâm tưởng trào lên, đã liền tựa như rơi lệ vui mừng.

An Nhiên nhìn thấy chút ẩm ướt trong mắt tôi, xoay người lại đánh một dấu chéo đỏ lên giấy, nói, “Tôi nói rồi, nước mắt của cậu chẳng chút giá trị.”

Ngay sau đó, nước mắt tôi lại quả quyết chảy xuống.

Tôi nói, “An Nhiên, tôi không ăn cơm, không phải vì làm cao, là vì dạ dày tôi không tốt.”

Anh hỏi lại, “Vậy thì sao?”

Tôi nói, “An Nhiên, dạ dày của tôi, là vì ngày đó cầu xin anh hai tha mạng cho anh, mấy ngày liền không ăn thứ gì, đã bị đói đến hồng rồi.”

Thần sắc anh không thay đổi, vẫn một câu như trước, “Vậy thì sao?”

Tôi cùng đường.

Khó chịu tới cực điểm.

Anh buồn cười nhìn tôi, “Cậu cho rằng cậu vẫn là Quân Duyệt thiếu gia của trước kia sao?”

Tôi không biết, có một ngày, tôi sẽ ở trước mặt anh quần bách đến thế này.

Anh nói, “Quân Duyệt, xuống giường, cởi quần áo ra.”

Ngữ khí bình tĩnh, nhưng uy nghiêm.

Mệnh lệnh tình sắc, tôi lại không nghe ra một tia ái muội.

Tôi nhìn anh.

Anh không chấp nhận bất cứ một sự chần chừ nào, đột ngột kéo tôi xuống giường, xé đi quần áo trên người tôi.

Rất hung hăng, không một chút do dự.

Tôi xích lõa, đứng ở đó, nhìn anh cởi thắt lưng.

Thời điểm thắt lưng quất lên, mang theo tiếng gió rít.

Roi thứ nhất đã khiến tôi gần như đau đến choáng váng, tôi cuộn mình trên mặt đất, xoa lên cánh tay bị đánh.

Roi thứ hai, lại hạ xuống không chút lưu tình.

Dây lưng quất lên làn da trần trụi, rất đau.

Dây lưng của anh rất đặc biệt, do một người thợ nổi tiếng của Pháp thiết kế, làm bằng da Ý, chế tạo hoàn toàn thủ công.

Số lượng trên toàn thế giới không quá một nghìn, chuyên cung cấp để sưu tầm, đặc biệt quý hiếm và đắt đỏ.

Tôi không biết anh vẫn còn giữ sợi dây lưng này.

Năm đó tôi vừa mới mua được, liền đắc ý đem khoe.

Đưa cho anh xem, anh nói, “Quân Duyệt, từ giản dị đến xa xỉ rất dễ dàng, từ xa xỉ trở về giản dị rất khó.”

Tôi nghe xong, rất đổi cụt hứng, đem xa xỉ phẩm vừa mới thắt lên hông một hơi rút xuống, trăm phương nghìn kế buộc anh phải đeo lên, tuyên bố, “Tôi sẽ khiến anh từ giản dị thành xa xỉ.”

Phần lễ vật này, anh nhận thực sự rất bất đắc dĩ.

Tôi không biết, anh lại giữ đến tận ngày hôm nay, đeo nó trên thắt lưng.

Dùng nó, quất lên người tôi.

Roi thứ mười.

Tôi dùng tay ôm lấy đầu, dùng cánh tay và tấm lưng trần trụi, lặng lẽ chịu đựng.

Đau.

Vừa đau, vừa lạnh.

Vì sao, An Nhiên?

Vì sao, lúc trước anh phải cho tôi nhiều kỉ niệm như vậy, dung túng nhiều như vậy, hạnh phúc nhiều như vậy?

Tôi muốn trả lại tất cả cho anh.

Một chút cũng không thừa lại.

Tôi rất đau, đau đến khóc không được.

Sau mười roi, An Nhiên nửa quỳ xuống, chuyên chú nhìn tôi, “Nói cho tôi biết, cậu có còn là Quân Duyệt thiếu gia của trước kia không?”

Tôi lắc đầu.

“Nói ra, Quân Duyệt.”

Tôi cố phun ra đáp án mà anh mong muốn từ khe răng, “Không còn.”

Anh thỏa lòng mãn ý, đứng lên.

“An Nhiên.” Tôi gọi anh lại, cắn răng nói, “Dây lưng của tôi, trả lại cho tôi.”

Khẩu khí này thực sự vô lễ.

Anh đã là An đại bá chủ, Hà Quân Duyệt còn có cái tư cách gì mà dùng câu sai khiến với anh.

Nếu như dây lưng lại quất xuống, cũng tuyệt đối không bắt ngờ.

Kết quả, anh không động thủ nữa, cũng không trả dây lưng cho tôi.

An Nhiên nói, “Dây lưng này tôi giữ lại vì còn hữu dụng, cái này trả lại cho cậu.”

Một chuỗi nho nhỏ lóe ra ánh sáng của kim loại, rơi xuống sàn nhà trước mặt tôi.

Dây xích bạch kim (bạch kim = vàng trắng), bên trên có bảng tên khảm bằng những viên kim cương hình ê-líp.

Cảm giác thân thiết quen thuộc, khiến vết thương trên người tôi càng thêm đau.

Anh trả lại cho tôi.

Trả rất tốt.

Hắn là nên trả.

Trên bảng tên, có khắc hai chữ: Quân Duyệt.

An Nhiên, anh đeo nó, liền biểu thị anh là thuộc về Hà Quân Duyệt.

Chỉ thuộc về Hà Quân Duyệt.

An Nhiên, anh nguyện ý đeo nó không?

Anh nhớ kỹ, anh đã nguyện ý chấp thuận.

Tôi thực sợ ý, năm đó lại quên không hỏi thêm một câu, thời hạn của nguyện ý kia, có phải là vĩnh viễn hay không.

Hiện giờ, đã không thể hỏi nữa rồi.

Không phải.

Không phải là vĩnh viễn.

Ngày kế tiếp, tôi tỉnh dậy rất muộn.

Một lần nữa linh giáo được thân thể yếu ớt này không thích hợp với tình hình trước mắt, bất quá chỉ bị dây lưng quất xuống mười roi, qua một đêm, mở mắt ra, toàn thân trên dưới lại vẫn đau rất vô cùng.

Tôi giấu mình trong chăn, cuối cùng vẫn bị người ta phát hiện ra đã tỉnh.

Y tá lập tức bưng đồ ăn đến, mời tôi ngồi dậy.

Tờ giấy trên tường, mười dấu chéo đỏ thẫm, không biết đã bị ai dùng bút xanh gạch một đường ngang ở chính giữa.

Thể hiện rõ nợ này đã tính xong.

Vừa nhìn đã hiểu.

Mới đưa tới không biết là bữa sáng hay bữa trưa, cũng rất đơn giản, một chén cháo thịt băm lớn.

Cũng không phải thứ gì tôi chán ghét.

Y tá nói, “Quân Duyệt thiếu gia, động đũa đi.”

Cô nói động đũa, nhưng lại đưa cho tôi một chiếc thìa múc cháo lớn.

Tôi không khỏi kéo khóe môi cười nhạt.

Thì ra chỉ cần cẩn thận quan sát, cũng có thể phát hiện ra lời nói và việc làm của người bên cạnh bất nhất.

Cô nói: “Cậu hôm nay tâm tình rất tốt a.”

Tôi hỏi, “Vì sao lại thấy thế?”

“Cậu đang cười, không phải sao?”

Có thể nói cái gì?

Chỉ có thể nói, “Phải.”

Nhưng tôi không tiếp nhận chiếc thìa.

Y tá hỏi, “Sao vậy?”

“Không muốn ăn.”

“Vì sao?”

“Không có tâm trạng.”

“Là không có tâm trạng, hay không hợp khẩu vị?”

Thực sự đây là cái gọi là truy hỏi kỹ càng.

Tôi có chút khó hiểu, cô cứ nhiên không lập tức lấy bút đỏ ra gạch chéo lên giấy.

“Là không có tâm trạng, hay là không hợp khẩu vị?” Cô ôn ôn nhu nhu, hỏi lại một lần.

“Không, tôi chỉ là đang ra vẻ kênh kiệu của thiếu gia.”

Cô sưng sờ một thoáng.

Có lẽ vì không ngờ được, tôi sẽ phối hợp như thế, cho cô một cái đáp án đánh trúng chỗ hiểm nhất.

Hiệu quả rất tốt.

Ngay cả bút đỏ cô cũng không dùng, trực tiếp đi ra ngoài.

Không cần hỏi cũng biết cô đi báo cáo trực tiếp cho lão đại.

Tôi chờ.

Mặc dù tay có chút run, nhưng tôi vẫn chờ.

An Nhiên, không ai có thể bức tôi như vậy, anh hai cũng không thể, huống chi là anh.

Xem ra câu trả lời của tôi đã giẫm lên cái đuôi của đối phương, An Nhiên tới rất nhanh.

Vừa vào cửa, đầu tiên là trào phúng một câu, “Quân Duyệt thiếu gia nổi giận rồi?”

Tôi lạnh lùng trả lời anh, “Tôi không phải là Quân Duyệt thiếu gia.”

Anh nói, tôi đã không còn như trước nữa, Quân Duyệt thiếu gia của ngày trước.

Là chính anh đã bức tôi nói.

An Nhiên đứng ở đầu giường, hứng thú khoanh tay lại, “Vậy cậu ra vẻ kênh kiệu thiếu gia cái gì?”

Tôi tiếp tục trả lời hần, “Tục ngữ có câu: miệng hoàng đế, mệnh khát cái. Ngay cả khát cái cũng có thể hi vọng xa vời một chút về sự hưởng thụ của hoàng đế, người không phải thiếu gia thì không thể ra vẻ kênh kiệu của thiếu gia sao?”

An Nhiên dường như bị chọc cười ha hả, cười ngừng rồi, mới nói, “Quân Duyệt, tính khí này của cậu, thực sự là khó ưa đến cực điểm.”

An Nhiên của trước kia, cũng không cười như vậy.

Nụ cười của An Nhiên rất thuần hậu, rất tự nhiên.

Anh đã từng nói, “Con người là linh hồn của vạn vật, nên muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười, vui cười tức giận, chỉ cần là tình cảm chân thật, thì đều là chuyện tốt.”

Anh thích nói bốn chữ “Vạn vật chi linh” (linh hồn của vạn vật).

Giống như đối nhân xử thế, là một việc rất may mắn.

Có lẽ anh thực sự đã từng cho là như vậy.

Kết quả, hại tôi đã từng tin tưởng như vậy.

Hiện tại, tôi nghe tiếng cười ha hả của anh, lại biết là anh đã nổi giận rồi.

Vui cười tức giận, không phải tình cảm chân thật.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh hỏi tôi, “Cậu nhìn cái gì?”

Tôi nói, “Tôi nhìn xem khi nào thì anh tháo dây lưng ra đánh tôi.”

Anh vẫn chỉ cười nhạt một tiếng, đôi mắt đen đến phát sáng, thập phần bách nhân.

Ánh mắt vô thanh vô tức kia, khiến cho trái tim người ta phải đập dồn dập khiếp hãi.

Tựa như anh là thợ săn, còn tôi là con mồi.

Thợ săn đang cân nhắc xem nên dùng loại phương pháp nào để giết con mồi.

Loại phương pháp nào, nhanh chóng nhất, hoặc là có khoái cảm nhất chăng?

Tôi nghênh đón ánh mắt của anh, mặc dù rất đau.

Đau lòng.

Nếu như anh không phải An Nhiên, tôi sẽ không đau lòng như vậy.

Nếu như tôi không phải Quân Duyệt, tôi sẽ không đau lòng đến vậy.

“Quân Duyệt,” An Nhiên hỏi, “Tôi chọc giận cậu rồi, phải không?”

Thanh âm thâm trầm, rất êm tai.

Ôn nhu như vậy.

Nhìn xem, anh biết rõ tôi không chống cự được gì.

Anh ngồi xuống bên giường tôi, bưng chén cháo lên, cầm lấy chiếc thìa.

Tôi hít khí thật sâu, thật sâu.

Đừng chờ mong điều gì.

Tôi đương nhiên biết rõ, khát khao ngu ngốc của tôi, không có khả năng trở thành hiện thực.

Từ giây phút đầu tiên gặp lại, anh đã nói thẳng cho tôi biết.

Tôi cũng không ngờ được, tin tưởng một sự thật có chứng cứ xác thực, lại khó khăn đến vậy.

Nửa thìa cháo đưa đến bên miệng.

Chỉ vừa chạm nhẹ vào, tôi liền chấn động toàn thân.

“Chỉ ít cũng ăn một thìa.”

Giống như rất lâu trước kia, nhẹ nhàng như vậy, kiên trì nói câu ấy.

Tôi biết, đây chính là kỹ năng đóng kịch.

Tôi cái gì cũng biết.

Nhưng tôi bất lực.

Bất lực không nén nổi tình cảm.

Tựa như tôi đã thực sự gặp lại được An Nhiên của tôi, anh phong trần mệt mỏi trở về nhà, xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi nhịn không được muốn ôm lấy anh, ôm lấy anh khóc lóc kể lể.

An Nhiên, có người khi dễ tôi.

An Nhiên, có người làm tôi đau.

An Nhiên, có người bỏ đói tôi hai mươi bốn tiếng, còn còng cổ tay tôi.

An Nhiên, có người dùng dây lưng đánh tôi, tròn mười roi.

Anh xem, trên người tôi đầy thương tích.

An Nhiên, anh nhìn xem tôi thương tích đầy mình.

Tôi sao có thể nhịn không ôm lấy anh, không khóc lóc kể lể, sao có thể tàn nhẫn mà tự nói với mình, rằng đây chỉ là huyền cảnh giả dối?

Tôi nhịn không được.

Cho nên không nén nổi tình cảm, dùng ánh mắt ướt đẫm nhìn anh, kim lòng không dặng mà mở miệng, nuốt vào thìa cháo tự tay anh đưa đến.

Anh hỏi, “Còn muốn được đút ăn nữa không?”

Tôi gật đầu.

Không chỉ có anh, thì ra ngay cả tôi cũng đã thay đổi rồi.

Quân Duyệt của ngày xưa sẽ liều mạng lắc đầu, lớn tiếng kháng nghị, “Không ăn nữa! Không ăn nữa! An Nhiên, anh nói chỉ cần ăn một thìa, anh nói vậy rồi, chỉ cần ăn một thìa là được. Nhìn xem, đây đã là một thìa. An Nhiên, anh không thể nói không giữ lời, không thể ép tôi ăn nữa.”

Hiện giờ, tôi thể nhưng lại gật đầu, đem sự chờ mong viết trắng trợn lên mặt.

Tôi cứ chờ đợi, nhưng không có thìa thứ hai.

Anh đặt cả chén và thìa xuống, cấp cho tôi một ánh mắt lạnh im.

Không cần một chữ, một ánh mắt là đủ rồi.

Chỉ cần một ánh mắt, cũng đủ để làm cho nhị thiếu gia nhà họ Hà nhục nhã đến lâm li tấn trí.

Anh nhìn đủ rồi, mới đứng lên, nói, “Vào đi.”

Ba gã đàn ông tiến vào đều mặc quần áo của y tá nam, tôi chỉ biết bệnh viện tâm thần có y tá nam.

An Nhiên lãnh đạm phân phó, “Đút cho cậu ấy.”

Ngay sau đó, tôi bị chế trụ.

Tôi nhìn bọn họ thuần thực thi hành, chuẩn bị một chén cháo rau cải, dùng muôi đổ hết vào trong hai hàng ống nghiệm, cầm đến trước mặt tôi.

Tay bị bẻ rất đau, khớp hàm bị nạy ra rất đau, cổ họng bị chà xát rất đau.

Không ai để ý đến chuyện tôi có đau hay không, một nhánh ống nghiệm đã rỗng không, lại đến một nhánh khác.

Cảm giác thức ăn bị rót vào thực quản khiến tôi đau đến tuyệt vọng.

Tôi cuối cùng cũng lĩnh giáo được thủ đoạn của An Nhiên.

Anh quả thực có thể dễ dàng đem tôi xé thành từng mảnh nhỏ, trước tiên xé nát trái tim, sau đó sẽ xé nát thân thể.

Từ đầu đến cuối, thủ đoạn độc ác vô tình.

Có lẽ là không quen, có lẽ là đau, hai hàng ống nghiệm đã rút hết chén cháo thứ nhất, vừa được buông ra, tôi liền gục sang bên giường mà nôn.

An Nhiên nhìn thấy vết bẩn, an ủi tôi, “Đừng sợ, tôi đã chuẩn bị mười hai chén.”

Lần thứ hai bị rút thức ăn, đau hơn gấp bội.

Tôi không dám nôn nữa.

Che miệng lại, chịu đựng cảm giác buồn nôn, không dám để cho thứ trong dạ dày phun ra nữa.

Anh nói mười hai chén, tôi biết lần này anh nói được làm được.

Anh từ trước tới nay, đều thích dùng cụm từ “nói được làm được”, cũng giống như thích “vạn vật chi linh”.

Mỗi lần chọc giận anh, anh đều không nề hà mà dùng ánh mắt đen thẳm thẳm nhìn tôi, thở dài, “Quân Duyệt, còn tái phạm một lần nữa, tôi sẽ khiến cậu hối hận không kịp. Tôi nói được làm được.”

Kết quả là anh không làm được.

Mỗi lần, mỗi lần, đều không làm được.

Tôi thích anh tức giận một cách vô nại như vậy, ôm lấy anh, hồng anh, “An Nhiên, tôi lần sau nhất định sửa. Vì anh, tôi cái gì cũng bằng lòng sửa.”

Anh cười khở, “Cho một số lượng chuẩn xác đi. Cậu tổng cộng muốn bao nhiêu vạn cái ‘lần sau’?”

Vừa cười khở, vừa để tôi tùy ý hôn lên mặt và cổ anh, cắn cắn vành tai anh.

Hôm nay, anh cuối cùng cũng chân chính nói được làm được.

Tôi vô cùng đau đớn, chẳng kịp đặt tay lên ngực mình tự hỏi xem có thực sự hối hận không kịp hay không.

Bất luận thế nào, anh quả thực đã tiến bộ rất nhiều.

Còn tôi, lại không thể tùy ý ôm anh, hôn lên mặt và cổ anh, cắn vành tai anh.

Nói với anh, “An Nhiên, tôi rất thích anh.”

Nói với anh, “An Nhiên, tôi biết anh sẽ đối tốt với tôi suốt đời.”

Nói với anh, “Ai tôi cũng không tin, tôi chỉ tin anh, An Nhiên. Chỉ có trái tim của anh là tôi có thể thấy rõ, có thể chạm tới được.”

Tôi sai đến lợi hại.

Trái tim ai có thể bị người ngoài nhìn thấy rõ, chạm tới được chứ?

Đã sai lầm, thì chỉ có thể tiếp nhận trừng phạt.

Báo ứng không đến thì thôi, một khi đã đến liền cuộn cuộn không dứt.

Liên tục hai ngày, bị rút thức ăn không chút lưu tình.

Mỗi lần không nhất định phải là một chén.

Phân lượng được quyết định tùy theo tâm tình của An Nhiên, tâm tình của anh, trực tiếp quyết định tôi trong bữa ăn phải chịu nhiều hay ít ống nghiệm tra tấn.

Sau sáu bữa, tôi lĩnh giáo sự thông thả ung dung của anh, sự lãnh tính của anh, sự không nương tay của anh, còn có tâm tình bất định của anh.

Cuối cùng tôi đầu hàng.

Anh so với anh hai còn lợi hại hơn, anh hai không thể bức tôi như vậy, anh thì có thể.

Bởi vì anh đã không còn đau lòng.

Chính thức, không còn đau lòng.

Tôi cuối cùng đối với ông nghiệm khiến người ta phải khiếp sợ, tuyệt vọng mà đầu hàng, “Không cần dứt nữa, tôi tự ăn.”

An Nhiên cũng không đặc ý vì thắng lợi.

Anh chỉ nhàn nhạt hỏi, “Quân Duyệt, cậu làm chủ được sao?”

Tôi cứng đờ.

Đúng, tôi không làm chủ được.

Tôi có thể đầu hàng, có được tha thứ hay không, lại phải xem chủ ý của người kia.

An Nhiên, mới là người nắm đại quyền trong tay.

Anh không tha thứ, lại nhắc nhở cho tôi một sự thật này.

Tôi đã đầu hàng, anh vẫn không chút để tâm, nói một chữ, “Dứt.”

Vì thế, tôi đau đến càng thêm tuyệt vọng.

Thì ra, thì ra, tuyệt vọng và bản tính là như nhau, không phải thứ gì đó đơn lẻ.

Dưới một tầng, còn có một tầng nữa, tựa như địa ngục.

Tôi không biết tổng cộng có bao nhiêu tầng, và tôi đã nằm ở tầng thứ mấy rồi.

Tôi chỉ biết là, phía dưới nhất định vẫn còn, rất nhiều rất nhiều nữa.

Đơn giản một câu hỏi vặn lại, một chữ “dứt”, An Nhiên ung dung hướng về phía tôi bày ra biểu tình không gì không làm được.

Để tôi hiểu rõ, anh nếu muốn nhốt tôi xuống tầng tuyệt vọng hơn, dễ như trở bàn tay.

Tôi cuối cùng cũng phát hiện ra, bất luận kẻ nào cũng có thể dạy dỗ.

Bao gồm cả tôi – Hà Quân Duyệt.

Khi người bị tuyệt vọng tra tấn đến cực độ, lại biết còn có thứ tuyệt vọng khủng khiếp hơn đang như hổ đói rình mò, sợ hãi sẽ ngấm vào trong cốt tủy, cái gì vinh nhục tôn nghiêm, bất quá cũng chỉ là một bộ áo cũ có thể vứt bỏ.

Huống chi, sớm đã không còn cái gọi là vinh nhục tôn nghiêm.

Cho nên, khi người có thể làm chủ cuối cùng cũng đại phát từ bi vào một ngày nào đó, dẫn dõ tạm ngừng cưỡng ép việc dứt thức ăn bằng ông nghiệm, tôi phi thường thức thối mà mỗi bữa đều ăn hết tất cả.

Thích ăn, không thích ăn, hết thấy đều đã sớm quét sạch.

Nữ y tá khả ái đã trở lại, cười khuyên, “Quân Duyệt thiếu gia, đừng ăn ngấu nghiến như vậy, cẩn thận phá hư dạ dày sẽ không thoải mái.”

Thật dễ nghe.

Tựa như thực sự có người, sẽ quan tâm đến sự thoải mái của tôi vậy.

Không thể không bội phục An Nhiên, anh đem tôi dạy dỗ rất tốt.

Chẳng những nghe lời ăn cơm, còn nghe lời mà tự động lên bàn cân.

Y tá hân hoan báo cho tôi biết, “Cuối cùng cũng có chút thối rồi, tăng ba cân. An tiên sinh biết được nhất định sẽ rất vui mừng.”

Tôi không lên tiếng.

Con người một khi đã thay đổi, thực sự rất đáng sợ.

Anh không còn là An Nhiên đau lòng vì tôi.

Tôi cũng đã không còn là người kia, là Quân Duyệt vì An Nhiên mà nhảy nhót cao hứng.

Hiện tại, anh bắt quá là An Nhiên được làm chủ.

Còn tôi cũng bắt quá, là Quân Duyệt không làm chủ được chính mình.

Tặng mọi người bài Tiêu Thất Bất Kiến (Biến mất không gặp) – phiên vĩ khúc đệ nhị kỳ của kịch truyền thanh Tịnh Phi Dương Quang ^^ Không hiểu sao lần đầu tiên nghe được bài này, ta cảm thấy lòng mình đau thất, không biết có phải vì trong kịch đang đến đoạn đau lòng hay ko TT.TT mà thực ra thì đoạn nào cũng đau lòng :-Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Thật buồn cười, thời gian ngắn ngủn, sự không hài hòa giữa linh hồn và thể xác, lại hiện ra hoàn mỹ trên người tôi.

Vạn bất đắc dĩ phải khuất phục xuống, thân thể lại mỗi ngày một tốt lên.

Không còn gầy như que củi, không còn yếu đuối mỏng manh.

Soi gương đối với tôi là một sự chiêm chọc cực lớn, đối diện với người có sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt trong veo như nước, hảo một món đồ chơi chịu sự dạy dỗ.

Tôi hoài nghi chính mình có phải trời sinh thấp hèn hay không.

Thật sự là nực cười.

Nhìn đi ba, nhìn đi mẹ, nhìn đi anh hai trước khi chết cũng không hề rơi một giọt nước mắt của em, cho dù là đột biến ghen, cũng không nên đột biến đến tận mức này chứ.

Khi tôi đã được nuôi đến lúc có thể bước lên sân khấu, An Nhiên bắt đầu đem tôi đăng tràng.

Vật cứng được dạy dỗ tốt lần đầu tiên công khai triển lãm, anh không hề phớt lờ qua loa, dày công chọn một nơi thích hợp nhất.

Tôi biết, khi tôi mặc tây trang thuần trắng, đi cùng An Nhiên xuất hiện trong ngày sinh thần của Quan Công, nơi các nhân vật hắc đạo tụ tập, thì tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn tôi chăm chú.

Quan Công là vị thần mà hắc đạo kính trọng nhất.

Hôm ấy bọn họ chọn ngày sinh thần Quan Công, cùng nhau làm lễ tế cho các thể hệ lão đại đã ngã xuống trong mưa bom bão đạn.

Về phần viên đạn bắn trúng những tiền bối này, có phải là từ họng súng của mình bắn ra hay không, cũng không phải vấn đề quan trọng.

Đối với người chết, mọi người luôn luôn phi thường khoan dung.

Những ánh mắt phức tạp phóng tới từ bốn phía, tôi yên lặng, đứng trước mộ bài có khắc tính danh chính chính tề tề, thấp huyệt, cúi đầu.

Người khác đốt một lần, lại cúi một lần.

Tôi đốt bốn lần, cúi bốn lần.

Anh thì không.

Nhớ lại những sinh mệnh dững mãnh này, có bốn người là người thân ruột thịt của tôi.

Ông nội tôi, ông ngoại tôi, cha tôi, và anh hai tôi.

Bọn họ không ngừng kể tục, cuồng ngạo và nhiệt huyết lao nhanh không ngừng, đan xen với nhau, truyền đến tôi hiện giờ đang đứng lặng dâng hương, một khúc oai hùng ngày xưa, đã tiêu tán đến chỉ còn lại tiếng thồn thức.

Chỉ còn lại tiếng thồn thức, so với không còn lại gì, càng khiến người ta khó có thể chịu nổi.

Tôi đứng ở nơi thu hút sự chú ý nhất này, thời gian gấp bốn người thường.

Thời gian gấp bốn đặc biệt này, khiến tất cả mọi người đều nhớ kỹ, An Nhiên lão đại đương nhiệm cao xa cỡ nào, thủ đoạn lợi hại đến cỡ nào.

Quân Duyệt thiếu gia của Hà gia, đã từng được nghìn vạn người sủng ái, Quân Duyệt thiếu gia được bảo hộ như chúng tinh cùng nguyệt, nhị thiếu gia Hà gia ngay cả một sợi tóc cũng không thể đụng vào, hiện tại chẳng qua chỉ là, vật phẩm triển lãm được An lão đại mang lên trình diễn.

Tôi có thể tưởng tượng được sự sáng khoái trong lòng An Nhiên.

Nếu tôi có một món đồ chơi có lai lịch như vậy, nhất định cũng sẽ đặc ý đem khoe khắp nơi.

Cũng như ngày đó, anh hai cho tôi một số tiền lớn để mua một chiếc xe lão gia, là đồ cổ bằng vỏ trâu châu cực hiếm vừa mới được vận chuyển đến từ Châu Âu. Tôi hưng phấn mở nó ra, đi khắp phố phường ngõ ngách, hô hoán bằng hữu, say đến đêm không về nhà.

Lần ấy An Nhiên vô cùng tức giận.

Anh lần đầu tiên khua lui hết đám đàn em, tự mình lái xe ra ngoài, đó là buổi tối đầu tiên anh không xác định được vị trí của tôi.

Khi tôi đang nằm xiêu vẹo trong phòng khách nhà Lâm Tín, trước mắt đã say đến mơ màng, nhìn thấy khuôn mặt đen như đáy nồi của anh, còn kéo ống quần anh mà hỏi, “An Nhiên, anh đến nhìn xe lão gia của tôi không? Rất đẹp đi?”

Biết rõ tôi đã say rồi, anh còn nghiêm túc thuyết giáo.

Nói với tôi, “Quân Duyệt, khoe khoang là một cử chỉ lỗ mãng. Chỉ có người nông cạn, mới có thể đi khoe khoang khắp nơi.”

Hôm nay, đến phiên anh lỗ mãng, đến phiên anh nông cạn.

Sau lễ tế, anh ra lệnh cho tôi phải đi theo cạnh mình một tấc cũng không được rời, ở trong sự cảm thán và sợ sệt của mọi người lặng lẽ thông báo, bắt động thanh sắc mà khoe khoang.

Trước điện thánh miếu (miếu Khổng Tử) cổ kính, bày ra các loại hoa quả điểm tâm đắt tiền, đặt lên bàn một bình rượu trắng rượu đỏ trân quý, tùy ý mọi người hưởng dụng.

Kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây chẳng ra làm sao, như sự khinh thường của người trong hắc đạo đối với thiên hạ ngoại đạo.

An Nhiên thỉnh thoảng dừng lại, cùng người quen hàn huyên đôi câu.

Thật không khéo, người quen của anh, thường thường cũng là người quen của tôi.

Những người quen vì Hà gia mà dững cảm chiến đấu đến cùng đều đã chết hết rồi, có thể đứng ở nơi này, không phải kẻ đã từng bình chân như vại, thì cũng là kẻ khi lâm trận đã phản lại quân mình.

Khó mà tin được bọn họ nịnh hót An Nhiên xong, còn có thể quay sang tôi làm ra vẻ mặt ôn hòa chào hỏi.

“A, Quân Duyệt, cậu càng lớn trông càng lỗi lạc nha.”

“Đúng thế, chẳng trách năm đó Hà lão đại cưng chiều cậu như bảo bối vậy.”

“Một thời gian không gặp, Quân Duyệt quả thực thay da đổi thịt, như bây giờ ngọc thụ lâm phong, so với các minh tinh còn sáng hơn. Tôi thấy cậu gia nhập làng giải trí nhất định sẽ có tiền đồ.”

“Quân Duyệt lớn lên rất giống mẹ, nhìn cậu xem, không khỏi khiến người ta nhớ tới Hà nhị phu nhân, nhớ tới năm đó...”

Nhớ tới năm đó, các người nhìn người Hà gia tôi bằng vẻ mặt của lão thần tử, không có kẻ nào dám cả gan tùy tiện vỗ vai tôi, bình phẩm tướng mạo của tôi, đem làng giải trí và tôi kéo đến cùng một chỗ để chế nhạo.

Lại càng không khéo chính là, bên trong đám người quen, còn có Lâm Tín.

Lâm Tín đến nói chuyện trong bang với An Nhiên, ánh mắt vẫn phiêu thối về phía tôi.

An Nhiên kéo tôi ra một bước, cười nói, “Quân Duyệt, gặp lại bạn cũ, sao không chào hỏi?”

Chủ nhân ra lệnh, vật triển lãm liền phải trưng bày.

Tôi nói, “Lâm Tín, đã lâu không gặp.”

Lâm Tín cư nhiên so với tôi còn lúng túng hơn, hồi lâu sau, mới nói: “Quân Duyệt, đã lâu không gặp.”

Đối thoại nặng nề, khi hắn nói, lại có một tia ảm đạm.

Nếu như không phải vừa rồi xa xa nhìn thấy hắn đi tới, vẻ mặt khí thế hăm hở, tôi thiếu chút nữa sẽ vì tia ảm đạm này của hắn mà cảm động.

Chào hỏi xong rồi, tất cả lời thoại cũng đọc xong. An Nhiên lại vẫn chưa thấy đủ.

Anh hỏi Lâm Tín, “Quân Duyệt có phải đã thay đổi rồi không?”

Lâm Tín gật đầu không được tự nhiên, “Đúng vậy.”

An Nhiên hỏi, “Thay đổi chỗ nào?”

Tôi dù sao cũng là vật triển lãm, liền đứng nguyên tại chỗ, mặc cho Lâm Tín nghiên cứu một phen, đành còn nghiêm túc trả lời vấn đề của An bá chủ.

Hắn không nắm được thời cơ để nịnh nọt, nghiên cứu một khắc sau, cư nhiên lại lắc đầu, “Không thể nói bằng lời được.”

An Nhiên mỉm cười.

Anh quay về phía Lâm Tín cười, tôi không hiểu sao lại cảm thấy một trận lạnh lẽo trong tim.

An Nhiên hỏi, “Có phải là đẹp hơn không?”

Lâm Tín nhìn tôi, không nói lời nào.

Hắn biết tôi ghét bị người khác nói mình đẹp, trừ An Nhiên ra, ai cũng không được phép dùng từ “đẹp” trên người tôi.

Lần trước hắn nói sáu chữ “Quân Duyệt, cậu thật xinh đẹp”, tôi đem đó liền dùng đồng xu vẽ lên chiếc xe thể thao mới cóng của hắn, đập vỡ kính chắn gió, sau đó tự mình tìm tới nhà, thẳng thắn đối mặt cùng hắn, “Chúng ta là bạn bè tốt, lần này chỉ dùng xe thể thao để bù nợ. Nhớ kỹ không có lần sau.”

Làm khó hắn, còn nhớ rõ tính khí nóng nảy nho nhỏ này của tôi.

Nhưng An Nhiên đi chuyến này mục đích lớn nhất chính là để khoe chiến lợi phẩm, sao có thể chấp nhận chỉ thắng được chín phần.

“Có phải đã trở nên đẹp hơn không?” An Nhiên nhàn nhạt, hỏi lại một lần.

Hắc đạo lão đại chính là hắc đạo lão đại, một vấn đề nhàm chán như vậy, cũng có thể hỏi ra với khí thế ẩn dưới sự bình tĩnh là mối nguy hiểm đang mai phục.

Người trong hắc đạo, đều có cái mũi rất thính, ngửi ra được mùi nguy hiểm và huyết tinh.

Mùi huyết tinh nặng như vậy, Lâm Tín và tôi đều được gia tộc truyền thừa, mình lại đang ở trong đó, sao có thể ngửi không ra.

Biểu hiện của hắn tuyệt đối không ngoài dự đoán của tôi.

Thấy hắn gật đầu, hoàn toàn cúi phục trước lão đại của giang hồ, nói, “Xác thực, trở nên đẹp hơn.”

An Nhiên thu phục người rất sạch sẽ lưu loát, người bị hại thì ra nơi nào cũng có.

Tôi không khỏi khẽ cười.

Lâm Tín không rảnh chú ý tới nụ cười của tôi, gắng gượng vượt qua được cửa ải thí nghiệm, lập tức vội vàng chạy trốn.

Nhưng An Nhiên thì có chú ý.

Anh ngoảnh đầu lại nhìn tôi, phong độ phiêu phiêu hỏi, “Gặp lại Lâm Tín, có phải rất cao hứng không?”

Giờ phút này chỉ cần tùy tiện nói một lời, cũng có thể khiến cho vận mệnh của Lâm Tín bị định đoạt luôn.

Vì tia âm đạm và không được tự nhiên vừa rồi của Lâm Tín, tôi không muốn hại hắn, ngậm thật chặt miệng, không lộ ra một chữ.

Tôi rất không thông minh, phương pháp này đối với người kiêu ngạo tự cao tuyệt đối không hữu dụng.

An Nhiên tiếp tục nói, càng thêm nguy hiểm.

“Ngậm chặt miệng như vậy.” Anh cười khẽ, “Thì ta cậu cũng biết lo nghĩ cho kẻ khác.”

Thực sự là muốn tăng thêm tội, nạn gì cũng trốn không thoát.

Tôi đành phải mở miệng: “Chúng tôi chỉ là bạn bè cũ mà thôi.”

Anh bật cười, “Nghe cái khẩu khí này. Quân Duyệt, lẽ nào cậu nghĩ rằng tôi sẽ vì cậu mà ghen sao? Yên tâm, Lâm Tín rất có năng lực, tôi sau này còn muốn đề bạt sử dụng hắn. Cho dù các người không chỉ là bạn bè, tôi cũng sẽ không vì một con sâu nhỏ mà đánh mất đi một gốc cây tốt.”

Sâu nhỏ?

Chưa từng nghĩ tới anh nói chuyện lại trở nên sinh động như vậy, nhưng giả thiết đi với ví dụ so sánh, lại thích hợp đến khắc nghiệt.

Bất quá tôi đã lĩnh giáo cao minh, biết rõ đấu với anh nhất định sẽ chết vô cùng thê thảm. Vậy nên lời của anh cho dù có khắc nghiệt thêm gấp mười lần nữa, tôi cũng không định tiếp lời.

May mắn, anh cũng không định bắt tôi tiếp lời.

Vì thế, anh tiếp tục đảm đương vị trí lão đại của anh, tôi tiếp tục đảm đương vị trí vật triển lãm của tôi.

Xoay vòng trong đám người, tôi có cảm giác sống lưng mình bị một ánh mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc.

Ánh mắt, trong khoảnh khắc lại biến mất.

Tôi biết, đó là thân nhân của tôi.

Cụ tôi, ông ngoại tôi, cha tôi, anh hai tôi...

Tôi có thể nghe thấy cả tiếng thở dài của họ.

Gia môn bất hạnh, muôn vạn cực chiều, đến cuối cùng, dưỡng ra một cái vật triển lãm tên là Quân Duyệt.

Vật triển lãm chịu khuất nhục tròn một buổi sáng, mỗi người đều tự tản về nhà, tôi vốn tưởng rằng bất hạnh hôm nay rốt cuộc cũng chấm dứt rồi.

Kết quả, sau khi tắm rửa thay quần áo ăn cơm xong, An Nhiên phái người đến mời tôi.

Gọi là mời đến, kỳ thực cũng không khác gì áp giải.

Tôi bị đưa đến trước một cánh cửa xa lạ khép chặt.

Cửa mở ra, nhìn thấy tất cả bày biện bên trong, nghiêm nhiên là phòng ngủ xa hoa của ông chủ, nhất thời da đầu phát run.

An Nhiên đang ngồi trên ghế sa lông nhàn nhã đọc báo, thấy tôi đến, buông báo xuống, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi.

Tôi hãy còn đang chần chừ, bả vai đã bị người phía sau thông thạo đẩy tới phía trước, lão đảo tiến vào trong hang sói.

Cửa, đóng lại sau lưng.

An Nhiên hỏi, “Ăn chưa?”

Tôi gật đầu.

Anh lại hỏi, “Tắm chưa?”

Tôi gật đầu.

Anh kéo ra một nụ cười, “Cởi quần áo ra, nằm lên giường.”

Ép buộc mạn bất kinh tâm, cực đoan đến đả thương người.

Trái tim tôi mơ hồ đập đến phát đau, chậm rãi nâng tay, cách lớp áo ngủ mỏng manh, ấn lên nơi trái tim.

Tôi nói, “An Nhiên, tôi hôm nay lại làm sai gì rồi sao?”

Anh muốn thoải mái, tôi đã khom lưng uốn gối, làm người triển lãm, phối hợp triệt để.

Lời anh nói, tôi một chữ cũng không bác bỏ.

Có thể khuất phục, tôi đều đã khuất phục cả rồi.

Lòng người sao có thể tham lam đến thế?

An Nhiên nói, “Cậu hôm nay không làm sai điều gì.”

“Vậy tôi hẳn là sẽ không phải chịu trừng phạt?”

An Nhiên buồn cười hỏi, “Tôi gọi cậu lên giường, là trừng phạt cậu?”

Tôi đánh bạo mở miệng, “Anh đặt tay lên ngực tự vấn lòng mình đi, rốt cuộc có phải là trừng phạt hay không.”

Tôi không biết cách gì mới có thể khiến cho anh cảm thấy hài lòng.

Anh cười rộ lên, cười đến thống khoái, mới chậm rãi lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, cấp cho tôi đáp án, “Quân Duyệt, tôi gọi cậu lên giường, đơn giản chỉ vì đó là công dụng duy nhất của cậu.”

Tôi vốn tưởng rằng vinh nhục tôn nghiêm của mình, toàn bộ đều đã ném vào thùng rác rồi.

Nghe một lời này của anh, mới biết vẫn còn sót lại một mảnh nhỏ, đâm tôi đến máu chảy đầm đìa.

Anh nhìn năm ngón tay nắm chặt của tôi, đang gắt gao túm lấy vạt áo ngủ, hỏi, “Hay là cậu còn có công dụng gì khác mà ngay cả tôi cũng không biết?”

Lời nói ấy như một cái bạt tai, đánh cho tôi trước mắt nổ đầy sao xa.

Tôi không nói được một chữ.

Đúng, một chữ cũng không nói lên được.

Không có gì, có thể nói ra được cảm giác thê lương sợ hãi trong lòng tôi lúc này.

Tôi lần đầu tiên, phát hiện ra An Nhiên của quá khứ và hiện tại, cư nhiên còn có điểm chung:

Không nhớ rõ năm đó là lần thứ mấy chọc giận An Nhiên, anh nói, “Quân Duyệt, cậu sống mấy năm nay, ngoại trừ khinh cuồng buông thả, hưởng lạc gây họa, còn có cái gì? Chính cậu nói xem, cái dạng này, sau khi lớn lên thì có công dụng gì?”

Hiếm thấy lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc đến vậy, làm đại thương trái tim tôi.

Tôi tức giận bất bình, kể khổ với anh hai, anh hai nói, “An Nhiên tuy không biết tiến lùi, nhưng đổi lại có chút lợi, đi theo em cũng tốt.”

Cái này mà gọi là an ủi? So với không an ủi còn chán hơn.

Đêm đó tôi mượn rượu giải sầu, uống được một nửa, liền bị An Nhiên ngăn lại, bế ra khỏi quán bar.

Tôi không chịu lên xe, nói, “Dù sao tôi cũng vô dụng, anh không cần phải quản sống chết của tôi.”

Anh không buông tay, tôi hung hăng cắn anh.

Cắn đến hung tợn như vậy, trong miệng cũng có vị máu, anh lại tựa như không đau, một tiếng cũng không nói, vuốt mái tóc ngắn của tôi.

Vì thế tôi khóc, khóc cầu xin anh, “An Nhiên, anh thật sự cảm thấy tôi vô dụng. Tôi biết, anh là thật sự chê tôi. An Nhiên, anh đừng ghét bỏ tôi, tôi nhất định sẽ sửa.”

Sau đó, An Nhiên ôm tôi, nói, “Quân Duyệt, có tôi ở đây, ai dám bảo cậu vô dụng?”

Trong ***g ngực anh thực sự rất ấm, tôi tưởng rằng việc này từ nay về sau sẽ vĩnh viễn tan thành mây khói.

Giờ phút này, mới phát hiện mình quá khờ dại.

Nhìn nụ cười lạnh lẽo trên khóe miệng anh, tôi tha thiết rõ ràng, thê lương sợ hãi vô cùng.

Đừng, xin anh.

Anh đã chiếm ngự An Nhiên của hiện tại, tại sao ngay cả An Nhiên của quá khứ cũng muốn cướp đi.

An Nhiên đã từng thuộc về tôi kia, cầu xin anh lưu lại cho tôi.

An Nhiên toàn tâm toàn ý đối tốt với tôi kia, trước khi tôi gặp mặt ai, sẽ chôn toàn bộ mầm mống khinh thường tôi như anh bây giờ vậy.

Anh nói tính bốc đồng của tôi là đáng yêu nhất, tính hay gây rối của tôi là thuần túy nhất, tính không thích đọc sách của tôi là bản chất nhất, tức giận của tôi là tự nhiên nhất, tôi sau khi rước họa là đáng thương nhất...

Anh nói chỉ cần anh ở cạnh tôi, không ai dám nói tôi vô dụng.

Mỗi câu anh nói đều là thật.

Tôi tin đến mười phần, chưa từng hoài nghi.

Hiện tại, cùng một khuôn mặt, lại ở trước mặt tôi, nói cho tôi biết, lên giường là công dụng duy nhất của tôi.

An Nhiên, từ trước kia, anh đã nghĩ như vậy rồi sao?

Ở mỗi thời mỗi khắc tôi được anh yêu đến hạnh phúc, anh đều nghĩ như vậy sao?

Tôi nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt, không dám hỏi.

Tôi không muốn biết đáp án.

Anh đưa một ngón tay, chỉ vào giường, chậm rãi nói, “Quân Duyệt, đừng để tôi mất kiên nhẫn.”

Lòng tôi lạnh đến kết băng.

Đầu ngón tay run rẩy, đem mình cởi sạch không còn một mảnh vải, lẳng lặng nằm lên giường.

Đến đi, từ từ hưởng dụng.

Anh có thể xé nát tôi, trái tim và thân thể, xé nát tất cả.

Nhưng xin anh đừng xé nát An Nhiên của tôi.

Tôi đã không còn gì cả, chỉ còn dư lại một chút nhiệt khí như vậy mà thôi.

Cho dù là hung đồ phạm tội ác tày trời, thụ hình cũng bất quá là một đao.

Tôi lẽ nào, so với tội ác tày trời còn khủng khiếp hơn?

Tôi nằm thẳng trên giường, chờ đợi phát huy công dụng duy nhất của mình.

Nghe lời như vậy, anh hẳn là hài lòng.

Nhưng anh không hài lòng.

Anh nhìn thân thể xích lôa của tôi, lại cười, nói, “Đây xác thực là công dụng duy nhất của cậu, bất quá, dùng hay không dùng cậu, còn phải phụ thuộc vào tâm tình của tôi.”

Kết quả, An đại công tử không có tâm tình.

Anh muốn tôi đứng dậy, mặc quần áo, rời đi.

Tôi rất nghe lời, đứng dậy, mặc quần áo, rời đi.

Khi gọi thì đến, lúc đuổi thì đi.

Ngoài cửa, có hai người đàn ông đưa tôi về theo đường cũ.

Ban đêm, tôi ngủ trên giường bệnh, không thể nhắm mắt.

Rất không an ổn.

Người đàn ông này hạ thủ không lưu lại một tia dư thừa, An Nhiên của tôi, An Nhiên thuộc về tôi, anh sớm muộn gì cũng sẽ bị cướp đi mất.

Tôi có thể vứt bỏ tất cả, duy chỉ có điều này, là không thể khoan nhượng.

Tuyệt đối không khoan nhượng.

Tôi lấy ra chiếc vòng cổ dưới gối.

Dây xích bạch kim, trên băng tên khảm những viên kim cương hình ê-líp, có khắc hai chữ Quân Duyệt.

An Nhiên, anh đeo nó, anh chính là An Nhiên thuộc về Quân Duyệt.

Anh đã từng đáp ứng, phải không? Tuy rằng cuối cùng, nó lại rơi xuống trước mặt tôi.

An Nhiên, chỉ ít khi anh đeo nó, anh thuộc về tôi, yêu tôi, thật sự, đau đớn luyện tiếc tôi, phải không?

An Nhiên, những cái đã từng có này, tôi sẽ lưu lại, vĩnh viễn vĩnh viễn, không cho phép ai cướp đi.

Tôi mở miệng, đem nó bỏ vào trong miệng.

Vị đạo của kim loại rất giống máu, tanh và băng lạnh.

Dây xích rất dài, những khối kim cương khảm trên biển tên, cọ vào yết hầu rất đau.

Tôi liều mạng nuốt thẳng cổ, liều mạng nuốt xuống, bất chấp có bao nhiêu đau đớn, bất chấp băng tên gồ ghề thế nào, có thể cứ như vậy mà xé rách thực quản hay không.

Tôi chỉ muốn giữ lại, chỉ muốn giữ lại, điên cuồng mà giữ lại, không tiếc thứ gì khác.

Đèn đột ngột bật sáng, trong vầng sáng chói mắt mờ ảo, vài đạo thân ảnh mạnh mẽ nhào đến, chế trụ khớp hàm tôi.

Không được! Không được!

Các người tránh ra!

Đây là An Nhiên của tôi, thuộc về tôi.

Xin đừng tàn nhẫn như vậy.

Ngón tay của người đàn ông, đè chặt lên lưỡi, hung hăng móc ra.

Tôi giãy dụa.

Tôi không cam tâm.

Dựa vào cái gì?

Đây là của tôi tặng cho An Nhiên, anh không cần, anh trả lại cho tôi, anh ném xuống trước mặt tôi, vì sao còn muốn cướp đi?

Anh không có quyền cướp đi, nhưng, đầu ngón tay kia, đã thực sự nắm được nó.

Dây xích tiến vào thực quản được một nửa, chậm rãi bị kéo ra, khi băng tên di chuyển, là một loại đau đớn đến thấu triệt tâm phách.

Tàn nhẫn đến mức này, vì cái gì?

Anh cướp đi An Nhiên của tôi, ngay cả đoạn quá khứ kia, cũng muốn cướp đi.

Thời khắc dây xích bị kéo ra khỏi cổ họng, tôi cảm thấy, An Nhiên trong ký ức của tôi, cũng rõ ràng bị kéo đi mất.

An Nhiên, An Nhiên của tôi đã mất rồi.

Mất rồi.

Tôi bị thống khóc nức nở.

Tiếng khóc xa xôi, giống như đoạn quá khứ đã trôi đi rất xa kia.

An Nhiên, tôi khóc thật thương tâm, anh ở quá khứ xa xôi, có thể nghe thấy hay không?

An Nhiên, anh ở đâu?

Anh đang nằm ngủ trưa trên ghế sofa ngoài phòng tôi phải không? Anh đang ở dưới lầu chuẩn bị xe cho tôi phải không? Anh đang ở quán bar trên phố tìm tôi lên chuồn đi chơi phải không?

Hay là, đang chuyên chú đọc sách pháp luật, sách tâm lý y học, sử ký, Đường thi yêu thích của anh?

An Nhiên, tôi đang khóc, anh có nghe thấy không?

Không có anh ở bên, tôi ở nơi này, chỉ cảm thấy đau đớn không ngừng, cùng bóng đen càng ngày càng đậm đặc.

Bóng đen, càng ngày càng đậm đặc.

Tôi sắp bị chìm ngập trong đó rồi.

Sinh mệnh thực sự là một thứ gì đó rất ngoan cường.

Tôi cuối cùng đoán ý thức của mình thuộc về bản năng của động vật, mặc kệ là tuyệt vọng cỡ nào, cũng sẽ có thời điểm tỉnh lại, cũng còn có thể tỉnh táo lại, mở mắt ra, nhìn thấy ánh sáng.

Tôi tưởng rằng mình đã bị chìm ngập trong bóng tối, nhưng mà vẫn chưa bị chìm, dù sao cũng chỉ là một loại kết cục, kết cục có một bàn tay đưa đến, hung hăng kéo tôi ra.

Lực đạo thấp xuống thì là cứu vớt, cũng có thể chính là phần nộ.

Ngủ trên giường bệnh mấy ngày, gắng sức không nghĩ đến việc mình muốn làm đêm trước rốt cuộc là cái gì.

Có người đoạt đi dây xích của tôi, đoạt đi An Nhiên của tôi.

Tôi lại còn có thể mở to mắt, biết đau, biết đói bụng, tôi không biết, hiện tại là thanh tỉnh rồi, hay là đã chết lặng rồi.

Y tá thời gian qua vẫn luôn cười mỉm hiện giờ lại không thể nào nói chuyện, ánh mắt nhìn tôi mang theo sự thương hại, cô nhất định đã tưởng rằng tôi muốn nuốt vòng để tự sát.

Cô không hiểu được.

Đúng vậy, ai hiểu được đâu?

Anh hai trước khi ra đi, cũng không ngoài một câu, “Anh thật sự không hiểu.”

Cô không hiểu, chẳng sao cả.

An Nhiên, hiện tại cái người An Nhiên tàn nhẫn kia, liệu có thể cũng cho rằng tôi dám cả gan tự sát hay không?

Đặt tay lên ngực tự vấn, đối với suy đoán này, tôi có chút sợ hãi.

Anh không tiếc số tiền lớn như vậy để tìm tôi, cầm tù tôi, rót thức ăn cho tôi, mang tôi đi trình diễn, ngay cả ban đêm người giám sát cũng có phòng bị bất kỳ lúc nào, nếu như anh đối với một người dùng quá nhiều công phu như vậy, sẽ để cho hắn dễ dàng chết đi sao?

Tôi còn chưa đến mức khờ dại như vậy.

Loại sự tình này tôi đã từng nghe qua.

Cha và anh hai đều không hi vọng tôi tiếp xúc quá nhiều với máu tanh, nhưng ở trong dòng họ đại đại hắc đạo, tôi ít nhiều cũng biết, có thể đoán được bọn họ đã từng làm một số việc gì. Kẻ phản bội trong bang phái, kẻ địch không đội trời chung, hoặc là ngưi lang dấm cả gan câu dẫn lão bà của huynh đệ, muôn hình muôn vẻ, người bất hạnh oán hận người được nắm giữ đại quyền sinh tử, thông thường ngay cả quyền tự do được chết đơn giản một chút cũng không có.

Lúc trước tôi còn trẻ người non dạ, còn chạy đi hỏi anh hai, thực sự có chuyện lạ ấy hay không.

Anh hai vừa giúp tôi gọt táo, vừa cười liếc mắt nhìn tôi, nói, “Quân Duyệt, chết, phân ra thành rất nhiều loại. Có đơn giản, có phức tạp, có rất nhanh, có rất chậm.”

Tôi hỏi, “Nếu đã muốn giết, vì sao còn phải phiền toái nhiều như vậy?”

Anh hai không muốn đàm luận sâu, dùng ba chữ tối quen thuộc để chặn tôi lại, “Em không hiểu.”

Tôi thật sự không hiểu.

Có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.

Nhưng mà An Nhiên, anh nhất định hiểu.

Trong thời gian dưỡng bệnh, tất cả sự chăm sóc đối với tôi đều phi thường chu đáo.

Nhân viên, dụng cụ, dược phẩm, thuốc bổ, người giám thị một giây cũng không rời mắt khỏi tôi, tôi biết An Nhiên đang không tiếc mà xài rất nhiều tiền.

Anh càng không tiếc, tôi càng sợ hãi.

Đợi đến khi cổ họng tôi không còn đau đớn lợi hại nữa, có thể bắt đầu nói chuyện, nhin không được bèn hỏi y tá một câu, “Bệnh tình của tôi, An Nhiên có biết không?”

Y tá nghe thấy tôi mở lời, phi thường cao hứng, đương nhiên gật đầu, “Dĩ nhiên. Bác sĩ mỗi ngày đều báo cáo tỉ mỉ bệnh tình của Quân Duyệt thiếu gia cho An tiên sinh, cho dù An tiên sinh có việc phải xuất ngoại, cũng sẽ đem số liệu gửi fax qua. Một ngày cũng chưa từng gián đoạn.”

Làm khó cô cười đến ngọt ngào như vậy.

Cô đâu có biết câu “một ngày cũng chưa từng gián đoạn”, thật sự khiến cho người ta khiếp đảm.

Tôi đoán một khoảng thời gian an nhàn này chính là khúc dạo đầu của cơn giông bão, An Nhiên thích chờ, muốn làm đến tận hứng, anh đang chờ cơ thể tôi có chuyển biến tốt, tốt đến nỗi có thể tiếp nhận một vòng tra tấn mới của anh.

Đây là bản tính của An Nhiên sao?

Quá khứ, hay là hiện tại?

Nằm trên giường, lại không ngủ được, tôi không khỏi suy nghĩ miên man.

An Nhiên xác thực, là một người rất giỏi chờ đợi, rất có khả năng nhẫn nại.

Tôi nhớ rõ ngày trước, khi chưa có lần đầu tiên, tôi còn nhỏ tuổi, thường khiêu khích anh, biết rõ như vậy là không tốt, nhưng lại nhịn không được. Tôi rất muốn ôm anh, hôn anh, đem những thủ pháp tán tỉnh trúc trắc nghe được học được từ đám cô bằng cẩu hữu Lâm Tín kia đều dùng thử trên người anh, thấy anh có phản ứng, liền thấy ngọt như ăn kẹo đường.

Tôi thề cho rằng, đây chính là minh chứng An Nhiên thích tôi.

Tôi thích An Nhiên, tôi biết, sớm hay muộn tôi cũng sẽ đem mình cấp cho An Nhiên.

Chỉ cấp cho An Nhiên.

Nhưng thực sự làm chuyện này cũng không hề dễ dàng, đặc biệt là tôi sợ nhất đau đớn.

Khiêu khích An Nhiên đến sát mép rồi, tôi liền không tự chủ được mà nổi lên vấn đề lo ngại đau đớn. Đây là vấn đề thiết thân, chuyện tới nước này rồi, kim phải đâm lên thịt, ai lại không lo lắng?

Tôi nói, “An Nhiên, không bằng để tôi ôm anh.”

“Ừ.”

Anh người này, có đôi khi nói chuyện đơn giản quá mức, chuyện lớn như vậy, lại chỉ phát ra một thanh âm chẳng hề tính toán.

Thế nhưng khi ôm, lại phát hiện ra một vấn đề.

An Nhiên từ nhỏ đã luyện võ, luận về thân thủ, anh trong số bạn cùng lứa là hạng nhất hạng nhì, bằng không mẹ và anh hai sao có thể để anh đi theo tôi. Thân thể như vậy, tính đàn hồi rất tốt, cơ bắp căng chặt. Cái địa phương kia co rút mạnh muốn chết, đừng nói làm, ngay cả ánh sáng tiến vào cũng là cả một công trình gian khổ.

Nói cách khác, ôm anh, không phải anh thụ thương, chỉ sợ là cái nơi quý báu kia của tôi mới thụ thương.

Kim lần thứ hai đâm lên thịt, tôi lại phải suy xét.

Vì sao cho dù là ai ôm, tựa hồ cũng đều là tôi bị đau?

Tôi hỏi dò An Nhiên.

An Nhiên nói, “Cũng không nhất định phải làm, không cần miễn cưỡng.”

Tôi nói, “Vậy còn anh phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ?”

Tôi chia chia nơi vẫn cứng rắn dựng thẳng của anh.

Anh sắc mặt bình tĩnh đến bất khả tư nghị, trả lời tôi một câu, “Không sao.”

Anh lớn hơn tôi ba tuổi, ở thời kỳ đó, giữa nam sinh và nam sinh, ba tuổi là một khoảng cách rất xa.

Anh nói không sao, tôi nghĩ kia đại khái chính là không sao, bởi vì cảm giác loáng thoáng trong cơ thể tôi khi ấy, vẫn chưa kịch liệt đến mức độ nhất định phải phóng thích.

Ba năm sau, đến khi đã gần giống nhau, mới biết được cái không sao kia, thật sự là rất có sao.

Tôi vô cùng áy náy, đi hỏi An Nhiên, “Anh lúc đó tại sao không nói cho tôi biết?”

An Nhiên nói, “Nói cho cậu biết, cậu nhịn được không hồ nháo sao?”

Tôi sờ sờ lương tâm, thành thật mà lắc đầu.

Ba năm qua tôi luôn luôn khiêu khích anh, đây đã là chuyện thú vị nhất trong sinh hoạt của tôi, tôi chỉ muốn tiếp xúc với thân thể của An Nhiên, những người khác tôi đều rất chán ghét.

An Nhiên hỏi, “Cậu châm ngòi lửa rồi, lại không thể giải quyết, tôi nói cho cậu biết rồi, cậu sẽ giúp tôi tìm người giải quyết?”

Tôi đã đủ lớn, nghe anh nói tìm người giải quyết, đương nhiên phi thường phản cảm, nhảy dựng lên kháng nghị, “Không thể! Ai nói tôi không thể giải quyết?”

Ngay sau đó tôi hạ quyết tâm nhất định phải làm.

Anh lại chỉ nói, “Rất đau, cậu sẽ khóc.”

Lần ấy tôi bất chấp khó khăn kiên trì đến cùng, sau đó ôm An Nhiên khóc đến thiên hôn địa ám, nói, “Thì ra càng về sau càng thoải mái như vậy, vì sao không làm sớm một chút?”

An Nhiên cười hôn tôi, nói, “Cậu đương nhiên thoải mái.”

Hiện giờ anh không còn hôn tôi.

Hiện giờ anh cười, tôi liền kinh hồn táng đảm.

Ngày trước, anh chờ tôi lớn lên, hiện tại, anh chờ tôi khỏi bệnh.

Lực nhần nại của anh là một cây đao. Khi anh đau lòng vì tôi, anh dùng vật này cắt chính mình, khi anh không đau lòng vì tôi nữa thì sao?

Khi anh không còn yêu tôi, khi anh nói với tôi, “Quân Duyệt, lên giường là công dụng duy nhất của cậu” thì sao?

Tôi không dám tưởng tượng.

Không dám tưởng tượng cũng không giải quyết được vấn đề gì, có những chuyện, dù thế nào cũng tránh không được.

Một ngày nào đó bác sĩ đến chúc mừng tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, thân thể của cậu đã khá hơn nhiều rồi. Về sau chỉ cần chú ý điều dưỡng, sẽ ngày càng khỏe mạnh.”

Quả thực chính là phán cho tôi một cái hình phạt.

Không ngoài sở liệu, cùng ngày liền có tin tức của An Nhiên, sai người đem tất cả đồ đạc của tôi dọn đến phòng anh.

Kỳ thực tôi không có thứ gì, ngoại trừ chính mình, thì còn có cái gì?

Ngay cả quần áo trên người, thức ăn trong dạ dày, cũng đều là của anh.

Khi tôi được đưa đến, An Nhiên cũng không ở trong phòng. Những người đàn ông đưa tôi đến đều là tinh anh được tuyển chọn kỹ càng trong bang, mặc tây trang, văn văn nhã nhã.

Đưa tôi tới cửa, trước khi rời đi còn nói, “Quân Duyệt thiếu gia, trong phòng của An tiên sinh có rất nhiều thiết bị giám sát tinh vi. Xin cậu yên tâm, khi An tiên sinh đến, tất cả thiết bị đều sẽ được đóng lại.”

Lời uy hiếp nói trúng tim đen, có thể nói đến nhơ nhĩ lễ độ như vậy, cũng xem như là một loại bản lĩnh.

Vì thế, tôi không thể không ngồi tưởng tượng trong gian phòng đầy thiết bị theo dõi, chờ An Nhiên trở về.

Thật đáng sợ.

Anh còn chưa xuất hiện, sự trừng phạt đã bắt đầu.

Khi đã chờ đến đứng ngồi không yên, tôi bước tới bên cửa sổ nghĩ muốn hít thở một chút không khí trong lành. Còn chưa đến gần bệ cửa sổ, cửa đã đột ngột mở ra, vài người đàn ông đã đi đến trước mặt tôi gần như chỉ trong nháy mắt.

Động tác mạnh mẽ như thế, tôi thiếu chút nữa tưởng rằng mình đang ở trên phim trường điện ảnh quay phim hành động.

Người nào cũng rất lễ phép.

Người dẫn đầu kia đặc biệt cung kính, mỉm cười nói, “Quân Duyệt thiếu gia, xin chờ đến quá gần cửa sổ. Mời.” Hắn mở tay ra hiệu.

Tôi được bọn họ mời đến ngồi trên ghế sofa.

Lại hướng tôi xin chỉ thị, “Không bằng xem ti vi?”

Tôi nín thính, bọn họ trực tiếp coi sự im lặng của tôi xem như đồng ý, mở ti vi.

“Quân Duyệt thiếu gia, muốn xem kênh nào?”

Ân cần miễn cưỡng như vậy, thật khiến tôi không còn lời nào để nói.

Đối phương rất thức thời, đem điều khiển từ xa đặt trước mặt tôi, “Vẫn là xin thiếu gia tự mình chọn đi.”

Mang theo thủ hạ, quy quy củ củ lui ra ngoài.

Cho dù xem ti vi, cũng không thể làm dịu đi thần kinh căng thẳng của tôi.

Ba lần bốn lượt ngoảnh đầu nhìn cánh cửa sổ lớn kia, bất quá là lần hai, nhảy xuống cũng chưa chắc sẽ chết, ngay cả việc này cũng theo dõi được nhanh như thế, cái khác lại càng không cần phải nói.

Không khỏi khiến cho trái tim người ta băng giá.

Buổi chiều, An Nhiên vẫn chưa trở về.

Có người mang cơm vào. Một chén canh, một bát cơm trắng, vài loại đồ ăn cùng đặt trong một cái đĩa nhỏ, phân lượng không nhiều không ít, rõ ràng rành rành cảnh cáo, phải ăn hết toàn bộ.

Muốn chết không được, ai đại đột lại đi chọc giận bá chủ khủng bố chứ?

Tôi ăn hết toàn bộ.

Vừa mới đặt đĩa xuống, lập tức có người tiến vào thu dọn bát đĩa.

Đúng, bọn họ vẫn luôn giám sát tôi, đương nhiên tốc độ phản ứng kinh người.

Tôi biết bọn họ đang giám sát, mặc kệ thế nào, chỉ ít bộ dạng cũng không nên tỏ ra uất ức.

Nhưng cúi đầu nhìn, bàn tay trắng xám đến ghê người, không cần phải nói, sắc mặt nhất định càng khó coi.

Tính nhẫn nại của An Nhiên thật lợi hại.

Anh đang chậm rãi giày vò tôi, ngay cả mặt mũi cũng không để lộ.

Tôi chỉ là một con cá nhỏ hắc đạo có huyết thống cũng không tệ lắm, đang bị người ta dùng sự sợ hãi và bất an để gia tăng khẩu vị, từ từ ướp chế.

Đến tối, đã ướp được gần xong, người hưởng dụng liền đến.

Người không tự mình trải qua, sẽ không biết được sự chờ đợi như vậy có thể dày vò người ta đến cái tình trạng như thế nào.

An Nhiên vừa đến, tôi đã quyết định không tiếc tất cả mà đầu hàng, quả quyết dứt khoát, rõ ràng ràng nói một câu, “An Nhiên, tôi không tự sát. Thật sự không phải.”

An Nhiên đứng trước gương, cời cà vạt, “Tôi có nói là cậu tự sát sao?”

Anh nói một câu đơn giản, đem buồn phiền lấp kín tôi.

Kế tiếp, tôi không biết nên nói cái gì cho phải.

Anh đem cà vạt ném lên ghế sofa, liếc mắt nhìn tôi, “Vết thương ở cổ họng tốt rồi?”

“Tốt rồi...”

“Biết cậu lãng phí của tôi bao nhiêu tiền không?”

“Rất nhiều.”

“Biết cậu là ai không?”

Tôi cắn chặt răng.

Bởi vì không nghe được đáp án, anh vừa cởi khuy áo tây trang, vừa xoay người lại, nhìn tôi.

“Quân Duyệt, cậu hiện tại là ai?” Anh hỏi thực sự rất lạnh liệt.

Ý tứ rất rõ ràng.

Hai bên đều hiểu rõ, đáp án mọi người đều biết, đùa giỡn, bắt quả là một quá trình nhọc nhằn.

Anh là lão đại.

Anh muốn thoải mái, tôi có thể cho.

Tôi hít thở sâu, phục tùng đi đến trước mặt, như cống phẩm tự động tìm tới cửa.

“An Nhiên,” Tôi thấp giọng thì thầm, “Tôi là của anh.”

Nếu đã làm, làm đơn giản là tốt nhất.

Tôi vừa nói, vừa dè dè dặt dặt vươn tay ra. Đầu ngón tay chạm đến chiếc khóa dây lưng của anh, anh đứng lặng lẽ, không có phản ứng.

Tôi đoán đó đại khái là ngầm đồng ý, vì thế chậm rãi hầu hạ, mở khóa dây lưng ra, nhẹ nhàng rút dây lưng từ bên hông xuống.

Hiệu quả hẳn là cũng không tệ lắm, tôi nhìn phía dưới quần tây dần dần gồ lên, lại hít một hơi thật sâu, cởi chiếc khuya trên cùng của quần tây.

An Nhiên nói, “Lại gần đây.”

Kéo tôi đến càng gần, đùi dán cùng một chỗ, tôi vuốt nhẹ nhiệt khối cứng rắn cách một lớp vải dưới hai chân anh.

Tôi không thể không đem ngón tay đang ở giữa thắt lưng tham tiến vào, gian nan tìm kiếm cái khuy kia ở đâu.

Tay kia giống như e sợ chính mình đứng không vững, ôm lấy eo An Nhiên.

Dán đến thật gần, dường như trên người đã bốc hỏa.

Tôi hẳn là phần nộ, sợ hãi, bị thống, cái gì cũng có thể, duy chỉ có hỏa nhiệt hẳn là không có.

Nhưng hô hấp của anh thì có hỏa nhiệt, phun lên trán tôi.

Vị đạo quen thuộc quanh quần trên chóp mũi tôi, có đôi khi, cảm quan thành thật có thể dễ dàng vượt qua ý chí.

Tôi cảm thấy, có lẽ đã ý loạn tình mê.

An Nhiên, anh có biết không? Anh thực sự rất nóng.

Tôi dán sát về phía anh, nơm nớp lo sợ nói, “An Nhiên, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Không biết sự lấy lòng của tôi có làm anh sung sướng không, anh rất nhân từ không châm chọc tôi, nói, “Chuyện gì?”

“Vì sao lại là chữ ‘nhiên’ này?” Tôi nói, “Ánh sáng của sự thiêu đốt, kỳ thực rất đau đớn.”

Anh phát ra tiếng cười trầm thấp, hỏi tôi, “Quân Duyệt, có ánh sáng nào là không đau?”

Tôi nói, “Ánh mặt trời.”

“Vậy sao?”

“Phải.”

Anh cười đến có chút bất đắc dĩ, nói, “Quân Duyệt, tôi cũng không phải là ánh mặt trời*.”

Tôi nói, “Hiểu rồi.”

Chiếc khuy trên quần đã được giải khai, tôi lại không kéo dây khóa xuống. Rút tay ra, tôi dùng hai tay ôm thật chặt thắt lưng anh, hưởng thụ cảm giác khí quan đứng thẳng cách lớp vải đang ma sát tôi.

Cảm giác mờ mờ lung lung, kỳ thực rất thư thái.

Tôi ôm anh rất chặt, rất dụng lực, giống như trước kia, không để ý anh có đau hay không, có thở không nổi hay không.

Anh một từ cũng không nói, giống như trước kia, lặng lẽ vô ngôn.

Cảm tạ sự phối hợp của anh, giờ phút này tôi dường như thực sự đã trở về quá khứ, tôi nghĩ anh có lẽ thực sự đã từng yêu tôi, cho dù chỉ có một chút, cho dù đến bây giờ đã không còn sót lại chút gì.

Tôi đã không còn quan tâm nữa, tôi đã tìm được thứ mà tôi muốn.

Nhiều năm như vậy, từng li từng tí của tôi anh đều biết, tôi làm sao lại không biết anh?

Tôi không tìm được trái tim của anh, nhưng tôi tìm được con dao nhỏ anh luôn giấu ở sau thắt lưng, dắt trong quần tây.

Anh đã tưởng rằng tôi không biết.

Sao có thể?

Tôi biết. Chỉ là lúc trước không dám nói, nếu biết tôi lục lọi đồ của anh, sợ là lại bị anh mắng.

An Nhiên, tôi cũng chưa từng, chưa từng bao giờ đem sự dỗi của anh đặt vào trong mắt.

Anh nóng như vậy, tôi thực sự chịu không nổi.

Tôi gắng hết sức ôm lấy anh, chặt đến chí cực, thân thể dán sát, chậm rãi ma sát lên xuống. Tôi biết cảm giác của anh rất mãnh liệt, nỗ lực phân tán đi lực chú ý của anh.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, anh sẽ phát hiện ra.

Ngữ khí của anh hơi bất mãn, “Cậu lại khóc?”

Tôi nói, “Thực xin lỗi, lần sau sẽ không.”

Tôi đã thành công rút ra con dao nhỏ, nhưng động tác vẫn không dám quá lớn.

Người biết rõ về động tác của An Nhiên, tuyệt đối sẽ không dám so sánh cùng anh.

Người nhanh, anh so với người càng nhanh hơn.

Trước khi tôi có thể dùng con dao nhỏ này làm ra chuyện gì, anh đã có thể đem tôi chặn đứng rồi.

An Nhiên, anh xem, tôi hiểu anh nhiều hơn, bội phục anh nhiều hơn, sùng bái anh nhiều hơn.

Tôi nhỏ giọng hỏi, “An Nhiên, tôi có thể hôn anh không?”

An Nhiên nhìn tôi bằng con mắt đánh giá.

Tôi không biết anh có nhìn ra cái gì không.

Anh nói, “Quân Duyệt, cậu đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như vậy, thật khiến tôi trở tay không kịp.”

Anh lại than thở, “Hà Quân Duyệt, cậu thật là giỏi tra tấn người khác.”

Tôi hôn anh, đem từng nụ hôn nhỏ vun lưu lại trên cổ anh, để anh thoải mái mà ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn nói, “Sẽ không, tôi sẽ không tùy hứng nữa. An Nhiên, tôi nhất định sửa.”

Một tay vẫn ôm anh, còn tay kia, đã bắt tri bắt giác chuyển đến trước ngực, hình như tim đập rất nhanh. Kích động muốn trấn an ***g ngực.

Tôi hơi dùng lực, hơi hơi cảm thấy đau đớn, từ ngực lan ra bên ngoài.

Không kịch liệt, như sóng gợn trên mặt nước, một vòng rồi lại một vòng.

Tôi hôn anh, cơ cổ rắn chắc phi thường dụ nhân, không tự chủ được dùng đầu lưỡi liếm.

An Nhiên, mùi vị của anh rất tuyệt.

Tôi chưa từng biết, anh so với suy nghĩ của tôi càng tuyệt, càng tuyệt hơn.

Cái gì cướp đi anh, cướp đi anh thuộc về tôi? Là mẹ? Anh hai? Hay là mùi huyết tinh của hắc đạo?

Anh tốt đến nỗi khiến cho người ta không dám tin tưởng, cho dù trở thành thế này, tôi cũng vẫn nhìn không được mà đau lòng vì anh, đau đến tuyệt vọng.

An Nhiên, tôi muốn đi rồi.

Tôi đem con dao khê đẩy vào trong, An Nhiên rất cẩn thận, vũ khí của anh lúc nào cũng vô cùng sắc bén.

Lưỡi dao vô thanh vô tức tiến nhập, tựa như một thanh đao nhọn cắm vào trong bùn vậy, nhưng vật này quá nhỏ, gắng hết sức, mũi dao sắc nhọn cũng đã từ từ đâm vào toàn bộ.

Vì sao, chỉ có một chút như vậy?

Tôi thăm dùng lực đẩy, chỗ chuôi dao gồ lên trên miệng vết thương, đẩy nó vào.

Đau đớn mơ hồ trở nên kịch liệt, tôi bật lên tiếng rên rỉ, càng nhiệt liệt hôn An Nhiên.

Tôi nghĩ mình thật sự là rất ngu, ngay cả tìm chết cũng thể hiện sự ngu ngốc kém cỏi.

Vũ khí sắc bén có thể giấu ở trong quần, là thứ nhỏ như vậy.

An Nhiên có thể dùng nó để giết người, nhưng tôi, tôi có lẽ ngay cả chính mình cũng giết không được.

Hoặc có lẽ là không nên đâm vào tim, dùng để cắt khí quản sẽ càng thuận tiện hơn.

Tôi đem khí lực toàn thân đều trút lên ngón tay, âm thầm chấp nhất mà đẩy vào trong, nhẹ nhàng lay lay vật nhỏ trong tay, khuếch trương miệng vết thương khiến tôi đau đến phát run.

Mặc dù rất đau, tôi chỉ lo mũi dao tiến vào chưa thương tổn được nơi yếu hại, nếu như có thể đem nó toàn bộ đẩy vào, hi vọng có thể đem trái tim xé ra thành hai nửa.

Tôi liều mạng lay lắc con dao nhỏ cắm ở trước ngực, dần dần nó cũng có chút rộng ra, tựa hồ có thể đẩy mạnh vào trong.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, lại nghe thấy tiếng An Nhiên.

“Quân Duyệt, cậu đang làm gì?” Anh nghi hoặc hỏi.

Tôi tiến thêm về phía trước, nghĩ muốn tiếp tục dán sát vào anh, nhưng anh một phen ngăn tôi lại, nắm lấy cổ tay tôi.

Lực đạo không quá mạnh, nhưng tôi không còn kháng cự được nữa.

Tôi để anh nhìn thấy khuôn ngực đầm đìa máu chảy của tôi, bàn tay đầm đìa máu chảy của tôi, còn có thứ cắm ở trên, chính là vũ khí lợi hại của anh.

An Nhiên, anh cuối cùng cũng phát giác.

Khi tôi ôm anh, hôn anh, thì ra anh vẫn còn có cảm giác.

Thật sự khiến người ta hoan hỉ.

“Quân Duyệt, Quân Duyệt,” Anh đem tôi đặt nằm thẳng trên mặt đất, nhẹ nhàng gọi tên tôi, “Nhìn tôi, Quân Duyệt, đừng nhắm mắt lại.”

Tôi tưởng rằng anh sẽ phần nộ đến cực điểm, sẽ gào thét đến ngay cả thiên đường cũng phải run rẩy tuôn rơi.

Kết quả, anh thực ôn nhu.

Rất ôn nhu.

Rất nhiều người xông vào từ bên ngoài, đột nhiên dừng khựng bước chân. Anh ngẩng đầu, trầm giọng nói hai chữ, “Cấp cứu.”

Thật kỳ quái, tôi đau đến không còn cảm giác gì, cảm thấy cũng sắp hô hấp không nổi nữa, thần chí lại dị thường thanh tỉnh.

Có thể nghe thấy tiếng bước chân đi đi lại lại kinh hoàng, có thể cảm thấy ***g ngực phập phồng kịch liệt của An Nhiên, ***g ngực anh phập phồng kịch liệt như vậy, nói chuyện lại vẫn bình ổn đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Đáng tiếc là tầm mắt tôi đã mờ hồ, không thấy rõ biểu tình của anh.

“Quân Duyệt, nhìn tôi, từ từ hô hấp.” Anh thấp giọng nói, “Chậm chậm, đừng cử động.”

Anh nói, “Quân Duyệt, đừng nói gì.”

Anh nói, “Quân Duyệt, tôi biết cậu rất đau.”

Thì ra anh biết, biết tôi rất đau.

Thực sự là hài lòng thỏa dạ.

Tôi khẽ thở ra một tiếng.

Nhắm mắt lại.

*nguyên văn câu nói này của An Nhiên trong phần Hán Việt là “Ngã tịnh phi dương quang”, nghĩa là “Tôi cũng không phải là ánh mặt trời”. Mình rất thích cái tên Tịnh Phi Dương Quang mà Phong Lộng đặt cho bộ truyện này, cũng như những chi tiết liên quan đến nó mà Phong Lộng đã sử dụng trong truyện. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Không ai có thể nói cho tôi biết, trong khi tôi chìm trong cơn hôn mê bất tỉnh dài đằng đẵng, tới cùng đã phát sinh chuyện gì.

Sự thực vĩnh viễn tồn tại, tuy có nhưng vĩnh viễn không cách nào hiểu được.

Tôi có mơ thấy An Nhiên sao?

Tôi có trở về quá khứ sao? Cho dù chỉ là một chút thời gian ngắn ngủi thoáng lướt qua trong nháy mắt.

Tôi có nhìn thấy sao? An Nhiên xa xôi mà tôi luôn hoài niệm kia.

Tôi không nhớ rõ.

Sau khi tỉnh lại, tôi gắng sức hồi tưởng, không nhớ được chút nào.

An Nhiên đã từng đọc cho tôi nghe một tác phẩm, tên là “Trước khi từ trần”.

An Nhiên cảm thán nói với tôi, “Quân Duyệt, con người thật sự là linh hồn của vạn vật, thì ra trước khi chết đi, có nhiều sự tình đã từng phát sinh hiện ra bập bênh và thay đổi trước mắt như vậy, giữa âm phủ, linh hồn trước khi biến mất tựa hồ không có gì là làm không được.”

Tôi hỏi anh, “An Nhiên, nếu như anh sắp phải chết, một việc cuối cùng anh muốn làm, sẽ là gì?”

Anh hỏi, “Cậu thực sự muốn biết?”

Tôi gật đầu.

Im lặng rất lâu, anh ghé vào tai tôi, thấp giọng thì thầm, “Mang cậu theo.” Sau một giây, anh lại nhìn mặt tôi, ôn nhu hỏi, “Có sợ không?”

Tôi lắc đầu.

Không sợ.

Thật sự không sợ.

Tôi chỉ sợ anh không mang tôi theo, vứt tôi vào một nơi không còn anh nữa.

“Quân Duyệt, vậy còn cậu? Nếu như cậu sắp phải chết, việc cuối cùng cậu muốn làm, sẽ là gì?”

Tôi hơi cọ cọ răng cửa, “Ăn anh, đem anh ăn vào trong bụng, hấp thu vào mạch máu.”

Tôi đang lý sự, anh lại tiến đến gần hôn tôi, “Cậu tưởng mình là hoa ăn thịt người sao?”

“Là anh nói, linh hồn trước khi biến mất không có gì là không làm được.”

“À, không có gì là không làm được.”

Tôi có nhiều thứ không làm được, hoặc có lẽ chỉ vì, tôi vẫn chưa chết.

Tôi chưa chết, cuối cùng cũng không thể không mở mắt ra, đối mặt với hiện thực không muốn đối mặt nhất.

Hiện thực ấy, chính là An Nhiên, An lão đại, An công tử, An tiên sinh.

Sau khi ngây ngậy ngô ngô tỉnh lại, An Nhiên dường như đã sớm chờ tôi mở mắt để hỏi tội cho rõ ràng, lần thứ nhất nói chuyện rất nhanh bắt đầu.

An Nhiên nói câu đầu tiên, là một câu hỏi.

Lặng lặng ngênh đón ánh mắt của tôi, cười hỏi, “Quân Duyệt, lần này có phải là tự sát không?”

Từ lúc biết mình không thành công, liền biết không thể bị anh dày vò ít được.

Chỉ là, không ngờ được, lại vội vã như vậy, khởi binh vắn tội.

Chứng cứ phạm tội này vô cùng xác thực, đúng là chống chế không được.

Tôi phun ra một chữ, “Phải.”

Lại nói tiếp, “An Nhiên, tôi biết sai, lần sau sẽ không dám tái phạm.”

Không cốt khí, còn có biện pháp nào?

Người đang đứng dưới mái hiên, còn có thể không cúi đầu sao? Huống chi trước mặt tôi, là một người đàn ông chỉ cần trở tay liền có thể đem tôi nhốt xuống mười tám tầng địa ngục.

An Nhiên nhìn tôi mỉm cười.

Nụ cười của anh lúc nào cũng lạnh, làn môi mỏng đẹp như vậy, tôi từng ngọt ngào hôn ngàn vạn lần, nơi đó nổi lên một nụ cười, lại là lạnh lẽo.

Một lúc sau, anh mới nói, “Cậu cũng biết cậu sai?”

Nghe ra không? Khúc nhạc dạo đầu của sự trừng phạt.

Trước hết định tội, rồi phán hình phạt, tiếp đó thi hành.

Tôi hư nhược nằm trên giường bệnh, thở dài một tiếng vì sự sáng suốt của quan tòa.

Lại cảm thán, câu hỏi của An lão đại, cũng nhất định phải trả lời.

Tôi nói, “Đúng, tôi có sai.”

Anh tiến lại gần, khom lưng xuống, bóng đen bao trùm lấy tôi, che khuất ngọn đèn trên đỉnh đầu.

Anh thấp giọng hỏi, “Quân Duyệt, cậu có biết ở trong nhà tù, người ta trừng phạt phạm nhân mưu đồ tự sát thế nào không?”

Tôi lắc đầu, khiêm tốn xin chỉ bảo, “Rất đáng sợ sao?”

Anh không trả lời, lại hỏi, “Quân Duyệt, vậy cậu có biết, anh hai của cậu, hành quyết người mà hắn ghét như thế nào không?”

Tôi vẫn lắc đầu, tiếp tục khiêm tốn thỉnh giáo, “Rất tàn nhẫn sao?”

An Nhiên gần trong gang tấc, ngưng mắt nhìn tôi.

Ánh mắt của anh, phẳng phất như có thể xuyên thấu tôi, theo ánh mắt mà nhập vào, xuyên qua vòng mạc, xuyên thấu một đường thần kinh ngang dọc hỗn loạn, đem tất cả tương ngộ, đánh tới thất linh bát lạc.

Đáng tiếc, tôi đã thất linh bát lạc từ lâu rồi.

Trăm vạn trọng binh, đi công hãm một cái thành trì đã bị công hãm, lãng phí biết bao.

An Nhiên lại hỏi, “Cậu có biết tôi muốn phạt cậu thế nào không?”

Tôi lắc đầu, lần này, không lên tiếng.

“Có sợ không?”

Anh hỏi tôi như vậy.

Kề sát bên tai tôi, trầm giọng, thanh âm êm tai, nhẹ nhàng làm chấn động màng nhĩ của tôi.

Giống như ngày đó anh nói muốn mang tôi theo, cũng thì thầm như vậy, hỏi tôi một câu, “có sợ không”.

Vô duyên vô cớ, hốc mắt tôi cứ như vậy đỏ lên, gọi một tiếng, “An Nhiên.”

Anh chờ tôi nói tiếp.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, “An Nhiên, anh mang tôi đi, có được không?”

Có đôi khi lời nói ra, không hẳn đã có lý do gì.

Tôi không cần lý do, tôi cũng không biết, cái gì khiến tôi bi thiết như vậy.

Có nói thì chỉ là do một dực vọng, người muốn nói, môi run lên, liền nói ra.

Nói rồi, liền không ngừng lại được.

“An Nhiên, anh mang tôi đi.”

“An Nhiên, anh mang tôi đi.”

“An Nhiên, xin anh hãy mang tôi đi.”

Tôi khe khẽ lặp đi lặp lại.

Phản phản, phúc phúc.

Tôi thẳng thốt rơi lệ, nói vô số lần, anh cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, cúi đầu, phong bế lời nói liên hồi của tôi.

Vì thế, tôi si ngốc ngừng lại.

Anh phong trụ tôi, tất cả lời nói ngu ngốc, được anh hôn.

Từng nụ hôn nhỏ vun, đầu lưỡi thâm nhập, vỗ về từng tế bào đang run rẩy trong miệng tôi, giống như lời nói si ngốc của tôi, một lần rồi lại một lần, vô số lần.

An Nhiên, anh đang hôn tôi sao?

Không nên.

Anh đã từng nói, công dụng duy nhất của tôi, chính là lên giường.

Lên giường, không cần hôn tinh tế nhỏ vun như vậy.

Tôi sẽ hiểu lắm.

Hiểu lắm thật sâu.

Sau khi hôn, anh nhẹ giọng thở dài, “Tôi không thể mang cậu đi.”

Anh nói, “Quân Duyệt, cậu và tôi, nơi nào cũng không thể đi.”

Anh nói, “Quân Duyệt, tôi chỉ có thể giữ cậu lại, bất chấp cậu không nguyện ý bao nhiêu.”

Anh nói, “Quân Duyệt, tôi biết cậu chỉ yêu An Nhiên của quá khứ, An Nhiên hoàn mỹ của quá khứ, đã chết rồi. Tôi không cho phép cậu còn nhớ đến hắn, đây là sự trừng phạt của tôi đối với việc cậu tự sát, cậu chỉ có thể cùng một An Nhiên tàn nhẫn, cậu chỉ có thể ở lại bên cạnh An Nhiên biến chất này.”

Phán quyết đã hạ.

Tôi không được cho phép rời đi.

Tôi phải ở lại, ở lại bên cạnh một An Nhiên không phải An Nhiên.

Tôi biết đây là một phán quyết nhất định phải chấp hành, nói không chừng nhà giam và ngục tốt, cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.

Chỉ là không biết, có người thẩm phán nào, thời khắc tuyên án, lại giống như anh.

Giống như anh, lệ rơi đầy mặt.

Tôi đã bị vây khốn.

Đây là loại trừng phạt hạng nhất, trừng phạt cho tội tự sát.

Người ta không thành công, liền thành nhân.

Tôi không thành công, ngay cả nhân cũng thành không được.

An Nhiên ngày hôm sau vẫn như cũ một bộ khí thế quân lâm thiên hạ, quả nhiên, nhà giam và ngục tốt đã cấp cho tôi theo chỉ định.

Nhân số ngục tốt rất nhiều, so với vệ sĩ ngày trước anh hai an bài cho tôi còn nhiều hơn, tôi phân không rõ ai với ai.

Nhà giam rất xa hoa, thiết lập trong phòng ngủ của An Nhiên.

Nơi đó đâu đâu cũng đều là thiết bị theo dõi, thật cũng không lãng phí.

Sau khi chuyển đến, tôi gặp được vị bác sĩ lần trước đã giúp mình trị liệu, có lẽ lần này An Nhiên cũng chọn ông giúp tôi kiểm tra tình hình thân thể bất cứ lúc nào. Tạm thời xem như là ngục y (bác sĩ nhà tù).

Nhàn rồi buồn chán, tôi hỏi ông, “Tôi đã hôn mê bao lâu? Dao găm rốt cuộc đâm tới chỗ nào?”

Vấn đề rất đơn giản, cũng không tính là cái gì cơ mật.

Ông lại xem như chuyện cơ mật, úp úp mở mở, cuối cùng chỉ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, tôi phải về xem hồ sơ bệnh án, mới có thể trả lời được chuẩn xác.”

Có cái gì so với cái này buồn cười hơn?

Cách một buổi chiều, kiểm tra xong hồ sơ bệnh án trở về, ông trả lời tôi, “Miệng vết thương rất nông, chỉ là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại. Quân Duyệt thiếu gia, tự sát không đơn giản như diễn hí kịch, là một quá trình rất thống khổ. Đại đa số người tự tìm đến cái chết, cuối cùng đều được cứu, uống công chịu một trận đau đớn.”

Tôi không nói.

Chờ ông đi rồi, mới thuận miệng hỏi một người vừa tiến vào đổi được cho tôi, người đưa gì đó, người đỡ tôi đi toilet...

Đáp án đều giống nhau, như tiêu chuẩn giải bài thi của học sinh tiểu học.

Buổi tối, An Nhiên trở về.

Tôi nhìn anh theo thói quen đứng trước gương cời cà vạt, đem đáp án hôm nay nghe được ngang bướng cất ra, “Tự sát không đơn giản như diễn hí kịch, là một quá trình rất thống khổ. Đại đa số người tự tìm đến cái chết, cuối cùng đều được cứu, uống công chịu một trận đau đớn.”

Sau đêm tuyên án cho tôi, người đàn ông rơi lệ đầy mặt, không để tôi nhìn thấy một mặt anh che giấu nữa.

Hiện tại, tôi chỉ nhìn thấy khí phách của anh, độc ngạo, bất khả nhân thế (không ai bì nổi), kiêu ngạo hung tàn, còn có không ai bên cạnh.

An Nhiên xoay đầu lại hỏi, “Cậu nói gì?”

“Bác sĩ nói miệng vết thương của tôi rất nông, chỉ là bị thương ngoài da.”

“Phải.”

“Vậy sao?” Tôi dùng ngón tay ấn lên lớp băng vải trên ngực, khe khẽ dùng lực.

Từ trước gương đến bên giường, anh nhào tới so với sự tử còn nhanh hơn, một phen át trụ tay tôi, trầm giọng hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

“Dù sao cũng chỉ là bị thương ngoài da.”

Anh nheo mắt, “Có phải cậu muốn thử xem tôi có thể làm gì cậu không?”

“Tôi chỉ ngạc nhiên, anh cư nhiên không dám thừa nhận.”

“Thừa nhận cái gì?”

“Thừa nhận tôi suýt chút nữa đã chết trước mặt anh.”

Anh bỗng nhiên trầm mặc.

Tôi dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn anh, dưới đáy lòng, lại rất thấp thỏm.

Anh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ hỏi, “Quân Duyệt, cậu còn có thể tự sát sao?”

Không ngờ được anh lại hỏi như vậy, tôi im lặng vài giây, không đáp lời.

Bàn tay của anh rất ấm, phủ lên mặt tôi. Người đàn ông này tàn nhẫn như vậy, hung ác, không thể tha thứ, nhưng tay của anh, lại ấm áp giống của An Nhiên.

“An Nhiên của quá khứ kia, An Nhiên mà cậu vẫn luôn yêu kia, đã từng trân trọng cậu như vậy.”

“Một sợi tóc của cậu, hần cũng e sợ sẽ bị tổn thương.”

“Hần theo cậu mười mấy năm, mỗi một tắc trên người cậu, hần đều sợ bảo hộ không được chu toàn. Hần chăm sóc cậu tốt như vậy, một chút tỳ vết cũng không có.”

Anh nhẹ giọng hỏi, “Quân Duyệt, cậu tại sao lại nhẫn tâm, đối với hần như vậy? Ngực cậu hần đã từng hôn, cậu tại sao lại nhẫn tâm dùng dao đâm vào, đâm vào quả quyết như vậy? Quân Duyệt, cậu như thế không phải rất có lỗi với hần sao?”

Tôi không còn cách nào.

Người đàn ông nói nước mắt của tôi không chút giá trị, lại luôn có thể khiến tôi dễ dàng rơi lệ.

Tôi lại khóc, thấp giọng hỏi, “Vậy còn anh? Anh không có lỗi với hần sao?”

Anh không chút do dự, đáp tôi bằng ba chữ, “Không có lỗi.”

Như đinh đóng cột, không chút hư tâm.

Anh nói, “Tôi đã đáp ứng hần, từ nay về sau, làm một người vĩnh viễn đứng ở nơi cao nhất, quên đi tất cả tâm nguyện đã từng có, quên đi tất cả tâm tính quang minh, làm một người xấu xa nhất, độc ác nhất, khiến người ta phải kính sợ nhất, làm một người lòng dạ sắt đá nhất.”

“Tôi đã đáp ứng hần, từ nay về sau, muốn làm gì sẽ làm, không kiêng nể gì, không nhần nhịn gì, không vì người khác mà trả giá gì nữa, không cứng chiều bất cứ kẻ nào. Ai hơi làm trái ý tôi, tôi liền đem kẻ đó xé thành trăm mảnh, không ai có thể ngoại lệ.”

Anh thản nhiên hôn lên mắt tôi, nói, “Tôi đã làm được, tôi không có lỗi với hần.”

Anh còn nói, “Quân Duyệt, không cần thử tôi, tôi không phải là An Nhiên của trước kia, trái ý tôi, tôi sẽ khiến cậu đau khổ đến chết.”

Đúng, anh không phải là An Nhiên của trước kia.

An Nhiên mà tôi đã từng trái ý ước chừng cả trăm ngàn lần.

Hết lần này đến lần khác, chưa từng hối cải.

Trong mười lần, có đến chín lần anh im lặng không nói gì, còn lại một lần sẽ tức giận, cực kỳ tức giận, bắt quả chỉ dùng tay vỗ nhẹ lên trán tôi, than thở, “Quân Duyệt, tôi thật sự là hết cách với cậu.”

Có lẽ bởi vì cách này đã sử dụng với tôi quá trăm nghìn vạn lần, khiến anh hết lần này đến lần khác thất vọng. Nghe đi, An Nhiên của quá khứ, không còn nữa.

An Nhiên là một người rất có kế hoạch, đối với khái niệm thời gian rất chính xác.

Anh không thích nói “qua một hồi”, “chờ một chút”, “mấy ngày nữa”, “không lâu sau”, anh thích thời gian xác định, thích sự việc xác định.

Anh sẽ nói, “Quân Duyệt, tôi mười lăm ngày đọc hết bản tài liệu giảng dạy này, lại mất một ngày tự mình làm thí nghiệm.”

Anh sẽ nói, “Quân Duyệt, tôi quyết định ngày mười hai của tháng ba năm sau, sẽ đăng ký tham gia thi sát hạch lấy giấy chứng nhận luật sư chính thức.”

Thói quen này tựa hồ còn lưu đến tận hiện tại.

Ngày đầu tiên dọn vào nhà giam xa hoa, anh tắm rửa xong mặc áo ngủ đi tới.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của tôi, cười một cái, nói, “Quân Duyệt, mười ngày, chờ vết thương của cậu cắt chỉ.”

Lên giường, nằm bên cạnh tôi, thành thật mà nhắm mắt ngủ yên.

Ngủ được an ổn như vậy, lưu lại tôi thấp thỏm bất an.

Đây rốt cuộc có tính là gia tăng thêm hình phạt không?

Sau đó, không thể không đếm ngược số ngày.

Bắt đầu từ mười, chín, tám, bảy, sáu, năm...

Số ngày bình an vô sự trôi qua thật sự rất nhanh, ngày thứ mười, bác sĩ quả nhiên giúp tôi cắt chỉ.

Tôi nhin không được liền hỏi, “Tôi bỗng nhiên cảm thấy miệng vết thương rất đau, hần là còn chưa thật tốt, bây giờ cắt chỉ, liệu có quá nhanh không?”

Bác sĩ vẽ mặt cổ quái, nhìn tôi một lát, nói, “Quân Duyệt thiếu gia, An tiên sinh trước đó có dặn dò, khi cắt chỉ, cậu nhất định sẽ cảm thấy miệng vết thương rất đau. Ngài ấy muốn tôi chuyển lời cho cậu, đau là chuyện bình thường, cắt xong là hết.”

Phản kháng mong manh, bị một câu nói áp đảo đến cả mầm cũng không lưu lại.

Sau khi cắt chỉ, tôi ngoan ngoãn chờ An đại công tử quang lâm.

Nếu không phải ký ức đau đớn lúc trước vẫn còn quá sâu, đem mình tưởng tượng thành một bữa tiệc lớn cho các thi nhân hưởng dụng, kỳ thực cũng xem như thú vị.

Tôi chờ được vài canh giờ, suy nghĩ vẫn vơ trong đầu, không đủ bảo vệ mình.

Khi cửa phòng mở ra, tôi ngồi trong ghế sofa, ngoảnh đầu nhìn lại.

Là An Nhiên.

Tây trang phẳng phiu, thân hình thon dài, mày kiếm mắt ưng, góc cạnh trên mặt lãnh ngạnh rực rỡ.

Người này, đúng là một mỹ nam tử hiếm thấy.

Mỹ nam tử này, nói với tôi “ai hơi trái ý tôi, tôi liền đem kẻ đó xé thành trăm mảnh”.

Ngữ khí chém đinh chặt sắt, tuyệt không khoan dung.

Anh cho tôi thời gian mười ngày.

Đêm nay đã đến kỳ hạn.

Loại tình huống này xa lạ như thế, tôi không biết nên dùng loại phản ứng nào thì thích hợp nhất.

Thân thể tôi đã khá hơn phân nửa, tôi có đầy đủ khí lực để la hét, phẫn nộ, khóc nức nở, mắng mỗ thảm liệt, khóc lóc thê thương, hèn mọn cầu xin.

Nhưng dù là loại nào, cũng sẽ không lay động được trái tim anh.

Tôi quyết định bình tĩnh.

Tôi nói, “Đã về rồi.”

Anh ứng một chữ, “Ừ.”

Thuận tay đóng cửa phòng, lại đứng trước gương, lưu loát cởi cà vạt.

Anh hỏi, “Cậu tắm chưa?”

Tôi lắc đầu.

Anh nói, “Cùng tắm đi.”

Tôi gật đầu.

Tự nhiên như vậy, người không biết nội tình, nhất định sẽ tưởng rằng chúng tôi là một đôi tình nhân ăn ý.

Ai ngờ đâu? Tôi và An Nhiên, tựa hồ chưa từng ăn ý.

Khi anh ngủ trưa, tôi sẽ nhiệt huyết dâng trào mà la hét đòi đến bờ biển tắm bộ.

Khi anh đọc sách, tôi lại rất muốn cùng nhau xem phim kinh dị.

Anh nói thời tiết tốt nên đi ra ngoài một chút, tôi thà rằng chờ đến khi trời tối, ở quán bar trên phố cuồng hoan một đêm.

Anh không ngủ trưa, mang tôi đi ra bờ biển; không đọc sách, cùng tôi xem phim kinh dị; ban ngày đứng trong phòng, ban đêm ở trong quán bar trên phố trông chừng tôi.

Tôi lại vẫn cứ cảm thấy có chút khó chịu.

Tôi nói, “An Nhiên, anh biết không, nếu thật lòng yêu đối phương, sẽ có tâm linh tương thông.”

Anh hỏi lại, “Quân Duyệt, cậu hoài nghi tôi không thật tâm?”

Tôi phồng chùng đã chạm phải khu địa lôi, vội vàng ôm hôn anh, cười ha hả, “An Nhiên ngốc, anh là An Nhiên ngốc nghếch của tôi!”

An Nhiên ngốc nghếch mà tôi yêu mến, đã mất rồi.

An Nhiên mà tôi không yêu mến, lại đang chờ tôi cùng đi tắm.

Tôi đứng lên, đi vào phòng tắm thực sự rất xa hoa.

Trong bồn tắm lớn hình tam giác, nước ấm ào ra ngoài thành bồn, hơi nước bốc lên.

An Nhiên nhìn tôi, tựa tiểu phi tiểu, nói với tôi, “Quân Duyệt, đau dài không bằng đau ngắn.”

Tôi thở ra một hơi thật dài, bắt đầu cởi quần áo.

Người chẳng qua là như vậy, mặc quần áo, tưởng là người, cởi ra rồi, có thể mình chỉ là động vật.

Tôi cởi sạch sẽ, xem mình như động vật, chờ chủ nhân đến vỗ về, khen thưởng hoặc trừng phạt.

Hiếm thấy chủ nhân cũng không vội, trái ngược với trái tim đang đập dồn dập của tôi, thản nhiên như vậy, thật sự là tội ác.

An Nhiên nói, “Cậu vào trước đi.”

Tôi bước vào bồn tắm lớn, nhìn anh quay lưng về phía tôi, tự nhiên cởi quần áo.

Động tác của anh rất hữu lực, hiển nhiên có thể so sánh với một bài ca có nhịp điệu, cho dù đang đợi bị làm thịt, tôi cũng không thể không thừa nhận cảnh đẹp này.

Vậy nên, khi áo lót của anh được cởi ra, tôi bị thứ mà mắt mình nhìn thấy hung hăng làm chấn động đến cứng ngắc.

Anh như phát hiện ra, xoay người lại hỏi, “Rất khó coi?”

Biểu tình cứng ngắc của tôi nhất định rất xấu, anh lại chỉ mỉm cười, “Một cậu vẫn là người Hà gia, một vài vết sẹo cũng có thể hù cậu thành cái dạng này.”

Anh cởi quần, sải bước vào trong bồn tắm lớn, ngồi sóng vai cùng tôi.

Thoải mái thở ra một tiếng, ngửa đầu, sau cổ tựa vào thành bồn tắm.

Tôi biết tôi rất vô dụng.

Tôi biết, tôi đối với những tàn nhẫn trong cuộc sống vẫn chưa nhận thức đủ.

Cho nên, mới có thể đối với những vết sẹo trên người một kẻ độc tài mà canh cánh trong lòng.

Bồn tắm lớn nước ấm vừa đủ, tôi nhin không được quay đầu lại, nhìn anh trong làn hơi sương mờ ảo.

Nhìn đến chăm chú.

Tôi hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh nói, “Phẫu thuật thẩm mỹ của y học vẫn chưa đủ phát triển, có những vết sẹo quá sâu không thể che được.”

Hơi nóng làm mờ nhạt khuôn mặt anh, anh lúc này, nhu hòa, thả lỏng.

Tôi vẫn chỉ hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh nói, “Vài cuộc phẫu thuật lớn cũng không phải không có hiệu quả, dù sao so với trước kia nhìn cũng đã khá hơn nhiều.”

Tôi không muốn hỏi thêm nữa.

Đáp án sống động, nhất định có thể đã thương người.

Thế nhưng, nhin được sao?

Có những chuyện, không phải là không biết nên ngừng lại, chỉ là không cách nào ngừng lại.

Tôi biết mình rất ngốc.

Rất ngốc, mới có thể thấp giọng hỏi, “Là lúc anh bị giam trong tù?”

Anh mỉm cười, đường nét góc cạnh phân minh hơi biến hóa, nhìn rất đẹp.

Tôi cảm thấy đắng chát.

Anh không phải là An Nhiên của tôi, nhưng giờ khắc này, mỗi một thần thái, không cần ngôn ngữ, tôi lại có thể nghiền ngẫm ra tinh túy trong đó. Tôi nói, “Khi tôi biết anh đã vào nhà giam, liền thỉnh cầu anh hai cho đi thăm anh. Anh hai nói, anh vào nửa tháng liền đào thoát thành công.”

Anh nói, “Phải.”

Tôi hỏi, “Nửa tháng, tại sao lại nhiều vết thương như vậy?”

Anh không nói lời nào, chỉ cười, cười nhàn nhạt.

Thật lâu sau, anh mới hỏi lại, “Nhiều sao?”

Anh nghiêng người qua, nhìn tôi thật sâu, “Quân Duyệt, tất cả vết thương trên người tôi, cũng không bằng một cái này.”

Duỗi một ngón tay, chậm rãi điểm lên vết thương màu hồng nhạt trên người tôi.

Tôi biết, nơi đầu ngón tay của anh chạm đến, là vết thương của tôi.

Tôi chỉ thấy kỳ quái tại sao mình lại có ảo giác, tưởng rằng một ngón tay này của anh, đã đâm đến tận trái tim tôi.

Rất đau.

Đau đến nỗi tôi vô cùng can đảm, cứ nhiên nắm lấy ngón tay của anh đang điểm trước ngực tôi, hỏi anh, “An Nhiên, có phải là do anh hai không? Hẳn vì sao phải như vậy? Hẳn sao có thể như vậy?” Thanh âm run rẩy.

Anh ngưng mắt nhìn tôi.

“Cậu cứ nhiên còn vì tôi mà rơi lệ.” Anh mỉm cười, lắc đầu.

Sau đó thì thảo nói, “Thật sự là buồn cười.”

Nhiều vết sẹo như vậy, người chưa từng thấy khó có thể lĩnh hội được loại chấn động này.

Huống chi, lại là xuất hiện trên người An Nhiên.

Mặc kệ là An Nhiên của quá khứ, hay là An Nhiên của hiện tại, thì ra tôi đều sẽ đau lòng.

Việc mà anh hai đã làm, hẳn là tôi nên chuộc tội.

Tôi tưởng rằng mình đã tìm được lý do cho các hành động sở tác sở vi của An Nhiên, vậy nên, khi An Nhiên ôm tôi đến trên giường, tôi còn nghiêm túc nói với anh, “An Nhiên, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa.”

An Nhiên bật cười, hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu tưởng rằng đời người là đánh mất chước sao? Sau bốn vòng, có thể tẩy bài trở lại một lần gió đông tây nam bắc?”

Tôi sửng sốt.

Trong phiên khác, mới không lý giải được mà nhìn anh, “Vì cái gì?”

Trong chuyện xưa không phải đều như thế sao? Anh đã từng cùng tôi xem phim điện ảnh, vào lúc tôi nhàm chán liền thuận miệng kể cho tôi nghe một chuyện xưa, không phải đều là như vậy sao?

Yêu nhau, phân ly, hội ngộ, thống khổ, nếu là hài kịch, tới cuối cùng, nhất định oán hận đều sẽ tan thành mây khói, tiêu tan mọi hiềm khích lúc trước?

An Nhiên hỏi, “Cậu có thể quên những chuyện tôi đã làm với cậu?”

Tôi gật đầu.

Chỉ cần An Nhiên của quá khứ có thể sống lại, tôi có thể quên tất cả.

An Nhiên lại hỏi, “Cậu có thể quên cái chết của anh hai cậu?”

Tôi động động môi, lập tức gắt gao mím chặt, gian nan trầm mặc.

Về cái chết, Hà gia có gia huấn (gia huấn: lời giáo huấn trong gia đình).

Khi tôi còn nhỏ, chính miệng cha đã khuyên răn tôi, “Quân Duyệt, khắp nơi trên giang hồ đều có oan hồn, nếu mình đã dính máu đầy tay, thì chớ oán người khác đoạt mệnh.”

Tôi thật sự nghe không hiểu, chạy đi hỏi anh hai, “Cha nói chết rồi cũng không được oán người ta, anh hai, nếu như về sau em bị người ta giết hại, anh chẳng lẽ không giúp em báo thù?”

Anh hai cười lớn, “Đương nhiên báo thù, em cũng không phải người trong giang hồ, không có nợ máu, ai cũng không được làm tổn thương đến em.”

Tôi lại hỏi, “Vậy nếu là người trong giang hồ? Nếu có nợ máu? Nếu như anh hai bị người ta giết hại thì sao?”

Anh hai không đáp câu hỏi của tôi, “Quân Duyệt, nếu anh hai chết rồi, em có đau lòng không?”

“Đương nhiên có.”

“Vậy là đủ rồi.”

Thật là! Đủ cái gì?

Tôi truy vấn, “Theo lời cha nói, ý tứ chính là em không nên giúp anh báo thù sao? Sao có thể như vậy?”

Anh hai lại cười lớn một trận, dùng lực vuốt đầu tôi, “Đứa ngốc, anh hai nếu chết rồi, sau này ai tới che chở em, đứa ngốc suốt ngày gây họa khắp nơi?”

Anh hai đã chết, quả nhiên không ai tới che chở tôi.

Tôi vẫn là không hiểu rõ câu gia huấn kia của Hà gia.

Cốt nhục chi cừ, có thể quên sao? Cho dù đối phương là An Nhiên, An Nhiên đã từng bị anh hai tra tấn.

Tôi trầm mặc rất lâu, cuối cùng, đáp lại anh một câu, “Tôi không biết.”

An Nhiên dùng đầu ngón tay điểm một chút lên mũi tôi, cười nói, “Cậu thật thành thực.”

Còn nói, “Anh hai cậu không phải do tôi giết.”

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, trấn kinh mà nhìn anh.

Anh cười khinh thường, “Kẻ thù của Hà Quân Kiệt có ở khắp nơi, nếu chiếu theo thâm cừ đại hận đến xếp hàng, còn chưa đến phiên tôi động thủ.”

Anh hỏi, “Cậu có tin lời tôi nói không?”

Tôi gật đầu.

Cho đến bây giờ, anh thực sự không cần thiết phải nói dối.

Một con sư tử, sẽ không nói dối với một con thỏ đã được dâng đến tận miệng.

Thấy tôi gật đầu, anh lại cười, chống tay lên, môi chậm rãi tiến sát về phía tôi, thấp giọng nói, “Nhìn xem, chướng ngại thanh trừ, chỉ cần cậu có thể tha thứ cho những việc sở tác sở vi mà tôi đã gây ra, hết thấy đều sẽ như mây đen dạt ra hai bên, nhìn thấy trời xanh, phải không?”

Tôi lại gật đầu.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu thật là khoan hồng độ lượng.”

Tiếp theo, để tôi thấy rõ ánh mắt sắc như dao của anh, lạnh lùng nói, “Đáng tiếc, tôi không đáng.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, cảm thấy mình lại bắt đầu thất linh bát lạc, một khối vui mừng e là đã tan ra trong sương mù dày đặc, hoang mang khó có thể giải thích.

Thế nào lại không đáng?

Tôi không hiểu.

Mà An Nhiên, cũng không giải thích.

Sau mấy lời đối thoại không rõ hàm ý, là thân thể chà đạp thân thể, cũng giống với tưởng tượng của tôi ngày trước.

Tiến nhập thực cương quyết, cướp đoạt rất triệt để.

Cẩn cẩn dục dục và ôn nhu của quá khứ đã không còn tồn tại nữa, động tác hoàn toàn phù hợp với cá tính hiện tại, lãnh tĩnh, kiên định, cố chấp, không cho phép một tia nghịch ý.

Anh nóng rực xỏ xuyên tôi, thông đạo trong cơ thể bị khuếch trương đến cực đại, không lưu lại một đường sống, quá cường thế.

Như quân lâm thiên hạ.

Tôi chỉ là một miếng gạch vụn trong mảnh đất mà anh làm vương, run rẩy dưới bàn tay anh, rên rỉ.

“Quân Duyệt, cậu run đến lợi hại như vậy.” Anh hỏi tôi, “Rất đau?”

Tôi mơ hồ nhìn anh, gật đầu, lại lắc đầu.

Không biết có phải là đau hay không, có lẽ vậy, cũng có một chút.

Nhưng có lẽ, tôi chỉ là sợ hãi sự cường đại của anh, sợ anh không chỉ muốn thôn tính cơ thể tôi, còn muốn xé rách cả linh hồn tôi nữa.

Ngay cả nét cười của anh, cũng là nét cười của bậc quân vương.

Chậm chậm lại, từ từ đỉnh đến nơi sâu nhất, dừng lại, giống như nhất định muốn tôi hiểu rõ, anh đang ở ngay bên trong tôi.

Thao túng sinh tử của tôi, hơn nữa tuyệt đối không cho phép phản kháng.

“Quân Duyệt, đừng sợ.” An Nhiên nhẹ nhàng hôn tôi.

Anh nói, “Chờ một chút sẽ càng đau hơn.”

Lại một lần nữa, anh nói được làm được.

Tôi quả nhiên càng lúc càng đau, đau đến không ngừng run rẩy, khóc cầu tha thứ, không ngừng nói, “An Nhiên, tôi đau quá, tôi không muốn làm nữa, anh buông tha tôi đi.”

An Nhiên không chịu ngừng lại, thậm chí lực độ cũng không giảm đi chút nào, nói với tôi, “Quân Duyệt, tôi không phải là An Nhiên của quá khứ, chỉ cần làm cậu thỏa mãn, chính mình cho dù làm đến một nửa cũng nhẫn nhịn mà rút ra. Tôi không phải là gây sát xa của cậu, khi nào tôi muốn ngừng, thì khi ấy sẽ ngừng.”

Anh nói, “Từ giờ trở đi, không phải là tôi thỏa mãn cậu, mà là cậu thỏa mãn tôi.”

Ngữ khí lãnh liệt như vậy, trong từng câu chữ đều là lạnh như băng không thể thay đổi.

Tôi khóc đến thanh âm khản đi, đau như vậy, đau đến chịu không nổi, phần nộ ngẩng đầu lên, hung hăng cắn bờ vai anh.

Không lâu trước tôi còn đau lòng vì những vết sẹo đầy kín trên người anh, hiện tại lại hận không thể cắn rơi ra một miếng thịt.

Đáng tiếc, tôi không cần rơi được thịt anh, mới cần đến khi cảm nhận được vị máu, anh đã dễ dàng nắm mở khớp hàm tôi, bức tôi nhả ra.

“Lại cần người.” An Nhiên nói, “Đây là một thói quen hư của cậu, nói một vạn lần sẽ sửa, lại chưa từng thay đổi dù chỉ một lần.”

Anh không trừng phạt tôi.

Không cần.

Anh đã đem tôi, lộng đến đủ đau đớn rồi. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Thân thể đau đớn trái tim đau đớn, tăng thêm lớp lớp hoang mang, lại là một đêm nữa.

Khi tỉnh lại, An Nhiên đã mặc quần áo chỉnh tề, trước khi đi, nói với tôi, “Rời giường đi học.”

Tôi diện vô biểu tình.

Thiên hạ to lớn, có đủ những chuyện hiểm lạ.

Có người đàn ông nào, rạng sáng ngày hôm sau nói câu đầu tiên với đối tượng đêm qua bị mình phát tiết dục vọng, lại là bốn chữ đậm nhạt vô vị này?

Rời giường đi học?

Nhưng tôi biết, không phải anh nói đùa.

Rất nhanh liền có người đến, mời tôi rời giường, nói, “Quân Duyệt thiếu gia, xin động tác nhanh lên một chút, cô giáo đang đợi rồi.”

Lại dùng từ ngữ lễ phép, có bốn người đàn ông vây quanh bên giường, cảm giác gây cho người ta cũng chỉ có thể là uy hiếp trắng trợn.

Tôi âm thầm thở dài một hơi.

Chỉ có thể đứng dậy, vào phòng tắm sơ tẩy, thay quần áo.

Trong nhà giam cư nhiên còn có cả lớp học, thiết lập ngay bên cạnh phòng ngủ của An Nhiên, thiết bị cũng rất đầy đủ, bàn giáo viên, bảng trắng, máy chiếu, máy tính, mọi thứ đều không thiếu.

Bàn học đặc biệt lớn, không nhiễm một hạt bụi, hai bên còn bày một chậu trúc nho nhỏ, chu đáo đến buồn cười.

Cô giáo quả nhiên đang đợi, là một mỹ nhân.

Lần đầu tiên thấy tôi, mở miệng liền nói, “Quân Duyệt, cậu đến muộn, lần sau thỉnh đến sớm.”

Lời nói quyết đoán, không hổ là người do An Nhiên tuyển chọn.

Cô yêu cầu tôi ngồi xuống, ra hiệu cho tôi mở giáo trình học đã được chuẩn bị tốt trên mặt bàn, nói, “Hôm nay chúng ta nói một vài ví dụ thực tế về những vụ án đã thương người.”

Tôi bỗng nhiên bật cười.

Cô vốn đang định xoay người viết lên bảng trắng, lúc này liền ngừng lại, hỏi tôi, “Rất buồn cười?”

Tôi hẳn là nên thu lại nét cười.

Nhưng, sao có thể không buồn cười?

An Nhiên, An đại công tử không có gì là không làm được.

Anh mất đi chính mình của quá khứ, lại muốn tìm về trên người của Hà Quân Duyệt?

Anh quên rồi sao? Cái người lúc trước nỗ lực tự học, người nghiên cứu đọc sách pháp luật, không phải họ Hà, mà là họ An.

Người ấy tên là An Nhiên.

Người ấy từng thẳng thắn nói, “Quân Duyệt, hắc đạo hoàn toàn không thích hợp với tôi.”

Người ấy nói, “Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, tôi rời khỏi nơi này, máu tanh và bạo lực khiến cho người ta chán ghét, những kẻ tranh giành đến người sống ta chết, cho dù nắm được cường quyền trong tay, tâm sao có thể an bình?”

“Quân Duyệt, tôi đã tự học qua được kì thi cơ sở, chờ tôi thi đỗ có được giấy phép luật sư chính thức, tôi sẽ mang cậu đi.”

“Tôi sẽ gắng hết sức kiếm tiền, cho dù không xa hoa được như anh hai của cậu, nhưng mỗi bữa cơm chúng ta cũng có thể ăn được thật thoải mái.”

“Quân Duyệt, tin tưởng tôi.”

“Chúng ta sẽ hạnh phúc đến tận cùng.”

Lời thề son sắt, như ánh dương quang chiếu lên người, rất ấm áp.

Tôi thậm chí đã thuyết phục anh hai, An Nhiên yêu em, An Nhiên sẽ cho em một tương lai tươi sáng, so với hiện tại càng tươi sáng hơn, sáng như ánh dương quang.

Anh hai không tin, lắc đầu với tôi, “Quân Duyệt, em quá ngây thơ, ba đời An gia đều ở trong hắc đạo, sao còn có thể gạt rửa được sạch sẽ thân phận chứ?”

“Anh hai, xin anh cho chúng em một cơ hội. An Nhiên đã đáp ứng em, hẳn nhất định có thể làm được. Hẳn vẫn luôn nỗ lực, hẳn sẽ quang minh chính đại vượt hẳn mọi người. Anh hai, anh yêu thương em như thế, vì sao ngay cả một cơ hội cũng không chịu cho chúng em?”

Tôi cầu xin.

Bám riết không tha mà cầu xin.

Cầu xin đến khi anh hai nhìn tôi thật sâu, trầm mặc, nói, “Quân Duyệt, anh hai đương nhiên yêu thương em. Được rồi, chuyện của tương lai, cứ để cho tương lai quyết định.”

Nghe được câu trả lời này, tôi thở ra một hơi thật dài, ngã lên ghế sofa.

Ngẩng đầu lên, phảng phất như đã nhìn thấy được ánh dương quang.

Vì thế tôi bắt đầu chờ.

Ngồi ngốc trong căn biệt thự trống vắng, giữa tầng tầng vệ sĩ chưa từng rời thân, ngày qua ngày chờ đợi, chờ An Nhiên, chờ An Nhiên lấy được giấy chứng nhận luật sư.

An Nhiên, mỗi lần anh hứa hẹn, tôi đều tin.

Tôi tin đến thành kính như vậy, vì sao, lại không có hạnh phúc đến tận cùng?

Không có hạnh phúc cũng được thôi.

Nhưng chờ đến ngày hôm nay, ngồi tại phòng học này, cũng thật sự rất buồn cười.

Cho nên tôi nhịn không được, vậy nên tôi cười.

Cười đến nỗi cô giáo nổi giận, lấy ra bút đỏ, gạch một dấu chéo lên tờ giấy trên tường, vẻ mặt nghiêm túc, nói, “Quân Duyệt, thỉnh tự trọng.”

A.

Thì ra tôi không tự trọng.

Tôi nói, “Thật xin lỗi, nhịn không được.”

Lời nói rất thành thực, lại đổi lấy một dấu gạch chéo nữa.

Tôi cười hỏi, “Cô giáo, cô có biết những dấu gạch chéo đỏ này đại biểu cho cái gì không?”

Cô ta nói, “Tôi không biết, An Nhiên nói cậu tự biết.”

Tôi có chút kinh ngạc.

Cô không nói An tiên sinh, cô gọi thẳng là An Nhiên.

Thì ra cô không gọi tôi là Quân Duyệt thiếu gia, gọi thẳng tên Quân Duyệt, không chỉ bởi vì đặc quyền của giáo viên.

Tôi hỏi, “Cô biết An Nhiên?”

Cô nói, “Đương nhiên.”

Tôi hỏi, “Hắn tìm cô tới để dạy tôi? Vì sao?”

Cô nói, “Bởi vì An Nhiên nói cậu rất ngu dốt và ngang bướng, ngu xuẩn bất linh*, không còn thuốc chữa, ngoại trừ tôi, người khác nhất định không có bản lĩnh dạy cậu.”

(*bất linh: không linh hoạt)

Tôi không nói một lời, cầm lấy chậu cây trúc trên bàn, vung tay ném vỡ tan.

Cô ta phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, quay đầu tránh, chậu hoa đặc biệt mang theo cả đất bùn, vỡ ngay trên nền bằng trắng, rơi xuống đầy đất.

Cô không sợ cũng không giận, cười lạnh một tiếng, “Đánh giá của An Nhiên, quả nhiên một chữ cũng không sai.”

Tôi đứng dậy thật mạnh, đáng tiếc không kịp, mấy người đàn ông từ cửa phòng xông vào vây quanh tôi chặt chẽ, thái độ ôn hòa, “Quân Duyệt thiếu gia, xin bớt giận. Nếu như chưa quen, không bằng quay về phòng trước. Hay là có muốn xem tạp chí không? Đủ loại tạp chí kỳ mới nhất vừa được đưa đến.”

Thất thủ bất cứ, dụ dỗ cưỡng ép, mời tôi trở về phòng, sau đó tự giác rời đi.

Cửa phòng đóng lại, bên trong đột nhiên một mảnh yên tĩnh.

Tôi ngã vào ghế sofa mềm mại, biết đại họa đã ập đến.

Nếu là trước kia, An Nhiên sẽ cười khở, thở dài hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu còn muốn bao nhiêu lần cơ hội?”

“Một trăm vạn lần, có đủ không?”

Hiện tại phong thủy luân phiên lưu chuyển, đến lượt tôi cười khở.

An lão đại phát thệ không cương chiều bất kỳ kẻ nào, An đại công tử không cho phép một tia nghịch ý, đừng nói một trăm vạn lần, anh ngay cả một lần cơ hội, chỉ sợ cũng sẽ không cho tôi.

Có gì khó chịu hơn việc biết rõ mình phải chịu trừng phạt nhưng nhất định phải chờ đợi?

Mà người đàn ông tôi chờ đợi, lại là người có trình độ trừng phạt đạt đến đỉnh điểm, đủ để khai tông lập phái.

Đến tối thì cửa phòng mở ra, tôi bất chợt nhảy dựng lên từ ghế sofa.

An Nhiên nhìn tôi, bày ra một khuôn mặt tươi cười nghiền ngẫm, “Ném chậu trúc vào cô giáo?”

Tôi đứng nguyên tại chỗ, tầm mắt chuyển theo anh, nhìn anh cởi cà vạt, thoát tây trang, ngồi vào ghế sofa, duỗi tay duỗi chân, làm tư thế thả lỏng, nhắm mắt dưỡng thần.

Đao treo trên đỉnh đầu không biết khi nào thì hạ xuống, tôi chỉ có thể chờ, chờ đến kinh hồn táng đảm.

Rất lâu, anh vẫn nhắm nghiền hai mắt, lơ đãng hỏi, “Cái gì khiến cậu cười đến vui vẻ như vậy?”

Tôi hỏi, “An Nhiên, anh ngày đó, có lấy được chứng chỉ luật sư không?”

Anh nhắm hai mắt dường như thoát nhìn nhu hòa hơn so với ngày thường, khuất dưới mi mắt lại che đầy một đôi nhãn đồng tối đen như dã thú.

Về mặt anh tựa như nhớ tới hồi ức đẹp đẽ đã qua, hơi cười, trả lời tôi, “Đã lấy được, ngày hôm sau, liền mất đi.”

Tôi hỏi, “Vì sao?”

Anh thở dài, khe đến tưởng chừng như không thể bị người khác phát giác, sau khi thở dài, vẫn chỉ cười nhẹ, “Người bị bắt sao có thể bảo lưu tư cách luật sư? Đạt được rồi lại mất đi, nối tiếp vui sướng chính là tuyệt vọng.”

Anh khen một câu, “Anh hai của cậu không hổ là người Hà gia, đã làm thì làm đến cùng, tính toán không sai một li nào, làm đến mức tối tuyệt.”

Trái tim căng thật chặt, một hồi lâu, tôi cũng không cách nào tiếp tục lên tiếng.

Tôi thấp giọng nói, “Không thể nào, anh hai đã đáp ứng sẽ cho chúng ta một cơ hội.”

“Vậy sao?” An Nhiên cũng không hề ngạc nhiên, bình tĩnh hỏi, “Hắn đáp ứng cậu thế nào?”

Tôi đột nhiên nói không nên đáp án.

Gió lạnh thổi đến, chợt thổi tan một phiến mây mù mờ mịt, chân tướng lộ ra lại lập tức bị che phủ, chỉ như cánh chim nhận bay vút qua.

Anh hai đã đáp ứng.

Anh nói, được rồi, chuyện của tương lai, cứ để cho tương lai quyết định.

Cái gì là tương lai?

Làm sao còn có tương lai?

Tôi không hiểu tại sao cảm thấy đau đớn, đau đến ôm lấy tim, tựa như miệng vết thương lại rách ra một lần nữa, rách đến trào máu.

Tôi hỏi, “Anh hai vì sao lại làm như vậy?”

An Nhiên nói, “Cậu hỏi tôi? Tôi cũng không phải là anh hai cậu.”

Hai bên đều trầm mặc.

Sau đó, An Nhiên mới lại hỏi, “Cậu vẫn chưa trả lời tôi, hôm nay khi ở trên lớp, cái gì khiến cậu cười đến vui vẻ như vậy?”

Vấn đề này, khi nghe lần đầu, tôi chỉ cảm thấy tràn đầy tức giận mà không dám nói gì.

Nghe lần thứ hai, lại thấy tràn đầy ảm đạm.

Có chút xúc động.

“Chỉ là không ngờ được, anh đến bây giờ, vẫn muốn ép tôi tiến bộ lên, ép tôi thành tài.”

An Nhiên cười nhạo, “Ép cậu thành tài? Sai, tôi chỉ là muốn tra tấn cậu.”

Anh quay đầu nhìn tôi, ôn nhu nói, “Nhìn xem, Quân Duyệt, tôi đã đứng, người càng xấu xa, thường sẽ càng đứng. Đạo lý trong thiên hạ, thường bóp méo đến nỗi khiến người ta phải kinh thán.”

Tôi cắn môi, cắn rất lâu, kiên quyết nói, “An Nhiên, anh hai rốt cuộc ở trong tù đã làm gì với anh? Anh nhất nhất nói ra, nói thật tỉ mỉ. Cho dù phải chịu sự trả thù của anh, ít nhất cũng để tôi chết một cách minh bạch.”

“Trả thù? Tôi sao có thể trả thù cậu?” Anh đứng lên, kéo tôi đến bên người, kề sát vào tôi nói, thanh âm trầm thấp chấn động lòng người tới chí cực, “Quân Duyệt, cậu vô tội như vậy. Đã vô tội, lại vô tri.”

Bàn tay to lớn nâng sườn mặt tôi lên, bên môi kéo ra một mặt cười, “Đi tắm rửa, tôi muốn dùng cậu.”

Anh hình như đã quên việc trừng phạt.

Chỉ là hình như, tôi không dám khẳng định.

Bởi vì “sử dụng” buổi tối, vốn chính là loại hình phạt đáng sợ hạng nhất.

Mà An Nhiên thế nhưng còn nói, “Đó là bởi vì cậu chưa quen.”

Anh nói, “Cậu được nuông chiều từ bé, rất săn sóc bản thân.”

Anh dạy dỗ tôi, “Quân Duyệt, mỗi người đàn ông đều cần cao trào, cần làm đến cuối cùng.”

Có lẽ để cho lời dạy dỗ thấm nhập vào nhân tâm, sau lần thứ nhất làm ở sâu trong cùng, nóng tới cơ hồ bị anh làm tổn thương, anh lại làm lần thứ hai, lần thứ ba.

Dục vọng trỗi quất tại nơi sâu nhất trong cơ thể, tôi vô pháp chạy trốn, chỉ có thể khóc cầu.

Khóc cũng vô dụng, tôi lại cắn anh, cắn cùng một chỗ với đêm qua.

Anh nhú đôi mày rậm, lại tiện tay nắm mở khớp hàm tôi, không để tôi cắn, hỏi tôi, “Thật sự đau như vậy?”

Tôi ghen ngào gặt đầu.

Anh cười khinh thường, “Khóc đến điếm đấm đáng yêu, nghĩ rằng tôi sẽ đau lòng vì cậu?”

Tôi biết, anh không đau lòng.

Vì sao biết?

Anh không phải An Nhiên của tôi, anh mang mặt nạ An Nhiên, nội tâm lại không còn quang mang nữa.

Tôi nhắm mắt lại, mặc cho anh phát tiết rất nhiều, vẫn còn mang chút bất mãn, “Quân Duyệt, cậu ngay cả chuyện bản năng nhất cũng vô tri đến cực điểm. Một chút cũng không chịu nhẫn nại, bản sớm như vậy, sao có thể đạt được càng nhiều khoái cảm?”

Được một tác lại muốn tiến một thước, quá phận như thế.

Đã nói mười vạn lần phải nhẫn, tôi nhẫn thế nào?

Không thể không tức giận, gắng sức khởi dậy toàn lực, châm biếm lại, “Tôi chỉ hối hận ngày đó ở trong tù, sao anh hai không kêu người thiến anh luôn đi.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tôi liền hối hận.

Anh dù sao cũng là An Nhiên, tâm thay đổi, nhưng thân thể này, lại vẫn là An Nhiên của tôi.

Tôi sao có thể nói ra những lời ngoan độc như vậy.

Anh lại cười khê, “Cậu tưởng anh hai cậu chưa ra lệnh sao?”

Thấy tôi kinh ngạc, anh cúi đầu xuống, hôn tôi, vân đạm phong khinh nói, “Có điều, vẻ ngoài của tôi nhìn đẹp như vậy, chưa tận hưởng, bọn họ sao có thể cam tâm hạ thủ? Quân Duyệt, còn nhớ không, ngày trước cậu luôn khen tôi đẹp trai mà.”

Hôn hết mắt tôi, lại hôn môi tôi, nhẹ nhàng, ôn nhu đến cực điểm.

Ngừng hôn rồi, từ trong cơ thể tôi rút ra dục vọng ướt đẫm, chưa phóng thích, vẫn đang bùng bùng hung mãnh khiến người ta không dám nhìn thẳng.

An Nhiên lạnh lùng ném xuống hai chữ, “Mệt rồi.”

Không hề liếc mắt nhìn tôi, toàn thân trần trụi đầy những vết sẹo, một mình đi vào phòng tắm.

Đêm đó chúng tôi ôm nhau ngủ.

Cái gọi là ôm nhau ngủ này, nghe thật hạnh phúc, tư vị ấm lạnh trong đó thì tự hiểu, ít nhất tôi không thể vui mừng. Cái ôm của An Nhiên tràn ngập khí vị chiếm hữu, cánh tay ôm tôi, cho dù đang ở trong mộng cũng không cho phép một tia động đậy.

Nửa đêm tỉnh lại, tôi thử giẫy một chút, căn bản là cởi không ra, lại không dám gióng chống khua chiêng mà đạp chân đá anh sang một bên.

Xưa và nay, đều bất lực tương đương.

Sao có thể không hoài niệm về ngày trước? Tôi xoay người, An Nhiên sẽ tránh ra như có cảm ứng, ước chừng sợ quấy nhiễu đến giấc mộng đẹp của tôi, lại biết nếu anh cách quá xa, tôi sẽ bất an.

Để tôi tùy ý trải rộng tay chân, chiếm cứ trọn cả chiếc giường lớn. Anh suốt đêm giữ đúng một khoảng cách, khoảng cách mỏng manh, có thể cảm giác được anh đang ở ngay bên cạnh tôi.

Vươn tay ra liền có thể chạm tới, thật sự là một loại thỏa mãn.

Hiện tại đã bất đồng, anh sao có thể để ý tới tôi ngủ có thoải mái hay không, có mộng đẹp hay không?

Ôm tôi, có lẽ giống như ôm một cái gối ôm thoải mái mà thôi, tôi ngay cả đi tiểu tiện cũng phải hoang mang xin ý kiến anh, nếu không cánh tay ôm tôi như thiết vệ trấn cửa kia sẽ không chịu buông ra.

Không có nhân quyền.

Ngủ một chút lại tỉnh một chút, rất nhanh trời đã sáng.

Việc đầu tiên An Nhiên làm sau khi mở mắt ra, chính là đưa ánh mắt dời đến quan sát tôi trong lòng.

Vậy còn chưa đủ, còn muốn dùng ngón tay dài nắm lấy cái cằm nhọn, bày mặt tôi ra, để anh nhìn thật kỹ, giống như kiểm tra xem tôi ban đêm có thừa dịp anh ngủ say mà làm chuyện xấu gì không.

Vì sao có người vừa tỉnh dậy đã có ánh mắt lợi hại đến vậy?

Đôi mắt của lão đại giang hồ, quả nhiên đều sâu không lường được.

Biểu tình và nội tâm của tôi đều vô tội giống nhau, mặc cho anh tha hồ nhìn, thăm nghĩ không biết hôm nay có phải đi học không.

An Nhiên đột nhiên mở miệng, nói, “Hôm nay không đi học.”

Tôi có chút bất an, anh thực sự đoán được tâm tư của tôi.

An Nhiên lại cười, nói, “Cậu ghét nhất phải đọc sách, đoán được suy nghĩ nhỏ bé ấy của cậu, có gì là kì quái?”

Anh cuối cùng cũng buông cánh tay đã cầm tù tôi suốt một đêm qua ra, hạ một mệnh lệnh với tôi, “Rời giường, thay quần áo.”

Tôi hỏi, “Vì sao phải thay quần áo?”

Anh đứng bên giường, quay đầu nhìn tôi không rõ hàm nghĩa, khóe môi hơi nhếch lên, hỏi, “Không muốn thay?”

Thật sự là không thể nói lý lẽ.

Một vấn đề đơn giản, anh cũng tận lực dẫn tới tất cả phạm trù, trong uy hiếp còn ngấm mang cả sự chiếm hữu.

Thực khuất nhục.

Nhưng nụ cười của anh khiến tim tôi đập rất nhanh, tôi đành phải rời giường, thực sự đi thay quần áo.

Mặc quần áo do anh chỉ định, còn phải đi ra giả vờ như mình là người mẫu, đứng trước mặt anh, mặc cho anh ngắm nhìn.

Anh nhìn đến hài lòng rồi, mới gạt đầu, buông hai chân bắt chéo xuống, đứng dậy từ ghế sofa.

Thân thể cường tráng kề sát tôi trong chớp mắt, tôi nhịn không được khẽ run lên, như con mồi bị móng vuốt của dã thú chạm đến, lại biết không chạy được khỏi kẻ thù, lần này hẳn phải chết không còn nghi ngờ.

Nhưng dã thú lại rất ôn nhu, ôm lấy eo tôi từ phía sau, môi khẽ ma sát lên tai tôi, thanh âm thân mật, “Quân Duyệt, mang cậu đi chơi.”

Chơi?

Anh đùa tôi sao?

Tôi không biết anh lại giở trò đùa gì, bị anh mang ra ngoài, kết quả, thực sự là đi chơi.

Từ trong xe bước ra, xuất hiện trước mắt là khu vui chơi lớn nhất trong thành phố.

Náo nhiệt khiến người ta kinh ngạc, không phải ngày nghỉ nhưng cũng rất đông người. Tiếng trò chơi chạy máy cỡ lớn vận hành, hòa cùng tiếng âm nhạc vui tươi, tiếng cười ồn ào náo nhiệt đan xen vào nhau, chấn động đến nỗi đầu cũng sắp choáng váng.

Rất không thực tế, tôi đứng ngốc ra ở đó.

An Nhiên hỏi, “Cậu không thích?”

Tôi quay đầu lại, anh bình tĩnh nhìn tôi cùng anh sóng vai.

An Nhiên nói, “Đi đi. Tôi biết cậu thích.” Thản nhiên, rất chắc chắn.

Buộc lên cổ tay tôi một dây vé chơi trọn gói trong công viên, anh thả tay tôi ra, vỗ nhẹ một cái lên lưng tôi, khẽ đẩy, giống như vỗ lâm cao thủ âm thầm truyền nội lực. Tôi kim lòng không dặng liền dịch một bước chân, hòa vào dòng người đi về phía trước.

Càng đi sâu vào trong, bốn phía càng ồn ào náo nhiệt, khắp nơi đều là người, đông đông đúc đúc. Tôi đứng lặng im trong đám người qua lại như con thoi một lúc lâu, đột nhiên chạy hướng về phía trò máy nhảy lều (1) đang được nhiều người xếp hàng nhất.

Đây là hóng gió, nhà giam cũng có thời điểm hóng gió. Dùng khoảng thời gian này để xót xa, chẳng bằng tận hưởng lạc thú trước mắt.

Rất đông, người chờ mong được chơi trò máy nhảy lều ngày càng nhiều, xếp thành một hàng dài như đuôi rồng. Tôi nhìn thấy nhiều người như vậy, đang muốn cau mày, đột nhiên phát hiện có một người mặc tây trang, người đàn ông ấy vừa nhìn liền biết không phải đến đây để chơi, đi đến phía trước đội ngũ, nói gì đó với người phụ trách trò chơi này.

Rất quen thuộc.

Tôi hoàn toàn biết sau đó sẽ thế nào.

Quả nhiên, lại có một người đi đến, nói với tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, mời đi bên này.”

Nói rồi dẫn tôi đi. Người đáng điệu nghênh ngang đang đứng ở đầu hàng phải tránh ra một vị trí.

Có du khách kháng nghị, “Này, xếp hàng a! Có tuân thủ quy tắc không?”

Người đàn ông dẫn đường cho tôi quay đầu lại, nở một nụ cười nguy hiểm với người thanh niên dám dưng cảm ra mặt, “Đây là bạn của ông chủ khu vui chơi.”

Người thanh niên kia ngẩn ra một chút, vẫn cố gắng giành quyền lợi, “Bạn của ông chủ thì có thể không xếp hàng sao? Khách nhân mới là thượng đế. Chúng tôi là dùng tiền để vào chơi, khu vui chơi không có những khách nhân như chúng tôi thì sẽ phá sản, ông chủ của các người có biết tính toán không a?”

Thật đúng là một con nghé mới sinh không sợ cọp.

Tôi cảm thán, chỉ sợ người không hiểu chuyện này khó tránh khỏi đứt tay đứt chân.

Trái với dự đoán, người đàn ông cũng không động thủ, nhưng ánh mắt và nét mặt trong nháy mắt đều trở lên âm lãnh, đáp rõ ràng, “Ông chủ của chúng tôi rất biết tính toán. Khách nhân anh dùng tiền vào đây, tuân thủ trật tự xếp hàng để chơi, chúng tôi chiếm một vị trí của anh, để bồi thường, khu vui chơi sẽ tặng

anh đồ uống miễn phí. Đương nhiên, anh cũng có thể không tiếp nhận, tôi lập tức gọi điện thoại, yêu cầu quầy bán vé lấy lại vé anh đã mua rồi hoàn lại cho anh toàn bộ tiền mặt.”

Không hổ là người của An Nhiên, bằng cách làm thỏa đáng này đã đủ để trấn trụ tràng diện.

Mọi người đều không lên tiếng, đúng lúc ấy, loa phát thanh trong phạm vi toàn khu vui chơi đều vang lên, giọng phụ nữ ngọt ngào êm ái, nội dung cũng rất được lòng người, nhẹ nhàng nói, “Các vị du khách tôn kính, bởi vì hôm nay có một vị nhân vật quan trọng đến thăm, có thể sẽ đặc biệt chiếu cố, gây chút trở ngại cho các vị chơi đùa. Khu vui chơi vì muốn biểu thị sự áy náy, đặc biệt mở các quầy bán đồ uống, cung cấp các loại đồ uống cho du khách, hoàn toàn miễn phí.”

Nói đến đây, toàn khu vui chơi đều sôi nổi ầm ĩ, khắp nơi đều là tiếng hoan hô khi chiếm được tiện nghi.

Ngay cả câu nói phía sau “Nếu có du khách nào cảm thấy không thể chấp nhận, mời tự tới quầy bán vé, khu vui chơi sẽ hoàn lại toàn bộ tiền vé.” cũng bị che mất!

Tôi đã lên máy nhảy lầu, vừa chờ đợi sự kích thích sẽ đến khi rơi xuống từ trên cao, vừa phân định tâm trạng, cảm thán thủ đoạn của An Nhiên so với anh hai còn cao hơn một bậc.

Ngày trước cũng là đi khu vui chơi không cần phải xếp hàng, kể mà anh hai an bài cho tôi nhìn như hung thần ác sát, người nào dám không sợ chết mà nói năng lỗ mồm.

Tuy không dám nói, nhưng có thể dùng ánh mắt phun đầy tức giận để thay thế.

Khi đó luôn có người nhìn tôi chòng chọc, thỉnh thoảng nhìn như vậy khiến tôi rất khó chịu, sau đó tôi cũng nhìn người ấy một cái. Tự nhiên liền có người đến giáo huấn đối phương một trận.

Về việc chen ngang, tôi cho rằng đó là cầu tất hữu hiệu thuận tiện nhất, đơn giản nhất.

Kết quả so sánh, mới biết An Nhiên càng lợi hại hơn.

Không thể không phục.

Không còn ai trợn trừng mắt với tôi hoặc là nhìn chòng chọc sống lưng tôi nữa.

Tâm tình buông lỏng, tôi dần dần chơi đến vui vẻ.

Ngồi trên trò máy nhảy lầu không chịu xuống, chơi liên tiếp ba bốn lần. Khi ở chỗ cao nhìn thấy những người đang chơi trò Quá Sơn Xa (2) bị treo ngược rồi gào thét, tôi liền thích ngay.

Khi xuống rồi, có người vũng vàng kéo tôi lại.

Quay đầu nhìn, thì ra là An Nhiên, anh hỏi tôi, “Uống nước không?”

Tôi đáp, “Không uống.”

Anh giữ chặt tôi, động tác rất nhẹ nhàng, đem một chai nước khoáng đã được mở nắp đặt bên miệng tôi, quở trách, “Lúc nào cũng như vậy, vừa chơi liền chơi đến điên luôn, cái gì cũng không thêm để ý.”

Xung quanh ồn ào như vậy, tôi lại nghe được lời của anh đến rõ ràng rành mạch.

Kỳ thực không cần nghe, đoán cũng đoán được.

Lời giống như vậy, anh đã nói biết bao nhiêu lần, sao có thể quên?

Cũng kéo tôi lại từ trong đám người giống như vậy, không cho tôi chạy đi, đưa nước đến, kề bên miệng tôi.

Ngay cả tia cứng chiều khó tin trên mặt kia cũng giống.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, nước đưa đến bên miệng dường như thật mặn, một lúc sau, tôi mới nói, “An Nhiên, anh không cần phải vậy.”

Tôi sợ.

Rất sợ.

Anh lại muốn thế nào nữa đây? Lại muốn làm gì An Nhiên trong quá khứ của tôi nữa đây?

An Nhiên nghiêng đầu hỏi tôi, “Không cần cái gì? Không cần uống nước? Cậu xem môi cậu đều đã khô hết rồi.”

Anh đưa tay chạm vào môi tôi.

Tôi đột nhiên lùi về phía sau trốn tránh.

Hành động này có thể bị xem như là coi thường quyền sở hữu của anh, cư nhiên lại không khiến anh tức giận.

An Nhiên nhìn tôi đánh giá, chỉ hỏi, “Còn muốn chơi nữa không?”

Tôi dùng sức lắc đầu.

An Nhiên nở nụ cười, lại đi đến ôm lấy tôi, hôn một chút lên trán tôi, nói, “Quân Duyệt, cậu xem, tôi rất cuộc cũng không thể làm cho An Nhiên của cậu trở về.”

Nói như lẽ đương nhiên vậy, thật khiến cho tôi nói không nên lời.

Anh dường như thật sự không ở đây.

Anh giấu An Nhiên trong thân thể, xé nát tôi, tra tấn tôi đủ kiểu, hết lần này đến lần khác lấy ra ký ức giữa tôi và An Nhiên rồi chà đạp làm hư tổn nó, hiện tại cư nhiên còn nói với tôi những lời này.

Rời khỏi khu vui chơi, anh nói, “Đói không? Đi ăn cơm.”

Dẫn tôi đến một nhà hàng Nhật Bản xa hoa.

Dễ dàng nhận thấy, bất luận là khu vui chơi hay nhà hàng, địa điểm đều được tuyển chọn rất tỉ mỉ. Ra khỏi xe, đứng trước cửa chính đã có thể nghĩ ra được có rất nhiều vệ sĩ đang mai phục.

Hắn không phải là sợ tôi đào tẩu chứ, tôi chạy đi nơi nào được.

Chỉ có thể là do anh đặc tội với người khác quá nhiều.

Vào trong buồng riêng an tĩnh, ngồi lên tháp tháp mẽ (3), anh đem thực đơn đưa cho tôi, “Tự mình chọn đi.”

Tôi nghiêng ngẫm đánh giá anh.

Anh thần thái vẫn đều rất nhẹ nhàng, tựa hồ tâm tình thực sự không tồi, nói, “Muốn ăn gì cứ chọn. Năm chắc cơ hội, tôi hiếm khi rộng lượng như vậy lắm.”

Những lời này lại là thật.

Dù sao đuổi đầu ra là một đao, rút đầu về cũng là một đao.

Tôi căn bản không nhìn thực đơn, trực tiếp nói, “Hai phần hải đảm thứ thân (4) lớn.”

Ánh mắt anh sáng ngời hữu thần nhìn tôi, tinh quang bỗng nhiên hiện lên ở nơi sâu nhất, khiến tôi tưởng rằng anh sẽ phản đối, hoặc là trực tiếp giúp tôi chọn món khác.

Kết quả anh đem lời muốn nói nuốt trở về, chỉ hỏi, “Còn muốn gì khác không?”

Tôi lắc đầu, anh thực sự gọi người tới, chọn hai phần hải đảm thứ thân lớn.

Mặc kệ tâm tình thế nào, có thể ăn được thứ mà mình thích nhất, hơn nữa còn ăn không hạn chế, dù sao vẫn là một chuyện tốt.

Thức ăn được mang lên, tôi như trước kia chỉ dùng tương kiểu Nhật để chấm ăn, đem mỹ vị tươi ngon tiêu diệt hơn phân nửa.

Bụng đã căng tròn, trên đĩa vẫn còn bốn con hải đảm, không khỏi do dự.

Cũng không biết cái quy tắc chết tiệt nhất định phải ăn bằng hết đồ ăn có áp dụng khi ở bên ngoài không, có lẽ anh sẽ đợi thời khắc này để làm với tôi một chút chuyện tàn nhẫn.

Nếu là trước kia, tôi sẽ trực tiếp ngắt đầu nói, “No quá, An Nhiên, tôi không ăn được nữa.”

An Nhiên sẽ nói, “Không ăn được nữa thì thôi.”

Tôi liền nói, “Không được, nhìn thứ gì ngon còn thừa lại, trong lòng tôi rất khó chịu. Lãng phí là việc rất đáng xấu hổ, An Nhiên, anh ăn giúp tôi đi.”

Mỗi lần như vậy, An Nhiên lại cười, nói với tôi, “Thật hiếm thấy, cậu cư nhiên cũng biết lãng phí là đáng xấu hổ?”

Sau đó anh sẽ cầm lấy đĩa, một hơi ăn hết.

Tôi hỏi, “Ăn ngon chứ?”

An Nhiên nhàn nhạt cười khẽ, thường thường đều sẽ nói ba chữ, “Rất khó ăn.”

Hiện tại? Ai còn ôm cái hi vọng xa vời này.

Tôi ngẩng đầu, định nhìn sắc mặt của An đại công tử, hi vọng sắc mặt anh có thể nói cho tôi biết, không cần ăn hết toàn bộ thứ trước mặt.

Quá kỳ diệu, Hà Quân Duyệt, đã tự giác đi nhìn sắc mặt của người khác.

Không ngờ, vừa ngẩng đầu lên, liền chạm phải đôi mắt tối đen của anh.

Lại càng không ngờ chính là, anh nhìn thấy tôi ngẩng đầu lên liền khẽ cười bất đắc dĩ, hỏi, “Không ăn được nữa?”

Cầm lấy đĩa, thuận tiện cầm chiếc đĩa bày ở trước mặt tôi qua, một hơi ăn sạch hải đảm còn thừa.

Tôi kinh ngạc tròn mắt nhìn anh, thiếu chút nữa nhin không được mà phun ra một câu hỏi đã biết rõ đáp án như năm đó, “Ăn ngon chứ?”

Không hỏi, anh đã đáp.

Chậm rãi nhai kỹ, nuốt xuống, dường như để tiêu trừ cảm giác hải đảm còn lưu lại trong miệng, ngửa đầu uống trọn một chén rượu.

Sau đó, khóe miệng dật ra nét cười, nói, “Thật khó ăn.”

Tôi không đành lòng nhìn tiếp, rũ mắt xuống.

Nát rồi.

Tôi hiểu được, lại là một cái kỹ năng, chỉ là muốn tôi nát rồi lại nát, nát nữa, nát nữa.

Người này thực tàn nhẫn, quá tàn nhẫn.

Này vẫn còn chưa đủ, khi rời khỏi nhà hàng, lại đem tôi ra bờ biển, lên một du thuyền mới tinh.

Thuyền chạy.

Thời tiết đẹp như vậy, trời xanh mây trắng, mặt biển như lớp lông thiên nga thật dày.

Anh săn sóc ôn nhu như thế.

Tôi lại tâm kinh đảm chiến như thế.

Tới giữa trời xanh biển xanh, An Nhiên thấp giọng nói với tôi, “Quân Duyệt, nằm xuống.”

Tôi trong lòng căng thẳng, lập tức lại như gặp cường địch.

Đúng, đây mới là anh.

Chỉ cần anh buông tha cho An Nhiên của tôi, không buông tha tôi, thì có làm sao?

Tôi phục tùng nằm xuống, nằm trên sàn du thuyền, để anh cởi bỏ áo ngoài của tôi, chờ đợi anh tuyên cáo quyền sở hữu của anh, hưởng thụ sự khuất nhục của tôi.

Anh tựa hồ còn chưa thấy đủ, muốn trên người tôi trần trụi rồi lật úp tôi xuống, tay cần thận chu đáo an ủi sống lưng tôi.

Chất lỏng mát mẻ ẩm ướt trong lòng bàn tay anh, mùi vị rất quen thuộc.

Bởi vì quá nóng, cho nên mới sinh ra điều không tưởng.

Rất lâu sau tôi mới xác định được, anh thực sự đang giúp tôi bôi kem chống nắng, dùng nhãn hiệu ngày xưa tôi thích nhất, cùng một sản phẩm.

Xoa lưng, nhẹ nhàng lật tôi lại, tiếp tục xoa trước ngực.

Anh nói, “Quân Duyệt, tim cậu đập rất nhanh.”

Tôi không cách nào tự nhiên như anh, hồi lâu sau mới nói hai chữ, “VẬY SAO?”

Thật đáng buồn.

Công lực không đủ, ngay cả nói hai chữ đơn giản như vậy, thanh âm cũng bắt đầu vỡ vụn.

Trả lời nghẹn ngào như thế.

Anh hỏi, “Không thoải mái?”

Xoa nhẹ đến phần bụng, thấp giọng trách cứ, “Nói bao nhiêu lần rồi, không nên ăn quá nhanh loại thức ăn sống đó vào dạ dày, nhưng cậu vẫn không nghe lời.”

Tôi gắng sức hít sâu, dè dặt hỏi, “Tôi lại làm sai gì sao?”

Chẳng lẽ lỗi ném chậu trúc vào người cô giáo, đến hôm nay mới trừng phạt?

An Nhiên ngạc nhiên, ôn hòa hỏi tôi, “Vì sao lại nói như vậy?”

Đoán sai phương hướng rồi.

Tôi đành phải tìm nguyên nhân khác, hỏi, “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

An Nhiên nở nụ cười, cúi thấp xuống, cắn vành tai tôi, “Quân Duyệt, vấn đề này, dám hỏi lần thứ hai, tôi sẽ khiến cậu đau đến hận không thể chết đi.”

Thanh âm khàn khàn gợi cảm ép xuống thật thấp, tiểu ý lạnh lùng, khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Người nào lớn gan nghe xong, cũng sẽ như chim sợ cành cong không dám nhúc nhích.

Nhưng anh sau một câu uy hiếp, dường như lại biến hóa nhanh chóng, trở về là An Nhiên của tôi, tiếp tục ân cần ôn nhu giúp tôi xoa kem chống nắng, xoa xong rồi, còn hỏi, “Muốn bơi không?”

Tôi lắc đầu, anh hình như không nề hà, hỏi, “VẬY THÌ PHƠI NẮNG, ĐƯỢC KHÔNG?”

Được không?

Cư nhiên dùng loại câu hỏi này, giống như tôi thực sự một lần nữa có được quyền quyết định vậy.

Tôi không mắc mưu, nhắm mắt lại, giả vờ hưởng thụ ánh dương quang.

Khí trời thực sự rất đẹp, gió biển cũng rất thoải mái, du thuyền dừng ở giữa biển, khe khẽ đung đưa, như một chiếc nôi.

Có lẽ là tâm lực quá mệt mỏi, tôi mơ mơ màng màng buồn ngủ, theo thói quen mà đạp chân, có người bắt lấy chân tôi, đặt lên đầu gối, nhẹ nhàng xoa bóp.

Rất thoải mái.

Thoải mái đến nỗi giống như sa vào một cái hố cát.

Tôi rơi vào, bất tri bất giác chìm xuống, hình như trong mộng cũng phát ra những lời nói mơ hồ khoan khoái, hình như còn tùy tiện đem chân cọ cọ lên ngực An đại công tử đùa đùa.

Tới khi tỉnh lại, lọt vào trong tầm mắt là bầu trời đầy sao.

An Nhiên dựa sát vào, xuất hiện ở phía trên tôi, che đi bầu trời đẹp mê người.

Anh hỏi, “Quân Duyệt, cậu có muốn làm không?”

Như thế.

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, si nhân mộng ngữ.

Tôi biết đó là một cái bẫy, là hố cát.

Chính là, có người nào đã rơi vào hố cát được một nửa rồi mà còn có thể tự mình kéo ra khỏi hố cát ấy?

Ít nhất là tôi, không có bản lĩnh ấy.

An đại công tử cuối cùng cũng đạt được mục đích, Hà Quân Duyệt cuối cùng cũng mắc mưu, đem anh trở thành An Nhiên của trước kia, An Nhiên mà mình tâm ái.

Tôi nói, “An Nhiên, tôi muốn làm.”

Anh giống như đạt được thánh chỉ, dựa sát vào.

Tôi nói, “An Nhiên, đừng làm tôi đau.”

Anh lại cười, nói với tôi, “Sẽ không.” Hôn tôi, cực điểm thương tiếc.

Giữa biển cả trầm tĩnh, dưới ánh sao đầy trời, thật sự bắt đầu làm.

Anh hôn tôi, tách chân ra, nhẹ nhàng ngậm lấy khí quan, cực điểm cẩn thận.

Giống như trước kia.

Tôi hưởng thụ, khi gần đạt đến, đầu gối xua loạn.

Anh dừng lại, bắt lấy cổ chân tôi, chậm rãi tiến vào, nhẹ nhàng hỏi, “Quân Duyệt, có đau không?”

Tôi không ngừng lắc đầu, nhắm mắt lại, cảm giác anh tiến đến nơi xảo diệu nhất, giống như hiểu được tôi, liền ngừng lại.

Cảm giác thật sự rất tuyệt, là cảm giác mà tôi thích nhất.

Tần suất trườn động rất tốt, cũng là tần suất mà tôi thích nhất.

Anh không tiến vào nơi sâu nhất, quá sâu tôi sẽ cảm thấy khó chịu. Vì sao khó chịu? Có lẽ bởi vì khí quan của An Nhiên so với nơi nhỏ bé của tôi không thích hợp. Tôi không biết, cũng chưa từng thử qua với người khác, sao có thể so sánh?

Không cần so sánh, An Nhiên là tốt nhất, anh lúc nào cũng biết tôi muốn gì.

Biết tôi muốn anh ra vào tiếp xúc với nơi nào trong cơ thể tôi nhất, biết tôi muốn anh vào bao nhiêu thì lui trở ra.

An Nhiên, anh là một hồn phách khác của tôi.

Không ai hiểu tôi được như anh, cho dù là người đàn ông chiếm cứ thân thể của An Nhiên kia, cũng không thể biết.

Tôi biết An Nhiên của tôi đã trở về, như Đỗ Lệ Nương (5), tá thi hoàn hồn (6).

Là An Nhiên, chỉ có An Nhiên mà tôi yêu, mới không có một tia tạp chất.

Chuyện cũ bị kéo đến trước mặt, hết thấy đều tái diễn.

Tôi vẫn là kim không được mà ra sớm hơn anh, nhất tiết như hồng, anh lập tức rút ra.

“An Nhiên!” Tôi khóc ôm lấy anh, không chịu để cho anh cứ như vậy mà lặng lẽ rời khỏi tôi, thanh âm cầu xin, “Đừng đi, An Nhiên! Làm đến cuối cùng, tôi không sợ đau, không bao giờ sợ nữa. Xin anh đừng đi, An Nhiên! Tôi rất yêu anh, rất nhớ anh. Lời anh nói, về sau tôi đều sẽ nghe từng chữ.”

Nhưng tôi không giữ được, giống như đang xem một bộ phim điện ảnh quen thuộc, cho dù không muốn bao nhiêu, màn ảnh phía trước vẫn không có một tia thay đổi. Anh rút ra khỏi thân thể tôi, hai tay ôn nhu ôm lấy tôi, chống cằm lên trán tôi, lặng yên không nói.

Ruột gan tôi vỡ nát, khóc cầu anh, “An Nhiên, anh đừng đi, hãy nghe tôi nói hết, tôi có rất nhiều lời muốn nói với anh, tôi cái gì cũng sẽ sửa, van cầu anh đừng đi.”

Cánh tay ôm lấy tôi có run rẩy trong phiên khắc, nhưng còn chưa kịp xác định, run rẩy kia đã tiêu thất.

An Nhiên yêu thương hôn tôi, ở bên tai tôi nói khẽ, “Quá muộn rồi, Quân Duyệt.”

Anh nói, “Người muốn nghe những lời này, đã không còn nữa rồi.”

Tôi gào giọng khóc lớn.

Khóc đến tuyệt vọng.

Rất đau lòng, quá đau lòng.

Trái tim rút cuộc từ chất liệu gì chế tạo ra, vì sao sau khi vỡ nát, vẫn còn có thể vỡ thêm nữa?

Con người vì sao có thể tàn nhẫn như thế?

Tôi không hiểu, tôi chỉ là đau lòng, đau đến không biết phải làm sao.

Nhưng An Nhiên, An Nhiên sẽ vì tôi mà đau lòng, đã không còn nữa rồi.

*Chú thích:

(1): máy nhảy lầu (khiêu lầu ky): là trò này đây :”>

(2) Quá Sơn Xa: chính là trò Roller coaster

(3): tháp tháp mẽ: ai đi ăn nhà hàng Nhật rồi chắc biết cái này ^^ cái chỗ để ngồi đó

(4) hải đảm thứ thân: là món này

(5) Đỗ Lệ Nương:

Là nữ chủ nhân của “Mẫu Đơn đình” cũng là một trong những hình tượng thiếu nữ đáng yêu nhất trong hí khúc cổ điển. Vốn là một người thiếu nữ thông minh xinh đẹp, mang những đặc điểm phổ biến của tiểu thư quý tộc, dịu dàng, thùy mị, chững chạc. Sau vì theo đuổi ái tình, dám phản kháng, dám đấu tranh, thể hiện tinh thần chiến đấu của nam nữ thanh niên phá tan tư tưởng phong kiến ràng buộc. Đỗ Lệ Nương, là điển hình đặc sắc nhất trong văn sử học cổ đại Trung quốc. Nàng đối với tình yêu chấp nhất truy cầu và đối với lễ giáo triệt để phản đối, là tấm gương phụ nữ phản nghịch hàng đầu trong văn sử học cổ đại.

(6) tá thi hoàn hồn: ý gốc là nói cái gì chết đi lại nhờ hình thức nào đó mà được sống lại. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Buổi tối sao sáng đầy trời, cuối cùng không biết là khóc ngất đi hay ngủ thiếp đi.

Tôi rút cuộc nhắm mắt lại trong lòng người tàn nhẫn nhất, khi mở mắt ra, đã trở về căn phòng ngủ hoa lệ.

Hết thấy đường như chỉ là mộng.

Không có khu vui chơi, không có hải đảm thứ thân, không có trời xanh biển xanh, và An Nhiên của tôi.

Cái gì cũng không thay đổi.

Người sở hữu tôi đang đứng bên giường mặc tây trang, quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi, nói, “Cậu đã ngủ thẳng đến giữa trưa rồi. Rồi giường, ăn cơm trưa, đi gặp cô giáo.”

Lãnh đạm, cường ngạnh.

Tôi không thể không nghe theo, thật sự rời giường, ăn cơm, đi gặp cô giáo.

Cô giáo xinh đẹp thật sự đang chờ, thấy tôi tiến vào ngồi xuống, liền hỏi, “Ngày nghỉ hôm qua trôi qua thế nào? Tặng quà gì?”

Tôi đột ngột ngẩng đầu lên nhìn cô, cô quan sát tôi, nhãn hàng mi xinh đẹp, “Sinh nhật của An Nhiên, cậu sẽ không ngay cả một món quà cũng không tặng chứ?”

Tôi cả kinh, “Sinh nhật của An Nhiên sao?”

“Cậu không biết?”

Tôi không nói lời nào.

Cô giáo ngồi trước mặt tôi cười lạnh, chặc chặc hai tiếng, “Bội phục, bội phục.”

Tôi nhìn cô, “Cô bội phục cái gì?”

Cô nói, “Tôi đương nhiên là bội phục An Nhiên. Còn có thể bội phục cái gì?”

Tôi hung hăng nắm bàn tay thành quyền dưới bàn học, cô cũng xem như có bản lĩnh, cứ nhiên có thể nhìn ra được, mỉm cười với tôi, “Cậu lại muốn bắt kính với cô giáo? A, Lần trước cậu ném chậu trúc về phía tôi, vẫn còn chưa khấu trừ cho cậu.”

Cô lấy ra bút đỏ, lăm lăm một mình: “Ném chậu trúc vào cô giáo.” Tay di chuyển cực nhanh, mỗi chữ là một dấu gạch chéo màu đỏ gai mắt, liên tiếp vẽ sáu cái, chuyển qua, nói với tôi, “Tổng cộng tám biên bản, hi vọng không cần điền đủ mười cái quá nhanh.”

Cô nói, “Được, bây giờ vào học. Tôi thấy cậu xem ra không có hứng thú với pháp luật, cũng không ngại sửa đổi một chút, bắt đầu học từ phương diện cậu tương đối quen thuộc. Hôm nay chúng ta học về lễ nghi bàn ăn.”

Đã đến giờ giảng bài.

Thật chu đáo, cái gì cũng đều chuẩn bị đầy đủ. Giảng về lễ nghi bàn ăn, liền thật sự có hai người khiêng đến một bàn ăn Tây tinh xảo, ngay cả khăn trải bàn, ghế dựa, bộ đồ ăn lóc lên ngân quang cũng đồng bộ, đều đã được mang hết ra như làm ảo thuật.

Buồn cười đến cực điểm, người phụ nữ này thế nhưng lại muốn tôi kéo ghế dựa giúp cô ta.

Tôi nói, “Nhìn khả năng của cô, trình độ nhất định không tồi, nói không chừng khí lực còn lớn hơn tôi, sao ngay cả kéo ghế cũng kéo không được?”

Lại lạnh lùng nói, “Cô giáo, học sinh ăn ngay nói thật, hẳn là sẽ không bị lưu biên bản chứ?”

Cô cười cười với tôi, xuống tay không chút do dự, cứ nhiên lại vẽ thêm một dấu gạch đỏ.

Tôi nhìn thẳng cô.

Cô cũng nhìn thẳng lại tôi, nhưng tuyệt không chút chột dạ, nói, “Ăn ngay nói thật sẽ không bị lưu biên bản. Có điều tâm tình cô giáo không tốt, liền thích vẽ bừa vẽ bậy. Sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội ở cùng nhau, sớm quen thuộc tính khí hai bên liền sẽ tốt hơn.”

Lại nói thêm, “Có định cầm ghế đập người thì cũng động thủ nhanh một chút.”

Tôi hít thật sâu, tranh cãi vô ích.

An Nhiên, giáo viên giỏi do An Nhiên chọn.

Không thể không xuất ra phong độ, giúp cô kéo ghế, để cô ngồi xuống như thực nữ.

Cô lại được voi đòi tiên, “Quân Duyệt, chúng ta đến nói chuyện phiếm.”

Tôi đau đầu cơ hồ muốn rên rỉ.

Lẽ nghi bàn ăn từ khi nào thì có bao hàm cả nói chuyện phiếm?

Cô nói, “Nói chuyện phiếm là thứ phương pháp giao lưu trọng yếu nhất giữa người và người. Ăn cơm là khi mọi người tụ họp, khó có được cơ hội nói chuyện, giao lưu đối với cả hai đều rất trọng yếu.”

Tôi hỏi, “Cô thực sự muốn cùng tôi giao lưu?”

Cô ta nói, “Tôi thực sự một chút cũng không muốn, thực sự bất đắc dĩ.”

Tôi đáp, “Rất tốt, vậy chúng ta có thể cùng nhau duy trì trầm mặc, ăn xong liền giải tán.”

Cô trực tiếp cự tuyệt, “Không thể.”

“Vì sao?”

“An Nhiên sẽ không đồng ý.”

Cái tên An Nhiên, thật sự là con át chủ bài.

Trong lòng cô biết rõ ràng, trong lòng tôi cũng biết rõ ràng.

Tôi thở dài một hơi, đầu hàng chịu thua, “Tán gẫu cái gì?”

“Cậu tự nghĩ.”

Tôi cười khổ, nhìn cô.

Cô bình thản ung dung nhìn tôi, trên gương mặt mỹ lệ, cơ hồ không có một chút biểu tình.

Cái vẻ mặt này, tựa như có thể không buồn không giận mà giằng co với tôi trên một năm rưỡi cũng được.

Nhưng cô không định giằng co với tôi một năm rưỡi, lại tiếp tục nói, “Qua ba phút đồng hồ nữa, nếu cậu vẫn không chịu mở miệng, tôi đành phải tiếp tục cho cậu một cái đánh giá không tốt.”

Cái gọi là đánh-giá-không-tốt đại biểu cho cái gì, không cần phải nói nhiều.

Tôi nhìn chín dấu X đỏ thắm trên tường, tiếp tục cười khổ.

Quả nhiên phượng hoàng rơi xuống đất thì cũng không bằng con gà, giờ phút này, ngay cả một người phụ nữ không rõ lai lịch cũng có thể tùy ý tra tấn tôi.

Nếu đã nhấc tay, hẳn là nên đầu hàng triệt để.

Tôi thở ra một hơi thật dài, vừa định nói chuyện, cô lại đột ngột chặn tôi lại, nói, “Quân Duyệt, trước khi nói chuyện, nghìn vạn lần phải hiểu rõ. Tôi mặc dù là phụ nữ, nhưng cũng sẽ không mềm lòng.”

Cô giáo nói thực sự rất nghiêm túc.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, tiếp thu lời dạy bảo.

Cô nói, “Cậu có thể bắt đầu rồi.”

Hơi hơi nghiêng người về phía trước, một tay chống lên mặt bàn, nâng má, chăm chú nhìn tôi.

Diễn kỹ xảo thật tốt, nếu ai không biết chi tiết về người này, nhất định sẽ tưởng lầm cô ta là một mỹ nhân hồn nhiên vô hại.

Tôi hỏi, “Có thể đàm luận về vấn đề thuộc phương diện văn học không?”

Cô nói, “Có thể. Văn học là một đề tài rất hay.”

“Về phương diện từ ngữ, cũng có thể đàm luận?”

“Đương nhiên.”

Tôi suy nghĩ một hồi, mới khiêm tốn thỉnh giáo, “Cô giáo, từ trái nghĩa của ‘tú sắc khả xan’* là gì?”

(*tú sắc khả xan có hai ý, thứ nhất là để chỉ phụ nữ có tư sắc mỹ lệ dụ nhân, thứ hai là miêu tả phong cảnh u nhã tú lệ)

Cô ta nhìn tôi chăm chăm, một lát sau, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu cảm thán, “Quân Duyệt, nếu không phải An Nhiên hết lần này đến lần khác dẫn tôi không được đánh cậu, khuôn mặt xinh đẹp này của cậu sớm đã bị tôi đánh đến nhận không ra nguyên hình.”

Nói xong, lại đứng lên, ngay trước mặt tôi, vẽ dấu chéo đỏ thứ mười, còn hỏi tôi, “Có lời gì muốn nói không?”

Tôi thực sự có chút ngạc nhiên.

Một vấn đề đơn giản như vậy, cư nhiên cũng chọc giận cô, hơn nữa còn lập tức trả thù.

Tôi đành phải lắc đầu, thẳng thắn nói, “Cô giáo, cô thật sự không thích hợp để ở chung.”

Cô lại cười lạnh, “Nếu không thích hợp để ở chung, cũng vẫn còn tốt hơn so với Quân Duyệt thiếu gia, kẻ mà ngay cả sinh nhật của người đã ở bên cạnh mình suốt mười mấy năm cũng không biết.”

Thật là lợi hại.

Xuất ngữ như chỉ (một lời nói ra), điểm trúng á huyết của tôi.

Cô lại nói, “Nhìn vẻ mặt này của cậu, chắc sắp đến lúc phát tác rồi, buổi học kế tiếp cũng không cần lên lớp nữa. Hôm nay dừng ở đây thôi, An Nhiên đối với tôi thực sự rất tàn nhẫn, tìm tôi đảm nhiệm phần việc ngớ ngẩn này, lên lớp cùng cậu, đủ để hao mất của tôi một năm dương thọ.”

Thật sự là nhân từ ngoài dự đoán.

Cô lại buông tha một cơ hội rất tốt để tiếp tục tra tấn tôi như vậy, thật sự bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tôi nói, “Cô giáo, tôi cũng không nói gì đến việc không học.”

Hiếm thấy, cô cư nhiên lại nghe hiểu được khúc nhạc nhã ý, lập tức nói, “Yên tâm, là tôi nói dừng ở đây, sẽ không tố cáo với An Nhiên, nói cậu không chịu học.”

Vì thế, thật sự tan học.

Vô duyên vô cớ được nửa ngày nhàn hạ, tôi biết đằng sau nhất định có tai ương.

Cho dù cô không tố cáo với An Nhiên, chỉ cần mười cái biên bản không tốt bằng dấu chéo đỏ kia, cũng đủ để tôi chịu đựng rồi.

Cô giáo nói, An Nhiên hạ một lời bình mười hai chữ về tôi: ngang bướng bất kham, ngu xuẩn bất linh, không có thuốc chữa.

Tôi ngày trước cũng có nghe qua, xuất từ miệng của An Nhiên.

Ngày trước, mỗi lần tôi làm nhiều chuyện xấu, An Nhiên giận đến cực điểm, thường thường sẽ nói mấy câu này.

“Quân Duyệt, cậu thật sự là ngang bướng bất kham.”

“Quân Duyệt, cậu thật sự là ngu ngốc bất linh.” (bất linh: không linh hoạt, không khéo léo)

“Quân Duyệt, trên đời còn có ai hết thuốc chữa hơn cậu không?”

Sau khi mắng xong, còn giận tím mặt nói, “Không được, tôi hôm nay nhất định phải giáo huấn cậu.”

Dáng vẻ An Nhiên hung dữ đứng dậy nhìn cũng rất đẹp, từ đầu đến chân đều là khí khái nam tử hán.

Tôi nhìn đến lóa mắt mê người, thường thường sẽ cười rộ lên, nói với anh, “Được, tùy anh giáo huấn.”

Nếu như đang ở trong phòng ngủ, bốn bề vắng lặng, tôi liền dứt khoát cởi sạch quần áo, trần trụi nhảy đến trước mặt anh.

Để anh nhìn thấy khuôn mặt được người ta nói là đẹp đến quá phận của tôi.

Để anh nhìn thấy thân thể được bảo dưỡng đến cẩn thận tỉ mỉ, không chút tì vết của tôi.

Tôi nói, “An Nhiên, anh giáo huấn tôi, anh giáo huấn tôi đi.”

Cực thích, biểu tình dờ khóc dờ cười của anh.

Anh không còn tức giận dùng dưng, đã đổi thành gương mặt anh tuần bất đắc dĩ, nói cùng một câu châm ngôn, “Quân Duyệt, cậu thật khiến tôi hết cách.”

Hiện tại, đến lượt tôi hết cách với anh.

Hết cách chỉ đành ngồi trong nhà giam hoa lệ chờ anh, chờ anh đến trừng phạt.

Buổi tối, An Nhiên trở về đúng giờ, vào cửa liền hỏi, “Cậu lại chọc giận cô giáo?”

Tôi nói, “Ừ.”

Anh lại hỏi, “Đủ mười dấu gạch chéo đỏ?”

Tôi nói, “Ừ.”

Vừa ừ, trái tim vừa đập dồn dập, len lén nhìn trộm động tĩnh của anh.

An Nhiên thần thái cũng không hề đáng sợ, vào phòng tắm tẩy rửa, khi đi ra, biểu tình bình đạm nói với tôi, “Đi tắm rửa, khi đi ra đừng mặc quần áo.”

Trong lòng tôi trầm xuống, không tự chủ được mà nổi lên hoảng sợ.

Nhưng lời An Nhiên nói, không thể không nghe theo. Lĩnh giáo qua thủ đoạn của anh, tôi làm sao dám ngang nhiên kháng lệnh.

Vào phòng tắm, tôi tắm rửa sạch sẽ, hồi lâu sau vẫn không muốn đi ra.

Thế nào lại đến tình cảnh như vậy?

Nếu tôi chưa từng là nhị thiếu gia khí thế hăm hở của Hà gia kia, nếu tôi chỉ là một người con có cha mẹ là người bình thường, hẳn cũng không phải chịu tra tấn mỗi ngày như thế này.

“Quân Duyệt,” Tiếng An Nhiên ở bên ngoài truyền vào, “Để tôi phải vào kéo cậu ra, tôi sẽ xuống tay càng nặng.”

Ác ma này!

Tôi cắn răng, tuân theo mệnh lệnh, không một mảnh vải che thân mà đi ra ngoài.

Dấu vết của mười roi đánh bằng dây lưng lần trước đã biến mất toàn bộ. Tôi biết da dẻ trên người mình trắng hơn so với người bình thường, ngoại trừ vết thương màu trắng nhạt đã thu nhỏ lại trước ngực kia, những chỗ khác vẫn là một chút tỳ vết cũng không có.

Thân thể này, người nào hạ thủ được?

Chỉ có anh.

An Nhiên đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, thấy tôi đi ra, liền cầm lấy điều khiển ti vi tắt đi.

Anh nói, “Nằm lên giường đi.”

Không dùng dây lưng sao?

Tôi cảnh giác đánh giá anh, trong nháy mắt liền tìm được lý do.

Chỉ sợ là trước tiên phải làm đủ đã, thỏa mãn nửa thân dưới rồi, mới lại chính thức trừng phạt.

Lòng người thật đáng sợ.

Tôi yên lặng cắn răng, trần trụi nằm thẳng lên giường.

An Nhiên quả nhiên đi tới, nhưng lại không trực tiếp xuất trận, lấy cái gì đó từ trên bàn, trói cổ tay tôi lại.

“An Nhiên?”

“Đừng nhúc nhích.”

Anh đè tôi xuống, hạ thủ cực nhanh, đã trói được hai cổ tay tôi lên đầu giường.

Tôi nổi lên sợ hãi, nói, “An Nhiên, không cần trói tôi, tôi sẽ không trốn.”

An Nhiên cười khẽ, “Vậy sao?”

Anh cười, tôi càng kinh hãi, vội vàng nói, “Tôi biết hôm qua là sinh nhật anh, sau này tôi đều sẽ nhớ kỹ.”

An Nhiên nhẹ nhàng đáp, “Đa tạ.”

Anh lấy ra thứ gì đó, lắc lư trước mắt tôi, hỏi, “Biết đây là cái gì không?”

Hỏi thực sự rất ôn hòa, như khúc dạo đầu của mỗi lần hung tàn.

Tôi cơ hồ rung mình ớn lạnh, nơm nớp lo sợ, khiêm tốn thỉnh giáo, “Là cái gì?”

Anh không thừa nước đục thả câu, cấp cho tôi một lời giải thích rõ ràng, “Bàn ủi cỡ nhỏ dùng điện làm nóng, mặt trên là một chữ ‘An’ rất nhỏ, gắn phích cắm vào, luồng điện thông lên, sau ba mươi giây bên trong sẽ được làm nóng đến nhiệt độ cao nhất, lập tức có thể sử dụng. Rất tiện lợi. Hiện nay rất nhiều nông trường đều đã bắt đầu sử dụng loại thiết bị tân tiến này, cấp dấu hiệu cho ngựa lừa trâu bò dê cừu.”

Lời nói trầm thấp khinh miêu đậm tả truyền vào trong tai, tôi càng nghe càng sợ, kinh hoàng nhìn chăm chăm hình cụ* trong tay anh.

(*dụng cụ tra tấn)

Tôi nói, “An Nhiên, từ nay về sau tôi nhất định đi học thật tốt, sẽ không chọc giận cô giáo.”

Nhìn thấy anh thực sự đi đến nguồn điện làm nóng, tôi kinh hoàng gọi to, “An Nhiên! An Nhiên! Tôi nói thật mà! Tôi biết sai rồi!”

Ba mươi giây sau, anh trở lại đầu giường, đỉnh hình cụ trong tay quả nhiên đã nóng đến đỏ lên.

Không khí xung quanh cũng nóng đến vặn vẹo.

Thật đáng sợ.

Giọng An Nhiên vẫn ôn hòa mà tàn nhẫn, hỏi, “Quân Duyệt, cậu chọn một chỗ.”

“Tôi không cần! Tôi không cần!”

Hai cổ tay chết tiệt này, rốt cuộc bị cái gì trói vậy?

Cái song sắt đầu giường chết tiệt này, tại sao lại giằng không gãy.

An Nhiên rất lãnh tĩnh, rất vô tình, nói, “Cho cậu ba giây, chọn một chỗ.”

“Tôi không cần! Buông tôi ra! An Nhiên, buông tôi ra! Tôi sẽ nghe lời, thật sự, thật sự! Tôi...”

Lời còn chưa dứt, ba giây anh cho đã sử dụng hết.

Anh nói, “Không sao, cậu không chọn, tôi giúp cậu chọn.” Ngữ khí rất bình đạm, giống như anh chỉ đang giúp tôi chọn màu sắc cho một tấm khăn mặt.

Tôi hét lớn, “Tránh ra! Tránh ra! An Nhiên, anh sẽ không đối với tôi như vậy, anh sẽ không...”

Anh tách hai chân tôi ra giữa tiếng kêu la của tôi, động tác cường ngạnh nhất quán, không đáp một lời, tùy ý thực thi quyết định tàn nhẫn của anh.

Một tiếng “xuy” cực nhẹ, mùi khét khiến người ta phải khiếp sợ chui vào trong mũi, một giây sau, bên trong đùi mới truyền đến đau đớn đáng sợ như thiếu điện.

“A! A!” Tôi kêu thảm thiết đến ngay cả chính mình cũng không đành lòng nghe.

Đau đến giây dựa không ngừng, dùng chân đạp anh.

Anh vô cùng đơn giản đè tôi lại, không cho hai chân tôi khép lại. Nơi đó đau đớn nóng rát, đau đến cơ hồ muốn ngất xỉu, đau quá, rất đau.

Tôi nghe thấy mình đang khóc, khóc thực sự rất thê lương, biết rõ không ai thương xót, vẫn muốn khóc thật to.

Không biết An Nhiên đem cái gì đổ vào miệng vết thương bên trong đùi, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa đều.

Anh thấp giọng hỏi tôi, “Đỡ hơn chưa?”

Đáng hận! Ôn nhu chết tiệt!

Tôi khóc giận dữ, “Anh phá hủy tôi! Anh phá hủy tôi! Tôi hận anh, hận anh! Tôi muốn anh phải xuống địa ngục! Tôi muốn anh vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

Những lời cùng loại, mắng rất nhiều, rất nhiều.

Anh lặng lẽ nghe.

Thân ảnh dưới ngọn đèn mờ tối trong phòng, tựa như một con thú đang tĩnh tâm suy nghĩ.

Mắng đến sức cùng lực kiệt, tôi khóc đến nghẹn ngào, liên tục nói đứt quãng, “Trên người tôi có sẹo rồi, có sẹo rồi...”

Cái đó không giống với vết sẹo do tôi tự sát.

Cái này là do một người đàn ông khác cấp cho.

Đại biểu cho việc bị người khác sở hữu, như một vật phẩm.

Tôi sao có thể không khóc?

Thân thể của tôi, thân thể mà An Nhiên thích nhất đã bị lưu dấu.

An Nhiên, anh đã yêu thích làn da như trẻ sơ sinh của tôi biết bao nhiêu, thích thân thể không tỳ vết của tôi biết bao nhiêu.

Người đàn ông kia lặng im rất lâu, sau đó cởi bỏ cổ tay tôi, ôm lấy tôi thật chặt.

Anh nghẹn ngào hôn tôi không ngừng, “Quân Duyệt, đừng khóc nữa. Quân Duyệt, ngoan, đừng khóc nữa.”

Trầm thấp, thân mật, cưng chiều thật sâu.

Tựa như anh chưa từng làm tổn thương đến tôi, tựa như tôi thực sự là người mà anh yêu mến.

Anh không ngừng hôn tôi, không cho phép tôi né, nói với tôi, “Thực xin lỗi, tôi biết cậu đau.”

Anh nói, “Đừng lo, tôi giúp cậu bôi thuốc rồi.”

Anh nói, “Đừng lo, tôi thề, sau này sẽ không dùng bàn ủi trên người cậu nữa.”

Anh còn nói, “Đừng lo, tôi thề, sẽ luôn mang cậu theo bên người, vĩnh viễn không bỏ cậu lại.”

Đây là cái lời thề chó má gì?

Tôi không cần, tôi không cần!

Tôi khóc kháng nghị, “Bỏ ra! Bỏ ra! Tôi không cần anh! Anh cút đi!”

Anh nói, “Quân Duyệt, cậu không thể không cần tôi. Tôi là của cậu, chỉ có thể là của cậu. Cậu nhất định phải cần.”

Có lẽ tôi vẫn khóc nháo, vẫn mắng chửi, anh dỗ một lúc lâu, liền mất kiên nhẫn.

Mất kiên nhẫn, liền lộ ra bộ mặt thật.

Anh vừa hôn tôi vừa nói, “Quân Duyệt, cậu còn như vậy nữa, tôi sẽ làm với cậu.”

Tôi đột nhiên cả kinh, cứng ngắc ngừng tiếng khóc.

Đây mà là con người sao?

Chỗ đó bị tổn thương, còn muốn làm, quả thực là hình càng thêm hình.

Anh tựa hồ rất thỏa mãn, vẫn nhẹ nhàng hôn hai má, hôn trán, chớp mũi, đôi môi tôi, nói, “Quân Duyệt, ngủ đi. Lúc cậu ngủ là ngoan nhất.”

Làm thế nào ngủ được?

Tôi bị anh dọa đến không dám tiếp tục khóc lớn, nhắm mắt lại đầy thương tâm.

Anh biết tôi không ngủ, nhưng vẫn hôn môi.

Anh hôn rất lâu, chỉ cần tôi không ngủ, anh sẽ không ngừng hôn, tựa như đó là một khúc hát ru trong im lặng.

Một người, sao có thể có sức chịu đựng và nhẫn nại dài đến vậy, không ngừng lặp lại động tác dịu dàng như thế?

Tôi hận anh như vậy, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vì sao lại vẫn cảm thấy nụ hôn của anh rất dịu dàng?

Rất lâu, rất lâu.

Đêm khuya yên tĩnh, anh vẫn ôm tôi, vẫn đang không ngừng hôn môi, giống như hạt mưa nhẹ rơi.

Tôi khẽ gọi một tiếng, “An Nhiên?”

Anh nói, “Tôi ở đây.”

Có lẽ tôi đã đi vào giấc mộng rồi, trong giấc mộng đẹp vẫn được anh kiên nhẫn hôn, cũng đem anh mang vào trong mộng đẹp.

Trong mộng, lại phân không rõ là ai với ai, quá khứ và hiện tại, đến cùng là ai với ai.

Vậy nên tôi nhịn không được muốn mở miệng hỏi.

“An Nhiên,” Tôi hỏi rất nhẹ, rất nhẹ, “Anh có từng thử qua bị bàn ủi làm bỏng không?”

Anh nói, “Đã thử qua.”

“Khi ở trong tù?”

“Phải.”

“Trong tù, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh ở trong mộng mỉm cười, mỉm cười thâm ý, lại càng đẹp hơn.

Tôi nói, “An Nhiên, nói cho tôi biết.”

Tôi nói, “Anh phá hủy tôi, lại ngay cả một đáp án đơn giản cũng không chịu nói cho tôi biết.”

Tôi muốn biết.

Thực sự muốn biết.

Cái gì đã hại chết anh, khiến anh vứt bỏ tôi mà biến mất.

An Nhiên đậm mặt cười.

Anh nói, “Quân Duyệt, nhà tù cũng không hề đáng sợ.”

Anh nói, “Ngày đầu tiên tôi báo danh, mọi người xếp thành hàng hoan nghênh, tiệc rượu đón chào mở suốt mười lăm ngày, phi thường náo nhiệt. Ngày thứ mười sáu, tôi đại khai sát giới, cho là báo đáp, sau đó bỏ trốn mất dạng.”

Anh nói, “Quân Duyệt, tôi đã phá hủy cậu, cũng đã bồi thường cho cậu một cái đáp án. Cậu nên thỏa mãn rồi, ngủ đi.”

Tôi muốn tiếp tục hỏi thêm.

Nhưng anh lại bắt đầu dụ dằng hôn, kiên nhẫn hôn môi, tựa hồ nhất định phải hôn đến khi tôi ngủ thiếp đi.

Vì thế, tôi đã ngủ.

Ồi cái màn ngược này nó thật là..... TT^TT Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Lần giáo huấn này so với mười roi đánh bằng dây lưng lần trước hoàn toàn bất đồng, lần này thực sự khắc cốt ghi tâm, hơn nữa dấu tích còn lưu lại vĩnh viễn.

Tôi thất kinh vì mình đã phỏng đoán không sai, người đàn ông này, luôn luôn có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn để đối phó với tôi.

Người cho rằng anh đã hung ác đến cực điểm? Sai, còn có thể hung ác hơn.

Lần tới sẽ là cái gì, tôi tuyệt đối không có hứng thú nghiên cứu.

Bởi vậy, Hà Quân Duyệt lập tức thay đổi nhanh chóng, biến thành một học sinh mẫu mực, biết nghe lời nhất trong thiên hạ, mỗi ngày đều lên lớp đúng giờ, nhìn mỹ nhân đứng trước mặt tôi dương dương tự đắc kia, như đang diễn vai giáo viên gương mẫu trong phim truyền hình.

“Quân Duyệt, cậu gần đây thật sự rất có tiến bộ.”

“Đọc sách chẳng những học được tri thức, còn học được cả cách làm người.”

“Nếu cậu lúc trước cũng có được một phần khôn ngoan như hiện tại, sao phải chịu khổ như vậy?”

Tôi chấp nhận được giới hạn này cũng khiến bản thân vô cùng kinh ngạc.

Châm chọc khiêu khích, nghe rồi lại nghe, cứ nhiên hết lần này đến lần khác lại càng không phản đối.

Xem ra tính nết của con người thực sự không giống như toán học, một khi đã thay đổi, căn bản là không thể dự đoán được.

Đối phương nói càng nhiều, trái tim tôi càng đập bình ổn, thỉnh thoảng nâng mắt lên nhìn cô, ánh mắt cũng bình tĩnh đến bất khả tư nghị. (bất khả tư nghị: khó tin, kỳ diệu)

Cô giáo khen, “Quân Duyệt, ánh mắt của cậu càng ngày càng đẹp.”

Còn nói, “Nội liễm mới là mị lực của đàn ông.”

Vẫn nhả như thế, lại chỉ có chua xót.

Tôi đáp cô bằng hai chữ, “Đa tạ.”

Tôi là học sinh ngoan nhất trên đời, còn cô chính là giáo viên khó hiểu nhất trên đời.

Nội dung bài giảng không theo một quy luật nào, dường như bài giảng mỗi ngày chiếm dụng phần lớn thời gian của cả hai bên đều chỉ là một hồi trò chơi ấu trĩ, tùy theo tâm tình tốt xấu của cô giáo, thuận tay nhặt ra một cái, liền quyết định sẽ dạy cái đó.

Một ngày giảng về những vụ án đả thương người, ngày hôm sau nói không chừng lại đột nhiên đi giảng về kiến trúc cổ điển Châu Âu, ngày thứ ba bưng đến một hòm y tế, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh giảng về cấp cứu thường thức.

Cô tùy hứng, tôi cũng tự cấp thoải mái cho mình, dù sao ngày cũng phải qua, dạy cái gì, nghe cái gì.

Tạm thời cứ nghe đi.

Cũng không tính là nhàm chán.

Có lúc An Nhiên phải đi ra ngoài làm việc, đi liền mấy ngày.

Ban đêm không ngủ được, tôi liền đi lục giá sách lớn của anh.

Người này, ngay cả phòng ngủ cũng đặt giá sách, chiếm đầy một bức tường.

Rất nhiều sách, có mới có cũ, rút ra một quyển sách cũ, thì ra là Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Mở ra trang đầu tiên, không khỏi ngạc nhiên.

Trên trang bìa là một hàng bút tích đã cũ, trang sách đầu tiên có dòng chữ: Hà Quân Duyệt nhất định sẽ đọc quyển sách này!

Nét chữ của tôi.

Dấu chấm than biểu thị ngữ khí mạnh mẽ, còn cố ý dùng bút đỏ tô lại hai ba lần, màu mực thẩm thấu sang tận trang sau.

Tôi cười, cơ hồ cười đến chảy lệ.

Những thứ đã thành đồ cổ, lại vẫn còn giữ.

Tôi cũng không hiểu sách có cái gì hay, An Nhiên lại thích như vậy. Sách anh thích, anh đọc, sách anh không thích, anh vẫn ép bản thân phải đọc.

Mua Tam Quốc Diễn Nghĩa rồi, còn kéo tôi xuống nước cùng, ôn nhu ôm lấy tôi mà hôn, nhẹ giọng nói, “Quân Duyệt, sách này rất thú vị, cậu nhất định sẽ thích.”

Tôi liếc liếc cuốn sách mới mua dày cộp trong tay anh, liền hiểu ra, lập tức cự tuyệt, “Không muốn. Anh muốn dụ tôi xuống bể khổ.”

“Chính là bể học, cái gì là bể khổ?”

Tôi khó hiểu, “An Nhiên, vì sao anh luôn muốn đọc sách?”

“Đọc sách, mới có thể hiểu được nhân tình thế thái.”

“Gi?” Tôi hỏi vặn lại, “Tôi không đọc sách, sẽ không hiểu được nhân tình thế thái? An Nhiên, muốn đọc vậy anh tự đọc đi.”

Tôi kháng nghị, “An Nhiên, anh không nên bắt ép tôi, lẽ nào tôi không ép mình làm theo lời anh nói, liền không phải là Quân Duyệt mà anh thích sao?”

“Quân Duyệt, cậu cứ sống như vậy, sẽ sung sướng sao?”

“Anh bắt tôi đọc sách, tôi sẽ sung sướng sao?”

Anh trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói, “Quân Duyệt, người không chịu mở mắt ra, sao có thể biết nhân sinh vất vả vô vi, là đáng buồn cỡ nào?”

Cánh tay ôm chặt tôi tựa hồ sắp sửa buông ra, tôi đột nhiên cả kinh, giữ chặt anh lại, nói, “Tức giận cái gì? Được, tôi sau này sẽ đọc. Có điều phải nói trước, chỉ đọc một quyển này thôi, không có lần sau.”

“Sau này sẽ đọc?” Anh cứ nhiên còn đề ra yêu cầu, “Lập một chứng từ.”

Tôi thở dài.

Kỳ thực có đôi khi, tôi cũng phải hết cách với anh.

An Nhiên mà tôi yêu, An Nhiên khả ái, An Nhiên nghiêm chỉnh đến anh tuần vô song.

“Cầm bút tới đây.”

Lập xuống một chứng từ ở ngay trang bìa, Hà Quân Duyệt nhất định sẽ đọc quyển sách này, thêm một dấu chấm than thật nặng, cười hỏi, “Hài lòng chưa?” Chẳng biết tại sao, lại đặc ý dặt dào.

An Nhiên dường như hận không thể bóp nát tôi trong ***g ngực, thân thiết nói, “Cậu có một lần không gạt tôi, tôi đã hài lòng rồi.”

Sao có thể trách tôi?

Mẹ nói, “Rau xanh củ cải, đều có nơi yêu thích. Mỗi người đều có một con đường mà mình muốn đi, Quân Duyệt, chỉ cần con vui vẻ là được rồi.”

Anh hai càng lợi hại hơn, thẳng thắn nói với tôi, khí phách ghê hồn, “Trên đời này, chỉ có Hà gia chúng ta bức người, không ai có thể bức người Hà gia.”

Nói đến kì diệu.

An Nhiên, có người trời sinh thích sách, có người trời sinh thích chơi đùa.

Chứng từ bị ép lập, sao có thể có ý nghĩa?

Nhớ lại một màn hồi ức kia, như thả mình vào một thước phim điện ảnh.

Tôi ở trong gian phòng tắt đèn tối om, ôm quyển sách, co mình lại trên ghế sofa đến gần người.

Kỳ quái, anh cái gì cũng đều đã có, không thiếu tiền để mua sách mới, lại vẫn giữ thứ này, tội chứng* không giữ lời của Quân Duyệt.

(*chứng cứ phạm tội)

Cũng thật kỳ quái, tôi bình sinh hận nhất sách, hiện tại ôm gối khó ngủ, cư nhiên lại đi lục giá sách của anh.

Mọi người tựa hồ đều đang thay đổi, thay đổi đến nỗi khiến người ta không thể hiểu được.

Thay đổi rồi.

Thay đổi bao nhiêu? Thay đổi ở chỗ nào? Còn phải thay đổi bao nhiêu lần?

Trăm mối suy nghĩ không được giải đáp.

Chỉ hận nhân sinh không giống như trò chơi trên máy tính, từ khi bắt đầu chơi đến bây giờ, cấp bậc, giá trị kinh nghiệm, giá trị thể lực, độ tình cảm... hết thấy đều từ con số khởi điểm mà ra, rõ ràng rành rành.

Liếc mắt nhìn thử, là có thể “A” lên một tiếng, tôi thực sự đã thăng từ cấp 1 đến tận cấp 16, oa! Bắt đầu từ tiểu tử đầu đường chuyển thành ác bá thành thị!

Anh vẫn là An Nhiên, nhưng lại không phải là An Nhiên.

Tôi vẫn là Hà Quân Duyệt, nhưng cũng không phải là Hà Quân Duyệt.

Hà Quân Duyệt của trước kia, sao có thể giữa đêm hôm khuya khoắt, ôm một quyển Tam Quốc Diễn Nghĩa mà đi vào giấc ngủ trên ghế sofa?

Trang giấy lạnh băng băng, cho đến bây giờ vẫn luôn là tình địch của tôi.

Bọn chúng chiếm dụng thời gian của An Nhiên, hấp dẫn ánh mắt của An Nhiên, còn cho An Nhiên đủ loại cơ để nói với tôi: “Quân Duyệt, chúng ta phải vĩnh viễn ở cùng nhau, nhất định phải có sức mạnh để bảo vệ hạnh phúc. Tôi quyết tâm không vào hắc đạo, nếu như cả tình anh trong sách cũng không biết, sao có thể tích đủ sức mạnh?”

Sách là kẻ địch của tôi, tôi chán ghét bọn chúng, đôi khi cũng bắt đắc dĩ phải đích thân đi về mua một ít, để đỡ dành An Nhiên bị tôi chọc giận.

Có ai ngờ đêm nay, tôi lại ôm một quyển sách, dường như thỏa mãn cái gì mà tự đi vào giấc ngủ.

Còn ngủ đến an tâm như thế, giống như đang được An Nhiên ôn nhu ôm đi ngủ.

Không nên.

Tôi tìm không ra lời giải thích, chỉ biết là không nên, nhưng vẫn đi đến nước này.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, sống lưng đau thắt, tùy tiện đặt sách lên bàn trà, đi sang phòng cách vách tiếp tục làm học sinh ngoan.

Cô giáo tiếp tục mặc danh kỳ diệu, đề bài của ngày hôm nay càng khiến người ta phải đập bàn. Vừa vào lớp, cô liền mở máy chiếu, đề mục thành linh đập vào tầm mắt.

“Hôm nay, chúng ta học về cách ký thừa*.”

(*ký thừa: mình tra baike thì ra được 2 nghĩa, đó là cưỡi ngựa lái xe, cưỡi ngựa hoặc loài động vật khác. Nhưng đọc đến đoạn sau thì mình cũng phải phì cười giống bạn Duyệt vì cái nghĩa bóng của nó, cười xong lại thấy đau xót. Mọi người đọc xuống dưới sẽ hiểu)

Giới hạn của tôi chỉ e là đã gần chạm đến cực điểm rồi, cuối cùng nhịn không được, cười phì ra tiếng.

Cô giáo nghiêm chỉnh hỏi, “Quân Duyệt, cậu có ý kiến với đề bài này?”

Tôi lắc đầu.

Có ý kiến với đề bài? Nào dám.

Tôi quả thực phải mừng rỡ vì cuộc đời của mình muôn màu muôn vẻ đến vậy. Ngày nào đó, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng trước mặt người, nghiêm trang dâng hoàng giảng giải cho người về cách ký thừa.

Thái độ nghiêm túc, dùng từ chuyên nghiệp.

Không chút cảm ký.

Khí quan, phương thức, tư thế, cảm giác, tần suất, kỹ xảo, khoái cảm... Làm thế nào để cười trên người nam nhân, tiếp nhận sự tiến nhập của đối phương, làm thế nào để dùng giới kỹ xảo, nháp nhô thân thể, lấy lòng đối phương, mở lớn hai chân, cung cấp cho đối phương cơ hội thuận tiện nhất, để đối phương đùa nghịch hạ thể của chính mình...

Không thể không bội phục sự giảng dạy nghiêm túc từ đầu đến cuối của cô, thậm chí ngay cả một ánh mắt khiến người ta hiểu lầm cũng chưa từng để lộ.

Thán vi quan chỉ*.

(*dùng để ca ngợi khi nhìn thấy một sự vật sự việc tốt đến cực điểm)

Giảng xong, còn muốn hoàn thành trách nhiệm đến cùng, hỏi tôi, “Có gì chưa hiểu rõ không?”

“Rất rõ ràng.” Tôi không chút cảm động, mỉm cười nói, “Có điều, loại sự tình này không thể chỉ dùng ở lý thuyết, nhất định phải chính bản thân dùng tâm linh hội. Cô giáo, cho phép tôi suy nghĩ một lát, linh hội thử xem.”

Nhắm mắt lại, hai tay khoanh trên bàn, lẳng lặng nằm úp sấp trên mặt bàn như học sinh tiểu học ngủ trưa.

Đem cả mặt và trán, đều vùi vào một nơi không bị người khác nhìn thấy.

Quả nhiên, đã thay đổi rồi.

Đâu chỉ An Nhiên, còn bao gồm cả Quân Duyệt nữa.

Nếu là trước kia, Quân Duyệt sẽ chỉ nhảy dựng lên, sẽ không nằm úp mặt xuống bàn, sẽ không thờ ơ như vậy.

Tôi thiếu chút nữa tưởng rằng mình đã thực sự thờ ơ, bình tĩnh nằm úp mặt xuống, mới phát hiện còn thiếu một chút đạo hạnh.

Không nên rơi lệ.

Người phụ nữ này, có tư cách gì thấy được nước mắt của Hà Quân Duyệt.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, nước mặt của cậu, không chút giá trị.”

Anh hai nói, “Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ.”

Lời lẽ chí lý.

Tôi nằm sấp ở đó, dường như đã đi vào giấc ngủ.

Nơi không người nhìn thấy, lặng lẽ mở miệng ra, cắn lên cổ tay.

Không đau.

Tráng sĩ có thể cắt đứt cổ tay, tôi bất quá mới chỉ cắn một tầng da mỏng manh vô dụng như vậy, kiên nhẫn dùng răng nanh tìm kiếm mạch máu của mình, nhẹ nhàng cắn đứt nơi đó, có gì mà đau?

Máu tanh xộc vào trong miệng, thì ra còn rất ngọt.

Tôi gắng sức mút vào, hưởng dụng hết thấy, hết như tiểu động vật đói khát, chỉ sợ chảy ra ngoài, tràn ra khỏi phạm vị tôi nằm sấp, rơi xuống trước mắt người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia, có tư cách gì thấy được máu tươi của Hà Quân Duyệt?

Lưu lạc đến bước đường nào đi nữa, dù sao cũng đã từng là Quân Duyệt thiếu gia.

Quân Duyệt thiếu gia, ngày xưa phóng đảng tùy hứng, liếc nhìn thiên hạ, dựa vào cây đại thụ phía sau, tác uy tác phúc, nhất hô bách ứng (được nhiều người ủng hộ), quyền rũ mê hoặc vô số người, cực điểm vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung), ngang ngược ngông cuồng.

Cho dù hôm nay, An Nhiên có thể làm nhục tôi, cũng không đến phiên cô.

Cô giáo, cô không hiểu rõ Hà Quân Duyệt.

Làm người nên tự biết điều, cô quá không biết điều, đã chạm đến giới hạn của tôi.

Máu trên người thì ra nhiều như vậy, gấp gấp phun trào, so với thể sự biến hóa thất thường lại càng vội vã hơn. Tôi liều mạng dùng môi chặn lại, không được bao lâu, lại vẫn có một phần không giữ được, chảy xuống bàn học.

“Quân Duyệt, cậu đang làm gì?” Cô giáo hiếm khi kêu lên sợ hãi.

Tiếng mở cửa cấp bách, tiếng bước chân kinh hoàng hỗn loạn.

Rất nhiều cánh tay lằng lằng kéo người tôi lên, rất nhiều người cùng nói một lúc, giữa thời điểm kinh hoàng thất thổ, vẫn còn nhớ nói năng lễ độ, “Quân Duyệt thiếu gia, xin hãy nhả ra, Quân Duyệt thiếu gia...”

“Quân Duyệt thiếu gia bớt giận, có chuyện gì thì từ từ nói...”

“Xin đừng như vậy, Quân Duyệt thiếu gia...”

“Quân Duyệt thiếu gia, chúng tôi lập tức mời bác sĩ đến.”

Ai to gan lớn mật như vậy, dùng sức như thế, nắm mở khớp hàm tôi, bức tôi nhả ra.

Tôi cuối cùng cũng chịu nhả cổ tay đã huyết nhục mơ hồ của mình, ánh mắt xuyên qua những vệ sĩ hay ngục tốt đang đứng lộn xộn bên người, lạnh lùng nhìn cho cô giáo một cái sắc mặt khó coi.

Cô giáo đứng thẳng bất động, hồi lâu sau, mới vất vả phun ra một câu cảnh cáo thâm nghiêm, “An Nhiên sẽ không tha cho cậu.”

“Hắn không tha cho tôi, thì thế nào?” Bên môi tôi hẳn là vẫn còn tràn ra máu, khóe miệng cong lên, rơi vào trong mắt cô, chỉ sợ là một nụ cười mỉa phi thường tà ác. Tôi cười hỏi vặn lại, “Cô cho rằng hắn sẽ tha cho cô?”

Sắc mặt cô càng thêm khó coi.

Càng khó coi, tôi càng thích ý, đủ để đền bù cho cơn đau đứt lìa trên cổ tay tôi, và sự mệt mỏi rã rời do mất máu mang đến.

An Nhiên sẽ không tha cho cô.

An Nhiên hiện tại, ai cũng sẽ không tha.

Đương nhiên An Nhiên trở về ngay lập tức.

Không ai nói cho tôi biết, anh vốn là sẽ quay về vào ngày hôm đó, hay là sau khi biết vở hài kịch trên lớp học liền tạm thời thay đổi kế hoạch để trở về.

Tôi cũng sẽ không đại dột mà đi hỏi.

An lão đại sau khi tiến vào, vẻ mặt bình tĩnh, bí hiểm khó dò trước sau như một.

Tôi đã hiểu được ít nhiều, đằng sau bất động thanh sắc, vĩnh viễn không bao giờ là chuyện gì tốt, chỉ nhìn xem anh khi nào thì có tâm tình phát tác.

An Nhiên làm việc rất có quy luật, đôi khi có thể gọi là nền nếp đâu ra đấy. Thường thường sẽ vào cửa, cởi cà vạt, tiêu sái thoát tây trang, cầm áo tắm đi tắm rửa, thỉnh thoảng gọi tôi đi cùng, thỉnh thoảng tắm một mình, sau đó sẽ bảo tôi đi tẩy rửa, dù thế nào thì cũng như hai mà một.

Từ sau lần trừng phạt trước, còn tăng thêm một công đoạn nữa.

Mỗi lần tắm rửa xong, đều muốn tôi ngồi lên bàn cao, mở hai chân ra, để anh hết lần này đến lần khác thường ngoạn dấu vết đáng sợ bên trong đùi kia, chữ “An” minh chứng cho việc tôi là vật sở hữu của anh.

Quy củ chính là quy củ, anh thậm chí không cần nói rõ nguyên nhân, phân phó xuống, từ nay về sau chỉ cần anh quay về, sẽ phải cẩn thận tỉ mỉ mà làm theo.

Tôi nhất định phải làm theo, ở dưới tầm mắt của anh mà mở ra hai chân, để thân thể thuộc về mình, dấu ấn thuộc về anh, được anh ngày này qua ngày khác xác định đến thỏa lòng mãn dạ, đến tận khi anh gạt đầu, mới có thể khép hai chân lại.

Quy củ như vậy, cực tà ác, cực *** mỹ.

Giống như có con nhện độc quấn ở trên người, đã tê liệt rồi, thống khổ và khuất nhục trở nên không còn rõ ràng, mơ mơ hồ hồ ở nơi sâu nhất. Biết rõ đã hấp hối, lại kinh hoàng phát hiện ra vẫn còn lại hưng phấn.

Có cái gì đáng hưng phấn?

Bất quả là vật sở hữu và vật chủ, bất quá là cùng một trình tự đã được xác lập, một hình thức cố định để tra tấn vật sở hữu.

Ngón tay An Nhiên mang một vết chai mỏng thô ráp, vuốt nhẹ qua lại, chỉ trong phạm vi chữ An kia, căn bản không đụng chạm đến khí quan giữa hai chân.

Tôi lại ba lần bảy lượt, hơi hơi ngạnh lên, khó chịu muốn chết.

Tôi phát hiện ra, anh cũng phát hiện ra.

Một khi phát hiện, ngón tay trên dấu vết nho nhỏ kia sẽ dừng lại, anh nâng mắt lên nhìn tôi.

Tôi chờ, ba lần bốn lượt chờ.

Chờ nụ cười châm chọc chế nhạo của anh, chờ anh đem tôi nhốt xuống địa ngục sâu thẳm chỉ với vài câu vài chữ.

Anh lại không cười, một chữ cũng không nói, ngay cả ánh mắt cũng không chứa châm chọc và đắc ý, con người đen sâu không lường được, người cái gì cũng không thể nhìn ra, chỉ có thể rơi vào trong đó.

Có lẽ anh biết tôi đang chờ, càng muốn tôi chờ.

Bình tĩnh đến chí cực, lại là một cấp độ thắng lợi khác.

Tôi hận, hận đến kinh hồn táng đảm

Thiên hạ có ai bi thảm như tôi?

Khuất nhục, thân thể lại vẫn có hưng phấn; thân thể hưng phấn, lại vẫn oán hận; oán hận, lại vẫn kinh hồn táng đảm. Tra tấn vô nhân đạo như thế, chỉ cần An Nhiên xuất hiện một lần, liền phải chịu đựng một lần.

Hôm nay An Nhiên cuối cùng cũng trở về, đại biểu cho việc tiếp tục sự tra tấn đáng sợ kia.

Tắm rửa sạch, tôi mặc áo ngủ, hít một hơi, đi về phía bàn cao.

Anh kéo tôi lại, “Lại đây.”

Kéo tôi đến ghế sofa, cùng anh ngồi xuống, nói, “Cùng tôi xem một bộ phim, cho chút ý kiến.”

Tình thế quỷ dị như vậy, yêu cầu quỷ dị như vậy.

Tôi đoán chắc không phải là phim gì tốt, nhìn thấy màn hình lớn bật mở, vẫn là không tự chủ được mà lạnh lẽo trong lòng.

Nô lệ, giam cầm, SM, chủ yếu là xuyên lỗ, đủ các kiểu xuyên lỗ, thân thể trần trụi nam tính, mỗi một chỗ đều có thể bị người sở hữu tùy ý đâm chích, thống khổ đeo đầy vòng kim loại.

Tôi quay mặt đi, giữa dư quang khóe mắt, nhìn thấy An Nhiên vẫn mạn bất kinh tâm.

Xem được một nửa, An Nhiên hỏi, “Quân Duyệt, có cảm giác không?”

Bội phục.

Lần này đến phiên tôi bội phục chính mình, tai vạ đến nơi, cứ nhiên còn cười được.

Tôi cười lạnh, “An Nhiên, tôi có phải là Mashochism* hay không, anh không rõ sao?”

Ánh mắt của anh sắc bén như vậy, tâm tư tỉ mỉ như vậy, đọc qua nhiều sách như vậy, không gì là làm không được như vậy.

Một Quân Duyệt nhỏ bé, cái chỗ kia, anh so với tôi càng rõ ràng hơn đi?

“Tôi đương nhiên biết cậu không phải.” Thần thái của An Nhiên, giống như đang cùng bạn tốt tâm sự đêm khuya, lại hỏi, “Vậy còn tôi? Cậu cảm thấy, tôi có phải là một Sado* không?”

(*Sado và Mashochism: vâng, đúng như các bạn đang nghĩ đó, nó là S và M, SM, cái này chắc mình không cần phải giải thích nhiều nữa, nhưng nếu ai vẫn không biết nó là gì thì xin hãy chịu khó search gg vậy ^^)

Tôi nói, “Tôi không biết.”

Anh mỉm cười bí hiểm, nắm tay tôi, cách một tầng vải tơ lụa, phủ lên nơi giữa hai chân anh.

An Nhiên vĩnh viễn biết thế nào mới là phương thức biểu đạt trực tiếp nhất.

Có đôi khi một chữ cũng không cần nói.

Tỷ như hiện tại, nóng rực ngạnh cứng hung mãnh, chính là cách biểu đạt so với ngôn ngữ càng cao minh hơn.

Có gì so với cái này kỳ diệu hơn?

Vì thế anh đạt được mục đích, như anh mong muốn, tôi lập tức hít ngược một luồng khí lạnh, nói với chính mình, anh là thực sự, không phải nói giỡn, Quân Duyệt, người hấn là sợ rồi, mau gơ tay đầu hàng đi, quỳ xuống nhận sai, nói một vạn lần câu thực xin lỗi tôi biết sai rồi.

Tôi còn chưa mở miệng, anh đã mất kiên nhẫn, bất động thanh sắc mà gia tăng thể tiến công, vắn đạm phong khinh hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu có biết xuyên lỗ vào chỗ nào là đau đớn nhất không?”

Tôi âm thầm thở dài.

Mới đầu là cười lạnh, hiện tại không dám cười lạnh, tôi đành cười khổ, “Có phải là cửa niệu đạo?”

Anh dạy rất nhanh, tôi học cũng rất nhanh.

Hiện giờ vì thỉnh cầu niềm vui của anh, đã bắt đầu không ngại khiếm tốn học hỏi.

Trước khi khiêm tốn học hỏi, trong lòng lại biết rõ, niềm vui của người này là không thể lấy được.

Anh muốn làm, nhất định sẽ làm.

An Nhiên nghe xong, lộ ra nụ cười cực anh tuấn tà mị, còn khen một câu, “Quân Duyệt, cậu còn thông minh hơn so với tôi nghĩ.”

Vui vẻ ôm lấy tôi, hôn cổ, thấp giọng hỏi, “Cổ tay rốt cuộc là bị làm sao thế này?”

Nhìn xem, khiến người ta kinh hồn táng đảm rồi, dọa người ta đến hồn phi phách tán rồi, anh mới bắt đầu khoan thai khảo vấn.

Tôi nói, “Cẩn.”

“Ai cẩn?”

“Tôi tự cẩn.”

“Vì sao cẩn?”

Nghĩ đến nguyên nhân, chính mình cũng cảm thấy thú vị.

Tôi cười tự giễu, như đang thực sự trả lời chủ thẩm, “Hôm nay trên lớp cô giáo giảng cách kỵ thừa.”

“A?” An Nhiên rất công chính vô tư, hỏi tôi, “Cậu cảm thấy cô giáo có sai?”

“Cô giáo không sai.” Tôi nói, “Là tôi hưng phấn quá độ, cử chỉ thất thố. Tôi sai.”

Quá trình khảo vấn suôn sẻ như thế, có lẽ ngay cả An Nhiên cũng chưa kịp chuẩn bị.

Anh chăm chú nhìn tôi một hồi lâu, mới nói, “Nếu đã biết sai, vậy liền nhận khuyết điểm.”

Nhận khuyết điểm? Vậy còn không đơn giản.

Tôi thuận miệng liền tiếp tục khẩn thiết kiểm điểm, “An Nhiên, tôi sai rồi, hôm nay là tôi không đúng. Tôi rõ ràng đã không còn là cái gì mà Quân Duyệt thiếu gia, còn dám cả gan bày cái gì mà thái độ thiếu gia, thật sự là hết thuốc chữa, xin anh trừng phạt tôi, tôi ngu xuẩn bất linh, không biết rằng mình không có tư cách cần chính mình, đâu chỉ có da, ngay cả mỗi một giọt máu trên người tôi đều là của anh, tôi sao có thể tùy tiện xử trí với đồ vật của anh, tôi...”

“Xuyt, xuyt, đủ rồi, Quân Duyệt.” An Nhiên nhẹ nhàng đặt tôi vào sô pha, để tôi nằm xuống, tôi còn muốn tiếp tục nói, anh liền ôn nhu che miệng tôi lại, lừa gạt như tôi chỉ đang nói mớ, không ngừng dùng giọng nói trầm thấp dụ nhân để nói, “Đủ rồi, Quân Duyệt, đủ rồi. Xuyt, dừng lại, Quân Duyệt.”

An đại công tử đã hạ lệnh, ai dám không tuân mệnh?

Tôi ngoan ngoãn dừng lại, chờ anh bỏ tay ra khỏi miệng tôi, mới tiếp tục vui lòng phục tùng biểu đạt lòng trung thành, “An Nhiên, là lỗi của tôi, anh phạt tôi đi. Tôi sai, tôi nhận.”

An Nhiên mỉm cười, đầu ngón tay lướt qua sợi tóc đen trên trán tôi, “Đứa ngốc, cậu vừa bị thương vừa mất máu, tôi sao có thể phạt cậu?”

Sự ban ơn bất ngờ này, tôi lại chẳng cảm kích.

Tôi thật sự là điên rồi, xuất ra một hồi tinh lực, còn dám đại nghịch bất đạo mà ăn nói lỗ mãng, nhẹ nhàng nói với An đại bá vương đang đè trên người tôi, “An Nhiên, anh nếu không phải là ác ma tà ác đến cực điểm, thì nhất định là tiểu nhân phản phúc âm tình bất định.”

Anh cũng điên rồi, cư nhiên một chút cũng không giận.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, tôi có lẽ thực sự là ác ma tà ác đến cực điểm, có lẽ thực sự âm tình bất định, tính cách phản phúc, là một tiểu nhân.”

Anh khẽ mỗ lên môi tôi, nói, “Cuối cùng thế nào, chờ tôi và cậu trải qua cả đời này, rồi để hậu nhân định luận.”

Tôi nói, “Anh và tôi, nào có cái gì cả đời?”

“Có.” Anh hỏi tôi, “Nếu tôi và cậu không có cả đời, An Nhiên khiêm khuyết bất kham cần gì phải còn sống? Sống thế nào được nữa?”

Tôi bật cười.

An đại công tử không gì là làm không được, một vấn đề không thể giải thích như vậy, lại đi hỏi một Hà Quân Duyệt bất lực nhất mê mụ nhất.

Anh cẩn cẩn dực dực bế tôi lên giường, đắp chăn cho tôi, chui vào nằm cùng tôi, xoay người qua ôm lấy tôi.

Chưa hết, còn ở bên tai tôi nói rõ ràng một câu, “Chuyện ngày hôm nay, nếu phát sinh một lần nữa, tôi tuyệt đối không chấp nhận.”

Tôi lên thở ra một hơi.

Kết thúc cuộc nói chuyện, cuối cùng vẫn là một câu cảnh cáo trắng trợn và lạnh giá.

Cuối cùng, cuối cùng, tình tiết vở kịch phát triển, lại quay về bối cảnh thiết trí ban đầu.

Đúng, An Nhiên, cứ tiếp tục tàn nhẫn như vậy.

Như vậy Quân Duyệt mới không dao động, mới biết tiếp tục thù hận.

Đồng thời, tiếp tục hoài niệm về cái người đã mất kia, An Nhiên hoàn mỹ vô song kia.

Ngày hôm sau, tiếp tục lên lớp.

Tôi có chút kinh ngạc, xem ra muốn thăm dò tính tình An Nhiên vẫn cần thời gian.

Nhìn xem, tôi tưởng rằng anh sẽ không tha ai, kết quả anh đều tha cho cả hai.

Cô giáo vẫn mỹ mạo động lòng người như trước, khiến tôi vô cùng thất vọng, cuối cùng cũng hiểu mình ngu ngốc xiết bao, đến tận hôm nay vẫn còn tự đánh giá mình quá cao.

Cô giáo nói, “Hôm nay chúng ta học về thuật phòng thân.”

Tôi chờ cô bắt đầu bài giảng, cô lại đặt một câu hỏi, “Quân Duyệt, đối với đề bài này, cậu có dị nghị gì không?”

Tôi đương nhiên rất thông minh, lập tức nói, “Mỗi lời cô giáo nói, tôi đều không dị nghị.”

Cô giáo cười lạnh, “Đừng nhu thuận như vậy. Chúc mừng khổ nhục kế của cậu hôm qua đã đại công cáo thành, An Nhiên có phân phó, sau này phạm là lên lớp học, nhất định phải hỏi ý kiến của cậu về đề bài trước. Nếu như không thích, chỉ cần nói ra, tôi liền đổi.”

Thật sự?

Thì ra tôi thắng lợi rồi, thực sự đạt được thắng lợi, tôi thật ngu, lại không tự biết, biết rồi, cũng không biết tận dụng để dương dương đắc ý.

Đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn tôi chăm chăm, tựa hồ nhất định phải đợi được câu trả lời thuyết phục của tôi.

Tôi nói, “Không ý kiến.”

Thương lượng tốt đẹp như vậy, cô vẫn cười lạnh với tôi, nói, “Đa tạ Quân Duyệt thiếu gia.”

Gọi người đi vào đem bục giảng ra ngoài, phủ lên một tấm đệm êm, liền bắt đầu bài giảng.

Thuật phòng thân ngày trước tôi đã từng học qua, hình như trước tiên sẽ có giảng giải và động tác làm mẫu, tiếp theo là đối đấu*.

(*kích đấu lẫn nhau)

Phẩm chất đặc biệt tùy hứng của cô giáo chưa từng thay đổi, cũng không cần chào hỏi, nhảy qua hai bước, trực tiếp tìm tôi đối đấu, nói với tôi, “Biết cái gì là quảng ngã qua vai (1) không?”

Tôi gật đầu.

Cô nói, “Cậu đến quảng thử tôi xem.”

Trong phòng chỉ có tôi và cô, muốn quảng, còn có thể quảng người nào?

Tôi tiến lên phía trước, nỗ lực nhớ lại những điểm trước kia An Nhiên đã từng dạy, theo dạng nét hồ lô, chẳng những không quảng cô ngã qua vai được, chính mình còn bị cô quảng ngã trong thoáng chốc.

Rất mạnh.

Dưới lưng mặc dù có đệm êm, vẫn đau đến lợi hại.

Cô nói, “Đứng lên, tiếp tục.”

Tôi cười khỏ, đứng lên.

Thuật phòng thân này học đến đủ kích thích, hướng phát triển cũng hoàn toàn phù hợp với dự đoán của tôi.

Quả nhiên, đối đã đã biến thành ẩu đã.

Tôi một lần lại một lần đứng lên, cô một lần lại một lần không lưu tình mà quảng ngã, thỉnh thoảng lạnh lùng nói một câu, “Quân Duyệt, khi công kích, chí ít cũng lưu lại một chút tinh thần để chú ý phòng thủ.”

Phòng thủ? Tôi đương nhiên là có phòng thủ, mỗi một lần đứng lên, cô liền quảng ngã, cơ hồ đã thành quán tính, chưa động thủ đã phòng thủ trước.

Chưa ăn thịt heo, đã thấy heo chạy.

Tôi công phu không tốt, không có nghĩa là một chút nhãn lực cũng không có, công phu của cô chỉ kém hơn An Nhiên, tôi há lại có thể nhìn không ra?

Thuật phòng thân này, hai người giáo viên và học sinh càng học càng đã ghiền, tôi càng cần rằng đứng lên, cô càng dùng lực quảng ngã, càng quảng càng mạnh, sống lưng bị quảng lên đệm, cơ hồ sinh ra ảo giác cả tim phổi cũng đều bị chấn vỡ.

Dần dần cô không còn cười lạnh, mỗi lần quảng tôi ngã ngửa ra, lại hơi cười mỉm với tôi.

Tôi cũng cười.

Thật sự, đau cũng đau đến vui vẻ.

Cô cười, có lẽ là bởi vì có thể quang minh chính đại đánh tôi, đây là bài học An Nhiên đã dày công sắp xếp, mấy người đàn ông bên ngoài xem ra tuyệt đối không dám quấy nhiễu.

Tôi cười, đương nhiên là cười thật sự. Quảng đến trọng thương rồi, nói không chừng có thể đối lấy vài ngày nghỉ ngơi, không cần phải lên lớp, nếu như An Nhiên cũng đồng ý không hung hãn “sử dụng” tôi vài ngày, chẳng phải là một nhà tiện nghi hai nhà lợi ích?

Hiếm có lúc tôi tính toán tốt như vậy, thế nhưng lại có người xông vào quấy rối.

An Nhiên như nộ hỏa Ma Vương từ trên trời giáng xuống, xông vào như gió, nắm cổ tay cô giáo hung tợn kéo ra, trầm giọng nói, “Mẫn Nhi, xem ra cô thực sự không đem lời cảnh cáo hôm qua của tôi để vào trong lòng.”

A, thì ra cô giáo tên là Mẫn Nhi.

Linh mẫn, mẫn tiệp, mẫn cảm, ky mẫn (nhạy bén)... Xem như là một cái tên hay, rất xứng với khuôn mặt cô.

An Nhiên rất không thương hương tiếc ngọc, lực tay lớn như vậy, giọng nói hung ác như vậy.

Cô giáo nếu không phải có quan hệ mật thiết với An Nhiên, thì hẳn cũng phải là kẻ gan dạ hơn người, hoặc là cả hai. Nhìn thấy bộ dạng An Nhiên đáng sợ như vậy, cư nhiên lạnh lùng bình tĩnh giải thích, “An Nhiên, tôi chỉ là đang dạy cậu ta thuật phòng thân. Nếu như có mưu đồ đã thương cậu ta, xương cốt của cậu ta sớm đã bị tôi quảng gãy toàn bộ.”

Nói có lý, tôi cũng không thể không gật đầu.

Thân là người thụ giáo, tôi đương nhiên biết cô có thủ hạ lưu tình, vậy nên rất kinh ngạc.

Người do An Nhiên chọn, sao có thể thủ hạ lưu tình? Phải biết rằng, An Nhiên chính là một người hạ thủ tuyệt đối không chút lưu tình.

Cô giáo giải thích thỏa đáng, thái độ cũng không tồi, nhưng lửa giận của An Nhiên dường như vẫn chưa tắt, anh lạnh lùng nói, “Mẫn Nhi, tôi trước đây thiếu cô một mạng, hôm nay tôi tha cho cô một mạng, cuối cùng cũng không ai nợ ai. Cô lập tức rời đi, không cần xuất hiện nữa. Chi phiếu tôi đã ký sẽ phái người đưa tới cho cô.”

Tiếp đó, tôi kinh ngạc chứng kiến bản sắc nữ nhân của cô giáo.

Cô ta khóc lớn.

Không phải là khóc bình thường, mà là kiểu khóc của đàn bà chanh chua thương tâm muốn chết.

Vừa khóc đến lê hoa đái vũ, vừa liều mạng dấm bùm bụp vào ngực An Nhiên, còn muốn khóc chữi, “Anh không phải là người! Anh không phải là người! Anh phải xuống âm ti địa ngục, chết mười vạn lần! Chết trên mười vạn lần cũng không đủ.”

Chuyện cũ phát triển đến tình thái tuyệt luân.

Một người phụ nữ lợi hại lãnh diễm động lòng người, nghiêm trang chừng chạc, thần kinh tựa hồ so với dây thép còn cứng hơn, ngày hôm qua còn cấp cho tôi một bài giảng về cách kỵ thừa nghiêm túc vô cùng, ngày hôm nay thối phũ một cái, đã biến thành một màn bi tình kịch.

Cô còn đang khóc mắng, “Tim của anh làm bằng cái gì? Anh thật sự là lòng dạ sắt đá, sao có thể đến chết cũng không chịu quên một cái Hà Quân Duyệt? Anh thông minh như vậy, sao lại gặp một thằng ngu liền lập tức biến thành một thằng ngu khác? An Nhiên, anh khiến người ta quá thất vọng, khiến người ta quá thất vọng...”

Bi tình kịch diễn đến tuyệt diệu, đáng tiếc An Nhiên không biết thưởng thức, để mặc cho cô đánh dấm, thừa cơ kéo cô ra khỏi phòng.

Tiếng khóc xa dần, tôi mới loạng chò loạng chaoạng đứng dậy.

Nhưng chỉ sau một hồi, An Nhiên lại xuất hiện trong phòng.

Tôi quan sát, An lão đại sắc mặt không tốt.

Bị người vừa dấm vừa đánh, bất luận kẻ nào cũng đều sẽ có sắc mặt không tốt, huống chi là kẻ độc tài chuyên chế bá đạo?

Bất quá người đầu sỏ gây tội đã khóc lớn rời đi, An Nhiên nếu muốn trút giận, khó tránh khỏi có người vô tội phải chịu trận. Tôi nhìn nhìn hai bên, trong phòng lại chỉ có một mình tôi, thật sự là không ổn.

Vừa nghĩ được khôn ngoan như vậy, An Nhiên lại như có tâm linh tương thông, ánh mắt khiến tim người ta phải đập liên hồi đã chuyển lên người tôi.

“Có đau không?”

“Hả?”

Ánh mắt của An Nhiên cực lạnh, “Tôi hỏi cậu có đau không?”

Tôi lắc đầu, “Không đau.”

Khóe môi anh chậm rãi gợi lên một nét cười, khiến cho người ta trong phút chốc phải nổi da gà, lắc đầu với tôi, “Quân Duyệt, tôi biết cậu rất hay thuận miệng nói dối. Có điều không ngờ, đến tận bây giờ, cậu vẫn dám làm như vậy với tôi.”

Không chờ tôi giải thích, giọng đã hơi cao lên, “A Kỳ, vào đây.”

Lập tức có người ứng tiếng đi tới, chính là người ngày thường luôn nhã nhặn lễ độ khi nói chuyện với tôi, có lẽ là người đứng đầu của những vệ sĩ bên ngoài.

Hắn tiến vào, hỏi, “An tiên sinh, có gì phân phó?”

An Nhiên lặng lẽ đánh giá tôi.

Ánh mắt kia lạnh lẽo vô tình, chuyên chú chấp nhất, còn mang theo một chút buồn bực.

Tôi đoán anh sẽ hạ xuống một câu, chín phần sẽ là “Trời cậu ta lại”, “Dùng hình cụ”, “Lấy roi”, “Giáo huấn cậu ta”, đại loại như thế.

Thậm chí một bước nữa là sẽ đến hai chữ, “Xử tử”.

Kết quả, An Nhiên vừa chăm chú nhìn tôi, vừa dùng ngữ điệu thông thả rõ ràng, rất có trọng lượng của hắc bang lão đại, phân phó A Kỳ kia, “Từ hôm nay trở đi, Quân Duyệt có thể tự do đi lại trong sân. Bất luận kẻ nào, cho dù là ai, chỉ cần chạm vào một sợi tóc của cậu ấy, không cần chờ lệnh tôi, anh có quyền trực tiếp động thủ xử lý.”

Đuổi A Kỳ ra rồi, An Nhiên lại đi đến bên cạnh tôi.

An Nhiên hỏi, “Lời tôi vừa nói, cậu đều đã nghe rõ ràng?”

Tôi nói, “Đã nghe rõ ràng.”

An Nhiên hỏi, “Cậu hiểu được?”

“Hiểu được.”

Ánh mắt An Nhiên đột nhiên sắc bén, băng lãnh như kiếm, lạnh lùng hỏi, “Cậu hiểu được cái gì?”

Tôi không nói.

Ngữ khí của An Nhiên càng thêm nguy hiểm, “Nói, cậu hiểu được cái gì?”

Tôi cười, “Tôi hiểu được ý tứ của anh. Hà Quân Duyệt là thuộc về An lão đại, muốn đánh phải không, chỉ có thể để An lão đại tự mình đánh.”

An Nhiên đột ngột xoay người lại, ném tung tất cả những thứ trên bàn học.

Tiếng động lớn ầm ầm, giấy má kinh hoàng bay lượn, ngay cả nóc nhà cũng bị dọa đến phát run lên.

Tôi cũng giật nảy mình.

An Nhiên luôn luôn bình tĩnh lạnh lùng đến quá phận, chưa từng bạo phát lửa giận như vậy, phát tiết lên đồ vật vô tội.

Bàn học đất tiền bị hủy, anh đột ngột xoay người lại nhìn tôi chằm chằm, tôi bất giác chấn kinh, sợ hãi rụt về phía sau.

Anh lại không động thủ, khinh thường nhướn mi, còn gợi lên một nụ cười mạn bất kinh tâm, nói, “Xem ra để cậu đi theo Mẫn Nhi mấy ngày nay, cũng không phải hoàn toàn không học được gì. Chỉ ít là sự lạnh mồm lạnh miệng của cô ta, đã học được không ít.”

Chỉ tay sang phòng cách vách, anh không cho phép một tia phản nghịch, phân phó, “Đi, thay quần áo, mặc đẹp một chút, tôi muốn mang cậu ra ngoài.”

Trong lòng tôi phát lạnh, không chịu di chuyển.

Nét cười của anh càng tăng thêm, hỏi tôi, “Hay là cậu muốn trần trụi bị tôi mang ra ngoài? Cũng không tồi, dáng người của Hà nhị thiếu gia đẹp như vậy, không phục vụ quần chúng một chút, có hơi đáng tiếc.”

Bản lĩnh nói được làm được của người này, tôi đã được lĩnh hội quá nhiều lần rồi.

Vì thế tôi lập tức tuân theo phân phó, đi thay quần áo, còn tỉ mỉ chọn lựa một bộ đồ trắng thuần có thể tôn lên vẻ ngọc thụ lâm phong của tôi nhất, phối thêm một cái cà vạt anh mới mua cho tôi, chỉ sợ có một tơ một hào không đủ xinh đẹp.

Chuẩn bị xong xuôi, tôi chủ động đi đến trước mặt anh tiếp nhận kiểm tra.

Anh nhìn thật lâu, ánh mắt như dính trên người tôi, nhất thời nửa khắc không nhở ra được.

Cuối cùng, xoay mặt đi, nhàn nhạt nói, “Quả nhiên, không hổ là Quân Duyệt thiếu gia.”

Sau đó phân phó, “Đi theo tôi.”

Tôi ngoan ngoãn đi theo anh, ở giữa đám bảo tiêu tiền hô hậu ủng, lên một chiếc ô tô trong đoàn xe.

(1): Nắm trụ cánh tay của địch nhân, quăng địch nhân từ sau lưng mình sượt qua vai nặng nề ngã xuống đất. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Tạm thời rời khỏi nhà giam hoa lệ, cũng không nhất định phải là đi đổi gió.

Hướng chỉ điều kiện tiên quyết của lần xuất môn này, hoàn toàn khiến cho người ta không thể nào liên tưởng đến một mỹ cảnh tốt đẹp.

Tôi ngồi trong xe, âm thầm suy đoán xem An Nhiên sẽ đem mình đến chỗ nào để đùa bỡn khoe khoang, còn chưa nghĩ ra được kết quả, xe đã từ từ dừng lại, xem ra đã đến pháp trường rồi.

Pháp trường cực kì khí khái, rất có khí thế của trung tâm giải trí lớn nhất thành phố.

Thiết kế dựa theo loại hình thịnh hành nhất hiện nay, tất cả bao gồm casino, khách sạn, quán bar, hộp đêm, cửa pha lê hai bên tự động đóng mở. An Nhiên ngạo nghễ cất bước giữa đoàn vệ sĩ vây trước vây sau, phong thái thong dong tôn quý kia, tuyệt đối không thua kém vương tộc Châu Âu.

Có khi, quyền thế của anh so với vương tộc còn lớn hơn.

Xuyên qua đại sảnh tầng một, đi qua một loạt đèn thủy tinh đủ các kích cỡ sáng rực rỡ trên đỉnh đầu, mọi người khi nhìn thấy An Nhiên đều tỏ thái độ nghiêm kính, dồn dập nhường đường.

“Lão bản.”

“An tiên sinh.”

“An lão đại.”

“Lão bản.”

Tôi vốn tưởng rằng đó chỉ là cách xưng hô hư danh, càng đi sâu vào trong, càng có những người rõ ràng là cấp quản lý của trung tâm vội vàng đứng dậy, luôn mồm luôn miệng đều là “Lão bản”.

Lúc này mới hiểu được, thì ra anh thật sự có bản lĩnh như thế, sau khi lập nghiệp từ hắc đạo, không chỉ giới hạn ở việc đoạt địa bàn thu phí bảo hộ, cư nhiên còn nhúng tay vào việc làm ăn quang minh chính đại.

Thời gian ngắn ngủi, lại có thể xây dựng được một khu làm ăn lớn như vậy, có thể thấy người này thông minh lợi hại đến mức nào.

Chính tà đều không kiêng kị, thời điểm nào cũng có thể chiếm lợi thế.

“An lão đại, ách... Quân Duyệt...”

Tôi lơ đãng đi theo bên cạnh An Nhiên, nghe thấy có người gọi tên mình, đột ngột dừng cước bộ.

Lâm Tín ăn mặc thập phần hoạt bát, hần đã cao lên rồi, tựa hồ còn cao hơn tôi một chút, bờ vai rộng rãi, mặc trên người một bộ tây phục được cắt may rất vừa vặn, thực có ý vị đàn ông tháo vát lão luyện.

Không đợi An Nhiên ra lệnh, tôi đã tự giác chào hỏi, “Lâm Tín, lâu rồi không gặp.”

An Nhiên cười nhạo, “Mới cách lần gặp trước có mấy ngày? Đã tính là lâu?”

Quả nhiên, đã vào trò chơi, liền phải bắt đầu đặc ý khoe ra quyền sở hữu rồi.

Tôi rũ mắt xuống, miễn cho tự rước lấy nhục.

Lâm Tín có lẽ cũng có chút xấu hổ, vội vàng cứu nguy, “Lão đại, theo phân phó của anh, đã giữ lại một bao sương (1) tốt nhất.”

Đoàn người chúng tôi cùng tiến vào bao sương tốt nhất, ngồi xuống trong gian phòng được trang hoàng cực xa hoa, lập tức có người bưng các loại rượu lên.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt không uống rượu.”

Liền có người dè dè đặt đặt đưa cho tôi một ly nước trái cây.

Tôi lười kháng nghị, tùy tiện nhận lấy, nhưng An Nhiên lại nói, “Nước trái cây không được, đem một cốc sữa đến, phải ấm.”

Vì thế, tất cả mọi người đều biết tôi bị An Nhiên quản chế mọi việc, ngay cả uống gì cũng phải để chủ nhân chỉ định.

Sữa được đem đến, tôi nhận lấy, quả nhiên còn ấm.

Tôi uống một ngụm rồi đặt ly lên bàn.

Liếc mắt đảo qua một cái, trên bàn thượng vàng hạ cám (hỗn tạp), đủ loại rượu hoặc đỏ hoặc trắng óng ánh trong suốt, chỉ có một ly của tôi là trắng thuần, rất hợp rơ với bộ tây trang thuần trắng trên người tôi, bắt ngờ đến kì khôi.

An Nhiên còn chưa thấy đủ, trước mặt đám thủ hạ, bưng ly sữa lên đưa tới tay tôi, nói, “Nhân lúc còn ấm, chỉ ít cũng uống một nửa.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh.

Được voi đòi tiên thực sự là một bản tính lớn của con người, An Nhiên quyền thế thông thiên, muốn chinh người nào mà không được? Lại cứ phải đánh rắn đập đầu, một gây tiếp một gây.

Anh nhiều ít cũng đã đọc qua tâm lý học, chẳng lẽ không biết làm như vậy sẽ khiến người ngoài lưu lại cảm giác lòng dạ hẹp hòi?

An Nhiên thấy tôi không chịu nghe lời, ngồi dịch tới gần một chút, lại ở trước mặt tất cả mọi người, đem môi kề sát đến bên tai tôi.

Tôi khiêm tốn lắng nghe xem anh sẽ nói lời uy hiếp độc ác gì, ví dụ như cởi sạch để tôi trần trụi rồi ném lên sàn nhà ở đại sảnh tầng một vân vân.

Không ngờ hơi nóng phun nhẹ bên tai tôi khuếch rộng, cứ nhiên lại nghe được anh thở dài một hơi, “Hà nhị thiếu gia, cậu muốn uống rượu, chỉ ít cũng phải uống một chút sữa ấm để lót dạ. Dạ dày đau thì sao có thể chơi vui được?”

Sự kỉ lưỡng của An Nhiên luôn khiến tôi phải thán phục đến cực điểm.

Mỗi lần đều bị anh áp đảo, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ cần thì thầm một câu, tôi suy nghĩ không đến một giây đã quyết định xong, thật sự đem ly sữa ấm uống ngay một nửa.

Đặt ly xuống, chạm phải ánh mắt có chút sững sờ của Lâm Tín, dường như hắn không dám tin vào sự thuận phục của tôi.

Tôi nâng nửa ly còn lại lên hỏi hắn, “Có muốn uống một ly không?”

Lâm Tín cũng đã thành thực không ít, ắt không bị tôi trêu đùa thành công, hàng mi hơi nhăn lại, hiện ra một chút ương ngạnh kiệt ngạo của hắc đạo mà năm xưa tôi chưa từng phát hiện ra, nói, “Không cần, đa tạ.”

An Nhiên ở bên cạnh, trầm trầm cười ra tiếng.

Cửa phòng mở ra, hai ba má mì trang điểm lộng lẫy chen qua hàng vệ sĩ dày đặc đứng chắn trước cửa để tiến vào, giọng nói ngọt đến ngấy người, “Lão bản, hôm nay có muốn các tiểu thư không?”

“Biết hôm nay lão bản tới, chúng tôi đều đã giữ lại các tiểu thư xinh nhất nha.”

Đang ngồi trong phòng chắc hẳn đại đa số đều là thuộc hạ nòng cốt của An Nhiên.

Một người trong đó chọc ghẹo má mì, “Này, các người giữ lại tất cả những tiểu thư xinh đẹp nhất rồi, làm sao giúp lão bản kiếm tiền a?”

Má mì kia thực sự là người rất biết thức thời, đặc biệt giỏi ăn nói, mỉm cười không chút hoang mang đáp, “Còn biện pháp nào? Biết lão bản muốn tới, gần như tất cả các tiểu thư đều mong ngóng được tiến vào bao sương này. Cũng đúng, cảnh cao ai lại không muốn vịn, mỗi lần lão bản đến đây, ta đều thu hồng bao* của các nàng đến ngại ngần, dù sao cũng phải sắp xếp ít nhiều thiên kiều bá mị vào, mới tính đến chuyện báo cáo kết quả công tác được.” Nói xong còn lớn tiếng thở dài một hơi.

(*hồng bao: tiền thưởng)

An Nhiên được các bà ấy chọc đến thực vui vẻ, nét cười mở ra, tuấn mỹ kinh tâm động phách, suy nghĩ một hồi mới nhận nhậ phân phó xuống, “Các người cứ chuẩn bị trước, chờ đàm xong chính sự, thả những thiên kiều bá mị kia của các người vào đây. Nhớ kỹ nhất định phải là thiên kiều bá mị, tôi chính là người không dễ chăm sóc đâu.”

Các má mì liên thanh đáp ứng, thức thời mà cáo lui. An Nhiên lại gọi bọn họ lại, tùy ý vờn một ngón tay, chỉ vào người vẫn luôn rất nghe lời và hẳn là chưa hề chọc đến anh là tôi.

Da đầu tôi một trận căng thẳng.

An Nhiên hỏi, “Biết cậu ấy là ai không?” Đoạn chỉ chỉ vào tôi.

“Đương nhiên biết, ôi chào, lão bản, tôi cũng không phải là lần đầu tiên đến đây. Danh tiếng của Quân Duyệt thiếu gia, ai lại chưa từng nghe qua?”

An Nhiên nói, “Quân Duyệt rất ít khi ra ngoài, cậu ấy là người rất tiêu trí, lại ưa sạch sẽ, đừng chọn cho cậu ấy những cô như lang như hổ, bằng không, ai chiếm tiện nghi của ai cũng không nói trước được. Tìm một người đủ thanh thuần trong sáng đến đây.”

Quay đầu lại hỏi ý kiến tôi, “Kiểu dạng tiểu bạch thỏ, có được không?”

Tôi cười, “Được.”

Tiểu bạch thỏ?

Ở đây đã có một con rồi, hơn nữa còn toàn thân tuyết bạch, ngoan đến không gì sánh bằng, lại còn muốn chuẩn bị thêm một con tới, tụ thành một đôi để phối giống sao?

Xua đám đàn bà đi rồi, cửa liền đóng, trong phòng còn lưu lại mùi son phấn như ẩn như hiện. Đây chính là một lần báo cáo công tác loại nhỏ của trung tâm giải trí.

Báo cáo công tác của hắc đạo, tôi đã từng được nghe nhiều lắm rồi.

Cũng không có gì mới mẻ, không chỉ rõ hàm ý trong số lượng, ngày tháng; từ chuyên môn, tiếng lóng rất khó hiểu, người ngoài nghe được thường thường sẽ chẳng hiểu gì hết.

An Nhiên ngồi trên ghế sofa pha nhàn nhã vênh chân bắt chéo, ống chân thon dài rắn chắc đặt ngang trên đầu gối, tư thế tuyên cáo buông thả, trong bao sương mờ tối liền toát ra một loại quyền lực tối thượng.

Anh nhìn như chỉ lơ đãng nghe, thỉnh thoảng cầm ly rượu lên nhẹ nhàng uống một ngụm, phần lớn thời gian đều không lên tiếng.

Tôi chú ý quan sát anh không rời mắt, nhìn anh khổng chế thủ hạ của mình như thế nào, có phải cũng viên tròn đẽ bẽp giống như đối với tôi hay không.

An Nhiên khi làm chính sự không thích nói nhiều, anh đặc biệt giỏi về việc sử dụng ngôn ngữ thân thể.

Một ánh mắt, một nụ cười có hàm ý, một động tác tay nhìn như hoàn toàn bình thường, cũng có thể biểu đạt ra thái độ và quyết định của anh đối với một việc gì đó.

Anh sẽ nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay trên mặt ghế sa lông bằng da, sẽ nghiêng cổ, hay dùng tay vỗ nhẹ lên trán, giương mi hạ mi một chút, có lúc anh lại thả hai chân bắt chéo xuống, rất nhẹ nhàng, dường như chỉ là một mồi mà thay đổi tư thế, đôi chân khác đặt lên đầu gối, động tác này cư nhiên cũng là một cái ám chỉ.

Càng không cần nói đến việc anh thỉnh thoảng lại phát ra đủ loại đơn âm.

“Ừ.”

“Ồ.”

“A.”

“...”

Đơn âm khác nhau, ngữ khí tổ hợp bất đồng, liền có đủ hàm ý phong phú. Ở một vị chúa tể như anh, từ ngữ càng đơn giản càng có thể vận chuyển được nhiều thứ, cùng trong một âm thanh, bạo lệ, độc tài, không được nghi ngờ, buồn bực, tha thứ... tất cả đều có thể chứa đựng. (em sợ anh rồi =.)

Tôi kinh ngạc vô cùng.

Anh rất biết cách khống chế người khác, người này không phải không biết dùng ngôn ngữ, nhưng khi có thể không sử dụng ngôn ngữ, anh càng thích cao cao tại thượng mà không sử dụng hơn.

Thủ hạ liên quan đều được anh huấn luyện đến tinh ý lanh lợi, từng người thay phiên nhau nói, vừa nói vừa quan sát từng động tĩnh rất nhỏ của lão đại, nếu như muốn hỏi chuyện gì, tinh thần lại càng tập trung gấp trăm lần, An Nhiên một khi có ám hiệu, thuộc hạ liền như có tâm linh tương thông, lanh lợi mà chiếu theo tâm tư của An Nhiên để trả lời.

“Vâng, lão đại, tôi hiểu rồi.”

“Lão đại cảm thấy như vậy không thỏa đáng? Không bằng để tôi quay về kiểm tra một lần nữa, chờ có kết quả lần kiểm tra thứ hai, sẽ lại đích thân đem đến cho lão đại xem qua?”

“Lão đại, tôi sẽ mau chóng đối phó.”

Đến lượt Lâm Tín, hắn nói một vài sự tình gần đây ở bến tàu lớn, hỏi An Nhiên dự định xử lý thế nào?

An Nhiên cười cười nhìn hắn, Lâm Tín liền cúi mặt, nói, “Vâng, lão đại. Những việc nhỏ này để tôi tự mình đi xem rồi lo liệu.”

Suốt toàn bộ hội nghị, tổng số từ mà An Nhiên nói còn không nhiều bằng vừa nãy khi anh nói giỡn với đám má mì.

Cuối cùng, An Nhiên đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, hỏi, “Nói xong hết rồi?”

Mọi người đều gật đầu.

Ánh mắt thâm sâu vẫn luôn khó lường kia lại quét về phía tôi.

An Nhiên hỏi, “Quân Duyệt, có phải rất buồn chán không?”

Tôi lắc đầu.

Sao có thể buồn? Xem anh huấn luyện người ta, thực sự rất thú vị.

Mập mờ sáng tối, như kéo tơ lột kén, khiến cho người ta bất tri bất giác phải cố gắng đi quan sát hỉ nộ ái ố của anh, nghiền ngẫm tâm tư của anh, cuối cùng lại giữa mập mờ sáng tối mà quỳ bái nắm bắt suy nghĩ bất định của anh.

Thì ra An lão đại là một vị bá vương tuyệt đối cường chế người khác, đem lực chú ý đặt trên người chính mình.

Độc tài đến như vậy, thực sự khiến người ta phải sợ hãi.

An Nhiên thoải mái cười rộ lên, trong nháy mắt trở nên hòa ái dễ gần, nói, “Chính sự đã đàm xong, mọi người tận tình chơi đùa đi.”

Mọi người không hẹn mà cùng thở phào ra một hơi, lập tức có người đứng lên, mở cửa phân phó bên ngoài, “Gọi các tiểu thư vào đây, không phải muốn đòi lấy niềm vui của lão bản sao?”

Ngay lập tức, nhóm thiên kiều bá mị trang điểm tỉ mỉ đều cười khanh khách bay vào, như một đám chim khách thăm sơn phần thượng đẳng, nũng nịu nói cười nhộn nhạo, nhét đầy toàn bộ bao sương.

“Lão bản.”

“Lão bản a.”

Mục quang lưu chuyển, các thiếu nữ xinh đẹp giữa sóng gió phong trần đã luyện ra được một ánh mắt bắn nhanh như điện, An Nhiên lại như vật cách điện, trước tiên chỉ vào người tiến vào cuối cùng kia, “Cô, cho cô một cơ hội, bởi Quân Duyệt thiếu gia ngồi một chút.”

Người bị chỉ điểm kia thực sự phù hợp yêu cầu.

Đơn thuần, trong sáng, nhút nhát rụt rè, khiến người ta phải trù mến. Nghe lời ngồi xuống bên cạnh tôi, trong phòng ánh sáng mờ như vậy, cũng có thể nhìn thấy rặng mây hồng trên mặt cô.

Tôi lắc lắc nửa ly sữa trong tay, không lên tiếng.

Xa hoa trụy lạc, oanh thanh yến ngữ, loạn thành một đoàn, cư nhiên ẩn ẩn còn có quy tắc. Không ai dám tùy tiện ngồi bên cạnh An Nhiên, mọi người đều cười đến phong tình vạn chủng.

Bình thường, An Nhiên là vương lão ngũ kim cương chính tông, có quyền có thế, có tiền có cửa, có dáng người có khuôn mặt, trên người phương diện nào cũng toàn tài toàn năng, phụ nữ nào lại không yêu?

Có kẻ đề xuất An Nhiên chọn ra hai người, Lâm Tín rất đáng yêu, cư nhiên cũng phải quay đầu lại trừng người nọ một cái.

An Nhiên tựa hồ không phát hiện, nói, “Nữ sắc vong quốc, một người là đủ rồi.”

Chỉ vào một mỹ nhân thoát nhìn phong vận không tồi, để cô ta ngồi bên cạnh mình. Còn lại đều bị những người khác phân chia hết, ghế sa lông nguyên bản rất rộng rãi, nhất thời liền ngồi đến chen chúc.

Chỉ có tôi và tiểu bạch thỏ ngồi ở một bên khác, hai bên An Nhiên tựa như có một bức tường, không ai dám cả gan chen qua một phân.

Đàn ông vào bao sương uống rượu, khi đã gọi các tiểu thư, liền không ngoài những việc hồ nháo loạn thất bát tao kia.

Dù sao ánh đèn cũng đủ tối, người tình ta nguyện.

Đáng thương một đôi tiểu bạch thỏ chúng tôi, trăm phần trăm không được tự nhiên.

Tiểu bạch thỏ nữ tính ngại ngừng hồi lâu, dường như ngạc nhiên vì tôi so với cô còn im lặng hơn, ngẩng đầu lên ngáp ngừng ấp úng nói một câu, “Quân Duyệt thiếu gia, tôi tên là Tiểu Điệp. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi... tôi kính ngài một ly.” Câu này đích thị là câu má mì đã giảng dạy rất nhiều lần.

Tiểu Điệp? Không phải là Tiểu Thỏ?

Cô nâng chén rượu dè dè dặt dặt đưa tới, phát hiện chất lỏng trong ly của tôi hoàn toàn thuần bạch, rất đáng yêu mà gốc ra một chút.

Tôi cười, “Đừng hiểu lầm, là sữa. Sữa bò.”

Không hề dự liệu, bên cạnh liền có một bàn tay đột ngột duỗi qua, lấy đi ly sữa trên tay tôi.

Động tác mạnh mẽ tự tác chủ như vậy, ngoại trừ An Nhiên, tuyệt đối không còn ai khác.

An Nhiên nói, “Sữa đã lạnh rồi, đừng uống. Gọi một chén rượu đi. Muốn uống gì?”

Tôi nói, “Whisky, thêm đá.”

An Nhiên gật đầu, phân phó xuống, “Một cốc Thanh Ti*, không được lạnh.”

(*thanh ti: là một loại bia chuyên dụng, màu sắc và mùi vị đậm hơn bia bình thường một chút)

Tôi cười khở.

Hết cách, thật sự là hết cách.

Tại sao lại quên mất, vật chủ mới có quyền hạ quyết định.

Thanh Ti được đưa tới, tôi tiếp nhận, lại phát hiện ra Lâm Tín đang nhìn mình.

Hắn trái ôm phải ôm, môi còn đang thiếp trên cổ một cô gái, lại vẫn có thể phân tâm nhìn cốc Thanh Ti trong tay tôi, khỏi cần phải nói, nhất định là cảm thấy Quân Duyệt hết cách với An Nhiên này rất thú vị.

Tôi nâng cốc, hướng hắn phía xa kính một cái, hắn bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, toàn bộ tinh thần đều dành để đi chiếm tiện nghi của cô gái bên người.

Tiểu Diệp lại bắt đầu nỗ lực lần thứ hai, nâng ly lên, “Quân Duyệt thiếu gia, tôi kính ngài.”

“Được.” Tôi lấy ly rượu trong tay cô, ngửa đầu uống một hớp lớn, thập phần đau lòng, “Whisky Scotland bên trong trộn nhiều nước như vậy, thật sự là phí của trời. Mi không ngoan.”

Lần lên hành động này, An Nhiên hình như cũng đã phát giác.

Tôi nghiêng đầu, ở dưới ánh đèn mờ tối nhìn anh.

Anh uể oải ngồi trong ghế sa lông, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt gợi cảm đến có chút quỷ dị. Tôi cảm thấy kì quái, còn thật sự chăm chú nhìn, mới biết được anh chọn cho tôi một con tiểu bạch thỏ, lại tự chọn cho mình một con như lang như hổ.

Nữ nhân kia gồi lên bả vai An Nhiên, sắm vai thực nữ, ngón tay thon dài lại sớm đã duỗi đến giữa hai chân An đại công tử, cách một lớp quần tây, như có như không vuốt ve chăm sóc.

Tôi nhìn bất quá mới chỉ hai ba giây, An Nhiên đột nhiên mở mắt ra, quay đầu lại, lập tức tóm được hành vi nhìn lén của tôi, nhanh đến ngay cả trốn cũng không kịp.

Trong khoảnh khắc, anh lại nở rộ một nụ cười tà mị.

Vừa nhìn thấy nụ cười của anh, tôi liền biết đại sự không ổn.

Quả nhiên, anh lập tức nâng tay vỗ hai cái trong không trung, đem tất cả nam nữ si tình đang rơi vào cảnh đẹp đều vỗ tỉnh, nói, “Tạm thời thanh tràng, mọi người đi ra ngoài trước một lát.”

Uy phong của lão đại lập tức hiển lộ, không ai dám hỏi nguyên nhân, toàn bộ ngoan ngoãn khởi thân.

Tôi đứng lên.

An Nhiên bình đạm nói, “Quân Duyệt, cậu ở lại.”

Tôi hít ngược một luồng khí lạnh.

Năm chữ, như năm âm hưởng vang dội đánh vào màng tai tôi.

Mọi người đều nghe thấy, kìm lòng không đành liếc tôi một cái, Lâm Tín như thế, ngay cả tiểu bạch thỏ cũng như thế.

Hoặc sáng tỏ, hoặc hâm mộ, hoặc khinh thường, hoặc thương hại, hoặc khó hiểu...

Tôi xiết chặt nắm tay, cứng ngắc ngồi xuống.

Người đi hết rồi, cửa phòng liền đóng lại.

An Nhiên nói, “Ngồi lại đây.”

Tôi không động đậy.

An Nhiên nói, “Bắt quá chỉ là muốn cậu đến dùng tay giúp tôi lộn, cậu như vậy là muốn nằm trên sa lông trực tiếp làm?”

Tôi cười lạnh, “Được.”

Nâng tay lên, cởi khuy áo phục.

An Nhiên xẹt đến như một con báo, hung tợn ngăn tôi lại, không biết hữu ý hay vô ý, đầu gối vừa vịn húc vào bụng tôi, ép đến nỗi tôi một trận đau ức.

Anh từ trên nhìn xuống, lạnh lẽo nhìn tôi chằm chằm, giống như một giây tiếp theo liền sẽ ra tay xé nát tôi, nguy hiểm hỏi, “Quân Duyệt, cậu thực sự muốn đổi nghịch với tôi?”

Tôi hảo vô tội, lại khiêm tốn học hỏi, “An Nhiên, tôi tự mình cởi quần áo, cũng tính là phạm sai lầm?”

An Nhiên nheo mắt, đánh giá tôi.

Sau một lúc lâu, lại mím môi cười kiêu ngạo, “Cởi quần áo trước mặt tôi, là phải xếp hàng, hôm nay còn chưa đến lượt cậu.”

Lùi về phía sau, ngồi trở lại sa lông, lãnh đạm phân phó, “Đi ra, gọi tiểu bạch thả vào đây.”

Tôi xoa dạ dày đã trướng đau, mở cửa đi ra ngoài.

Một đám người vây quanh ngoài cửa, thiếu chút nữa thì chen chúc đến hành lang cũng vô pháp thông hành, nhưng không ai dám đi xa, ai biết được An lão đại khi nào thì lại điên cuồng triệu tập quần thần?

“Này,” Tôi cách vài người, hô lớn một tiếng với tiểu bạch thả, chỉ vào cửa phòng, “An Nhiên gọi cô vào.”

Lười chẳng buồn quan tâm, đi sang một hướng khác.

Vài người vội vàng đuổi theo, cung kính lễ độ hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, xin hỏi muốn đi đâu?”

“Toilet.”

“À, toilet ở bên này, mời đi theo tôi.”

Lập tức có người dẫn đường.

Tôi không nói gì, nhìn bọn họ đi bên người, cứ nhiên thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh tôi như hai cánh cửa thủy tinh lớn kẹp tôi ở giữa.

Thật sự là dở khóc dở cười.

Bảo an nghiêm mật, có lẽ phải ngang với tổng thống nước Mỹ.

Đáng tiếc về phương diện quyền lợi thì lại kém một chút.

Đến toilet rồi, còn có người đi vào trước kiểm tra, lễ độ mời tất cả những người không liên quan ra ngoài.

Tôi đi vào, phát hiện ra ngoại trừ hai người đang gác ngoài cửa, cứ nhiên còn có một người theo tôi vào.

Tôi xoay người lại hỏi, “Anh không phải muốn tham quan chứ?”

Hắn cứ nhiên giả vờ vô tội nhìn tôi.

Tôi cười lạnh, “Được, cho anh xem. Sau khi trở về cũng đừng ngại khoe ra xung quanh một chút, rằng anh đã xem được thứ gì tốt.”

Tôi làm bộ chuẩn bị kéo khóa quần, hắn vội vàng thối lui hai bước, vẻ mặt hoảng sợ, cuối cùng thật sự lui ra ngoài cửa.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, người này nhất định là lính mới, nếu như là cái gì A Kỳ kia, sợ là không dễ lừa gạt như vậy.

Sau khi giải quyết xong, đang rửa tay, lại truyền đến động tĩnh, người tiến vào cứ nhiên là Lâm Tín.

Hắn hiển nhiên biết tôi đang ở trong này, thấy tôi, liếc mắt một cái, rồi cũng lặng lẽ rửa tay.

Nước ấm xối xuống ào ào, chúng tôi rửa rất lâu, bầu không khí nặng nề đến ghê hồn.

Tôi hỏi, “Cậu vào bằng cách nào?”

Lâm Tín trả lời không hề huênh hoang, “Mấy người ngoài kia, vẫn là muốn giữ cho tôi một chút mặt mũi.”

Tôi đóng vòi nước, đi lướt qua hắn.

Hắn đột nhiên hỏi, “Quân Duyệt, hắn có phải đối xử với cậu không tốt không?”

Tôi dừng bước hỏi, “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

Hắn nói, “Sắc mặt cậu rất khó coi.”

Tôi nói, “Sắc mặt tôi khó coi, có liên quan gì đến cậu?”

Hắn không thèm nhắc lại, vẫn đang mở nước, chà xát mười ngón tay, tựa như bên trên có vết bẩn dù tẩy thế nào cũng không thể sạch.

Thật lâu sau, tôi lại hỏi, “Lâm Tín, hỏi cậu một vấn đề, thành thật trả lời tôi.”

“Cậu hỏi đi.”

“Ngày trước khi tôi uống say ở nhà cậu, cậu có từng nhân lúc tôi ngủ say mà lén sờ qua tôi không?”

Hắn trầm mặc một lát, trả lời không chút gợn sóng, “Có.”

Khiến tôi kinh ngạc.

Tên công tử ăn chơi cùng mình lớn lên này, lại biến thành người có chút dám làm dám chịu.

Tôi khéo léo cười, hạ giọng hỏi, “Sờ ở đâu?”

“Chỗ ấy.”

“Chỗ nào?” Tôi xoay người lại, vừa vặn đứng ngay sau lưng hắn, quần tay qua, ý định trả thù mà phủ lên cái địa phương kia, “Có phải chỗ này không?”

Ba!

Hắn đột nhiên đánh thật mạnh vào tay tôi.

Tôi rút tay về, trên mu bàn tay cư nhiên hồng lên một mảng.

Tức giận trong lòng, không thèm liếc lại hắn lấy một cái, vội vàng ra khỏi toilet.

Khi trở lại bên ngoài bao sương, đám người ngoài hành lang đã biến mất như ảo thuật, cửa phòng mở ra.

Tôi đi vào, kỳ quái phát hiện chỉ có một mình An Nhiên ngồi bên trong, bộ dáng vừa mệt mỏi vừa nguy hiểm, giữa ngón tay kẹp một điều thuốc hình như vừa mới đốt.

An Nhiên hỏi, “Vừa đi đâu?”

“Toilet.”

Anh nhìn tôi, trái tim tôi nặng nề ngừng một nhịp, nhớ tới sự lợi hại của anh, không khỏi sinh ra vài phần sợ sệt.

An Nhiên theo thói quen mà cong khóe môi lên, giữa đôi lông mày lưỡi mác dật ra một loại vị đạo tình sắc cực nhạt, “Không hỏi tôi vừa rồi có khoái hoạt hay không?”

Tôi chú ý thấy đục vọng giữa hai chân anh đã bình phục trở lại.

Thân là lão bản của nơi này, mỹ nữ vây quanh như mây, muốn giải quyết loại vấn đề nhỏ này thực sự là dễ như trở bàn tay.

Cổ họng tôi có chút khô khan, “Có cái gì hay để hỏi?”

An Nhiên nói, “Cậu muốn biết, vì sao không hỏi?”

“Tôi tuyệt đối một chút cũng không muốn biết.”

Tranh luận vấn đề này, thực sự rất ngu ngốc.

Tôi ngu ngốc còn chưa tính, An Nhiên lại bị làm sao thế này?

Tôi thở dài.

An Nhiên hỏi, “Cậu thở dài cái gì?”

Hiểu rồi, anh nhất định là đang có chỗ nào đó không thoải mái, mưu đồ tìm tôi để trút xả.

Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ*.

(*người xấu vu hại cho người tốt, vô duyên vô cớ bịa đặt tội danh, còn nói đến hùng hồn đắc chí) (bạn Duyệt ơi bạn không vô tội đến thế đâu =.=)

Tôi lập tức nhận tội, “Thực xin lỗi, tôi không nên thở dài.”

An Nhiên đứng dậy, nện bước ưu nhã như loài sư tử, đáp đất không tiếng động, lại rất dọa người.

Đi đến bên cạnh tôi, túm chặt cổ tay tôi như gọng kìm lão hổ, đột ngột kéo đi.

Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, lão đảo một chút, thân bắt do kỷ mặc anh kéo ra ngoài.

Đám vệ sĩ vây xung quanh, đi theo phía trước phía sau, trang nghiêm như một binh đoàn cường hãn cấp tốc di chuyển về phía cổng chính.

Cổ tay bị anh túm thực sự rất đau, tôi cắn răng đi theo bước chân mạnh mẽ tốc hành của anh, không biết anh đột nhiên lại nổi điên cái gì.

Đến cổng chính, một loạt xe con đều đỗ ở đó, sớm đã có người mở cửa xe đứng chờ.

An Nhiên quăng tôi vào trong chỗ ngồi phía sau của một chiếc xe, khi chính mình tiến vào thì thuận tay đóng sầm cửa một cái thật mạnh.

Tiếng đóng cửa thô bạo, khiến kẻ điếc cũng có thể biết được An lão đại đang tâm tình không tốt.

Tôi còn chưa ngồi vững, anh đã ép tới, đè ấn tôi lên ghế đệm mềm mại, hỏi tôi, “Có phải cảm thấy tôi âm tình bất định không?”

Tôi lại không tự chủ được mà thầm khen trình độ tâm lý học của anh.

Ý niệm trong đầu người khác, anh luôn có thể đoán được chuẩn xác.

Nhưng người đàn ông đang phủ trên người tôi giờ phút này, hung bạo như một con mãnh hổ cơ khát kiềm động dục, tận cùng con người đen sẫm chảy ra bạo lệ ngoan độc, ai dám không sợ chết mà gạt đầu, nói một chữ “phải”?

Thảm cảnh chết không có chỗ chôn đang ở ngay trước mắt, nói không đáng sợ, là không có khả năng.

Tôi nín thở, nhắm mắt lại, ra vẻ thuần phục.

Đáng tiếc anh lại như mãnh hổ, chứ không phải gấu chó, bằng không tôi sẽ đóng giả làm một cái thi thể.

Nghe nói gấu chó không ăn đồ chết, đã từng có người dùng phương pháp này và may mắn sống sót thoát khỏi tình cảnh tuyệt vọng.

An Nhiên cười gằn, “Không cần ra vẻ đáng thương. Quân Duyệt, cậu muốn bảo vệ mình, nói cho cậu biết một phương pháp tốt nhất – đừng chọc giận tôi.”

Thiên cổ kỳ oan.

Ai muốn chọc giận một cái ác ma?

Ngay cả chính tôi, cũng vô cùng tò mò không biết đã làm gì chọc giận đến anh.

Tôi mở mắt ra nhìn anh, ánh mắt anh chợt trở nên hung hiểm, dường như không biết vì sao bạo nộ, trầm giọng nói, “Cậu còn dám lộ ra loại ánh mắt vô tội này?” Tay giờ cao huy tới.

Phần bá đạo hung ác hoàn toàn không thể đo hết kia, theo kinh lực tay anh mà nói, vị trí như vậy, một cái tát mà hạ xuống, há lại có gì đáng để xem?

Tôi cơ hồ theo tiềm thức mà căng hết da thịt.

Một trận kinh phong trên má khó khăn lắm mới thổi qua, cho dù chỉ là gió, cũng thổi đến da dễ phát đau.

Áp lực trên người tôi chợt giảm, mở mắt ra nhìn, anh không còn đè trên tôi nữa mà đã ngồi xuống vị trí bên cạnh, hàng mi tuấn tú hơi hơi co giật, tựa như đang cực lực kiềm chế, không biết khi nào thì lại bạo phát lần thứ hai.

An Nhiên không bình tĩnh như vậy, thực sự rất xa lạ.

Một giây sau, anh gõ gõ lên tấm kính dày ngăn cách giữa ghế lái và chỗ ngồi phía sau, phân phó, “Dừng xe.”

Kỷ luật nghiêm minh, đoàn xe lập tức dừng lại.

Ánh mắt An Nhiên không hề chuyển qua, lạnh lùng hạ lệnh, “Cậu xuống xe.”

Tôi nói, “Được.”

Mới vừa mở cửa ra, sau thắt lưng chợt vọt đến một trận kinh lực rất mạnh, bị anh túm đến phát đau.

An Nhiên ở bên tai tôi bình tĩnh nói, “Đừng hiểu lầm, không phải là thả cho cậu đi. Là muốn cậu xuống xe, ngồi một xe khác để về.”

Tôi nói, “Hiểu.”

Anh mới buông tôi ra.

Kỳ thực không cần anh nói, tôi cũng biết mình đi không được.

Vừa bước xuống, một chiếc xe khác đã tiến lên từ phía sau, hai người đàn ông chuyên phụ trách trông nom tôi làm một động tác “mời” với tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, mời đi bên này.”

Sau khi lên xe, đoàn xe lại tiếp tục tiến về phía trước.

Về nhà rồi, mới phát hiện xe chở An Nhiên không cùng quay về.

Không ai nói cho tôi biết An Nhiên giữa đường đã vòng xe đi đâu, hành tung của An lão đại, ai dám loạn hỏi loạn nói?

Lại trở về căn phòng ngủ quen thuộc, tôi ôm đầu gối, ngồi vào ghế sofa. Trên bàn trà xếp những tờ tạp chí chỉnh chỉnh tề tề, hình như mỗi ngày đều có người đến đổi sang số mới, bên cạnh đặt một quyển sách rất dày, thì ra là Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tôi giật mình, lần trước lấy xuống, hình như không phải đặt ở chỗ này.

Cho đến tận hôm nay, An Nhiên vẫn đọc cái này?

Cầm lên, hồ loạn lật lật, tùy tiện liếc vài cái, đốt chút thời gian.

Đọc nhanh như gió, qua loa đại khái.

Cái người họ Tôn này, thật tùy hứng, rõ ràng đã thụ thương, còn liều chết chống lại, kết quả trắng niên mất sớm. Lưu lại giang sơn rộng lớn, đều cấp cho tiểu đệ của hắn, trước khi chết, còn dặn dò hai câu, cái gì mà “nội sự vấn Tử Bố, ngoại sự vấn Chu Lang(2).”

Bất quá, hai câu cuối cùng này, cũng xem như là hắn có đôi mắt tinh tường.

Tử Bố Chu Lang, đều chưa từng qua cầu rút ván, thừa dịp người đang bệnh để lấy mạng người, làm ra những loại chuyện phản loạn.

Khoa học kỹ thuật tiến bộ cũng không phải chuyện tốt, vũ khí tiên tiến, hại bao nhiêu người không kịp lưu lại di ngôn đã phải cáo biệt trần thế.

Anh hai, nếu anh trước khi chết cũng giống như tên họ Tôn kia, triệu tập những gia thần tâm phúc đến, dặn dò đôi câu, ít nhất cũng để em biết được một hai người có thể tin nhiệm ủy trọng, vậy thì tốt biết bao nhiêu.

Tôi cười khổ.

Người đã qua đời, nói nhiều cũng vô dụng.

Giang sơn của Hà gia ban đầu đạt được chính là giữa huyết nhục phân phi, cuối cùng lại mất đi giữa huyết nhục phân phi, e cũng là một loại phương thức xoay chuyển của ý trời.

Tôi ném quyển Tam Quốc Diễn Nghĩa đi, ngã vào ghế sofa ngáp dài một cái.

An Nhiên, anh xem, tôi chung quy cũng không có tuệ căn để đọc sách.

Hảo hảo một bộ tác phẩm trứ danh, chỉ có thể đảm đương làm vật thôi miên.

An Nhiên, toàn thân anh đã tập hợp đủ ưu điểm của thiên hạ, Hà Quân Duyệt toàn thân đều là khiếm khuyết, vì sao, còn không chịu buông tay?

Kỳ thực, khi anh bảo tôi xuống xe, trong một khoảnh khắc, tôi thật sự đã tưởng rằng anh buông tay tôi rồi.

Thời điểm ấy, tại sao tôi một chút kinh hãi cũng không cảm thấy?

An Nhiên, An Nhiên, anh thực sự không phải là phạm nhân, anh quá lợi hại, quá đáng sợ.

Không biết đã ngủ bao lâu, có người nhẹ nhàng vỗ lên hai má tôi.

Tôi mơ màng ngồi dậy, dụi dụi mắt, phát hiện ra sắc trời đã tối.

An Nhiên đã trở về, An lão đại bình tĩnh ung dung, đã trở về.

An Nhiên hỏi, “Tắm rửa chưa?”

Tôi lắc đầu.

Anh nói, “Cùng tắm đi.”

Chúng tôi tiến vào phòng tắm, cởi sạch quần áo, sóng vai ngồi trong bồn tắm lớn, hưởng thụ nước ấm thấm dần vào thân thể.

Đã quen nhìn những vết sẹo chằng chịt kia, không còn cảm thấy có gì đáng sợ nữa.

Cơ thể An Nhiên rắn chắc tinh tráng, kỳ thực thập phần gợi cảm dụ nhân.

Anh lặng lẽ ngồi bên cạnh tôi, ngửa đầu ra sau, trên mặt lộ ra một tia du nhân, đột nhiên giữa màn hơi nước mờ ảo, bất động thanh sắc hỏi, “Năm đó Lâm Tín lên sờ cậu, cậu kỳ thực trong lòng biết rõ?”

Tôi đột ngột cả kinh, nhất thời toàn thân cứng ngắc.

Nước trong bồn tắm rất ấm áp, ngữ khí của An Nhiên lại rất lạnh lùng.

Lạnh lùng khảo vấn, khiến người ta khó mà chống đỡ.

Tôi nháy mắt đã cứng thành một khối, trăm nghìn ý niệm cùng muôn vàn việc hệ trọng đều hiện loạn lên trong đầu.

Sẽ không đại đột mà đi hỏi anh vì sao biết chuyện phát sinh trong toilet, đó là địa bàn của An Nhiên, khắp nơi đều có tai mắt của anh, chỉ ít ở ngoài cửa toilet cũng có một đôi, có trời mới biết bọn họ thông qua cái gì để thăm dò được địch tình, lại trước tiên hướng lão đại báo công linh thưởng.

Tôi hít sâu một hơi, nói, “An Nhiên, hôm nay tôi và Lâm Tín không làm gì cả, bắt quá chỉ là đùa một chút.”

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu không nghe rõ câu hỏi của tôi.”

Tôi ngạc nhiên.

Đương nhiên tôi biết anh vừa mới hỏi cái gì.

Năm đó Lâm Tín lén sờ tôi, tôi trong lòng có biết rõ hay không?

Một đoạn ký ức tùy hứng thời niên thiếu kia, năm tháng mơ mơ hồ hồ, ai có thể nói được cái gì rõ ràng?

Nếu nói vì hôm nay đã sờ của Lâm Tín một phen, An Nhiên vì sự tình ngăn ngủ một hai giây như thế mà trách vấn, tôi bất quá cho anh một lời bình “độc chiếm dục vọng đáng sợ”.

Nhưng ngay cả những chuyện cũ năm xưa cũng không chịu buông tha, còn liên lụy tới việc trong lòng có rõ ràng hay không, hắc đạo lão đại này cũng thật là quá nhỏ mọn cực đoan, đến nỗi khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Bất quá, An Nhiên sớm đã trở thành người khiến kẻ khác khó có thể tưởng tượng.

Tiểu ý bên môi anh có phần khinh thường, nhàn nhạt hỏi, “Cậu trong lòng biết rõ, đúng không?”

Tôi không cần thiết phải trả lời.

Anh đủ thông minh, từ sắc mặt tôi là đủ để đoán ra toàn bộ.

Anh nói, “Lâm Tín tưởng rằng cậu say nên ngủ rồi, lặng lẽ tiếp cận cậu, vuốt ve cậu, cậu kỳ thực biết rõ, nhưng lại tiếp tục giả vờ ngủ, không lên tiếng mà cổ vũ khích lệ. Khi mở mắt ra, lại giả một vẻ mặt vô tội. Quân Duyệt, là như thế phải không?”

Tôi càng nghe càng sờn gai ốc.

Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ.

Nguyên bản chỉ là đùa nghịch không có gì quá to tát, từ miệng anh chậm rãi nói ra, lại như trọng tội nặng hơn gấp mười.

Tôi nghiêm mặt, “An Nhiên, anh có thể đối xử với tôi thế nào cũng được, nhưng không nên vũ nhục tôi như vậy. Tôi tuy rằng ham chơi, nhưng ngoại trừ anh, cho tới bây giờ chưa từng làm qua với người khác. Lâm Tín là bạn tốt nhất của tôi, hẳn khi đó bằng tuổi tôi, cũng bất quá là một thời hiếu kỳ, giữa hai thằng nhóc sờ một hai cái, có gì là ghê gớm đâu?”

An Nhiên mỉm cười thờ dãi, “Quân Duyệt, cậu thực sự cho tới bây giờ vẫn đã thương người mà không biết.”

Ánh mắt anh nhìn tôi, khiến tôi phi thường sợ hãi.

Đây không phải là ánh mắt của rắn nhìn chằm chằm ếch, dù sao rắn nhìn ếch, cũng chỉ nuốt xuống một hơi liền no bụng mà thôi.

Ánh mắt An Nhiên cấp cho tôi, phức tạp hơn rất nhiều, xa không thể lường được.

Ra khỏi phòng tắm, An đại công tử mời tôi cùng xem một cuộn phim.

Tôi không thể không đáp ứng, mặc dù trong lòng biết rõ bộ phim này nhất định không có gì đáng xem, chỉ sợ lại là các loại SM gì đó khiến người ta phải phát run cả da đầu.

Chúng tôi cùng ngồi vào sofa, An Nhiên lấy ra một chiếc đĩa bỏ vào trong đầu, chuẩn bị ấn nút điều khiển, lại tựa như chợt nhớ tới cái gì, hỏi tôi, “Biết hôm nay cậu làm sai bao nhiêu chuyện không?”

Tôi nhú mày.

Phương pháp dạy dỗ hơi có chút cải biến.

Lần này là hỏi tội định án trước, lại thi hành đe dọa trên thị giác, thiên biến vạn hóa không tách khỏi tông này. Dù sao đến cuối cùng, tam hô vạn tuế, nói “tội thần đáng chết”, nhất định vẫn là tôi.

Cho nên, tôi trực tiếp nói, “An Nhiên, tôi sai rồi.”

“Sai ở chỗ nào?”

“Không nên đùa giỡn cùng Lâm Tín.”

An Nhiên khẽ thở dài, “Đến tận bây giờ, cậu vẫn chỉ cho rằng đây là một trò đùa.”

Người có quyền có thể có thể được một tác lại muốn tiến một thước, nhưng chí ít cũng nên để cho người ta biết lui thế nào.

Anh ngay cả lui cũng không chịu để cho tôi lui.

Tôi cũng thở dài, “An Nhiên, anh bắt quá chỉ là muốn tra tấn tôi, ngại gì không trực tiếp một chút. Tôi đối với anh không hề có lực kháng cự, dù sao thịt cũng đã ở trên thớt, anh hẳn là rõ ràng.”

An Nhiên đánh giá tôi, trầm mặc hồi lâu.

Anh đột nhiên nói, “Quân Duyệt, cuộn phim này, cậu nếu như không muốn xem, tôi không miễn cưỡng.”

Anh còn nói, “Bắt quá, chuyện đêm nay tôi định làm, nhất định sẽ làm đến cùng.”

Tôi thật muốn cười.

Vậy cũng xem như là sự ban ân hạn nhất? Sai lầm lớn nhất trong thiên hạ!

Dù sao anh cũng phải làm đến cùng, xem một chút dự báo có là gì đâu?

Tôi cũng hào phóng một chút, tự mình cầm lấy điều khiển từ xa trong tay anh.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu xem rồi, sẽ rất thống khổ.”

Tôi nói, “Tôi biết.”

Cơ thể của tôi, cảm xúc của tôi, cũng không thể toàn bộ dâng cho anh tùy tiện chà đạp, hoặc nhiều hoặc ít, chính mình cũng nên hưởng thụ một chút khoái cảm tự tay động thủ.

Ấn nút điều khiển xuống, trên màn ảnh đầu tiên hiện ra một cái đặc tả khí quan nam giới rất rõ nét.

Xiềng xích và dụng cụ giam cầm quen thuộc, những người khác không nhìn thấy mặt, chỉ có tay của kẻ thao túng người bị áp bức.

Quả nhiên, lại là loại phim kinh dị SM.

Ổng kính xoay một chút, tôi đột nhiên chờ người.

Không dám tin, tôi ấn nút tua lại, tìm được đoạn ống kính vừa mới lướt qua, trong giây lát toàn thân đều phát lạnh.

Mặt mũi của người trong cuộn phim bị nén đến cơ hồ biến dạng, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra hắn.

Thiên chân vạn xác, đúng là Lâm Tín.

Tôi quay đầu lại nhìn An Nhiên.

An Nhiên rất ung dung, ngênh đón ánh mắt của tôi, “Không dám tin?”

Anh lấy mất điều khiển trong tay tôi, tiếp tục tua xuống.

Tôi bất thành linh đứng lên, anh so với tôi càng nhanh hơn, đưa tay kéo tôi ngã ngồi trở về, sống mũi áp lên mặt tôi, chỉ nói đúng ba chữ, “Xem tiếp đi.”

Dị thường hung ác.

Tôi bị anh tàn bạo kích thích đến tỉnh táo trở lại, đẩy anh ra, cắn răng ngồi xuống tiếp tục xem.

Tôi muốn xem anh tới cùng biến thành một con súc sinh sẽ như thế nào.

Xem anh đối đãi như thế nào với Lâm Tín kỳ thực không hề mắc lỗi.

Cuộn phim là bản không tiếng động, như phim điện ảnh vô thanh của thời xưa, khiến người ta chỉ có thể quan tâm đến khổ hình đang được tiến hành trên màn ảnh.

Có bàn tay cầm một thứ máy móc kỳ quái, ấn một cái, trên đầu máy liền phóng ra ngân châm, dễ dàng xuyên qua nhũ đầu xinh đẹp ưu mỹ.

Quang mang màu bạc, mang theo một chút máu.

Xuyên một lỗ, trái tim tôi cũng mạnh mẽ đập ình một cái.

Khi ánh bạc cuối cùng cũng xuất hiện ở nơi tối mẩn cảm giữa hai chân của nam giới, tôi cầm lấy ống cầm bút bằng đá cẩm thạch trên mặt bàn, trực tiếp nện vỡ hình ảnh tàn nhẫn.

Điện quang khói trắng, cái gì cũng biến mất.

An Nhiên quan sát tôi, chỉ nói, “Cậu không khóc.”

Tôi nói, “Tôi sẽ không rơi lệ trước mặt súc sinh.”

An Nhiên nói, “Ít nhất Lâm Tín vẫn còn sống.”

Tôi nói, “Hắn sống hay chết, không liên quan đến tôi.”

An Nhiên trầm giọng cười không ngừng.

Anh hỏi, “Quân Duyệt, vậy cậu thương tâm cái gì?”

Tôi hỏi lại, “Tôi thương tâm chỗ nào?”

Ngay cả nước mắt cũng không có, có cái gì thương tâm?

An Nhiên của tôi đã chết rồi, rõ rõ ràng ràng, đã chết triệt để rồi.

Ngay cả khuôn mặt giống nhau này cũng sẽ không khiến tôi sinh ra ảo giác nữa.

“Không thương tâm thì tốt.” An Nhiên hạ lệnh, “Lên giường đi.”

“Nằm mơ.”

An Nhiên mỉm cười, “Quân Duyệt, cậu sẽ không hi vọng chuyện của Lâm Tín phát sinh trên người cậu chứ.”

“Anh động thủ.” Tôi cuối cùng cũng nhảy dựng lên, kiệt lực hét lớn, “An Nhiên, anh động thủ! Anh động thủ! Anh động thủ a!”

Tôi đã điên rồi.

Bị anh bức điên rồi.

Tôi động thủ với An lão đại không thể đắc tội, An lão đại cũng nhảy dựng lên động thủ với tôi.

Đàn ông và đàn ông, có đôi khi chỉ là một loài động vật ngu xuẩn, nhân tố quyết định thắng bại cũng rất đơn giản, anh so với tôi lợi hại hơn, anh chế trụ được tôi.

“Quân Duyệt, đừng cho là tôi không dám.” An Nhiên áp trụ tôi, lạnh lùng cười.

Tôi chỉ nói, “Anh động thủ! Anh động thủ!”

Này đương nhiên là đã chọc giận đến anh, người cường đại tự cao nhất.

An Nhiên giương giọng, “A Kỳ, mang các thứ vào.”

Tựa hồ người nợ luôn ở ngoài cửa chuẩn bị sẵn sàng hai tư trên hai tư, chủ nhân ra lệnh một tiếng, lập tức mở cửa tiến vào, hai tay dâng lên các thứ đồ này vật nợ, sau đó lập tức rời đi.

Tôi nhìn thấy rõ ràng, thứ An Nhiên tiếp nhận chính là một cái máy khoan như trên màn hình vừa nãy.

Ngân châm rạng rỡ, đã ở ngay trước mặt.

Bắt chợt rừng mình.

Lâm Tín ở trong mắt anh, bắt quá là một vật phẩm, tôi ở trong mắt anh, bắt quá là một Lâm Tín khác có thể tùy ý xuyên lỗ.

An Nhiên cầm hình cụ kia hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu chọn một chỗ?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi không chọn, tôi tự làm.”

Anh thực sự đem máy khoan đưa cho tôi.

Tôi tiếp nhận hình cụ trông như khẩu súng này, hướng trực tiếp vào mắt phải của mình rồi bấm cò.

Mắt phải đột ngột tối sầm, nhưng không đau, ầm ầm áp áp.

An Nhiên một phen mạnh mẽ giật lấy máy khoan trong tay tôi, dùng sức ném nó vào góc phòng, liền ôm lấy tôi thật chặt, thấp giọng nói, “Cậu thật nhỏ mọn, Quân Duyệt, cậu thật nhỏ mọn.”

Hơi ẩm bao trùm mắt phải không thấy nữa, nhưng ánh sáng lại xuất hiện.

Tôi biết, cây kim ngân quang rạng rỡ kia đang cắm trên mu bàn tay anh, tôi biết là anh đưa tay qua, bảo vệ con mắt của tôi.

Tôi nói, “Cút ngay.”

Anh kiên quyết ôm ngang tôi lên, bế tôi như phụ nữ, ném lên trên giường, dùng lực đè lên tôi.

Ôm đến cơ hồ muốn nén chết tôi.

Tôi gian nan thở hào hển, nói, “An Nhiên, anh là đồ súc sinh.”

Anh nói, “Phải, có đôi khi đúng là vậy.”

Tôi nói, “Anh là đồ điên.”

Anh nói, “Phải, có đôi khi.”

Anh vươn tay đến nơi giữa hai chân tôi, xé quần lót xuống, nắm trụ nơi đó.

Không biết vì sao, tôi ngay cả hứng trí phản kháng cũng biến mất.

Phản kháng một kẻ điên không gì là làm không được, chính là một việc quá mức tuyệt vọng.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve tôi.

Tôi thấp giọng nói, “Anh là một kẻ cuồng ngược đãi.”

Anh nói, “Phải, tôi chỉ dạy dỗ cậu.”

Anh bắt đầu mưu đồ vuốt ve tôi, nhu niết tôi, thân thể nặng như vậy đè bên trên, cánh tay trái cường tráng như vậy ghì chặt lấy thắt lưng tôi, tôi thở hổn hển như một con sơn dương mặc cho người giết mổ.

Một con sơn dương có khoái cảm.

Tôi thực kinh ngạc, cơ thể và dục vọng là một thứ gì đó rất kì diệu.

Đối với một người cho người địa ngục, cư nhiên lại vẫn sinh ra dục vọng.

Động tác tay anh càng lúc càng kịch liệt, tôi run càng lúc càng kịch liệt.

Nhưng địa ngục chính là địa ngục, ác ma vĩnh viễn là ác ma, mỗi lần đến điểm giới hạn, anh liền quả quyết chế tạo đau đớn, chèn ép khoái cảm mê man của tôi, còn muốn ở bên tai tôi thì thào mê hoặc, “Đừng nhanh như vậy, nhẫn một chút. Quân Duyệt, chờ một chút sẽ càng thoải mái.”

Quá thống khổ, tôi nói mình không được khóc trước mặt một kẻ súc sinh.

Nhưng nước mắt vẫn tuôn ra như suối, mĩa mai rành rành.

Anh ác ý vẽ một vòng tròn, một vòng tròn của khoái hoạt và thống khổ, bức hai mắt tôi đắm lệ mờ mịt đi, còn hết lần này đến lần khác bảo chứng, “Chờ một chút sẽ càng thoải mái.”

Nói với tôi, “Quân Duyệt, cậu lúc nào cũng đạt cao trào quá nhanh, thử nhẫn nại một chút. Làm tình khoái hoạt nhất chính là hai bên cùng đạt tới cao trào.”

Hỗn trưởng!

Ai cùng anh làm tình?

Không có tình yêu, làm ra được cái gì?

Tôi khóc lóc lắc đầu, nói với anh, “An Nhiên, đây chẳng qua là mập hợp, anh không cần thiết phải như vậy.”

Anh khe khẽ thở dài trên môi tôi, thở dài như hạt trân châu vô sắc ngưng đọng, chìm vào trong tiếng thở dốc của tôi.

Cuối cùng, dùng tay đưa tôi lên thiên đường.

Sau vài lần bị ngược đãi chen ép, cuối cùng cũng đạt tới thành quả ngọt ngào đến kinh người.

Tôi nghe thấy tiếng chính mình không biết xấu hổ mà rên rỉ.

Trước nay chưa từng có, thỏa mãn mà rên rỉ kích động, còn vừa khóc vừa nháo, mất hết cả thể diện.

Tôi ôm anh khóc, “An Nhiên, thoải mái như vậy, anh sao không làm từ sớm?”

Anh nói, “Cậu đương nhiên thoải mái.”

Trên mu bàn tay anh còn lóe lên một điểm ngân quang, tôi dùng móng tay nắm lấy, đem cây kim kia rút ra khỏi tay anh.

Tơ máu đỏ thắm, có chút gai mắt.

An Nhiên hỏi, “Đau lòng sao?”

Tôi nói, “Anh hoàn lại cho tôi một cái Lâm Tín yên lành tốt đẹp, có lẽ tôi mới có thể đau lòng.”

An Nhiên cười nói, “Chuyện này có gì khó?”

Anh nhắc điện thoại lên, bấm một dãy số, nói vào ống nghe, “Lâm Tín, tôi là An Nhiên. Quân Duyệt khóc nói muốn tìm cậu.” Nói đoạn đem điện thoại đưa cho tôi.

Tôi bán tín bán nghi, tiếp nhận ống nghe, “Lâm Tín, là cậu sao?”

“Là tôi. Quân Duyệt, có chuyện gì vậy?” Ngữ khí thoáng ngạc nhiên.

Tôi một chữ cũng không nói với hắn, cúp điện thoại.

Tôi nói, “Tôi muốn đích thân gặp người.”

Anh vui vẻ đáp ứng, “Ngày mai để cậu gặp hắn.”

Tôi hỏi, “Rốt cuộc là thế nào? Cuộn phim kia là giả? Anh tìm người đóng thế? Vì cái gì?”

An Nhiên mỉm cười, khoe môi hơi cong lên, ý vị thâm nhường mà nói với tôi, “Có đôi khi, tôi luôn ép buộc chính mình, phải đi làm thử những việc mà mình không có khả năng làm được.”

Anh nói, “Trong thiên hạ, chỉ có một việc là tôi tuyệt đối không làm được, cũng sẽ không thử làm.”

Tôi hỏi, “Chuyện gì?”

Anh không kiêng nể gì mà hôn tôi, dùng một loại tự tin và uy nghiêm của người làm chủ, bá đạo mà chuyên chế. Vừa tùy hứng hôn, vừa trả lời tôi, “Đem An Nhiên của hiện tại, biến trở về An Nhiên của quá khứ. Loại chuyện ngu xuẩn như vậy, tôi tuyệt đối không làm.”

Anh nói, “Quân Duyệt, cưng chiều cậu quá mức cực khổ, tôi sớm đã lực bất tòng tâm.”

Anh hỏi tôi, “Có thể xóa đi tất cả cưng chiều, chỉ lưu lại một chút yêu được không?”

Tôi hỏi, “An Nhiên, anh yêu tôi sao?”

Anh trả lời thật ôn nhu, thấp giọng thì thầm, “Đương nhiên.”

Tôi lại hỏi, “Nhưng anh đã không còn đau lòng vì tôi nữa?”

Anh trầm mặc.

Tôi đột nhiên đẩy anh ra, chạy hướng xuống giường.

Anh nhào đến bắt được tôi, lại đem tôi kéo về giường, đè thật nặng lên cơ thể đang loạn động của tôi.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

“Xuyt, xuyt, Quân Duyệt, đêm khuya yên tĩnh, cậu ngoan một chút...”

Đối với kẻ điên này, tôi thật sự hết cách.

Tôi không gào rú nữa, chỉ đành thở dài, “An Nhiên, anh sớm muộn gì cũng sẽ bức tôi đến điên.”

Anh vẫn dùng sức hôn trán hôn má tôi, nói, “Thực xin lỗi, xin cậu kiên trì, ngàn vạn lần đừng bị tôi bức điên.”

Sau khi cười khở, sắc mặt tôi lại đột nhiên biến đổi.

Anh áp trên người tôi, khí quan cứng rắn nóng rực kia vẫn cách một lớp vải cọ sát lên đùi tôi, tôi thể nhưng đến tận bây giờ mới phát giác.

Biết tôi đã phát giác, anh ma sát càng đủ tính xâm lược.

Tôi lắc đầu, nói, “Tôi không muốn.”

Anh nói, “Tôi biết. Cậu đã thỏa mãn rồi, sao còn có thể muốn?”

Tôi nói, “Thực sự không muốn.”

Anh nói, “Tôi biết.”

Thanh âm trở nên trầm thấp, rất nguy hiểm, rất tà mị.

Tôi đoán anh sẽ dữ tợn cười bá đạo, ngạnh lên như dây cung, thế nhưng anh lại không. Anh nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười mỉm với tôi, xuống giường đi vào phòng tắm.

Còn đóng cửa lại, giấu đi bóng lưng đỉnh bạt mệnh mang.

Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm, cứ ngỡ mình sẽ cảm thấy hân hoan vui sướng khi thoát khỏi miệng hổ.

Nhưng không.

Nhìn thấy cửa phòng tắm đóng lại, tôi chỉ muốn khóc.

Vừa muốn khóc, lại vừa sợ hãi.

Đoán sai An Nhiên, tôi không lấy làm kỳ quái.

Đoán sai chính mình, mới là điều đáng sợ nhất.

*Chú thích:

(1) bao sương: một phạm vi hoạt động nho nhỏ trong các quán trà, tiệm cơm, KTV, có tính độc chiếm.

Xời ơi mình cũng muốn ở trong này :”>

(2) nội sự vấn Tử Bố, ngoại sự vấn Chu Lang: chuyện trong nước hỏi Tử Bố, chuyện ngoài nước hỏi Chu Lang. Tử Bố là Trương Chiêu, Chu Lang là Chu Du, hai trong mười vị quân sư trong Tam Quốc, chi tiết mọi người có thể xem ở đây

Chắc, Lộng tử có vẻ thích Tam Quốc Diễn Nghĩa :)) trong PVCT cũng hay nhắc đến Tào Tháo :)) chắc mình cũng phải đi đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa thôi :”>

hừ hừ, em cũng sắp bị hai anh bức đến điên rồi đây ==

Thực xin lỗi , đọc xong chương này có ai bị tổn thất tinh thần gì không? :-s Sau chương này mình đã rút ra được một kết luận, mình không thể edit được SM đâu :((có mấy câu mà tay đã run hết cả luôn :((

Àh, các bạn đọc xong chương này cũng đừng vội đoán gì cả có những thứ không chỉ đơn giản như mình nhìn từ bên ngoài vào đâu, hãy chờ đến cuối cùng sẽ hiểu ^^ Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

An Nhiên chỉ ít vẫn là người biết giữ lời.

Ngày hôm sau tôi thực sự được gặp Lâm Tín, không rời khỏi cửa, gặp ngay trong đại thư phòng của tòa biệt thự.

Sau khi rơi vào trong tay An Nhiên, đây là lần thứ hai đến thư phòng khí khái quá phận này. Khi vào cửa, kim lòng khôngặng lại đảo mắt một vòng lướt qua ghế sofa dài.

Chất liệu bằng da mềm mại, ngồi lên hẳn là rất thoải mái, ở trong mắt tôi lại chỉ là một thứ khiến người ta phải rung mình sợ hãi. Mặt đệm rất sạch sẽ, không còn dấu tích hỗn độn trắng hồng do bị tôi làm bẩn ngày đó nữa.

Sở dĩ tôi cảm thấy rất kì quái, là vì tại sao loại cảm giác khiến người ta phải tâm hàn này, vẫn có thể lưu lại trong trí não tôi như thế.

An Nhiên tất nhiên sẽ không lơ là việc để mắt đến tôi, đưa cho tôi một quyển sách thật dày, hướng về phía tôi ung dung hạ lệnh, “Ngồi trên ghế sofa đọc sách, không được chạy loạn.”

Tiếp nhận lấy, nghiêng nhiên chính là bản Tam Quốc Diễn Nghĩa kia.

Tôi cất giấu ý niệm trong đầu, liếc nhìn anh một cái.

Người này, thực sự là phi thường độc ác.

Tôi không rõ anh làm thế nào mà luôn có thể bình bình đạm đạm xoay ra nhiều loại phương pháp ác độc như vậy.

An Nhiên nói, “Không cần lo lắng, đi đi.”

Còn thêm một câu, “Đọc cho kỹ, cẩn thận tôi kiểm tra cậu.”

Tiềm thức tôi lại nổi lên cảnh giác.

Theo kinh nghiệm mà nói, khi An lão đại nói “cẩn thận”, vậy nhất định phải cẩn thận.

Tôi đành ôm quyển sách đáng ghét, mặc bộ đồ ở nhà màu trắng thuần đáng ghét mà anh thích nhất, ngồi lên ghế sofa đáng ghét kia.

Chỉ một lát sau, đã có người gõ cửa.

Người đầu tiên đến nhà bàn công việc chính là Lâm Tín.

“Lão đại.”

Nghe thấy tiếng hẳn, tôi dời ánh mắt khỏi trang sách, khe khẽ ngẩng lên.

Nhìn không ra Lâm Tín có gì không ổn.

Thần thái rất tự nhiên, hơn nữa còn có phần tự tin.

Sau lần gặp thứ ba, tôi phát hiện ra hẳn thực sự khác rất nhiều so với trước đây, ít nhất là cách ăn mặc đã cải biến rất nhiều, mỗi lần đều là mặc tây trang trắng thơm, dường như thực sự đã trở thành một vị công tử văn nhã đứng đắn.

Những ý niệm hoang đường nhiều vô số kể mà ngày trước tôi đã từng rất thích kia, cách ăn mặc kỳ quái như tiền vệ, đều đã không cánh mà bay.

Lâm Tín đứng cách một chiếc bàn lớn, cùng An Nhiên nghiêm túc báo cáo chuyện trong bang. Tôi ngồi ở một bên, nhớ tới đoạn phim đã chứng kiến đêm qua, nhìn không được liền đánh giá hạ bộ dưới quần tây của hắn.

Hoảng sợ phát hiện ra tiếng nói chuyện đã đột ngột ngừng lại, mới phát giác tất cả ánh mắt đều đã chuyển đến mặt tôi.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu có chuyện muốn hỏi?”

Lâm Tín cũng nhìn tôi.

Tôi có thể hỏi cái gì? Lâm Tín, hôm qua tôi xem được một bộ phim kích thích, rất muốn nghiệm chứng một chút xem cậu có phải là diễn viên trong đó hay không, phiền cậu cởi áo tháo thắt lưng ra để thỏa mãn một cái hiếu kỳ của tôi?

Tôi lắc đầu, tiếp tục giả vờ đọc sách.

Nghe thấy tiếng An Nhiên cười khê, hỏi, “Quân Duyệt mặc đồ trắng thật sự nhìn rất đẹp, phải không?”

Lâm Tín ngạc nhiên, mới ứng một từ, “Phải.”

An Nhiên lại nói, “Cũng có lúc, tôi muốn để cho cậu ấy mặc thử đồ đen, da cậu ấy trắng như vậy, mặc màu đen hẳn cũng sẽ không tồi.”

Lâm Tín lần này dường như không biết nên đáp thế nào cho phải.

Tôi vênh tai lên, chỉ nghe thấy hắn mặc danh kì diệu phát ra một cái đơn âm cổ quái.

Khẩu khí của An Nhiên, đột nhiên trở nên rất an ủi lòng người.

Anh nói, “Lâm Tín, chúng ta đều biết tính tình của Quân Duyệt.”

Lâm Tín trầm mặc rất lâu, mới nói, “Phải.”

An Nhiên nói, “Cậu là một người thông minh, đáng tiếc, Quân Duyệt không phải.”

Tôi cuối cùng cũng không giả vờ thêm được nữa.

Gập sách lại, dứt khoát ngẩng đầu lên quan sát vẻ mặt của Lâm Tín.

Về mặt hắn, đương nhiên thập phần đặc sắc.

Bất quá, hắn nói cho cùng vẫn là một người thông minh.

Rất nhanh, hắn liền biết An Nhiên muốn nghe cái gì.

Lâm Tín hít sâu vài lần, lộ ra thần sắc dứt khoát, “Lão đại, tôi về sau sẽ cẩn thận.”

Mặc dù ngữ khí biểu lộ qua từng từ từng chữ đều có thể so sánh với sự trung thành của kỵ sĩ cổ đại đối với quốc vương, nhưng nói mơ hồ như vậy, đổi lại nếu là tôi, tuyệt đối sẽ không gật đầu đồng ý.

Nhưng An Nhiên đã hài lòng, để hắn bình bình an an rời đi.

Trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, tôi nhìn bóng lưng Lâm Tín biến mất trong tầm mắt, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Đêm qua tôi còn vì hắn mà lòng đầy phần hận, suýt nữa thì tự tay đâm mù một con mắt của mình.

Hiện giờ, tôi lại hận không thể bảo An Nhiên hung hăng trừng phạt hắn, chính hắn đến sống không bằng chết.

Vì sao ai An Nhiên cũng có thể buông tha, lại vẫn một mực đối với tôi trừng mắt tất báo?

Giống như tất cả đều là lỗi của tôi vậy.

Tôi dùng móng tay hung hăng cào lên ghế sofa một chút.

An Nhiên hỏi, “Lại tức giận ai?”

Tôi nói, “Sách này quá sâu, tôi đọc không hiểu.”

“Không hiểu chỗ nào?” An Nhiên đi tới, từ trên cao nhìn xuống, “Tôi chỉ cho cậu.”

Tôi tùy tiện lật một tờ, An Nhiên chỉ quét mắt qua, liền khẽ cười với tôi, giải thích, “Chỉ từ luận anh hùng, là tên chương của Tam Quốc, Tào Tháo nắm đại quyền, cư nhiên tha cho Lưu Bị một con đường, kết quả vì vậy mà tự chôn mình xuống đại họa chung thân. Cậu có biết chương này muốn dạy chúng ta đạo lý gì không?”

Nói về đạo lý và sách vở, tôi tuyệt đối thua kém kiến thức mạch lạc rõ ràng của An Nhiên.

Huống chi trong lòng lại đang lo lắng không yên.

Tôi lắc đầu, sắm vai một học sinh loại kém ngu dốt ngoan cố.

An Nhiên lại mỉm cười, thấp giọng giảng giải, “Dạy chúng ta phải có thái độ khôn ngoan, ngàn vạn lần đừng mang lòng dạ đàn bà. Có kẻ thoát nhìn nhất thời đáng thương, người nếu như thương cảm hẳn, chờ một ngày hẳn thoát khỏi bàn tay người, dẫn đến cho người biết bao phiền toái, chẳng biết được có thể khiến người đau đầu đến cỡ nào.”

Dứt lời, anh lộ ra bộ mặt thật, ái muội dùng ánh mắt quét lên người tôi từ đầu đến chân, nói, “Quân Duyệt, tôi muốn cậu.”

Tôi muốn cậu, ba chữ này, giữa chúng tôi mà nói chỉ có một loại giải thích.

Tôi hơi ngẩn người, “Hiện tại?”

“Tôi muốn cậu.” An Nhiên nói, “Hiện tại.”

Bình thần ung dung, nhẹ nhàng đơn giản.

Có lẽ An lão đại bất chợt bị chạm đến một dây thần kinh nào đấy, đột nhiên có một chút xung động nam tính, bất quá, tôi biết mục tiêu của anh còn lớn hơn nữa, chính là để tạo áp lực với tôi.

Duy nhất không rõ chính là, tôi cái gì cũng chưa làm, dựa vào cái gì lại phải chịu loại sự tình này?

Tôi thở dài.

“An Nhiên,” Tôi nỗ lực ăn nói nhũn nhặn, “Đây là thư phòng, thủ hạ của anh có thể sẽ tiến vào bất cứ lúc nào.”

Anh đáp, “Không sao cả.”

Tôi nói, “Bây giờ là ban ngày.”

Anh đáp, “Tôi thích.”

Tôi nói, “Anh kỳ thực chỉ là muốn giày vò tôi.”

An Nhiên nói, “Đúng, hiếm khi thấy cậu hiểu được.”

Đương nhiên, tôi biết mình không có tư cách đấu với anh.

An đại công tử một đầu ngón tay cũng có thể đem tôi đè bẹp.

Nhưng có đôi khi loại cảm xúc tức giận này khó có thể dùng lý trí để kiểm soát, bằng không sao còn có chuyện giận dữ hướng quan vì hồng nhan?

Tôi không có tư cách để đột nhiên nổi giận, cuối cùng vẫn là khống chế không được tính khí, giận tím mặt mà nhảy dựng lên, cho anh một cái bạt tai.

Ba!

Thanh âm cái tát vang dội trong thư phòng, lớn đến nỗi dọa người ta phải nhảy dựng.

Tôi hoàn toàn sững sốt.

Nhìn trên khuôn mặt anh tuần hưng hiểm kia thực sự từ từ hiện lên năm vết ngón tay, suốt hồi lâu, tôi cứ nhiên ngốc đến đáng yêu, còn mở miệng hỏi, “Vì sao anh không tránh?”

Theo thân thủ của anh mà nói, trước khi ngón tay của tôi chạm được đến mặt anh, anh hẳn đã có thể vặn trụ cổ tay tôi, chí ít là nắm đến mức tôi đau muốn chết, lại thuận thế đem tôi áp lên ghế sofa tùy tâm sở dục, tuyên cáo một vạn lần quyền sở hữu của anh.

Đó mới là hướng phát triển thông thường của nội dung vở kịch.

Anh cười lạnh, “Động thủ rồi, cậu còn giả bộ vô tội?”

Thấy nụ cười của anh, tôi liền có chút lạnh giá trong tâm.

Tôi nghiêng rằng, “An Nhiên, tôi cũng đã đầu hàng rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Làm người hà tất phải tuyệt tình như thế, không nên làm nhục người ta đến loại nông nổi này. Tôi lẽ nào không biết?”

An Nhiên hỏi vặn lại, “Cậu biết cái gì?”

Ngữ khí của ác ma cũng vô tội như vậy.

Tôi không thể nhịn được nữa, rống lên với anh, “Hà Quân Duyệt bắt quá là một món đồ chơi, bắt quá là đồ chơi của anh. Quân Duyệt thiếu gia của ngày trước hiện tại đã là nam kỹ tùy thân của An lão đại! Tôi đã biết rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?”

Dù sao cũng đã mắng ra rồi, nghĩ đến sự trừng phạt kế tiếp nhất định sẽ không phải cái gì thoải mái, đơn giản một lần thống khoái chút đi.

Tôi không thềm đếm xỉa gì nữa, tiếp tục chỉ vào mũi anh, mắng một cái lâm ly tấn trí, “Tôi không đủ thông minh, anh lại tính là cái khỉ gì? Có bản lĩnh, anh đi mà khi dễ những nhân vật lợi hại ấy, cả ngày gây sức ép với một Hà Quân Duyệt vô quyền vô thế, liền có khoái cảm như vậy, anh biến thái sao? Có phải muốn thượng tôi trước mặt cả bang huynh đệ của anh, anh mới cảm thấy thỏa nguyện hay không? Để tất cả mọi người cùng xem, anh khi nào thì muốn, tôi liền phải thoát y ngay khi ấy để cho anh thượng! Bản thiếu gia không cỏi! Dù sao anh cũng thích cường bạo, vậy anh tự lột đi a, động thủ a! Ô...” (...)

Mắng càng về sau càng bị thương, lại dùng tiếng rên rỉ rất mất mặt để kết thúc.

An Nhiên ban đầu bất động như núi, một khi đã động thủ, liền như con báo vồ mồi, bất thành linh bổ nhào tới, đem tôi đè lên ghế sofa lông đã từng tra tấn tôi một lần.

Rất đau.

Giống như đã chặt đứt mấy cái xương của tôi.

Không ngoài sở liệu, quần áo bị xuy xả, dây kéo xệch qua da thịt, nóng rát một trận đau đớn.

An Nhiên lạnh lùng nói, “Quân Duyệt, cậu thực khiến cho người ta không thể nhịn được.”

Anh cướp đoạt lời thoại của tôi, còn nói đến độ so với tôi càng hết cách hơn.

Quần mặc ở nhà màu trắng đang dùng là loại quần chun, rất thuận tiện liền lột xuống.

Cảm giác hạ thể bị không khí lạnh lẽo liếm cắn, khiến sự xâm phạm sắp phát sinh càng trở nên đáng sợ.

Thể lực của An Nhiên và tôi có thể nào tỉ lệ thuận? Bạo lực sử dụng lên đến cực điểm, sau khi bắp đùi bị thuần thực tách ra, đau nhức do dị vật bức bách đâm vào từ phía sau trực tiếp truyền thẳng lên đại não.

“A!” Tôi bị ăn đau liền kêu lên thất thanh, ở bên dưới thân thể nam tính nặng nề giãy dụa nhục nhã.

An Nhiên không thềm quan tâm, tiếp tục đấu đụng bừa bãi.

Theo thể năng và kích thước của anh, không làm với tốc độ chậm, thì ra so với những thời điểm ngày trước càng đáng sợ hơn.

Không còn là thông thả chậm rãi, mang tính làm nhục.

Anh kiệt lực ở nơi sâu nhất đâm vào thêm vài phân, chàng kích đến nỗi tôi ngoại trừ hồn phi phách tán ra, chỉ còn biết đau đớn.

“An Nhiên! An Nhiên, đừng...”

Tôi lại nghe thấy tiếng khóc hỗn độn của mình.

Van cầu rất đáng thương.

“Đừng, rất đau... An Nhiên...”

“An Nhiên, xin anh...”

Tôi không hiểu rõ, đến tận lúc này, còn có cái gì đáng để cầu xin?

Người bị một con hổ cắn lên cổ tay, sau đó nhắm nuốt từng hơi, không nên lại cầu xin lão hổ đại phát từ bi.

Mà mở miệng cầu xin anh, thế nhưng vẫn là tôi.

Vừa khóc vừa cầu, cuối cùng vẫn là tôi không thể tranh khí được.

Rất đau, đau đến cái lý trí gì cũng không còn, giống như tôi ngày đó khi nhìn thấy bàn ủi trên tay anh, sợ đến nỗi ngay cả giọt máu nóng cuối cùng cũng lạnh đi.

“An Nhiên... An Nhiên...” Tôi nức nở gọi tên anh.

Mặc dù anh không phải là An Nhiên của tôi, An Nhiên sẽ vì tôi mà đau lòng kia.

Thế nhưng tôi không tìm được thứ gì khác để có thể nức nở, tôi vốn có thể gọi cha, gọi mẹ, gọi anh hai, thậm chí cả Lâm Tín, nhưng cuối cùng thốt ra miệng vẫn là An Nhiên.

Đây thực sự là một thói quen rất đáng buồn.

Anh đối với tôi như vậy, tôi còn không thay đổi được miệng mình.

Thực dễ tiện.

“An Nhiên...” Tôi ghen ngào.

Thân thể đau đến nỗi dường như đã nứt ra rồi, anh dùng thịt làm đao, chậm rãi lẳng trè tôi, ép ra tất cả mồ hôi lạnh và nước mắt của tôi.

Có lẽ tiếng khóc của tôi đã khiến anh hài lòng một chút, anh thả nhẹ lực độ, bắt đầu nông nông trều tống.

Đau đớn hơi giảm, tôi tìm về được một chút khí lực, khóc càng lớn hơn, cầu xin anh đại phát từ bi, “An Nhiên, tôi không dám nữa... Anh buông tha tôi...”

An Nhiên cắn môi tôi, cắn thật sự rất mạnh, không ngừng dùng răng kẹp lấy môi tôi kéo xuống, giống như muốn ăn cả tôi, lạnh lùng nói, “Buông tha cậu? Bằng vào mấy lời cậu vừa nói kia, muốn tôi buông tha cậu?”

Anh nói, “Đúng, Hà Quân Duyệt cậu chính là nam kỹ tùy thân của An lão đại tôi.”

Anh nói, “Đúng, tôi bất cứ khi nào muốn, liền có thể thượng cậu.”

Nói đến đây, tâm tình của anh không hề được cứu trợ, tựa hồ còn khiến anh tức giận hơn.

Đâm tôi hung ác như vậy, đau đến nỗi tôi quả thực phải co rụt lại.

Liên tục hơn mười lần xuyên vào vừa sâu vừa hung, mãi đến khi tôi gần như bị chinh đến bất tỉnh, anh mới tiếp tục nói, “Cậu nói rất đúng, cậu bất quá là một thứ đồ chơi. Đêm qua tôi nên hảo hảo sử dụng cậu, có người đàn ông nào ngu xuẩn như tôi, có một nam kỹ tùy thân đáng vóc không tôi ở bên người, còn cố nhẫn nhịn, nhẫn đến tận bây giờ? Tôi xứng đáng, cái tát kia của cậu đánh rất tốt, đánh rất đúng rồi.”

Tựa hồ không muốn tôi ngắt đi quá sớm, anh lại thả chậm tốc độ, để tôi từ từ hồi một hơi khí.

Sau khi trồi tống vừa nông vừa chậm, thân thể được anh dạy dỗ tiến bộ rất nhiều cư nhiên đã có phản ứng.

Tôi vừa đau lại vừa có cảm giác, bất đắc dĩ mà xót xa, chờ được anh cường hãn đưa lên đến đỉnh.

Nhưng anh đã nhìn ra được, cư nhiên dùng tay khống chế phía trước tôi, giống như đêm hôm qua, đem tôi lộng đau, để tôi không leo lên được đến bước cuối cùng.

“Không... không cần...”

Khốc hình trước sau cùng gia tăng, thực sự quá đáng sợ.

Tôi dứt quãng cầu xin, “An Nhiên... đừng...”

Không hiệu quả.

Anh càng trở nên tàn nhẫn, cố ý cọ xát điểm cực mẫn cảm trong thể nội tôi, khiến tôi mau chóng lên đến cao trào, lại dùng tay tra tấn tôi, cấm không cho tôi giải thoát.

Tôi ở dưới thân anh khóc cầu, bi thương gọi, không ngừng vắn vẹo, giãy dụa.

An Nhiên không chút đếm xỉa tới, thực thi rất kiên quyết.

Lực kéo dài của anh từ nãy đến giờ rất kinh người, lúc này đây, mới là lần đầu tiên phát tiết ra trong chỗ sâu nhất của cơ thể tôi, mà tôi lại không hề có cao trào.

Loại cảm giác này rất thống khổ, tôi cảm thấy mình sắp bị anh lộng tử rồi.

Ánh mắt An Nhiên lại lập lòe thâm trầm, nói, “Quân Duyệt, cũng nên để cậu biết loại tư vị này một chút.”

Anh nói, “Cũng nên để cậu biết cái gì mới là chân chính không thể nhịn được.”

Tôi đã không còn muốn tỉ mỉ suy xét xem anh đến tốt cùng vì sao lại nói những lời to tát vớ vẩn như vậy, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, còn có khoái cảm không thể phát tiết giãy vờ chưa dứt.

Hung khí sắp nhật trong cơ thể hình như chưa rút ra, rất nhanh lại biến cứng, thuận thể đem khốc hình ban nãy lặp lại một lần.

Mặc dù anh vẫn rất nỗ lực không để cho tôi ngắt đi.

Bất quá đến cuối cùng, trước mắt tôi vẫn là tối sầm lại, mất đi tri giác. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tác giả: Phong Lộ

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Thân thể được nuông chiều từ bé lại một lần nữa phát huy hiệu quả.

Khi tỉnh lại, ngoại trừ thân thể chỉ cần động nhẹ một chút sẽ liên tác thống, còn phải đối diện với khuôn mặt đen phi thường không vui của An đại công tử.

“Dường đến khổ cực như vậy, cư nhiên vẫn còn ngúng nguẩy thiếu máu.”

Từng từ từng chữ đều bao hàm uẩn ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tôi thiếu chút nữa tưởng lầm rằng mình hẳn là đang cảm động, từ trên giường bò dậy, quỳ gối hô ba lần tạ ân điển của hoàng thượng, nô tài đã khiến hoàng thượng thất vọng rồi.

Y tá và bác sĩ đều là những khuôn mặt cũ.

Bất quá cũng có biến đổi.

An Nhiên ngoài dự đoán không hề biến mất, tôi nghĩ rằng sau khi tạm thời sử dụng hết giá trị, anh hẳn là không thèm lưu lại nơi đây.

Không nghĩ tới anh dường như chưa từng rời khỏi căn biệt thự này, cho dù thỉnh thoảng đi tới thư phòng một chút, cũng rất nhanh liền trở về, phần lớn thời gian anh đều thích ôm laptop ngồi trên ghế sofa làm việc, quay đầu lại là có thể giám sát nhất cử nhất động của tôi đang nằm trên giường.

Một thời gian dài săn sóc khiến tôi thụ sủng nhược kinh như vậy, cuối cùng tôi mới bừng tỉnh đại ngộ – đây là phòng ngủ của anh.

Chính xác mà nói, phải là tôi cút đi, chứ không phải là anh biến mất.

Bất luận ở nơi nào, chỉ cần An Nhiên tồn tại, sẽ xuất hiện một cảm giác áp bách kì quái.

Anh vẫn thường xuyên lãng phí thời gian quý báu, tranh công việc của y tá tiểu thư.

Khi anh bưng thức ăn đến trước mặt tôi lần đầu tiên, tôi thật sự có chút cả kinh.

Thấy anh cầm chiếc thìa đưa tới bên miệng tôi, tôi càng sợ đến mức trái tim vô lực.

Tôi trợn mắt nhìn anh.

An Nhiên thần sắc bình tĩnh, “Cậu có thể không ăn.”

Uy hiếp phía sau, anh căn bản không cần nói ra miệng.

Người này, vĩnh viễn luôn biết làm thế nào để phát huy uy lực lớn nhất của ngôn ngữ.

Lời không cần phải nói ra, anh sẽ không nói.

Tôi đương nhiên còn nhớ rõ chuyện rót thức ăn đáng sợ lúc trước, hình như lần ấy chính anh là người tự nâng thìa đến嘴边 cho tôi, sau khi tôi ngoan ngoãn ăn được một thìa, bỗng nhiên bắt đầu thi hành việc rót thức ăn.

Tôi nhìn chiếc thìa được đưa tới bên miệng, thấp giọng nói, “An Nhiên, tôi có thể tự ăn.”

An Nhiên dùng con ngươi đen bóng quỷ dị để nhìn tôi đánh giá.

Hồi lâu sau, chợt khẽ cười ra tiếng, “Quân Duyệt, một khi bị rấn cấn, mười năm sợ bụi rậm, phải không?”

Anh ngồi xuống, ngay bên giường tôi.

Không còn nhìn xuống từ trên cao, lại vẫn không giảm được khí thế nhiếp nhân của anh.

An Nhiên nói, “Được, cậu tự ăn.”

Anh cầm chén đưa cho tôi.

Tôi đương nhiên ngoan ngoãn tiếp nhận, thành thành thật thật mà vui đầu ăn mải miết.

Dưới ánh mắt sắc bén của anh, ăn cái gì cũng sẽ đi xuống. Tôi ăn ra một thân mồ hôi lạnh, chỉ sợ có chỗ nào lại khiến anh bất mãn, sau khi miễn cưỡng ăn xong, còn hận không thể vươn đầu lưỡi ra liếm cho thật sạch bát, chỉ cầu anh đừng trong trướng chim kêu ra mẩu xương* nữa.

(*có lẽ giống như vạch lá tìm sâu)

“Được rồi.” Anh bỗng nhiên lấy chén đi, ném lên trên bàn, thở dài với tôi. “Sợ cậu rồi.”

Sợ tôi?

Anh sợ tôi?

Những loại lời này, nghe thế nào có thể không buồn cười?

An Nhiên hỏi, “Quân Duyệt, cậu nói thành thật với tôi, có phải thật sự đã no rồi không?”

Thái độ rất nghiêm túc, hơn nữa còn có phần ôn hòa.

Tôi cân nhắc một chút, quyết định tiếp tục thành thật.

Nghiêm túc gật đầu với anh.

An Nhiên hỏi, “Thực sự ăn không vô nữa?”

Tôi sờ sờ dạ dày quả thực đã bị uy đến không thể nào thoải mái, tiếp tục gật gật đầu.

An Nhiên lại khẽ thở dài một tiếng.

Anh đánh giá tôi, tựa hồ có chút do dự.

Loại ánh mắt này, thực sự không thể nào ổn.

Tôi bỗng nhiên sinh ra dự đoán về đại họa sắp lâm đầu (ập đến), mặc dù không biết mình lại làm sai cái gì rồi, nhưng mơ hồ biết anh nhất định sẽ đặt ra biện pháp khiến tôi cực kì không thích.

Tôi căng thẳng nuốt nước miếng, dự định tự cứu lấy thân, “An Nhiên...”

An Nhiên ngăn tôi lại, “Quân Duyệt, không sao.”

Ngữ khí đậm nhiên, khiến tôi càng thêm sợ hãi.

Tôi lắc đầu, “An Nhiên, đừng.”

An Nhiên nói, “Ngay cả tôi muốn làm gì cậu cũng không biết, đã lắc đầu nói đừng.”

Bất luận là anh muốn làm gì, tôi nhất định cũng sẽ không thích.

Tôi rút về phía đầu giường, An Nhiên đã mở miệng gọi một tiếng, “A Kỳ.”

Cửa phòng mở ra, A Kỳ dẫn bác sĩ tiến vào, đằng sau còn có hai ba thủ hạ đi theo.

Tôi hỏi, “An Nhiên, tôi lại làm sai cái gì? Anh chí ít cũng để tôi minh bạch một lần.”

An Nhiên đem tôi từ trên giường kéo dậy, giọng nói cực ôn nhu, “Quân Duyệt, bất quá là tiêm chất dinh dưỡng, tôi tìm đến đây người có nhiều kinh nghiệm nhất, đảm bảo một chút cũng không đau.”

Anh sao có thể như vậy?

Vừa ôn nhu nói chuyện với tôi, hôn tôi, vừa kéo cánh tay tôi ra, đưa cho những người đó.

Tôi cầu xin anh, “An Nhiên, anh đừng tiêm chất dinh dưỡng cho tôi. Anh cũng biết, hồi nhỏ tôi bị ép tiêm đến phát sợ rồi, tôi sợ thứ này. Anh biết rất rõ ràng.”

An Nhiên ôm tôi, nói, “Tôi biết.”

Thanh âm nhu hòa, lực kìm hãm lại rất lớn, tay tôi không thể rút về được.

Ổng tay áo bị xắn lên trên cánh tay, bên trong khuỷu tay lạnh lạnh.

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu thả lỏng một chút, bác sĩ rất giàu kinh nghiệm, sẽ không đau đâu.”

Tôi không đếm xỉa tới hắn, quay về phía An Nhiên, tiếp tục thấp giọng van cầu, “An Nhiên, anh đừng đối với tôi như vậy...”

An Nhiên ôm tôi càng chặt hơn, “Quân Duyệt, tôi không phải đang ngược đãi cậu. Cậu nói đạo lý một chút đi.”

Rõ ràng chính là ngược đãi.

Chính là ngược đãi!

An Nhiên nói, “Cậu thiếu máu, ăn được ít, hấp thu lại không tốt, nhẹ như tờ giấy.”

Tôi nói, “Việc này sao có thể trách tôi?”

An Nhiên nói, “Tôi không trách cậu.”

Tôi nói, “Vậy đừng ép tôi phải tiêm chất dinh dưỡng.”

An Nhiên thở dài, “Quân Duyệt, cậu chừng nào mới có thể hơi nói một chút đạo lý? Thân thể cậu không tốt, chính mình chẳng lẽ không biết sao?”

“Thân thể tôi không tốt, là chuyện của tôi, có liên quan gì đến anh?”

“Quân Duyệt,” Giọng An Nhiên bỗng trầm xuống, thập phần đáng sợ, ánh mắt hoàn toàn âm hiểm đến mức khiến người ta phải rơi vào tình cảnh sợ hãi, không còn ôn nhu như lúc đầu. Anh cười lạnh hỏi, “Cậu nhất định muốn tôi phải tái hưng hăng dạy dỗ cậu một chút?”

Tôi sợ hãi ra mặt.

Còn chưa kịp trả lời, An Nhiên đã hạ lệnh cho bác sĩ đang bối rối do dự bên cạnh, “Làm nhanh một chút.”

Không có đường sống để cự tuyệt.

Tôi cảm giác được sự lạnh lẽo của chất cồn đang xát trên da thịt, cảm giác được đau đớn của kim tiêm đang châm vào cánh tay.

Thậm chí khi thuốc tiêm bơm vào cơ thể, loại dòng chảy lưu động mang tính cường bách này, cảm giác ghê tởm khi nó dung nhập vào máu, cũng rất rõ ràng.

An Nhiên đối với ý đồ không ngừng đem tay rút về của tôi trong suốt quá trình tiêm phi thường tức giận, nói với tôi, “Nếu mũi kim gãy ở bên trong, tôi sẽ khiến cậu một tuần kế tiếp đều sống không dễ chịu.”

Sau khi quá trình tiêm kết thúc, mọi người đều lặng lẽ rời đi.

Tôi bắt đầu nằm trong lòng An Nhiên khóc lớn.

Không phải là tôi nguyện ý khóc trong lòng anh.

Mà vì anh ôm tôi, không chịu buông tay.

Còn muốn nói mát.

“Đường đường nam tử hán, tiêm một mũi cũng khóc.”

“Cậu cái dạng này, cũng xứng làm người Hà gia?”

“Cũng xứng với cái tên Hà Quân Duyệt?”

“Quân Duyệt, cậu thực sự là được cưng chiều đến hư rồi. Cưng chiều cho tới hôm nay, không bằng cả một tiểu nữ sinh.”

Tôi phẫn hận nhìn anh, nói, “Tôi không tốt như vậy, mắt mặt xấu hổ, sớm chết sớm siêu sinh. Sao không để cho tôi tự sinh tự diệt? Dù sao cũng là tôi ti tiện.”

Ánh mắt An Nhiên đột ngột trở nên bạo lực, dùng sức nắm cằm tôi, bức tôi ngẩng đầu lên.

Anh gắt gao nhìn tôi chăm chăm.

Tôi bất giác đoán rằng anh sẽ động thủ, lực tay anh rất lớn, một cái tát là có thể tiêu diệt mấy cái răng của tôi, hung ác thêm chút nữa, trực tiếp lấy luôn mạng tôi đi rồi.

Cũng xem như là đầu xuôi đuôi lọt.

Dường như An Nhiên nhìn tôi tới cả một thế kỷ, hô hấp kéo dài, ***g ngực phập phồng thật sâu.

Kết quả, anh không động thủ, ngược lại còn cười đến chấn động cả ***g ngực.

Cười không ngừng.

Không còn nắm cằm tôi đến phát đau, buông đầu ngón tay ra, như thợ săn nhẹ nhàng buông tha tiểu thú trong bẫy rập.

Sửa lại cánh tay tiếp tục ôm tôi.

“Quân Duyệt, cậu không ti tiện.” An Nhiên cười nói với tôi, “Tôi ti tiện.”

Anh lập lại một lần, nói, “Là tôi quá ti tiện.”

An Nhiên rất ít khi nghiêng rằng nghiêng lợi.

Hôm nay, anh nghiêng rằng nghiêng lợi với tôi, từng từ từng chữ, tựa như chứa cả huyết lệ.

Anh nghiêng rằng, “Tôi nếu như còn thừa lại một phần chính trực, cậu sớm đã bị tôi xé thành từng mảnh nhỏ, thì cốt vô tồn.”

Anh thấp giọng nói, “Đáng tiếc, An Nhiên này, lại ti tiện đến mức ngay cả một phần chính trực cũng không còn nữa.”

Anh lại nói, “Bất quá, cậu không cần phải đắc ý. Tôi tuy rằng không chính trực, thủ đoạn dạy dỗ người khác, vẫn là có.”

Cảm thấy tôi ở trong lòng cứng đờ, lại nửa dễ dàng nửa uly hiếp mà hôn tôi.

Cuối cùng cảnh cáo một câu, “Ngân vạn lần đừng chọc giận tôi. Bằng không, hậu quả tự gánh lấy.”

Thời gian dưỡng bệnh đau khổ muốn chết.

Mỗi lần tiêm chất dinh dưỡng An Nhiên đều muốn đích thân ra trận, nắm chặt tôi, bức cánh tay tôi đưa cho người cầm kim tiêm đáng sợ kia.

Tôi ba lần bốn lượt cầu xin anh, “An Nhiên, rất khó chịu, thực sự rất khó chịu.”

Anh ba lần bốn lượt rất nghiêm túc trả lời tôi, “Tôi biết.”

Tôi nghĩ rất nhiều biện pháp, hi vọng có thể trốn thoát được kiếp nạn mỗi ngày, An Nhiên nhất quyết thủy lai thổ yểm, binh lai tương đáng*.

(*thành ngữ so sánh với việc cho dù đối phương sử dụng thủ đoạn gì, vẫn luôn có cách đối phó tương ứng)

Người này trời sinh đến để khắc với tôi.

Anh làm thất bại mọi đối sách của tôi.

Về sau, tôi chỉ đành thuận theo từ đầu đến cuối.

Phòng chừng anh chê tôi ăn được quá ít, cho nên mỗi ngày đều nỗ lực bắt tôi ăn thật no. Tôi gắng hết sức ăn được đủ nhiều, sau đó lại tìm cơ hội len lén nộm những thứ đang căng phình đến khó chịu trong dạ dày ra.

Lần đầu tiên đã bị anh bắt tại trận.

An Nhiên nổi trận lôi đình, cười lạnh đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi, hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu là quyết định tự mình chuốc lấy khổ đắng có đúng không?”

Nhìn sắc mặt anh, tôi chỉ biết đại sự không ổn, vội vàng giải thích, “Không phải.”

Đáng tiếc đã không kịp rồi.

Anh lại gọi A Kỳ vào, phân phó, “Tiêm dinh dưỡng hôm nay, liều lượng tăng đến tối đa cho tôi.”

Tôi trợn mắt, đáng thương nhìn anh.

A Kỳ hỏi, “Tối đa?”

“Đương nhiên.” An Nhiên lại quay sang nhìn tôi chăm chăm, giống như rắn đang nhìn ếch, tôi chỉ cần hơi nhúc nhích, anh nhất định trực tiếp nhảy bổ lên kéo tôi ra. Giọng nói không chút tình cảm phập phồng, “Không cần phải để ý tới cái gì thời hạn thích ứng nữa. Hôm nay liền tăng đến liều lượng tối đa.”

A Kỳ đương nhiên làm theo.

An Nhiên đơn giản phân phó một câu, lại khiến tôi phải ăn tấn khổ cực.

Lần tiêm kế tiếp đã đau đớn lại còn dài dặc, tôi cắn răng, nằm trong lòng An Nhiên, bị bọn họ túm cánh tay, lộ ra mạch máu nhạt màu dưới làn da, chậm chậm tiêm vào.

A Kỳ đích thân động thủ, cùng một người khác nữa mà tôi không nhận ra, đang ấn lên cánh tay tôi. Cho dù tôi căn bản không động đây, bọn họ cũng rất dụng lực, có lẽ sợ tôi bất cứ lúc nào cũng có thể tâm huyết dâng trào mà gãy ra.

Bác sĩ tiêm đường như mưu đồ muốn tra tấn tôi, nhìn đến như cả thế kỷ.

Tôi khê hô hấp, im lặng nhẫn nại.

An Nhiên vẫn ôm tôi suốt, đột nhiên gọi, “Quân Duyệt?”

Ngữ điệu có chút kỳ quái.

Đưa bàn tay tới, nắm lấy cằm tôi, nhẹ nhàng nâng lên.

Tôi động động lông mi, bên trên đầu đã ướt sũng, ấn lên cả gương mặt mơ mơ hồ hồ của An Nhiên.

An Nhiên trầm mặc một hồi, thấp giọng hỏi, “Sao không có động tĩnh gì?”

Anh có lẽ tưởng rằng tôi đã ngất đi rồi, nhìn thấy mi mắt tôi mở ra, lại một lần nữa ôm tôi thật chặt, nói, “Không sao, rất nhanh liền qua thôi.”

Tôi sinh ra một chút hi vọng, khe khẽ cầu xin anh, “Đừng nhiều như vậy.”

Như mấy ngày trước, ít ít là được rồi.

An Nhiên lại không để ý tới, ném cho tôi một lời cự tuyệt đơn giản, “Không được.”

Anh còn cảnh cáo, “Cậu còn dám giở trò ăn trước nôn sau kia, tôi lập tức rút thức ăn cho cậu một lần nữa.”

Thật đáng sợ.

Rất vất vả mới tiêm xong, tôi co mình lại trong chăn, không rên tiếng nào.

An Nhiên chọc tôi nói chuyện, không nghe thấy hồi đáp, rất mất hứng, đưa tay vào trong chăn thô bạo kéo tôi ra, nói, “Cậu thực sự là được chiều đến hư rồi.”

Động tác hung bạo.

Ngữ khí và biểu tình, lại vẫn bất động thanh sắc như vậy, khiến người ta phải sợ hãi.

Tôi thật ảm ức.

Tôi nói, “Các người cũng chiều tôi ra như vậy, hiện tại lại đi trách tôi.”

Không công bằng.

Năm đó là ai mỗi ngày đều nâng niu tôi, tùy tôi làm xằng làm bậy?

Mọi người đều có phần.

Hôm nay lại đem tất cả mọi tội danh đều đổ lên đầu tôi.

Tôi nói, “Tôi cũng không muốn thân thể của mình không khỏe, vậy có biện pháp nào? Tôi từ nhỏ liền đã nhiều bệnh nhiều đau, sợ tiêm, nhất là tiêm dinh dưỡng, An Nhiên, anh chưa từng thử qua, anh căn bản không biết có bao nhiêu đau?”

An Nhiên âm ngoan ngó tôi.

Cái thần thái kia, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vươn tay ra ghì chết tôi.

Mãi lâu sau, anh mới đem ánh mắt đáng sợ kia chuyển qua chỗ khác, suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên lại kéo tôi một lần nữa, ôm vào trong lòng.

Tôi hoảng sợ, “An Nhiên, anh muốn làm gì?”

Anh không lên tiếng.

Bế ngang tôi dậy, đứng lên bàn cân điện tử đặt ở cửa phòng.

Kết quả nhất định khiến anh rất bất mãn, chỉ liếc nhìn dịch thể trong suốt hiển thị trên mặt cân một cái, anh lại dùng ánh mắt khiến tim người ta phải đập dồn dập để quét lên tôi.

Vì thế, trong một tháng, mỗi ngày đều không có gì mới.

Mỗi ngày đều bị An Nhiên và tiêm dinh dưỡng tra tấn, để không tái bị rút thức ăn tàn nhẫn, vẫn không thể không dựa theo thực đơn do An Nhiên chỉ định, mỗi ngày đều ăn đầy đủ.

Sau ba mươi ngày, bác sĩ và y tá kiểm tra sức khỏe cho tôi đều hồng quang đầy mặt, như nhà khoa học tự hào vì đã phát hiện ra được nguồn năng lượng mới, cả tập thể đều hướng An Nhiên thỉnh công báo cáo, “An tiên sinh, thân thể của Quân Duyệt thiếu gia đã chuyển biến tốt đẹp không ít rồi.”

An Nhiên hỏi, “Có thể đi ra ngoài chứ?”

“Chỉ cần không vận động kịch liệt, hẳn là có thể.”

Tôi ở một bên im lặng lắng nghe, phát hiện An Nhiên sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, sâu trong đôi mắt hơi hơi rung động một tia sáng gợn kỳ quái.

Không ổn...

Dự cảm quả nhiên lại không sai, sáng sớm ngày hôm sau, An Nhiên đem tôi từ trên giường lay tỉnh, ném cho tôi một bộ đồ thể thao màu trắng, thuận tiện vứt cho tôi hai chữ, “Mặc vào.”

Tôi mơ màng dụi dụi mắt, anh chờ đến mắt kiên nhẫn, thô bạo lột áo ngủ của tôi, ép tôi đi thay.

Tôi bị bệnh thần kinh của anh chinh đến không biết phải làm thế nào, đành phải hỏi, “Tôi lại làm sai cái gì?”

An Nhiên căn bản không thèm nghe câu hỏi của tôi, thay y phục xong, sau khi uy hiếp tôi ăn sạch bữa sáng, lại đem tôi như một món hàng hóa mà nhét vào trong xe ô tô, phân phó lái xe khởi động máy.

Tôi ở trong xe tiếp tục ngủ bù, mặc cho anh trắng trợn hôn môi vuốt ve tôi, chỉ như một món đồ chơi vô tri giác của mình.

Nhưng ngủ bù cũng không được đủ, sau khi xe dừng lại, anh túm tôi kéo ra khỏi xe.

Không khí của buổi sáng sớm mang theo cảm giác mát lạnh, phả lên mặt.

Tôi định hình một chút, là một công viên thiên nhiên thanh tịnh nào đó, hồ nước nhỏ nối tiếp nhau, cách đó không xa còn có một hòn núi nhỏ, dưới chân núi lập một miếu thờ, thấp thoáng có thêm đá kéo dài lên trên.

An Nhiên chỉ vào miếu thờ, “Đi, leo núi. Chậm chậm, từng bước một leo lên bậc thang, đi lên đến đỉnh.”

Chuyên chế như độc tài bá chủ.

Tôi nhìn anh.

An Nhiên cười lạnh, “Quân Duyệt, có muốn biết nếu cậu không nghe lời thì tôi sẽ đối phó với cậu như thế nào không?”

Đương nhiên không muốn.

Trái tim tôi lại co rút, tột cùng tức giận.

An Nhiên bình tĩnh nhìn tôi, phun ra một chữ, “Đi.”

Giống như chỉ huy chó săn.

Tôi đành phải đóng vai chó săn, ngoan ngoãn đi về hướng ngón tay anh chỉ.

Anh cứ nhiên còn muốn đi theo, một tắc cũng không rời, nhìn tôi tần tần khổ khổ leo núi, sau đó lại thả hồng hộc xuống núi.

Chó săn vâng lời có thể có phần thưởng.

An Nhiên cuối cùng cũng nở nụ cười, hỏi, “Đưa cậu đi ăn, muốn ăn cái gì?”

Tôi mới động động môi, anh đột nhiên xoay thành ngữ điệu lạnh như băng, nhìn tôi cảnh cáo, “Không phải là hải đảm thử thân chứ? Quân Duyệt, cậu dám nói? Cậu thử xem.”

Tôi thực không thể nói được gì.

Vậy anh cần gì phải hỏi tôi muốn ăn gì?

Kết quả ngay cả phần thưởng cũng bị mất, An Nhiên trực tiếp đưa tôi đến một nhà hàng Trung Quốc, sau khi ngồi xuống, cũng không hỏi ý kiến tôi, gọi người quản lý đến, chìa vào tôi, hỏi, “Người khí huyết không đủ như cậu ấy, nên ăn loại món hầm nào?”

Rất mất mặt.

Tôi hận không thể ôm mặt gục xuống bàn, không gặp người khác nữa.

An Nhiên hiển nhiên vẫn cảm thấy chưa đủ.

Chọn một đồng món hầm mạt danh kì diệu, ngoài đe dọa tôi phải ăn hết sạch, còn nói thêm một câu càng có sức đả kích, “Ngày mai bắt đầu, trong thời hạn ba mươi ngày, ngày nào cậu cũng phải leo núi, mỗi ngày đều phải tới đây ăn cơm.”

Tôi không dám tin mà tròn mắt nhìn anh.

An Nhiên giương khóe môi lên, cười sâm lãnh, “Cậu dám nói một chữ ‘không’? Quân Duyệt, cậu thử xem.”

Tôi thở dài, thử đàm phán, “An Nhiên, tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không làm đến giữa chừng liền ngắt xủ, được không? Anh buông tha tôi đi.”

“Không được.” Lại là lời cự tuyệt trảm đinh chặt sắt.

Tôi thực sự không hiểu, “Vì sao?”

An Nhiên quỳ dị nhìn tôi chăm chú.

Hồi lâu sau, khóe môi cong lên đáng sợ, chậm chậm nói, “Quân Duyệt, cậu đánh giá thể năng của tôi quá thấp.”

Anh nói, “Năng lực cực hạn (lớn nhất) của An Nhiên, cậu còn chưa từng được diện kiến đâu.”

Tôi ghen hòng nhìn trần trời.

Không cần diện kiến.

Một câu đe dọa ái muội bất minh này, đã đủ để tôi chịu khổ rồi.

Kể diên này!

An Nhiên rất biết cách sắp xếp thời gian, gần đây, anh rất thích dùng cụm từ “ba mươi ngày”.

Ba mươi ngày đầu tiên, mỗi ngày đều ép tôi tiêu dinh dưỡng.

Ba mươi ngày thứ hai, mỗi ngày đều huấn luyện tôi leo núi như chó săn, kể tiếp lại xem tôi như con heo bị thiếu dinh dưỡng, bắt ăn đủ các loại món hầm Trung Quốc đáng ghét nhất, một cái nhân sâm Hoa Kỳ hầm thịt heo, một cái rau khô hầm phổi heo, bằng không cũng là bách hợp hạt sen hầm thịt bò, đủ các thể loại.

Chỉ trừ Dương Quy (1).

An Nhiên khi nhìn thực đơn đã nói, “Dương Quy là để cho phụ nữ ăn.”

Tôi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, An Nhiên lại chỉ vào một món khác nói, “Liên chọn Thiên Ma (2) hầm óc heo đi.”

Cực thống hận hiệu suất quá cao của nhà hàng Trung Quốc này, chỉ một lát sau, liền bưng các loại món hầm đã được chuẩn bị tốt từ sớm kèm chén lên, bày trước mặt tôi.

Tôi nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhìn tôi, lạnh lùng, mang theo nét cười, giống như chỉ chờ tôi phản kháng, sẽ liền thi triển các loại thủ đoạn dạy dỗ đã được anh chuẩn bị tốt từ sớm kia.

An Nhiên hỏi, “Cậu uống hay không?”

Tôi cắn răng, “Uống.”

Từng miếng từng miếng, sau khi nuốt chửng nuốt chạo, không đến ba giây đã liền phá hủy công sức, oa một tiếng phun ra, toàn bộ bao sương đều tràn ngập mùi Thiên Ma cổ quái.

Cơ hồ ngay cả dạ dày cũng phun ra ngoài, còn phải giải thích.

Tôi dùng khăn ăn bịt miệng, nói liên thanh, “Xin lỗi... Tôi không cố ý...”

An Nhiên mị mị mắt quan sát tôi.

Ở chung đã lâu, khi An lão đại bất động thanh sắc, chỉ cần nhìn một chút bề ngoài tôi đã hơi hiểu.

Lời xin lỗi của tôi, nửa trước anh nghe cũng như không nghe, nửa sau, chỉ sợ anh không thực tin tưởng.

Tôi nói, “An Nhiên, tôi thực sự không phải là cố ý.”

An Nhiên từ chối cho ý kiến, đưa cho tôi một cốc nước lọc, nói, “Súc miệng.”

Tôi súc miệng, đang phỏng đoán xem anh có phải đã bỏ qua cho lỗi lầm nhỏ nhoi này của tôi rồi hay không.

An Nhiên nhàn nhạt mở miệng, “Quân Duyệt, đêm nay.”

Tôi thẫn thẫn động, giả ngu, “A?”

An Nhiên mỉa mai nhìn tôi, tràn ra tiểu dung lạnh lùng, chậm chậm nói, “Đêm nay.”

Tôi bất đắc dĩ, “An Nhiên, tôi thực sự không quen mùi vị của Thiên Ma. Không phải là cố ý.”

Anh từ từ tiến sát lại gần, như một con sư tử đã đói bụng, nhưng vẫn ung dung.

“Đêm nay, tôi muốn thưởng cậu, hiểu chưa?” Anh thông thả, nói rõ ràng.

Nói đến mình bạch như vậy, giả ngu thêm nữa chính là đâm đầu vào chỗ chết.

Nhớ tới cái gọi là “thể năng cực hạn” mà anh nói lần trước, tôi khẽ rùng mình.

Tôi thở dài, “Hiểu rồi.”

Trong lòng thầm đếm, từ ngày đầu tiên bị tóm đi leo núi, đến hôm nay vừa vặn ba mươi ngày.

Ngày mai, chỉ sợ lại có một vòng khảo nghiệm mới nữa rồi.

Dự cảm lần này không nhảy.

Cũng không phải là không có vòng khảo nghiệm mới, mà là thời gian phỏng đoán bị sai.

Không phải ngày mai.

Cũng trong ngày đó, sau khi ăn xong bữa trưa, hẳn phải nói là nôn mửa xong, đổi sang một bao sương khác lại bị An Nhiên bức ăn một chén cơm, một vòng khảo nghiệm mới lại bắt đầu.

Trong xe có chuẩn bị tốt y phục.

An Nhiên muốn tôi cởi bộ đồ hưu nhân ra, thay một bộ tây trang thuần bạch.

Tây trang cắt may rất khéo, cực kỳ vừa vặn.

An Nhiên dùng tay đo thắt lưng của tôi, trong mắt cuối cùng cũng có một chút gì đó không tính là băng lãnh, thấp giọng nói, “Chỉ có thể nói là so với gây trở ngại thì đã tốt hơn một chút.”

Túm tôi kéo vào xe.

Xe ngừng rồi, mới biết đích đến chính là trung tâm giải trí mà tôi đã từng tới một lần.

Lại một lần nữa tiền hô hậu ủng mà mạnh mẽ tiến vào cổng chính, lại một lần nữa đi theo bên cạnh An Nhiên, bị người vây quanh như chúng tính cũng nguyệt hộ tống vào bao sương xa hoa nhất.

Lại một lần mở hội nghị bang phái báo cáo công tác của trung tâm.

Tôi vẫn ngồi một bên, im lặng làm phong nền, xem An Nhiên dạy dỗ một đám hắc đạo anh tài.

Một người báo cáo, “Lão đại, người cai tù kia, tôi đã kiếm được về đây rồi.”

Cai tù?

Tôi chợt vĩnh lỗ tai.

An Nhiên lông mi không động đậy, mạn bất kinh tâm lắc lư thủy tinh trong tay, “Ừ, mang đến đây gặp một chút.”

Rượu đỏ trong ly cuộn thành từng vòng, ưu mỹ xoay ra tầng tầng sóng gợn.

Cửa phòng rất nhanh liền mở ra, một người đàn ông trung niên mập mập bị đẩy vào.

Cho dù ánh mắt thiển cận như tôi, cũng biết được hắn đã bị dọa đến sợ mất mật, vừa vào cửa, còn chưa ai nói chữ nào, hắn đã tự động quỳ phụng xuống, đầu gối run run lê đến trước mặt An Nhiên, môi cũng run không biết đang nói lí nhí cái gì.

Không cần đoán, cũng biết không ngoài mấy câu kiểu như “An lão đại, ngài thương xót tôi”, “Lão đại, ngài tha cho tôi.”

Đối với một người thất hồn lạc phách cầu xin tha thứ như vậy, nụ cười ôn hòa của An Nhiên càng khiến cho người ta sờn gai ốc.

An Nhiên nhấn rõ từng chữ, chậm chậm nói, “Cai tù Hứa, không cần phải sợ thành như vậy. Lâu lắm không gặp, nghe nói cả nhà ông đã di dân sang Canada, quá tưởng nhớ, cho nên mới mời ông quay về đây tụ họp bạn cũ.”

Anh cười, ôn nhu nói, “Con người tôi, có tình có nghĩa, trí nhớ cũng rất tốt.”

Đừng nói tới người đang quỳ dưới chân anh kia, ngay cả tôi nghe được, cũng cảm thấy đáng sợ.

Vị nhân sĩ họ Hứa xui xẻo kia, run một hồi lâu, rốt cục cũng có thể nói ra được hai câu mà người ta có thể nghe được rõ nội dung, “An lão đại, ngài đại nhân đại lượng, có trách xin đừng trách tôi. Ngày đó... ngày đó...”

Lấp bắp “ngày đó” suốt một hồi, tôi nghe đến mất kiên nhẫn, cơ hồ muốn mở miệng uy hiếp hắn nói nhanh lên một chút.

“...Ngày... ngày đó, tôi cũng là nạn bắt đắc dĩ, chỉ là kẻ phụ trợ. Là Hà lão đại phân phó xuống...”

Tim tôi bất chợt cứng lại.

“Nói... nói khi cậu vào tù, mỗi ngày đều phải đối các loại giáo huấn đa dạng cho cậu, tôi... tôi thực sự cũng là...”

“Dừng.” Ánh mắt An Nhiên trầm xuống, đột nhiên chặn hắn lại.

Ánh mắt anh chuyển lên người tôi, hừ tôi suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu đi ra ngoài.”

Tôi lắc đầu.

Không biết, tôi không biết vì sao mình lại lắc đầu.

An Nhiên nhẹ nhàng nói, “Đi ra ngoài.”

Tôi vẫn lắc đầu.

Kiên định lắc đầu.

Không khí vẫn đục trong bao sương này, cơ hồ khiến tôi muốn nghẹt thở.

Nhưng tôi tình nguyện ở lại.

Có lẽ sự cự tuyệt của tôi là quá không biết tự lượng sức, An Nhiên khinh thường cười một tiếng, hơi nâng giọng lên, “A Kỳ.”

A Kỳ ở ngoài cửa lập tức đi tới.

“Mời Quân Duyệt thiếu gia ra ngoài, đi chơi bài một chút.”

A Kỳ quét mắt trong bao sương, đại khái cân nhắc xong, lại phát tay gọi một gã thủ hạ lên, hai người cùng đi đến trước mặt tôi, “Mời.”

“Quân Duyệt thiếu gia, casino bên ngoài rất náo nhiệt, không bằng đi chơi một chút?”

“Rất đầy đủ. Xoay vòng, tú lơ khơ, mạt chược, bài cừu, đều có cả.”

Tôi bị bọn họ cứng rắn mời ra ngoài.

Bí ẩn mở ra ngay trước mắt tôi, vẫn chưa thấy rõ, đã đột ngột đóng lại lần nữa.

So với chưa từng mở ra thì càng đáng hận hơn.

Đến sòng bạc ở lầu hai rồi, nhìn qua chỉ chút đều là người, bên cạnh mỗi bàn đánh bạc đều đầy người đứng.

A Kỳ không biết từ nơi nào lấy ra được một cọc thẻ bạc (3) lớn, hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, có hứng thú với cái nào?”

Tôi đành phải tùy tiện chọn, “Xì Lát (4).”

Bàn Xì Lát có tiền đặt cược lớn nhất cũng đã đầy chật người, nhưng có A Kỳ ở đây, tôi tuyệt đối không phải rầu rĩ vì chen vào không được.

Rất nhanh liền có người nhường vị trí cho tôi.

Tôi ngồi lên.

Bài chia đến, cũng không thèm nhìn, ném ra hai thẻ bạc nắm trong tay, “Thêm.”

Lại một quân bài được mở lên.

Ném tiếp hai thẻ bạc, “Thêm.”

Lá bài thứ tư được mở ra, mọi người vây xung quanh xem đã ồ lên.

Tiếp tục ném ra hai thẻ bạc nữa, hiệu quả càng kích thích.

Năm lá bài được mở ra, đương nhiên bất ngờ đến không thể bắt ngờ hơn.

Đám người xung quanh không ngừng tăng lên, liều mạng duỗi cổ nhìn một kẻ ngốc đem trăm vạn thẻ bạc ném vào trong nước.

Hiếm khi có người cổ động, thịnh tình không thể từ chối, tôi lại biểu diễn thêm một lần.

Tiếng tán thán và tiếc rẻ không ngừng vọt tới từng trận, tôi căn bản mặt không đổi sắc.

Không chỉ tôi, ngay cả A Kỳ cũng là vẻ mặt thông dong.

Không kỳ quái, bại bởi nhà cái, chính là bại bởi lão bản của nơi này, chính là bại bởi An Nhiên, có gì đâu?

Liên tiếp vài cọc thẻ bạc trong tay đều đã ném ra, tôi quay đầu lại, hỏi trung khuyến* A Kỳ, “Hết thẻ bạc rồi, có thể trở về chưa?”

(*trung khuyến: chó trung thành -.-)

A Kỳ trả lời vô cùng quy củ, “Xin chờ, để tôi đi xin chỉ thị một chút.”

Kết quả của việc xin chỉ thị, lại là một xấp thẻ bạc mới được đưa tới.

“Chia bài.”

Tôi tâm bất tại yên xoay xoay thẻ bạc trong tay, tiếp tục ném, lại bị một bàn tay phủ trụ.

Ấm áp, mang theo vết chai mỏng, vừa nhìn liền biết là tay của nam nhân rất hữu lực, vô thanh vô tức phủ trên mu bàn tay tôi, năm ngón tay nhẹ nhàng đè lại thẻ bạc trong tay tôi.

“Vị tiên sinh này hảo hảo khí, khiến tôi cũng ngứa ngáy chân tay rồi, không bằng chơi riêng một ván?”

Giọng nam trầm thấp êm tai.

Vừa nghe liền biết là một người toàn thân tự tin đến cực điểm.

Tôi kỳ quái quay đầu lại, một đôi mắt nâu tinh quang bắn xạ vừa vặn lọt vào tầm nhìn, A Kỳ đã chen vào, nho nhả lễ độ, “Trữ lão bản, thật ngại quá, Quân Duyệt thiếu gia của chúng tôi từ trước đến nay không thích cùng người khác chơi riêng.”

Người nọ khe khẽ “À” một tiếng, mang theo nụ cười mỉm nhìn tôi, “Vậy sao?”

Nét cười như vậy, ẩn giấu bên dưới khuôn mặt bất động thanh sắc, là cái nhìn đánh giá gọn sóng phức tạp.

Tôi không thích.

Tôi lạnh lùng nói, “Thật có lỗi, anh hỏi sai người rồi.”

Tôi chỉ vào A Kỳ, “Đây là lão đại của tôi, chuyện của tôi, hẳn định đoạt.”

Bên cạnh có một người chen vào, giả vờ nịnh nọt tôn kính, thì thầm vào tai tôi báo cáo, kỳ thực là truyền mệnh lệnh của cấp trên, “Quân Duyệt thiếu gia, An tiên sinh mời cậu vào.”

An đại công tử có lệnh, tôi đương nhiên hoàn toàn nghe theo, đầu ngón tay khẽ đẩy một cái, một loạt bài trên mặt bàn trượt ra thành hình cầu thang khả ái, mới đứng dậy xoay người.

“Quân Duyệt thiếu gia.” Bên người truyền đến thanh âm.

Không cần quay đầu lại cũng biết là cái người họ Trữ nào đó kia.

Nhắm nuốt, đặt ở trên môi, chậm rãi phun ra bốn chữ, tràn đầy ý vị nghiền ngẫm.

Tôi xoay người lại, nhú mày, “Có gì chỉ giáo?”

Hắn trả lời rất khó hiểu, nói, “Rất hân hạnh được biết cậu.”

Một câu nói khách sáo bình thường, lại nói đến ý vị thâm nhường.

A Kỳ ở bên cạnh thấp giọng gọi tôi một tiếng, “Quân Duyệt thiếu gia.”

Nhớ tới An Nhiên tính tình cổ quái kia đang chờ, tôi nào có hưng trí tiếp tục để ý tới tên kỳ quái này, xoay người vội vã trở về bao sương.

Vừa vào cửa, liền gặp người một chốc.

Trong bao sương còn có một người đang quỳ, toàn thân run rẩy.

Nhưng không phải là cai tù Hứa ban này, mà là một người tôi có quen biết.

Tiểu bạch thổ? Tiểu Điệp?

An Nhiên nhìn thấy tôi, vỗ vỗ ghế sofa bên người, “Quân Duyệt, ngồi xuống đây.”

Tôi liếc nhìn tiểu bạch thổ đáng thương hề hề, đi tới ngồi.

Suy nghĩ hỗn loạn, tên cai tù vừa rồi không biết đã nói những gì, An Nhiên đã xử lý hẳn thế nào.

Cuộc va chạm giữa tôi và người đàn ông ở casino kia, không biết An Nhiên đã được thông tin chưa.

Dục vọng chiếm hữu của An lão đại này mạnh đến nỗi khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, sớm hay muộn anh cũng sẽ biết, chỉ là không biết liệu có viện cớ đó để chinh tôi một trận hay không.

Thực oan uổng.

Tiểu bạch thổ, không biết lại phạm phải việc gì đắc tội tới An Nhiên rồi?

Vấn đề trước mắt, cuối cùng cũng có người động thân đứng ra giải thích nghi hoặc giúp tôi.

“Lão đại, quy tắc của trung tâm giải trí, chính là mỗi tiểu thư tiến vào đều phải kí hợp đồng, mọi người đều là cam tâm tình nguyện. Tiểu Diệp kí ước định ba năm, tiền đặt cọc cũng đã cầm, còn chưa đến ba tháng đã nói muốn bỏ.”

An Nhiên hiển nhiên chỉ là lấy chuyện giải sầu.

Thân phận của anh, căn bản không cần phải quản đến những chuyện lông gà vỏ tỏi này, vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa hỏi, “Chuyện này, chiếu theo quy tắc thì làm thế nào?”

“Nếu thực sự muốn thoát ra, cũng không phải không thể, hai dao ở giữa kẹp hai cây diêm, vạch lên mặt liền có thể đi.”

Đây là phá hủy dung nhan.

Hai lưỡi dao vẽ lên, ngay cả phẫu thuật thẩm mỹ cũng không thể chỉnh được tốt.

Tiểu Diệp run càng lợi hại, căng thẳng sợ hãi nói, “Lão đại, tôi không phải là có mưu đồ hủy ước. Tiền đặt cọc này, tôi sẽ đi tìm họ hàng thân thích để vay tiền, bảo đảm có thể hoàn lại toàn bộ. Cha tôi đã qua đời, tìm mẹ tôi không tốt, đã biết tôi gạt bà đi làm gái, tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện. Lão đại, tôi đã đáp ứng mẹ tôi, nói rằng sẽ đi học lấy giấy phép y tá. Tôi... tôi không muốn mẹ tôi phải... phải tức chết...”

Nói đến đây, liền khóc không thành tiếng.

Đáng tiếc, tôi biết An Nhiên lòng dạ sắt đá, khóc đến đáng thương gấp vạn lần nữa, anh cũng sẽ không mềm lòng.

An Nhiên mở mắt ra, hứng thú đánh giá con mồi nhỏ dưới chân, “Giấy phép y tá? Nghe nói không dễ dàng thi đỗ. Cô cũng đọc sách không tồi?”

“Bình thường... An lão đại, tôi... tôi...”

Một người đứng đầu bang hội bên cạnh âm lãnh cảnh cáo, “An lão đại rất bận, cô đừng lãng phí thời gian của ngài, có chuyện thì nói mau.”

Tiểu bạch thổ ngay cả nước mắt cũng không dám lau, nửa lời ấp úng cũng không dám, “Mẹ tôi nói, người có tâm ắt sẽ thành, tôi nhất định có thể thi đỗ y tá. Mẹ tôi đã phát độc thệ, nếu như tôi không làm người đứng đầu, bà liền từ tầng cao nhất của bệnh viện nhảy xuống.”

Nghe thấy bốn chữ “làm người đứng đầu”, tôi không kìm được mà co rút khóe môi một chút.

Nhìn sang vị hắc đạo lão đại hiện thời, người mà ngày trước rất thích dùng bốn chữ này để giáo huấn tôi, mới phát hiện ra ánh mắt nghiền ngẫm của An Nhiên đã sớm chuyển lên người tôi.

Bị bắt tại trận, tôi vội vàng thu liễm nét trào phúng bên khóe môi.

Lại chậm một bước.

“Quân Duyệt,” An Nhiên chỉ đích danh tôi, “Cậu thấy thế nào?”

Loại thời điểm này, biện pháp nào có thể dùng được? Hẳn là trước tiên nên giả ngu, “A?”

An Nhiên tựa tiểu phi tiểu, chỉ vào tiểu bạch thổ đang chờ đợi phán quyết trên mặt đất, “Vừa khéo, các người cũng xem như là có giao tình. Giao cho cậu xử trí.”

Tôi vẫn một chữ cũng không nói.

Tiểu bạch thổ đã nửa mừng nửa lo, dùng ánh mắt tròn ươn ướt như nhìn thấy đường cứu sinh để nhìn tôi.

Ánh mắt chờ mong, như tôi nắm đó một nghìn một vạn lần van cầu nhìn An Nhiên.

Tôi thở dài.

An Nhiên hỏi, “Nghĩ xong chưa?”

Dù sao củ khoai lang nóng bỏng tay cũng đã rơi vào trong lòng.

Tôi vui vẻ nói, “Để cô ấy đi thi.”

Mọi người trong bao sương âm thầm trao đổi ánh mắt, tiểu bạch thổ càng không cần phải nói, đương nhiên ngưỡng vọng tôi, như nhìn lên thiên thần.

An Nhiên nói, “Cậu thật đúng là rất che chở cô ta.”

Nhìn xem, tôi liền biết, dục gia chi tội.

“Tôi không che chở cô ấy, vì An lão đại anh suy nghĩ quá mà thôi.” Tôi nói, “Nếu như cô ấy không thi đỗ, dù sao cũng không còn nơi để đi, lại phải kiếm tiền trả viện phí cho mẹ, chín phần vẫn là sẽ quay trở về. Khuôn mặt cô không tồi, lại đủ thanh thuần, nói không chừng sẽ giúp anh kiếm được không ít. Khuôn mặt hiện tại nếu hủy đi, rất đáng tiếc.”

Biểu tình của An Nhiên, nhìn không ra một căn nguyên gì, hỏi, “Nếu như cô ta thi đỗ thì sao?”

“Cũng không tồi.” Tôi nói, “Thả ra một người biết sai có thể cải thiện lớn lao cho hình tượng nơi này, nói không chừng còn có thể giúp cho hình tượng xã hội của trung tâm giải trí.”

Tôi thuần túy là nói bấy bạ.

Mọi người đều biết, An Nhiên cũng biết.

Nhưng anh cười lớn.

Cười đến ngửa đầu ra lưng ghế xô pha, sang sảng nở rộ tiểu dung, tựa như tâm tình thư sướng.

Nhìn thật kỹ lưỡng, buông tay xuống bên đùi, lại gập một ngón tay, thông thả khẽ gõ nhịp.

Hành vi cười to cực phóng đáng, cùng ngón tay thông thả gõ nhịp cực bình tĩnh, giao thoa vào nhau tạo thành cảm giác về một mối nguy hiểm được tính toán quỹ dị.

Tôi hít sâu, chờ đợi.

“Được, liền theo ý của Quân Duyệt mà làm.” An Nhiên cuối cùng cũng cười xong, rất có phong độ mà thêm một câu, “Tiền đặt cọc không cần hoàn trả nữa, tổng Phật thì tổng đến Tây*.”

(*ý nói đã làm việc tốt thì làm đến cùng)

Xua tiểu bạch thổ cảm động đến rơi nước mắt đi rồi, việc tiếp theo tất nhiên sẽ là nhìn tôi.

Anh đưa ánh mắt chuyển đến tôi, vẻ mặt ôn hòa, nhẹ răng cười, “Quân Duyệt, bắt đầu từ ngày mai, trung tâm giải trí này giao cho cậu thu xếp.”

Tôi còn đang ngạc nhiên.

Ánh mắt của An Nhiên đã quét một vòng khắp mọi người trong bao sương, nhẹ nhàng hỏi, “Đều rõ rồi chứ?”

“Rõ rồi, lão đại.”

Tan họp, tôi bị An Nhiên kéo lên xe, vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ.

Tôi nói, “An Nhiên, tôi không biết cách thu xếp việc làm ăn, chưa từng làm qua. Huống chi là một trung tâm giải trí lớn như vậy.”

An Nhiên cười, liếc mắt nhìn tôi đang ngồi bên cạnh, “Yên tâm, cậu nhất định làm được tốt hơn so với bất cứ kẻ nào.”

Sao lại có lòng tin với tôi như vậy?

Quả thực khó có thể tin.

Ở trong lòng anh, đánh giá về tôi cho tới bây giờ đều rất tồi tệ.

Tôi nghi hoặc, “Tại sao đột nhiên lại đối với tôi có niềm tin lớn như vậy?”

“Mị lực của cậu rất lớn a.” An Nhiên khinh miêu đậm tả, “Bất quá bảo cậu đi chơi bài một chút, lập tức khiến cho toàn bộ casino lầu hai đều phải náo động.”

An Nhiên nhàn nhạt cười, “Ngay cả Trữ Thư cũng bị cậu dẫn ra, có thể thấy được Quân Duyệt thiếu gia thực sự rất không đơn giản.”

Anh xoa nhẹ cổ tôi, hỏi, “Có phải không, Quân Duyệt?”

Khắp người tôi đều nổi da gà.

Thật là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Nghe ngữ khí ôn nhu đáng sợ này của anh, đêm nay tôi nhất định sẽ chết không toàn thây.

Đáng thương cho tôi ngay cả Trữ Thư là cái thứ gì cũng không biết.

Chết thực oan uổng.

*Chú thích:

(1) Đương Quy

Người xưa thú thê để sinh con dưỡng cái, Đương Quy điều huyết là thuốc tốt để trị liệu bệnh phụ nữ. Đương Quy cũng dùng để điều trị chứng ác huyết xông lên ở phụ nữ sau khi sinh, hiệu quả trị liệu này rất rõ rệt; nếu phát sinh khí huyết nghịch loạn, sau khi dùng là có thể bình ổn trở lại.

(2) Thiên Ma:

Là một loại thực vật thân thảo sống lâu năm, một vị thuốc bắc thường dùng và quý báu, lâm sàng dùng nhiều cho chứng đau đầu chóng mặt, tê bại tứ chi, bệnh động kinh, co giật, uốn ván ở trẻ nhỏ.

(3) thẻ bạc: chính là cái này đây Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Văn

Trải qua nhiều lần giáo huấn như vậy, tôi đã lười chẳng buồn hi vọng cái gì kỳ tích.

Không phải là nản lòng, chỉ là làm người nên biết thức thời.

Trong phạm vi bao phủ của An Nhiên, làm sao có thể xảy ra kỳ tích?

Nếu có, thì chính là bầy rập.

Tôi biết, nên bảo trì sự cảnh giác này.

Tôi làm rồi, mới phát hiện ra hậu quả cũng không có gì khác nhau.

Khi phải xui xẻo, đồng dạng xui xẻo; khi phải chết không toàn thây, đơn giản thống khoái một chút chết không toàn thây, trăm triệu lần đừng chết đi sống lại, vẫn bảo trì thanh tỉnh, không ngắt đi được.

Thật đấy.

Đêm dài yên ắng, mấy lần xuyên qua xuyên lại như vậy, mồ hôi nóng đã đầm đìa, tôi thế nhưng vẫn thanh tỉnh đến thần kỳ.

Nếu như người bị đặt ở dưới không phải là tôi, người khóc kêu cứu mạng không phải là tôi, tôi nhất định sẽ vụn phần tán thưởng công hiệu của tiêm dinh dưỡng, leo núi, thuốc bổ tổng hợp.

Thế năng cực hạn của An Nhiên rốt cuộc là như thế nào, tôi không biết.

Đương nhiên, càng không muốn biết.

Vừa nóng vừa lạnh, vừa động lòng người vừa tuyệt vọng như vậy, không phải là cái tư vị gì tốt. Toàn thân sức cùng lực kiệt, tôi kêu cứu mạng đã kêu đến đủ vô ích, liền bắt đầu khóc không chút cốt khí.

Mấy chiêu này đã dùng quá nhiều, ngay cả tôi cũng cảm thấy phiền chán. Đáng tiếc không có chiêu mới, không thể không dùng.

Khóc đến kịch liệt rồi, An Nhiên mới khẽ khàng thổi một hơi lên mặt tôi, ôn nhu hỏi, “Khóc cái gì?”

Tôi nói, “An Nhiên, thực khó chịu.”

Anh từ chối cho ý kiến, “Vậy sao?”

Tôi vẫn nói u mê như vậy, khẩu khí vừa đúng, không chua chát. Ánh mắt anh nhìn tôi đậm đặc như nhìn một con kiến, trực tiếp lộ ra từ dáng vẻ tôn quý thong dong.

Có đôi khi, tôi thực sự thấy khó hiểu về huyết thống của anh.

An gia sao lại có một người dị loại như vậy?

Cách một hồi, An Nhiên lại hỏi, “Ai khó chịu?”

Tôi ngây ngẩn nhìn anh.

Anh nói, “Cậu vừa mới nói ‘An Nhiên, thực khó chịu’. Ai khó chịu? Quân Duyệt? Cậu? Hay là tôi?”

Ngữ điệu rất tâm bình khí hòa, phảng phất như đang tâm sự.

Tôi đây thường xuyên bị chinh, lại hoảng như chim sợ cành cong, không dám nói lung tung một chữ.

Ánh mắt An Nhiên chăm chú dừng trên mặt tôi.

Anh bỗng nhiên hạ giọng, “Quân Duyệt, cậu sợ tôi?”

Vấn đề hay.

Ít nhất vấn đề này tôi cũng biết được đáp án.

Tôi vội vàng gật đầu, dùng biểu tình thần phục, một trăm hai mươi phần trăm phối hợp, chỉ e sợ anh cảm thấy tôi chưa đủ thành khẩn.

An Nhiên chỉ cười.

Anh lại cười ôn nhu như vậy, kẻ sát về phía tôi, thì thầm, “Quân Duyệt, chúng ta làm lại.”

Tôi hít ngược một luồng khí lạnh.

Anh muốn lấy mạng nhỏ của tôi, tôi biết.

Thấy sắc mặt của tôi, An Nhiên thể nhưng lại săn sóc tỉ mỉ, trước khi hành sự còn hỏi một câu, “Có lời muốn nói?”

Dù sao cũng phải đi đời, tôi nghĩ, vẫn là không nên chết một cách không minh bạch.

Tôi đánh bạo, hỏi anh, “Trữ Thư rốt cuộc là ai?”

Đừng nói Hà Quân Duyệt một chút binh pháp cũng không hiểu, này cũng xem như là chiêu mới đi, gọi là tiến vào chỗ chết.

Chọc giận ác ma, có thể sống sót hay không, hi vọng không lớn.

Chỉ chờ anh một khi nổi giận rồi, hạ thủ hơi mất kiểm soát, không cần thận có khi còn cấp cho tôi một cái thông khoái, thực sự xong hết mọi chuyện.

Vốn là dự tính như vậy, kết quả chứng minh, luận về binh pháp, mười cái Quân Duyệt cũng không phải là đối thủ của An Nhiên.

An Nhiên không những không nổi giận, anh còn cười.

Bật cười thật lớn, nhìn tôi, như đang xem một câu truyện tiếu lâm.

Anh hỏi, “Quân Duyệt, cậu tưởng rằng tôi vì cậu mà ghen?”

Nếu như lá gan của tôi đủ lớn, nhất định sẽ hỏi vặn lại “Anh nói thử xem?”. Có điều lá gan không đủ lớn, tôi chỉ có thể lắc đầu, giả dối đến mười phần, trả lời thật sự rất trái với lương tâm, “Không.”

Nói nhiều, sai lại càng nhiều.

Lời vừa ra khỏi miệng, An Nhiên liền thu liễm nét cười, thản nhiên, thở dài, lắc đầu, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Quân Duyệt, cậu lại nói dối.”

Chữ “lại” này, tuyệt đối độc lạt.

Cảnh tỉnh tôi đã phạm sai lầm hơn trăm vạn lần, hiện tại gây tội thì phải chịu tội, cho dù bị người ta róc xương xẻ thịt, cũng là tự tác nghiệt, không thể sống.

Xuất sắc.

Tôi tuy rằng chưa hôn mê, nhưng thể lực đã tiêu hao quá nhiều, đối diện với đối thủ cường đại như vậy, vẫn phải bị anh lấn qua lộn lại đùa bốn, một thêm hai hai thêm ba, sớm đã sắp ngất mà chưa ngất, đỡ đỡ dẫn dẫn.

Vì thế, chẳng những lại nói dối, hơn nữa, lại bắt đầu phạm sai lầm.

Tôi nói, “An Nhiên, thực xin lỗi.”

Những lời này, đương nhiên sai. An Nhiên là loại nhân vật nào chứ, được một tắc lại muốn tiến một thước, sẽ không bao giờ buông tha cho tôi, tôi chủ động lùi một bước, anh lập tức mạnh tiến thêm ba bước.

Quả nhiên, An Nhiên lập tức hỏi, “Vì cái gì nói xin lỗi?” Ngữ khí kia, còn thực vô tội.

Mỗi lần cùng anh chơi trò đối thoại này, tôi lại đau đớn không chịu nổi.

Hết lần này đến lần khác đều trốn không thoát.

Tôi suy nghĩ cân nhắc.

Bị chất vấn từng câu liên tiếp, không bằng đổi đầu dài thành đầu ngắn, một lần đến cùng.

Cho nên tôi quyết định chọn một cái thống khoái thanh thản, “Bởi vì tôi si tâm vọng tưởng, cho rằng anh vẫn còn yêu tôi như trước kia, cho rằng anh sẽ vì tôi mà ghen. Thực xin lỗi, tôi mơ một cái giấc mộng hảo huyền đẹp quá.”

Những lời này, cũng là sai lầm.

Vốn địa vị đã không cao, còn muốn vọng tưởng chờ đợi, người như thế, ngay cả chính tôi cũng khinh thường. Tôi biết, những tiêm dinh dưỡng, leo núi, đồ bổ, quyền quản lý trung tâm giải trí kia, tất cả đều không tính là cái gì, không đại biểu được cho cái gì.

An Nhiên vẫn luôn nhắc nhở tôi đừng cho rằng quá khứ có thể lặp lại, nhưng tôi vẫn chờ mong.

Cái này cũng không thể trách An Nhiên, chỉ có thể trách tôi, anh đích xác vẫn luôn nhắc nhở tôi, dùng đủ loại phương pháp.

An Nhiên xem ra đã sớm đoán được đáp án, từ trên cao nhìn xuống tôi, ánh mắt không chút thay đổi.

Anh không giận, cũng không vui, thậm chí không cả khinh thường.

Anh chỉ thương xót than nhẹ, “Quân Duyệt, nếu đã là giấc mộng hảo huyền, thì không nên mơ.”

Người này vừa mở miệng, liền như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ.

Nếu là nói lời bằng lãnh, thì như lưỡi dao lạnh lẽo, lạnh thấu tâm can; nếu không lạnh mà trái lại vạn phần nhu tình, thì như một kiếm ôn nhu mà mặt độc, nhẹ nhàng cắm vào, khi rút ra còn chưa dính máu, không quá đau, chỉ là đã đòi đi mạng của người rồi.

Tôi tôi lui lui, đều là một cái tử lộ (đường chết).

Vậy nên anh vừa mở miệng, tôi liền khóc to.

Thương tâm muốn chết, ôm anh khóc đến không chút rụt rè.

Quá thảm thương, từ trước đến giờ, mỗi khi muốn khóc, tôi đều chỉ có thể ôm anh. Vừa mất sạch tôn nghiêm, vừa muốn hỏi, “Tại sao? Tại sao? Tôi không hiểu.”

Phân cảnh bi tình như vậy, giữa tôi và An Nhiên đã diễn đến rữa nát rồi, không có sự cảm động của An Nhiên, trái lại còn tổn thương tôi đến tận cùng. An Nhiên nghe tôi hỏi, vẫn trầm mặc bất biến, cho dù tôi ôm anh, tiêu phí hết nước mắt của cả cuộc đời này.

Tôi biết anh sẽ không trả lời, mỗi lần như lúc này, chỉ có tôi mở miệng mà thôi.

Bảo kiếm của anh đã ra khỏi vỏ, công thành lui thân*, còn lại, chỉ có thể là tôi lẻ loi tự suy diễn.

(*ý chỉ sau khi đã đại công cáo thành, liền tự mình lui thân, không tiếp tục làm nữa)

Ôm anh, khóc cho mình nghe, hỏi cho mình nghe.

“Tại sao? Tại sao lại như vậy?”

“Tôi cái gì cũng đều nguyện ý, vì sao vẫn chỉ là một tử lộ?”

“Phải làm như thế nào mới tốt? Anh dạy tôi đi, An Nhiên.”

“Tại sao? Tại sao lại biến thành như ngày hôm nay? Tôi không hiểu, đến chết cũng không hiểu.”

Tôi hỏi bao lâu, An Nhiên cũng trầm mặc bấy lâu.

Chờ tôi khóc đủ hồi đủ, không lên tiếng nữa, An Nhiên mới ôm tôi, hỏi lại tôi một câu như vậy.

Anh hỏi, “Quân Duyệt, tại sao cậu không hiểu?”

Không thể tưởng tượng nổi.

Anh nói lời độc ác gì, cũng không bằng câu này, khiến tôi ngây ngẩn.

Tôi ngây ngẩn, giật mình trong vòng tay cứng như thép đúc của anh.

Chưa từng dự đoán được, sau khi tôi hỏi anh, anh lại tiếp nhận phần trò chơi này.

Ôm chặt lấy tôi, ngữ khí trầm thấp.

“Tại sao cậu không hiểu?”

“Tại sao cậu vẫn luôn không hiểu?”

“Quân Duyệt, tới tận khi nào, cậu mới có thể hiểu?”

Một tiếng, một tiếng, lại một tiếng.

Câu hỏi day dứt so với tôi càng khiến cho người ta phải đau lòng, càng khiến cho người ta phải tuyệt vọng.

Tôi sợ đến triệt để, thực sự ngây người ra, đáy lòng hiểu được An Nhiên thực sự là Thường Thắng tướng quân*, không người có thể địch lại, một cái phản kích nhẹ nhàng, ý chí chiến đấu gì của Hà Quân Duyệt cũng đều bị đánh cho tan rã hết.

(*quan chỉ huy tất chiến tất thắng)

Tôi ngẩn ra một hồi lâu, còn lại trong lòng đều là xám lạnh, nhẹ phiêu thối, nhưng vẫn không đành lòng. Cuối cùng chỉ tẻ nhạt thở dài, không biết lần thứ bao nhiêu giờ tay đầu hàng, nhắm mắt lại, nói, “An Nhiên, anh muốn làm thì làm đi.”

Làm đi.

Đừng khóc.

Đừng khóc nữa.

Tôi đầu hàng, tôi phục rồi.

Người cho rằng sự tra tấn nhục thể là đáng sợ, kỳ thực là bởi vì chưa từng chịu qua sự tra tấn tinh thần mà thôi.

Vốn hi vọng một cái nghỉ xả hơi, không cần phải diện kiến thể năng cực hạn của An Nhiên, về sau mới biết, kết cục của việc ngoan cố chống lại đến cùng, còn không bằng sớm một chút để cho An Nhiên như nguyện.

Đáng tiếc, tôi hối hận thì đã muộn rồi.

Khi An Nhiên muốn làm, tôi không để cho anh tận hứng; khi tôi có ý đồ để cho anh tận hứng, anh đương nhiên không để cho tôi đạt được.

Tôi thả lỏng thân thể, anh lại ôm tôi càng thêm chặt.

Cánh tay ghì姆 hãm như sắt, rất dụng lực.

Tôi chịu đựng, hi vọng cơn run rẩy truyền tới này chỉ là bởi vì dụng lực, chứ không phải bởi vì anh thật sự đang run rẩy.

Hai đại nam nhân, tôi ôm anh khóc, đã thực buồn cười; anh ôm tôi khóc, chỉ có thể càng buồn cười hơn.

Quá khó tin, cực thể mặc danh kì diệu nghịch chuyển, trước một giây còn tính là bình thường, giây tiếp theo, nhân vật tâm bình khí hòa kia đã đột nhiên chuyển sang tôi.

Tôi nửa mang theo kinh hoàng, nửa còn lại, cũng chỉ có thể tận lực tâm bình khí hòa, thấp giọng hỏi cái người cơ hồ đang ghì姆 tôi đến không thể hô hấp này, nam nhân lại tuyệt vọng đến nỗi khiến người ta phải đau lòng, “An Nhiên, anh làm sao vậy?”

An Nhiên rất lâu không thấy trả lời.

Kim giây thông dong chuyển động, đêm vẫn thâm trầm.

Anh không trả lời, tôi liền cùng trầm mặc.

Mặc dù không dễ chịu, nhưng trong chớp mắt, lại có một tia hi vọng xa vời hiện lên chớp nhoáng trong đầu, hi vọng thời khắc này sẽ tồn tại vĩnh viễn. Có lẽ bởi vì anh ôm tôi rất chặt, tựa như đang ôm trong lòng một vật cực kỳ trân quý, chỉ sợ mất đi.

Nếu như tôi là một món đồ sứ, sẽ hi vọng được anh dùng lực cánh tay ghì姆 nát ở trước ngực.

Nhưng, An Nhiên không phải là tôi, anh đương nhiên sẽ không khóc mà ngủ thiếp đi.

Trầm mặc đủ rồi, anh cuối cùng cũng nói.

“Quân Duyệt,” Anh vui mặt vào gáy tôi, chậm chậm nói, “Tôi không muốn sống nữa.”

Một câu như vậy, kinh động đến nỗi khiến tôi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Tôi kinh hãi hỏi, “An Nhiên, anh nói cái gì?”

Không đạo lý, quá không đạo lý.

Tôi đây bị anh viên tròn đẽ bẽp còn chưa chết được, anh cao cao tại thượng trái lại lại không muốn sống?

Còn cái gì là thiên lý?

Anh không trả lời, tôi bức thiết truy vấn, “Tại sao? An Nhiên, anh nói rõ ràng.”

Nếu không phải thể trọng anh vẫn như trước kinh người, lực cánh tay kinh người, đề đến nỗi tôi thở không ra hơi, nói không chừng tôi đã túm lấy cổ áo anh, nhìn anh chăm chăm.

Thực bất đắc dĩ, hiện tại lại phải làm một cái gối ôm bấm bụng nuốt giận, còn liên tục hỏi tại sao.

An Nhiên ở trong gáy tôi thì thào, “Quá gian nan, quá tuyệt vọng...”

Tôi truy vấn, “Cái gì gian nan? Cái gì tuyệt vọng?”

Anh so với ai gian nan?

Anh so với tôi còn sống tuyệt vọng hơn?

Tôi thực phần nộ.

Tôi vẫn là hỏi lại một câu kia, “Tại sao?”

An Nhiên thở dài, trả lời một câu, “Tôi không có gì cả.”

Tôi cười ra nước mắt.

Một anh còn thực sự xúc động như vậy, nói ra lại là một lời nói dối thấu trời.

Tôi thực không biết tại sao mình còn phải an ủi anh, ngốc nghếch như con mèo đi an ủi lại thợ săn, còn thật tâm thật ý, “An Nhiên, anh sao lại không có gì cả, xưa không như nay, anh cái gì cũng đều đã đạt được, hẳn là nên vừa lòng.”

Rất nhanh tôi liền phát hiện ra, câu an ủi này của tôi đêm nay là sai lầm lớn nhất.

Lời vừa ra khỏi miệng, người đàn ông yếu ớt đến không muốn sống kia liền biến mất.

Tốc độ biến thân của An Nhiên, nhanh đến đáng sợ.

Trong lòng tôi mới hơi cảm thấy không ổn, đã nghe thấy tiếng cười nhạo khinh thường của An Nhiên.

Tiếng cười lạnh của anh khiến người ta khó chịu, cười miết, thú vị hỏi tôi, “Cậu thực sự nghĩ như vậy?”

Không chờ tôi trả lời, anh phun ra một tiếng “Được”, sau đó nói, “Quân Duyệt, không ngại để cậu giống tôi, cái gì cũng đều đạt được.”

Cuối cùng, còn thêm một câu chúc phúc sắc nhọn, “Hi vọng cậu so với tôi sẽ vừa lòng hơn.”

Nghe ngữ khí kia của anh, tôi liền biết lại thêm một cái đại sự không ổn.

Nhưng không ổn ở chỗ nào, lại đoán không ra.

Huyền cơ chưa lộ, phí công cân nhắc, dù sao cũng cân nhắc không ra.

Chỉ có thể trước tiên ngủ đã.

Ngày hôm sau, tôi bị A Kỳ lễ phép đánh thức. Mở mắt ra, An Nhiên đã không còn ở trong phòng. An đại công tử tự do đi lại, không ai có tư cách hỏi đến, tôi lại càng không muốn tự rước lấy mầm họa, liền ở trên giường uể oải, nhìn A Kỳ.

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, An lão đại phân phó, cậu hôm nay có thể đến trung tâm giải trí để làm việc, các cấp chủ quản bên kia đều đã nhận được thông báo. Sau khi Quân Duyệt thiếu gia đến, hội nghị sẽ bắt đầu.”

Tối hôm qua không biết cuối cùng mấy giờ mới chìm vào giấc ngủ, cho dù là ai giống tôi suốt một đêm vừa kinh vừa hách vừa thương tâm như vậy, đều sẽ có tinh thần không tốt.

Huống chi, còn tiêu hao một lượng lớn thể lực.

A Kỳ nói, tôi miễn cưỡng nghe hiểu, nhưng đáp ứng đứng lên lại không dễ dàng. Người khi chưa tỉnh là lúc đại não khó sai sử nhất, tôi nằm bên gối, nhìn hần hồi lâu, mới mơ màng hỏi một câu rất then chốt, “An Nhiên có quy định mấy giờ phải đến không?”

A Kỳ cẩn thận hồi đáp, “Không có.”

Đáp án hay.

Tôi yên tâm, ủ rũ nẩy lên, rồi lại ngã ngược xuống ngủ tiếp.

Một giấc này không mộng, lại ngủ đến không tỉnh.

Mặc sức ngủ đủ rồi, mới có tinh lực để sinh ra một chút ý tứ sợ hãi, nhớ tới tính tình như ác ma của An Nhiên kia, trừ phi vạn bất đắc dĩ, còn không thì không thể trêu chọc. Tôi miễn cưỡng tự tỉnh lại, bò dậy, sửa sang bản thân.

Mở cửa, phát hiện A Kỳ dẫn mấy người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu, tựa hồ vẫn đứng chờ suốt ở bên ngoài.

Nếu luận về tính nhẫn nại, A Kỳ ở trong hắc đạo thực sự là hiếm có, chẳng trách An Nhiên nhìn trúng hẳn.

Rõ ràng đã ở trên hành lang chờ hơn nửa ngày, sắc mặt hẳn lại vẫn bình thường như tôi rất đúng hẹn, nhường một đường, đưa tay ra mời, “Quân Duyệt thiếu gia, xe đã được chuẩn bị rồi.”

Tôi gật đầu.

Xe đưa tôi đến trung tâm giải trí, lại là tiền hô hậu ủng thét gào tiến vào cửa.

Bên người lần này thiếu đi An Nhiên, bốn phương tám hướng càng nhiều ánh mắt tự nhiên mà tập trung trên người tôi.

Đối với một màn lên sân khấu cuồng như vậy, tôi chỉ có thể hết cách, hận không thể từ đâu nhảy ra mấy tờ giấy trắng, trên giấy viết lăm li hai chữ thật to – ngực tốt, dán lên trán những người bảo tiêu này.

A Kỳ quen quen thuộc thuộc, dẫn chúng tôi huênh hoang khoác lác đi qua đám người, thẳng lên tầng cao nhất.

Tới tầng trên cùng rồi, hai cánh cửa hợp kim ở hai bên mở ra, đèn thạch anh phản xạ quang mang ngênh diện ập tới, sáng rực rỡ khiến hô hấp người ta cứng lại.

“Quân Duyệt thiếu gia đến rồi.”

Dừng lại trước cửa như vậy, mới thấy rõ mọi người trong phòng.

Rất nhiều gương mặt lạ, cao thấp béo gầy khác nhau, bắt quá ánh mắt phong thái đều xem như không tôi, thấy tôi đến, mọi người đều nghiêm nghị đứng lên.

Lâm Tín đứng nghiêm trong đó.

Tôi thực không thể không ngạc nhiên.

An Nhiên không hổ là An Nhiên, ngay cả chơi một trò chơi, bút tích cũng đủ lớn, đơn giản ném ra cả một trung tâm giải trí.

Người kiêu hùng lại có quyết đoán như thế, tranh đấu kịch liệt, lẽ ra phải bận bịu đến không chịu nổi. Anh tốn nhiều tâm cơ dư thừa đến như vậy, tuyệt không hề keo kiệt, toàn bộ thời gian đều tìm cách đối phó với tôi?

Tôi lạnh lùng nhìn những người xung quanh phòng.

Lâm Tín xem ra là người rất có địa vị, đã tiên phong phá vỡ cục diện bế tắc, hỏi tôi, “Hội nghị có thể bắt đầu rồi chứ?”

Tôi hỏi, “Các người đang chờ tôi?”

Lâm Tín nói, “Đúng, bắt đầu chờ từ tám giờ sáng hôm nay.”

Tôi sáng tỏ.

Trách không được đẩy phòng oán khí.

Thì ra tôi đây một quan mới ngậy thơ, đã đốt ngày đầu tiên ra lửa. Khởi cần phải nói, trong đám mười người này, cả mười đều sẽ cho rằng tôi thông dong đến muộn, là đang muốn thị uy.

Thật là một sự hiểu lầm không thể giải thích.

Nhưng thị uy này cũng đã rồi, chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

Tôi dẫn A Kỳ và đám ngục tốt liên quan vào cửa, chỉ ít thoát nhìn cũng oai phong lẫm lẫm, xuyên qua đám người đang đứng thẳng, thuận lý thành chương* ngồi vào phía sau bàn lớn.

(*rõ ràng, hợp lẽ)

Dựa lưng vào ghế, bày ra một tư thế, khinh miêu đậm tả, “Mọi người ngồi, bắt đầu đi.”

Cái gì cũng là giả bộ, chỉ có khinh miêu đậm tả* kia là không phải.

(*hời hợt, qua loa)

Dù sao cũng chỉ là một món đồ trang trí, chuyện không liên quan đến mình, muốn căng thẳng cũng không đến phiên tôi.

Hội nghị bắt đầu, Lâm Tín tự giác đảm đương việc chủ trì. Mọi người thay phiên nhau phát ngôn, tất cả đều rất có trình tự.

Tôi tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, ngồi trước bàn nâng má, giả vờ suy nghĩ, để tránh đơn điệu, thỉnh thoảng còn gật đầu, phát ra một cái đơn âm mơ hồ.

Nếu có người chậm rãi nói đến giữa chừng, dùng ánh mắt hỏi thăm ý kiến để nhìn về phía tôi, tôi lại nói năm chữ tuyệt đối không có sơ hở, “Tôi đang nghe, tiếp tục.”

Nghe cái gì? Thực buồn cười.

Cung cấp hàng hóa rồi thì thương lượng tài chính vân vân, tôi căn bản không hiểu. Bọn họ nói đến càng chuyên nghiệp, Quân Duyệt thiếu gia tôi càng như lọt vào trong sương mù. Kiến nghị của những kẻ lão luyện thành thực này, từ ngữ được bọn hắn dùng hết tâm lực để tổ chức, ý nghĩa đối với tôi vẫn không bằng một bài karaoke.

Vào tai trái lại ra tai phải, tôi thật ra lại hơi có dư lực để quan sát Lâm Tín.

Cơ hội hiếm có, An Nhiên không ở đây, lại là trường hợp hội nghị đường đường chính chính như vậy, Lâm Tín chủ trì hội nghị nên ngồi ở ngay trên sofa đối diện tôi, vênh chân bắt chéo, điều hòa dàn xếp giữa mọi người, chủ đạo bầu không khí.

Hắn thực sự đã trưởng thành rồi, quen tay thạo việc như vậy.

Tôi đánh giá hắn hồi lâu, tìm không thấy bóng dáng của lúc trước, những sắc thái điên cuồng phóng túng kia đâu? Những ấu trĩ say rượu hát ca giả vờ giả vịt kia đâu? Hoàn toàn không thấy.

Mọi người đều sẽ thay đổi, thay đổi đến nỗi tôi căn bản không thể nhận ra.

A Kỳ ở bên cạnh nhắc nhở một tiếng, “Quân Duyệt thiếu gia.”

Tôi mới cúi đầu nhìn tập tài liệu thật dày được đưa tới trước mặt, lật một tờ, trang đầu tiên đã dùng nét bút đoan chính viết đến chỉ chút.

Vừa lật bừa, tôi vừa nhin cười.

Anh hai nếu như ở trên trời có linh, thời khắc này hắn là cũng sẽ cười ha hả.

Cảnh Hà Quân Duyệt ngồi ngay ngắn trước bàn, còn nghiêm túc lật xem sổ kế toán dày cộp, tưởng tượng thế nào, buồn cười ra sao.

Người khác không biết tôi đang nghĩ gì bên trong, Lâm Tín thì có. Nhưng hắn vẫn cố tình, đứng trước bàn tôi, chờ tôi lật gần hết, còn bình tĩnh như vậy mà hỏi tôi một câu, “Quân Duyệt, cảm thấy thế nào?”

Hắn thật sự không nên hỏi.

Tôi đã nhin đến thật sự rất khổ cực, bị hắn ngữ khí nghiêm túc hỏi một câu như vậy, nhất thời không kìm nổi, phụt cười ra tiếng.

Mặc dù chỉ có một tiếng, nhưng chắc chắn mọi người đều đã nghe thấy.

Các cấp quản lý tinh anh mặc tây trang đi giày da trong căn phòng này, ánh mắt mỗi người đều tụ lại, đã dừng ở trên người tôi.

Tôi cũng không thể học tập theo bọn họ nhìn mình chăm chăm, chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Lâm Tín, bên môi còn mang theo tàn dư một tia cười khổ vừa rồi.

Lâm Tín phản ứng miễn tiện (nhẹ nhàng) khiến tôi giật mình, vừa tiếp xúc với ánh mắt của tôi, hắn lập tức gạt đầu, “Vâng, tôi hiểu rồi.”

Tôi chính mình cũng mơ hồ.

Hiểu cái gì? Chính tôi còn chưa hiểu được.

Lâm Tín xoay người lại, chỉ vào một người vừa đi ra, thuận thực sai sử, “Sổ sách đối chiếu lại một lần.”

Chỉ nghe thấy liên thanh ứng thị, một người xa lạ đi đến trước bàn tôi, khom nửa người, hai tay lấy đi sổ kế toán trước mặt, cấp tốc lui xuống.

Tôi giật mình, đáy lòng thâm tán thán, tiếp theo là mừng rỡ.

Ngay sau đó, hội nghị buồn tẻ đột nhiên ngập tràn lạc thú, đây là chuyện mà tôi ban đầu tuyệt đối không hề nghĩ tới.

An Nhiên là một thiên tài, Lâm Tín thì ra cũng không kém cõi.

Mỗi một cái biểu tình mạc danh kỳ diệu của tôi, từng động tác nhỏ, đều có thể được hắn lý giải thành một quyết định tràn đầy huyền cơ nào đó. Sau mỗi lý giải của hắn, lập tức có người lĩnh mệnh thi hành, hiệu suất cực cao, phối hợp tỉ mỉ, khiến người ta phải thán vi quan chỉ*.

(*dùng để ca ngợi khi nhìn thấy một sự vật sự việc tốt đến cực điểm)

Trò chơi này mở ra, tôi liền xem đến bất diệt nhạc hồ, vừa diễn vừa xem, đáng tiếc sau khi đắc ý vênh vao, đuổi thất lừng một cái thoải mái quá mức, Lâm Tín liền không báo trước mà tấu vang khúc nhạc kết thúc, tuyên bố, “Nói đủ nhiều rồi, hội nghị chấm dứt, đều đi làm việc đi.”

Mọi người thu thập tài liệu, nghiêm nghị rời đi, cước bộ vội vã.

Trò vui kết thúc, nhân khí khắp phòng tán đi chín phần.

An tĩnh vài phút đồng hồ, tôi mới xác định thực sự đã tan cuộc.

Ngáp dài một cái, lưng biếng gục xuống, nằm ở trên bàn, cầm kê lên cánh tay, nhìn Lâm Tín trước mặt, thú vị cười.

Lâm Tín tịnh không phối hợp, đứng thẳng tắp ở trước bàn, cúi đầu cùng tôi đối mặt cả hồi lâu, mới nói, “Quân Duyệt, cậu vẫn như trước.”

Tôi hỏi, “Hửm?”

Lâm Tín vẫn như trước dùng tám chữ để bình luận về tôi, “Văn dốt vô nát, vô trách vô tâm.”

Tôi cất tiếng cười lớn, không thể tự kìm nén.

Thế gian thực kì diệu, có thể không chút báo trước, một ngày nào đó đột nhiên đem tất cả mọi người cùng trở nên biến đổi hoàn toàn, khuôn mặt phiên chuyển, người mới trong hồ đồ mà phát hiện ra, chính mình đã trở thành hướng chỉ của nghìn người, căn nguyên tội ác.

Lâm Tín lạnh mặt nhìn tôi đang cười lớn, hồi lâu sau, mới lắc đầu, “Cậu còn cười?”

Tôi thấy kỳ quái, hỏi hắn, “Tôi không cười? Chẳng lẽ phải khóc?”

Khóc vốn cũng không hề gì.

Có điều nước mắt của tôi, đã cấp cho An Nhiên toàn bộ rồi, làm sao còn có thừa để lưu lại cho Lâm Tín?

Lâm Tín nói tôi văn dốt vô nát, vô trách vô tâm.

An Nhiên nói như thế nào? Phải rồi, ngang bướng bất kham, ngu xuẩn bất linh, không còn thuốc chữa.

Đều là hết thuốc chữa, Lâm Tín lại có năng lực làm khó dễ được tôi? Hắn cũng chỉ có thể thở dài, lắc đầu, lui về ghế sofa, thu thập những hồ sơ mà hắn đã mang đến.

Tôi nhìn bối ảnh hắn khom lưng, đột nhiên hỏi, “Cậu đi?”

Hắn thậm chí lười chẳng buồn quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Tôi không phải là cậu, chung quy cũng sẽ có chút việc phải làm.”

Câu trả lời thật thâm minh đại nghĩa, chính khí凛冽.

Khỏi cần phải nói, nhất định là do An Nhiên huấn luyện ra.

Lâm Tín đi rồi, tôi càng thêm nhàm chán.

Bức tường phía sau của phòng làm việc hoàn toàn bằng pha lê, khi không buông rèm, có thể trực tiếp nhìn xuống casino phía dưới. Tôi ngẩn người nhìn hồi lâu, bị A Kỳ gọi tỉnh lại.

A Kỳ hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, đói không? Muốn ăn chút gì không?”

Tôi kinh ngạc, “Có thể chọn món?”

A Kỳ gật đầu, “Đương nhiên, sao lại không thể?”

Về mặt kia, nhất quán tràn đầy tính lừa gạt, tựa như tôi từ trước tới giờ luôn có được quyền lợi này vậy, những ngày trước kia bị ép phải ăn sạch thức ăn được chỉ định chỉ như một giấc mộng.

Bất quá, cái này dù nói thế nào cũng đúng là sự ban ân hạ hạnh nhất.

Nếu như có thể liên tục ban ân, tôi tình nguyện quy xuống tam hô vạn tuế, thật tâm thật ý tạ chủ long ân.

Tôi hỏi, “Có cái gì để chọn?”

A Kỳ nhanh nhẹn xuất hiện lại, lập tức không biết từ nơi nào lấy ra một tấm thực đơn. Thực đơn có đủ các món, thiết kế thập phần đẹp mắt, vừa nhìn liền biết đẳng cấp không tồi. Đồ ăn Thái, Pháp, Trung Quốc, Italy, Ấn Độ... Mỹ thực của các quốc gia đều đủ cả, chẳng những có thực đơn gọi món của nhà hàng được thiết lập ngay trong trung tâm giải trí, e là cả nhà hàng cao cấp bên cạnh có thể đưa đồ ăn sang cũng nằm trong đây.

Tôi ý xấu nghi ngờ, hẳn là sẽ không có đồ ăn Nhật Bản, kết quả vô cùng bất ngờ, thế nhưng lại có.

Nhìn nhìn thực đơn, bên trên còn liệt kê cả hải sản thứ thân.

Lập tức đáy lòng run lên, cảnh giới kêu vang.

Bấy rập.

An Nhiên sao lại có thể rộng lượng như vậy?

Tôi nghiêng đầu quan sát A Kỳ, A Kỳ về mặt phục tùng chờ quyết định của tôi, hỏi tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, muốn ăn gì? Tôi gọi điện thoại đặt.”

Tôi vui vẻ gật đầu, “Được, cơm rang thịt bò viên đi.”

Cơm rang thịt bò viên rất nhanh được đưa tới, tôi ăn chẳng biết mùi vị, qua quýt ăn một nửa, cố ý đem phần còn lại đặt ở trên bàn.

A Kỳ nhìn thoáng qua, hỏi, “Ăn xong rồi?”

Tôi gật đầu một cái, hắn cư nhiên không nói gì, tự mình động thủ thu dọn, phần cơm còn lại đổ đi toàn bộ.

Thương lượng tốt như vậy, tuyệt đối không phải phong thái của An Nhiên.

Tôi nghĩ chắc chắn có âm mưu, đáng tiếc vẫn là đoán không ra nội dung cụ thể của âm mưu. Chỉ số thông minh không địch lại đối thủ, thật sự là hiện thực đả thương người mà không thể làm gì được.

Bất quá quay đầu tưởng tượng, lại trầm tĩnh xuống.

Đã biết mình là con cá, cũng đừng uống phí tâm tư, phương pháp ứng phó tốt nhất, là chớ quá mức tự cho mình là cá, đừng đi nhớ thương thốt gỗ và dao, chỉ cần làm tốt bổn phận của chính mình, cho dù là người hay cá cũng ổn rồi.

Ăn no xong, tôi liền nằm gục trên bàn ngủ một giấc ngắn.

Khi đã không còn sớm, sau một cái hội nghị dài dòng và thêm một cơm rang thịt bò viên không biết có thể tính là cơm trưa hay cơm chiều, tỉnh lại sau một giấc ngủ ngắn, sắc trời đã đổi.

Nhìn xuống xuyên qua song cửa bằng pha lê, casino sớm đã náo nhiệt cực kỳ, người chen chặt cứng, nghẽn ở bên mỗi bàn đánh bạc được mở.

A Kỳ thấy tôi đã tỉnh, liền hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, mệt mỗi cả một ngày, trở về nghỉ ngơi được không? Tôi phân phó người đi chuẩn bị xe.”

Tôi mờ mịt.

Thì ra tôi mệt mỗi cả một ngày.

Tôi cuối cùng cũng hướng về phía A Kỳ thỉnh giáo, “Kỳ thực tôi ở trung tâm giải trí, làm phận sự gì?”

A Kỳ phi thường nghiêm chỉnh trả lời tôi, “Quân Duyệt thiếu gia hiện tại là tổng giám đốc của nơi này, quyền hạn là lớn nhất trong số tất cả mọi người. Có thể quyết định nhân sự bất cứ lúc nào, điều động tài chính và các nguồn khác.”

Tôi bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Vị trí cao như vậy? Chẳng trách tôi sẽ mệt mỗi cả một ngày.

Trải qua một ngày vừa lý thú vừa mệt mỏi, Hà Quân Duyệt tràn đầy tâm lý đề phòng đối với việc về nhà.

Đối với An Nhiên hiện tại, tôi không chỉ có một phỏng đoán về thủ đoạn ác độc nhất, nhưng cho dù tôi có đoán được nhiều thủ đoạn ác độc đến thế nào, anh vẫn sẽ có khả năng vượt xa khỏi trí tưởng tượng cao nhất của tôi, khiến tôi phải thất kinh, kính nể cảm thán một tiếng thiên ngoại hữu thiên, không ngờ nhân tâm lại có trình độ tuyệt tình đến bậc này.

Tôi liền phỏng đoán, có lẽ tất cả mọi thứ hôm nay đều là một liều thuốc gây tê mà An Nhiên cấp cho tôi.

Trước tiên gây tê, sau đó lại mổ bụng giải phẫu, đây là trình tự lý tưởng để xử lý con mồi.

Bất quá con mồi này khá thần kỳ, có thể hết lần này đến lần khác, gây tê rồi lại giết, giết rồi lại sống lại, sau đó tiếp tục gây tê tiếp tục giết.

Cái gọi là một vật có thể dùng tấn, chơi đến khi An lão đại hài lòng mới thôi.

Trải qua sự dạy dỗ hết lòng của An Nhiên, tôi đã rất tự giác mà lĩnh ngộ ra được một chút chân lý, ví dụ như, trải qua một ngày khoái hoạt, sẽ lại là một đêm xui xẻo, hoặc là, rất nhiều ngày đêm.

Tôi tưởng rằng mình chỉ ít đã lĩnh ngộ được một chút, kết quả lại sai rồi.

Khi trở về, vào phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, sau đó an phận thủ thường ngồi ngốc ở trong phòng, chờ thốt gỗ và dao, chẳng ngờ suốt một đêm, kim giây đi được vô số vòng, mãi cho đến khi ánh mặt trời bắt đầu hiện lên, thốt gỗ và dao, cả hai đều vô tung vô ảnh.

Ngược lại, A Kỳ so với đồng hồ báo thức còn chuẩn xác hơn, gõ cửa tiến vào, hướng về phía tôi xin chỉ thị, “Quân Duyệt thiếu gia, hôm nay có đến trung tâm giải trí không?”

Tôi lại kinh ngạc, “Lẽ nào còn có thể không đi?”

A Kỳ nói, “Đương nhiên, cậu là tổng giám đốc, ai dám chấm công cậu, khấu trừ tiền lương của cậu?”

Tôi càng thêm kinh ngạc, “Lẽ nào còn có cả tiền lương?”

A Kỳ cười đến thực thành khẩn, trả lời tôi, “Tổng thống Mỹ cũng còn lĩnh lương mà, Quân Duyệt thiếu gia không lĩnh lương, chẳng phải là làm không công?”

Lời nói nghe đến thân thiết như vậy, tôi thực hoài nghi có phải lỗi tai của mình đã xảy ra vấn đề rồi không.

Giây tiếp theo, không khởi lại bắt đầu bội phục, An lão đại đúng là An lão đại, chơi đến càng ngày càng phát ra hào khí, chỉ không biết đến tận cùng của trò chơi, Hà Quân Duyệt sẽ phải chết theo cách thê thảm nào.

Tôi đang cân nhắc, A Kỳ ở bên cạnh lại xin chỉ thị một lần nữa, “Quân Duyệt thiếu gia, bây giờ chuẩn bị xe? Hay là ngày mai mới đi?”

Đi nơi nào cũng không khác biệt.

An Nhiên nếu muốn bắt tôi chơi trò chơi, dẫu tôi có trốn vào tận tâm trái đất cũng vô dụng, huống chi là co rụt ở trong căn phòng của An Nhiên?

Tôi bảo A Kỳ chuẩn bị xe, đi thẳng đến trung tâm giải trí, lại một lần nữa dẫn đội ngũ hùng hậu gào thét tiến vào, cáo mượn oai hùm chiếm cứ văn phòng tổng giám đốc.

Công việc trong kế hoạch, đơn giản từ ba cái phân đoạn trọng yếu tổ hợp mà thành. Ăn cơm, ngán người, ngủ, xoay chuyển một vòng, đã mệt mỗi một ngày, lên đường trở về với cảm giác thành tựu tràn đầy.

Không nghĩ tới, kế hoạch hoàn mỹ như vậy lại bị Lâm Tín phá hỏng. Tôi vừa mới ngồi xuống, Lâm Tín đã gõ cửa tiến vào, nhìn tôi, khẽ cười cười, “Hiếm khi thấy cậu cũng đến sớm như vậy.”

Thế giới lại bắt đầu kỳ diệu.

Đây là một người đã được An Nhiên dạy dỗ thay đổi hoàn toàn, cư nhiên sáng sớm lộ ra khuôn mặt tươi cười với tôi.

Tôi dĩ tử chi mâu, công tử chi thuận*, đáp lại hắn, “Tôi không như cậu có bốn sự lớn, nhưng dẫu sao cũng phải làm được một chút chuyện chứ.”

(*gậy ông đập lưng ông)

Ánh mắt Lâm Tín nhìn tôi so với trước kia có thần hơn nhiều, nhìn tôi một hồi lâu, lại bắt đầu lắc đầu, “Cái khác không học, chỉ học được cái lạnh mồm lạnh miệng.”

Lời này với lời An Nhiên nói lúc trước không sai biệt lắm, tôi hẳn là đã phải sớm nghe thành quen, lại không biết lần này bị động khê vào dây thần kinh mẫn cảm nào, khuất nhục đến nỗi trong ngực đau nhức, lập tức biến đổi sắc mặt, trừng mắt nhìn Lâm Tín.

Có lẽ tôi phản ứng quá mạnh, Lâm Tín trở tay không kịp, cũng đột nhiên cả kinh, lập tức ngậm miệng, chỉ lặng lẽ nhìn tôi chằm chằm.

Trái lại A Kỳ đứng phía sau tôi lại bắt đầu mở lời, tiến gần lại một chút, thấp giọng nói, “Quân Duyệt thiếu gia, xin đừng nóng giận. Lâm đại ca từ trước đến nay nói chuyện không lưu tâm, không phải cố ý đắc tội, cậu đừng nổi giận.”

Tôi không biết mình đang trừng Lâm Tín, lại trừng đến dụng lực như thế. Tim sức lực thật lớn, mới có thể xoay chuyển ánh mắt mình, phun ra hờn dỗi trong phổi, nói từng chữ, “Yên tâm, chúng tôi là bạn bè cũ, điểm tính tình ấy của hắn, tôi vẫn biết.”

Từng từ từng chữ đều là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nói hết rồi, tôi mới có khí lực để xoay đầu lại một lần nữa, đối diện với Lâm Tín, “Cậu vào đây có việc?”

Lâm Tín khôi phục lại công lực bình tĩnh, ở bên dưới An Nhiên, phía trên Hà Quân Duyệt.

Nghe thấy tôi hỏi, hắn liền thu hồi lại tầm mắt đang phóng trên mặt tôi, lãnh đạm nói, “Tổng giám đốc nếu như có thời gian, liệu có muốn bớt chút thì giờ gặp mấy vị má mì quản lý câu lạc bộ đêm không?”

Tôi hỏi, “Gặp má mì cũng là công việc của tổng giám đốc?”

Lâm Tín không tỏ rõ ý kiến, “Còn tùy theo ý tứ của tổng giám đốc.”

Tôi dùng tay chống cằm, quan sát hắn.

Lâm Tín đợi một hồi, lại bắt đầu dăng lên cảm quan thức thời, tự giác gật đầu nói, “Hiểu rồi, tôi đi ra ngoài phân phó các bà ấy không cần chuẩn bị nữa, tổng giám đốc công việc quá bận.”

“Lâm Tín.” Tôi gọi bóng lưng hắn ngừng lại.

Hắn xoay người lại, quan tâm hỏi, “Tổng giám đốc có chủ ý khác?”

Tôi cười khở, “Muốn thỉnh giáo một chút, cậu đối với từ ‘tổng giám đốc’ này, tại sao có thể gọi được thuận miệng như thế?”

Phàm là bạn bè thường đều như vậy, một bên nhũn nhặn, bên còn lại sẽ rất khó cứng rắn thêm.

Tôi rất khiêm tốn thỉnh giáo, thiết giáp bao bọc khắp người Lâm Tín đã bắt tri bắt giác tháo xuống hơn nửa. Hắn thở dài một hơi, quay về trước mặt tôi, “Quân Duyệt, cậu thật là ăn nói vô tâm, không ngờ cậu lại trở thành như vậy.”

Đã theo An Nhiên một khoảng thời gian, kỹ xảo được voi đòi tiên tôi vẫn là có học được một chút.

Tôi lập tức bắt đền, “Hôm nay không được đi, ở lại trong này cùng tôi làm việc.”

Lâm Tín nhú mày, “Quân Duyệt, cậu vẫn tùy hứng như vậy.”

Tôi nói, “Đúng, hơn nữa còn văn dốt vô nát, vô trách vô tâm.”

Lâm Tín trong phút chốc không thể nói được tiếng nào.

Trầm mặc một hồi, hắn hỏi, “Xin hỏi Quân Duyệt thiếu gia, cậu rốt cuộc có hứng thú gặp những nữ nhân mỗi đêm đều giúp cậu kiếm tiền kia một chút không?”

Tôi bắt chước hắn thở dài, bắt chước ánh mắt hết cách của hắn, lắc đầu nói, “Lâm Tín, cậu muốn tôi gặp, tôi nghe lời cậu là được rồi.”

Bỗng nhiên, Lâm Tín tức giận đến độ mặt mũi trắng bệch, “Cậu không muốn, hoàn toàn có thể không gặp. Cậu bản lĩnh đủ lớn, ai dám bắt ép cậu?”

Tôi ngạc nhiên, đã cho hắn một đáp án nhân nhượng như vậy, hắn thế nhưng lại nổi giận dùm dùm.

Bản lĩnh được voi đòi tiên kia, hắn so với tôi lại càng học được hơn hắn một bậc.

Tôi cũng đập bàn, “Nói xằng hoang đường nhất thiên hạ! Tôi chính là một kẻ trưng bày, cung cấp trò cười cho các người giải trí, có thể có cái bản lĩnh gì?”

Tôi và Lâm Tín trừng mắt nhìn nhau.

Kể cũng kỳ quái, cái kiểu dạng này, lại có chút gần gũi quen thuộc. Trước kia tuổi trẻ khí thịnh, hai người đều là cậu ấm, trong nhà được nuông chiều thành quen rồi, ở chung lâu, không thể thiếu những lúc tranh chấp. Tranh chấp nổi lên, chính là người trừng ta ta trừng người như vậy.

Sau khi ánh mắt đối xạ như sấm sét, kẻ bỏ cuộc trước, luôn luôn là Lâm Tín.

Hắn tùy hứng, tôi so với hắn càng tùy hứng hơn, luận về việc càn quấy, không hiểu chuyện và cố chấp ngang bướng, hắn làm sao so được với Hà Quân Duyệt?

Lần này chúng tôi trừng mắt nhau, vẫn là hắn bỏ cuộc trước, dời đường nhìn sang chỗ khác.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, âm thầm cảm kích ông trời coi như còn có chút nhân tâm, dù sao cũng còn có một chút chuyện cũ chưa bị thay đổi như vậy.

Chẳng ngờ Lâm Tín lại không buông tha hoàn toàn, trong khoảnh khắc đã hoàn trả cho tôi một cái sấm sét giữa trời quang.

Hắn nói, “Cậu không có bản lĩnh? Ngay cả An lão đại cũng bị cậu bức rời đi rồi, cậu còn nói cậu không có bản lĩnh?”

Tôi trong nháy mắt liền đông cứng.

Một lúc lâu sau, mới cường cười, “Nói vớ vẩn, làm sao có thể?”

Lâm Tín cũng cười, cười đến đồng dạng khó coi.

Hắn nói, “Quân Duyệt, cậu có thể không tin.”

Quá thảm họa.

Cần khôn oang oang, tôi bị một tia sấm sét giữa trời quang trực tiếp đánh thẳng lên não, giây tiếp theo, lại bị cái gì đó làm đông lạnh đến cứng đờ.

Tôi ở trong văn phòng của tổng giám đốc, cứng đờ một ngày.

Không có suy nghĩ hồ loạn, cái gì cũng không nghĩ. Một chút thăm suy xét cũng không có, trống rỗng.

Tôi ngồi trước bàn làm việc cực đại xa hoa, như một pho tượng đã được đúc thành từ ngàn vạn năm trước, tỉnh xảo đặt ở đó, trống rỗng.

Trống rỗng.

Cuối cùng, người đánh thức tôi vẫn là A Kỳ.

Hắn nói, “Quân Duyệt thiếu gia, trời tối rồi, mệt mỏi cả một ngày, trở về nghỉ ngơi được không?”

Tôi xoay đầu sang, ngơ ngẩn nhìn hắn.

Không biết đã nhìn bao lâu, tôi run rẩy phé bộ (phối), hít một ngụm không khí, mới tìm lại được sức lực, khe khẽ hỏi hắn, “A Kỳ, An Nhiên đâu?”

A Kỳ một chút cũng không do dự, nói rất lưu loát, ngữ khí thành khẩn sẵn sàng chết tiệt, “Quân Duyệt thiếu gia, Lâm đại ca nói chuyện thường không lưu tâm, cậu hà tất phải để ý? An lão đại là người có bản lĩnh rất lớn, ngài ấy cho dù rời đi, cũng là chủ ý của chính mình, không thể là do bị bất cứ kẻ nào bắt ép. Cậu nghĩ xem, ai có thể bắt ép được An lão đại chứ?”

A Kỳ nhất định là đệ tử số một của An Nhiên, bằng không sao có thể lợi hại đến mức này? Mới dăm ba câu, đã khiến tâm tư tìm chết của tôi biến mất.

Từng từ từng chữ, đều là xuyên tim tiến vào.

Tôi nén không được, toàn thân đều đang run rẩy, lại nhịn không được, hốc mắt nóng cay.

Hắn lập tức đưa tới một chiếc khăn tay sạch sẽ, đặt lên tay tôi, còn kèm thêm một lời khuyên bảo, “Quân Duyệt thiếu gia, người thương tâm thì thương thân, thân thể thật vất vả mới dưỡng được tốt lên một chút, không nên lại khóc làm tổn thương cơ thể.”

Còn nói, “Quân Duyệt thiếu gia, xưa không như nay, cậu xem quang cảnh phía dưới kia náo nhiệt như vậy, tất cả các anh em hiện giờ đều dựa vào cậu, ngàn vạn lần phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Hỗn trưởng!

Một câu so với một câu càng thêm hỗn trưởng.

Cái gì là xưa không như nay? Ngày ngày tháng tháng đều không ngoài như vậy, tôi hết lần này đến lần khác biết có cạm bẫy, lại hết lần này đến lần khác giẫm lên vừa vặn.

An Nhiên hưng chi sở chí*, lần này chơi đến trò mất tích. Nhưng anh không hẳn đã xem tôi quá ngu chứ, gia nghiệp lớn như vậy, đàn em nhiều như vậy, tôi có thể tin anh coi như không là gì, buông tay tất cả mọi thứ sao?

(*trong lòng đột nhiên hoặc ngẫu nhiên sinh ra hứng thú với việc gì đó)

Không tin, tôi chết cũng không tin.

Tôi cười lạnh với A Kỳ, “Anh đã chuẩn bị những lời kịch gì rồi, cứ việc khiêng hết ra đi. An Nhiên ở đây, tôi còn ngu xuẩn bất linh, An Nhiên mất tích rồi, tôi còn sợ ai?”

A Kỳ thật khiến cho người ta phải thống hận, hắn cứ nhiên thuận theo tôi, gật đầu nói, “Có lý. Quân Duyệt thiếu gia dù sao cũng là người Hà gia, trong dòng máu có mang theo ba phần dưng khí này. Hiện tại muốn

địa bàn có địa bàn, muốn thủ hạ có thủ hạ, lại có Lâm đại ca bang trợ, chỉ có người khác sợ cậu, nào có chuyện cậu sợ ai?”

Tôi giận dữ, chỉ vào cửa rít gào, “Cút ra ngoài!”

A Kỳ vẫn kiên trì giữ vững bản sắc đáng hận đến cùng, không nói một lời, thật sự lập tức đi ra ngoài. Trước khi đi, còn xoay người lại hơi khom lưng, hướng về phía tôi lễ phép cung kính, thụt lùi từng bước, khiêm nhường mà nhẹ nhàng đóng cửa văn phòng lại.

Nhìn cánh cửa kim loại lạnh băng kia đóng lại im lìm, tôi hít ngược một luồng khí lạnh.

Bản lĩnh của A Kỳ, tôi hôm nay mới được diện kiến.

Thật sự là một nhân tài.

Phòng làm việc còn lại một mình tôi, lạnh lẽo đến không thể lạnh lẽo hơn. Bàn bàn ghế ghế, đều là lẻ loi trơ trọi, lẻ loi trơ trọi, lẻ loi trơ trọi.

Tôi nhìn quanh bốn phía, nghiêng răng nghiêng lợi tự nói với mình rằng An Nhiên chơi trò mất tích, An Nhiên thiết lập bẫy rập, An Nhiên hại tôi.

Rất chắc chắn, thực sự, từ tâm cho đến miệng, đều chắc chắn như vậy, không một tia hoài nghi, tay chân lại vẫn đóng băng, từng trận từng trận, run rẩy đến không thể áp trụ được.

Ngay sau đó tôi lại kinh hoàng phát hiện ra ghế sofa.

Một bộ ghế sofa lớn như vậy, từ lần đầu tiên tiến vào nơi này tôi đã thấy, mọi người ngồi trên đó bắt đầu mở hội nghị, Lâm Tín cũng ngồi, ngay trước mặt tôi, nhưng tôi lại như không thấy, không phát hiện ra bất luận một ý tứ gì.

Nhưng tôi vẫn nhớ rõ đoạn đối thoại ngắn ngủi kia.

Tôi từng nói với An Nhiên, “Trong thư phòng chỉ ít cũng nên có sofa, để mình ngồi, những người khác đều đứng, như vậy sẽ càng thêm oai phong.”

An Nhiên nói, “Oán trách cái gì, cậu chăm chỉ đọc sách, chờ tương lai có thư phòng của riêng mình rồi, liền có thể tận tình bài trí, muốn để bao nhiêu ghế sofa cũng được.”

Tôi kinh hoàng một trận, lập tức thô bạo cắt đứt mạch suy nghĩ nhảm chán này.

Phòng làm việc có ghế sofa là chuyện bình thường, nào có cái ám chỉ gì? Huống chi cái mà chúng tôi nói là thư phòng, chứ không phải phòng làm việc, hai cái này sao có thể giống nhau?

Được rồi, An Nhiên, được rồi.

Mục đích của anh đã đạt được rồi.

Tôi từ sớm cũng đã đầu hàng, giơ hai tay, quỳ hai gối, nếu như anh yêu cầu Hà Quân Duyệt đập đầu một cái nữa, tuyệt đối cũng có thể đạt được sở nguyện.

Nếu anh vẫn chưa cam lòng, cùng lắm cũng chỉ là do tôi tư chất không đủ, biết quá ít chiêu thức đầu hàng, không thể thỏa mãn dục vọng thắng lợi của anh.

Hà tất phải như thế?

Đêm đã khuya, đèn hoa sáng lên rực rỡ, tôi được hóa trang đứng ở nơi đỉnh cao và sáng rực rỡ nhất.

Nhìn từ trên xuống, sự ồn ào huyền ảo của casino liếc mắt đã thấy được ngay, cách xa như vậy, vẫn âm ỉ như vậy, đủ các loại thắng thua kích thích như tia laser đầu đạn lung tung, đánh cả vào bức tường pha lê lạnh băng của phòng làm việc.

Tôi không thể lại im lặng mà ngồi, như vậy sẽ bức điên tôi mất.

Miễn cưỡng tự đứng lên, ra vẻ kiên cường thông dong, đứng trước cánh cửa pha lê, làm bộ như cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Thân ảnh lộ ra, có lẽ chiều tới rất nhiều cái ngửa đầu ngưỡng nhìn của những người bên dưới.

Tôi không thêm để ý.

Đứng như vậy, lộ ra một thân hình cao lớn đỉnh bật, dẫn tới ánh mắt của mọi người, bất quá là bởi vì An Nhiên nhất định cũng đã từng làm như vậy.

Ý nghĩ này khiến tôi có thể đạt được sự bình yên trong khoảnh khắc.

Chỉ một khoảnh khắc là đủ rồi.

Có một khe hở như vậy, đủ để khiến tôi nhớ tới rất nhiều lời hứa, sau đó dùng những lời hứa này, hung hăng vứt bỏ những tuyệt vọng đang nhào tới.

An Nhiên sẽ không rời đi, anh sao có thể?

Nhớ rõ anh hung ác cỡ nào không? Anh dùng bàn ủi lưu lại trên người tôi một chữ “An”, còn nói, “Quân Duyệt, cậu không thể không cần tôi.”

Anh nói: “Tôi là của cậu, chỉ có thể là của cậu. Cậu nhất định phải cần.”

Anh hỏi tôi, “Nếu tôi và cậu không có cả đời, An Nhiên khiếm khuyết bất kham cần gì phải còn sống? Sống thế nào được nữa?”

Anh đã từng nói những lời như vậy, những lời hứa mà tôi một chút cũng không muốn nghe, tại sao có thể quảng xuống một câu “Tôi không muốn sống”, rồi biến mất như thế?

Không phải là cả đời sao?

Lúc này mới có bao nhiêu ngày?

An Nhiên luôn nói hết cách với tôi, kỳ thực tôi mới là người phải hết cách với anh.

Anh dù sao vẫn có thể chơi trò chơi mà anh muốn, dù sao vẫn có thể khiến tôi thương tâm muốn chết.

Nhưng mà hiện giờ quá phẫn như vậy, thương tổn đến cả hồn phách của tôi. Rõ ràng biết bất quá là quỷ kế của anh, tôi vẫn tan nát cõi lòng, tan nát cõi lòng, nát đến không thể nát hơn.

Nát cũng đã nát rồi, lại vẫn không biết nên đầu hàng như thế nào.

Tôi đứng trong phòng làm việc vắng vẻ, đứng dưới ánh đèn thủy tinh sáng rực rỡ, thực sự hết cách.

“An Nhiên, tôi phục rồi.” Chống trán lên cửa pha lê, tôi lặp lại lời đầu hàng cũ, “Tôi nhận thua, anh ra đây đi. Anh không gì là làm không được, tôi hết thuốc chữa, tôi nhận sai. Tôi biết mình không thể được tha thứ, tôi biết cái gì cũng đều là lỗi của tôi, tôi sai rồi! Sai rồi! Sai rồi! Cầu xin anh, đại nhân có đại lượng, giơ cao đánh khẽ tha cho tôi một mạng.”

Lời tuyên ngôn yếu ớt không có gì mới, tới tới lui lui bất quá cũng chỉ là mấy câu này, có trời biết từng từ từng chữ của tôi đều mang huyết lệ, chân tâm nghiền nát ở bên trong.

“Cho dù anh muốn tôi treo cổ, chỉ ít cũng cấp cho tôi một sợi dây thừng.”

Tôi khóc nức nở, ở nơi cao cao tại thượng này khóc nghẹn ngào, bi phần đến khó hiểu, tiếp đó bi bi thiết thiết mà cầu xin, “An Nhiên, tôi thực sống không nổi nữa, anh ra đây đi, chỉ gặp một lần cuối cùng cũng được.”

Đến nông nổi như vậy, vẫn không hề có hưởng ứng.

Tôi đã chết lặng rồi.

Cái gì mà tự sát sẽ có lỗi với An Nhiên của quá khứ, cái gì mà thân thể trân quý của An Nhiên, không được làm tổn thương?

Từ đầu tới cuối, chỉ có tôi là kẻ.

Tôi nghiêm túc suy nghĩ, ngây ngốc, nhưng rất quyết tuyệt, dường như đã nghĩ xong chỉ trong khoảnh khắc.

Có thể suy nghĩ sự tình thanh sở như vậy, thực sự khiến chính tôi cũng phải cả kinh.

Tôi nghĩ rất chắc chắn, và chắc chắn An Nhiên cũng đang trốn ở một chỗ tối nào đó. Rời khỏi bức tường pha lê, tôi xoay người ngồi trở lại bàn làm việc.

Chỉ trong chốc lát, tôi liền tìm được một kiện bảo bối, nó lóe sáng như vậy, lại đặt ngang ở trên bàn, tựa như ông trời ban cho Hà Quân Duyệt. Tôi cầm lên, nhìn dao rọc giấy này, vừa mới vừa đẹp, linh khí cũng ở trên mũi dao mỏng manh.

Nguyên bản đang khóc, thời khắc này tôi bỗng nhiên lại tràn ra nụ cười.

Như lời Lâm Tín nói với tôi, “Quân Duyệt, cậu có thể không tin.”

Tôi mượn một câu này, tặng lại cho An Nhiên.

An Nhiên, anh có thể không xuất hiện.

Thực sự.

Anh có thể.

Trong nháy mắt cầm dao rọc giấy kia lên, tôi lại nghe thấy tiếng cửa vạn mở.

Đây là tiếng động có kinh lực nhất trên đời, nhẹ nhàng như vậy, tích tắc. Vốn là tôi muốn phá hủy sinh mệnh của mình, bất quá trong nháy mắt, ý nghĩ kiên quyết muốn phá hủy sinh mệnh kia, lại bị phá hủy.

“An Nhiên!”

Tôi ném dao rọc giấy xuống, nó không hề là thứ trời ban cho tôi. An Nhiên, mới là trời ban cho tôi.

“An Nhiên! An Nhiên!” Tôi bổ nhào về phía An Nhiên của tôi, mặc dù anh tàn nhẫn như vậy, tôi cũng không thể không ôm chặt, mất đi rồi lại trở lại là sự giáo huấn kinh khủng nhất, tôi ngay cả khóc cũng không dám, mười ngón tay túm thật chặt, ôm ghì lấy thì thào, “An Nhiên, đều là tôi sai, đều là tôi sai, anh đừng đi.”

Tôi lặp đi lặp lại, nghẹn ngào nói lời thề thốt.

Lấy cả đời này của tôi, lấy sinh mạng của tôi, để phát thệ Hà Quân Duyệt sẽ không bao giờ dám chọc giận An Nhiên nữa.

Anh nói phía Đông, tôi không dám đi phía Tây, anh nói mặt trăng là hình vuông, thì chính là hình vuông, anh nói tôi sai, tôi đây liền có sai.

Sẽ không có cái gì chân lý, cái gì thị phi đúng sai.

Tôi nói nhiều như vậy, bỏ qua nhiều như vậy, lại nghe thấy giọng nói của Lâm Tín.

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, cậu bình tĩnh một chút.”

Lời của hắn thực sự có hiệu quả, vừa mở miệng, tôi liền phát hiện mình đã ôm lầm người, phát thệ lầm vật.

Đâu chỉ bình tĩnh, tôi đã hoàn toàn lạnh.

Tôi thẳng ngắc nhìn Lâm Tín.

Lâm Tín vẫn đang nói, “Quân Duyệt, cậu phải bình tĩnh.”

Hắn nói, “Lau nước mắt đi, đứng lên.”

Thời điểm này, hắn cư nhiên đến khích lệ tôi.

Tôi thực bất lực.

Tôi khẩn cầu nhìn hắn, “Lâm Tín, cậu nói cho tôi biết, An Nhiên rốt cuộc đang ở đâu? Hắn không thể rời đi, sao có thể?”

Lâm Tín thở dài, lại đem lời vừa mới nói lặp lại một lần, chỉ nói càng thêm hữu lực, “Quân Duyệt, bình tĩnh, lau nước mắt đi, đứng lên.”

Hắn chỉ vào bức tường bằng pha lê ở đầu đằng kia, nói với tôi, “Trữ Thư đến đây, cậu phải ra mặt.”

Tôi hồn phách sớm đã mất đi hơn phân nửa, ngơ ngác hỏi, “Vì sao tôi phải ra mặt?”

Lâm Tín nói, “Cậu là lão đại của chúng tôi.”

Tôi lắc đầu, “Tôi không phải.”

Lâm Tín kiên trì, “Cậu phải. An lão đại đã chỉ định.”

Hắn không nên nhắc tới An Nhiên.

Vừa nhắc tới, hồn phách bị xé nát của tôi đã mất đi lại quay trở về.

“Tôi không phải là cái gì lão đại.” Tôi lắc đầu liên tiếp, “Tôi không phải, tôi không phải, tôi không phải...”

Tôi lắc đầu, run rẩy như một gốc cây nhỏ bị chặt đứt. Lâm Tín đột nhiên hung hăng nắm lấy bả vai tôi, ngăn tôi lại.

“Bình tĩnh, Quân Duyệt, bình tĩnh một chút.” Lâm Tín nhìn thật sâu vào mắt tôi, nói từng chữ, “Đây không phải như trò chơi năm đó của chúng ta, đây là hiện thực chân đao chân thương, làm sai bất luận một sự việc gì, đều sửa không lại. Hiểu rõ chưa?”

Khẩu khí của hắn tràn đầy lực chấn nhiếp thần kỳ.

Tôi bị chấn trụ, ngơ ngác nhìn hắn.

Lâm Tín nói, “An lão đại đã thông báo cho các đạo, cậu là người kế thừa của hắn. Quân Duyệt, Trữ Thư ở ngay dưới lầu, cậu nhất định phải ưỡn thẳng ngực mà đi gặp. Đây là lần đầu tiên cậu chính thức đối mặt với đối thủ, thua ván cờ này, rất có thể chính là vạn kiếp bất phục*.”

(*muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Tôi hỏi vặn lại, “Vạn kiếp bất phục, thì lại làm sao?”

Tôi không quan tâm, tôi không quan tâm.

Để An Nhiên đi xử lý, để An Nhiên đi đối mặt. Anh hạ xuống thông báo, chỉ định cái gì người kế thừa, liền cho rằng có thể cứ như vậy mà vẫy vẫy tay rồi đi, chỉ chừa lại một cái bóng lưng tiêu sái?

Nằm mơ! Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Lâm Tín bị tôi chọc giận rồi.

Chúng tôi dẫu sao cũng đã biết nhau một thời gian dài như vậy, hắn và tôi lại cách nhau không xa, hắn có phần nộ hay không, tôi đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết.

Từ đáy mắt hắn nảy lên lửa giận, hung ác chưa từng thấy, đã quen hắn lâu như vậy, tôi chưa từng biết Lâm Tín cũng có một mặt hung ác đến thế, ngay cả tôi đang nửa thất thần cũng phải có chút cả kinh.

Giận không kềm được như vậy, gần như tưởng rằng hắn sẽ động thủ với tôi, nhưng không ngờ lửa giận chỉ thiêu đốt trong khoảnh khắc, lại đột ngột lạnh xuống toàn bộ, lắng đọng nơi đáy mắt, chỉ có đau đớn âm ỉ.

Lâm Tín lại mở miệng, giọng nói cư nhiên còn ôn nhu hơn cả ban nãy.

Nắm lấy hai vai tôi, thương hại mà hỏi tôi, “Quân Duyệt, đến tận bây giờ, cậu vẫn cho rằng An lão đại đang cùng cậu chơi đùa sao?”

Hắn nói, “Quân Duyệt, cậu phải hiểu rõ, không có cái gì là vĩnh viễn.”

Lời hắn nói, tôi nghe được rõ ràng.

Sao có thể rõ ràng như vậy? Lời nói xé nát sinh mệnh tôi như thế, vẫn nói được đến ôn nhu thương tiếc thế này.

Tôi muốn cuộn thành một vòng tròn, đem chính mình cuộn thành một cái kén, không cần phải đối mặt với bi thương nữa.

Nhưng Lâm Tín không cho phép.

Hắn nắm chặt lấy tôi, bức ép tôi, nói với tôi, “Quân Duyệt, An lão đại mở một đường máu, ngồi lên vị trí này, che chở cho cậu tới tận bây giờ. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, cậu chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Hắn nói, “Đi gặp Trữ Thư, cậu nhất định phải đứng lên, ngồi vững vàng trên cái ghế kia.”

Tôi vẫn chỉ lắc đầu.

Tôi không hiểu được, vẫn không hiểu được.

Đây rốt cuộc là vì sao? Vì sao càng chạy càng là tuyệt lộ, tiến lùi đều không tìm được một chút cơ hội sống?

Tôi không muốn đi gặp Trữ Thư, tôi cái gì cũng không biết, gặp cũng là bại trận. Lâm Tín thực sự chưa phải là gì mà đã khiến tôi tổn thương đến thấu triệt rồi, thương tích đầy mình, hắn lại còn muốn ép tôi lên một chiến trường khác, tính quái gì là bằng hữu nữa?

Tôi cự tuyệt, “Cái ghế này, tôi không ngồi, cậu muốn ngồi, cậu đi mà ngồi.”

Lâm Tín thiếu chút nữa thì nghiêng nát răng, “Tôi cho dù ngồi lên rồi, cũng có đủ bản lĩnh để bảo hộ được cho cậu sao?”

Tôi cũng nghiêng răng, “Tôi lại không đắc tội kẻ nào, sao bị trở thành người không nơi dung hạ như vậy? Phải để cho các người bảo hộ từng giây từng phút? Cùng lắm thì xem như tôi chưa từng quen biết các người, mai danh ẩn tích sống qua cả một đời!”

Tiếng gió bên tai đột nhiên nổi lên.

Mắt vừa hoa, nắm đấm của Lâm Tín đã đến ngay trước mặt.

Không biết tại sao, lại cứng rắn ngừng lại, không thể tiến thêm về phía trước thêm một phân một hào.

“Quân Duyệt, Quân Duyệt, cậu sao lại ngây thơ đến đáng thương như vậy?” Lâm Tín buông nắm tay xuống, sức cùng lực kiệt, chán nản cười khổ, “Cậu họ Hà. Cậu có biết trên người mình đang chảy dòng máu của ai? Cậu có biết ông ngoại, cha và anh cậu đã lưu lại bao nhiêu nợ máu, kết xuống bao nhiêu cừ thù?”

Lâm Tín than thở, “Cậu bây giờ là con cháu duy nhất còn lại của Hà gia, ngày xưa phong quang vô hạn, hô tiền hậu ủng, một khi thực sự vô quyền vô thế, không còn chỗ dựa, ai chịu buông tha cho cậu? Trên đời này khắp nơi đều là hạng người bỏ đá xuống giếng (giật đổ bìm leo), đừng nói là kẻ thù của Hà gia, cho dù cậu rơi vào tay những kẻ xưa nay không có bao nhiêu ân oán, dựa vào gia thế này của cậu, có thể tận tình làm trò bỉ ổi với cậu một phen, cũng là một món hời đáng để chúng khoe khoang.”

Hắn nói, “Quân Duyệt, không có quyền thế, trên thế gian này còn có nơi nào dung hạ được cậu?”

Hắn hỏi, “Quân Duyệt, cậu từ trước tới giờ chưa từng nghĩ qua. Vì sao An lão đại cực khổ mãi mới chạy thoát được một cái mạng, không mai danh ẩn tích sống qua ngày, lại vẫn phải liều chết đánh lại giang sơn này, chiếm lấy cái ghế kia?”

Hắn hỏi, “Cậu lại có từng nghĩ tới hay không, An lão đại vì để ngồi được vững trên cái ghế ấy, đã thiếu bao nhiêu cái nợ máu? Kết bao nhiêu cừ thù? Thỉnh cậu suy nghĩ một chút, Quân Duyệt, cậu cho tới bây giờ chưa từng nghiêm túc suy nghĩ chuyện gì, nhưng đến hiện tại, đã không còn có thể tùy theo việc cậu có muốn hay không.”

Lâm Tín nói, “Hiện giờ hắn đem toàn bộ những thứ giành được đều cấp cho cậu, nếu cậu thua, chính là hắn thua. Cậu đắc tội với ít người, có lẽ còn có thể cầu một cái thống khoái, nhưng hắn thì sao? Cậu có

biết hẩn thủ đoạn có bao nhiêu hung ác, đem bao nhiêu người đắc tội bức đến tử địa? Cậu ngẫm lại xem, nếu hẩn mất đi giang sơn này, sẽ có kết cục gì?”

Cuối cùng Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, đừng ích kỷ như vậy, vĩnh viễn muốn người khác bảo hộ cho cậu, vì cậu mà đi che chắn đao thương. Cậu đã ích kỷ cả một đời, hôm nay, chí ít cũng đứng lên một lần, che chở cho người khác một lần. Trữ Thư đang chờ cậu, nếu cậu thực sự có tình yêu An Nhiên dù chỉ một chút, cậu nhất định phải đứng lên.”

Tôi thất thanh khóc rống.

Đau quá.

Vừa khóc rống, vừa cắn chặt răng, ngửa đầu khàn giọng rống, “Khăn tay, đưa cho tôi khăn tay!”

Đau quá, thực sự quá đau.

Không còn gì cả, cái gì cũng không còn thừa lại.

Nhưng vẫn phải lau khô nước mắt, vẫn phải đứng lên.

Ngừng không được nước mắt, nhưng vẫn nhất định phải ưỡn thẳng ngực, đối mặt với Trữ Thư, bước lên chiến trường này.

Khi từ trên thảm đứng dậy, hai đầu gối đều phát run.

Lâm Tín đỡ lấy tôi, tôi kiên quyết đẩy ra.

Đầu gối run rẩy, tôi liền chống lấy tường.

Té ngã rồi, tôi lại đứng lên.

“Lâm Tín,” Tôi tìm không thấy hô hấp của chính mình, cuối cùng lại vẫn phát âm được rõ ràng, nói, “Tìm một bộ quần áo tới đây, tôi phải thay.”

Tôi phải gặp Trữ Thư, kẻ địch của An Nhiên, không thể thua về khí thế.

Nhưng, cho dù khí thế không đủ, tôi cũng nhất định phải đi gặp.

Không có gì có thể hoảng sợ.

Tôi đã hai bàn tay trắng, cái gì cũng không còn.

Từng điểm từng tích, chính mình còn chưa từng minh bạch, thì đã thua hết sạch rồi.

Nhưng chỉ cần chưa tới kết thúc, nhất định phải ưỡn thẳng ngực, đứng lên.

Một mỗi bao nhiêu cũng phải đứng lên, tâm có thể vỡ nát, nhưng lưng nhất định phải thẳng.

Không vì sao cả.

Đã không còn gì có thể mất đi.

Nhưng tôi thực sự thực sự, đã từng như vậy, như vậy, như vậy, yêu An Nhiên sâu sắc.

Không phải chỉ là một chút.

Mà là rất sâu.

Rất sâu, đã yêu.

Yêu.

Không biết mượn sức lực từ đâu, chí ít cuối cùng tôi cũng đứng lên được.

Hai chân đạp đất, có lực chống đỡ, thất lưng cũng có thể thẳng lên.

A Kỳ thâm tàng bất lộ kia đã lặn ra khỏi đây từ lúc nào, lại vẫn chưa từng rời đi, tôi chờ thay một bộ tây trang vừa vặn và sạch sẽ, cuối cùng lại vẫn là hẩn mang tới.

Tôi không chế tay chân đang run rẩy, tự mình thay toàn bộ y phục, từ bên trong bước ra.

Dốc sức thích ứng nên cũng không tệ lắm, mặc tây trang thâm thớm, cũng xem như rực rỡ hẳn lên, chỉ là sắc mặt quá kém, hơn nữa đôi mắt ai nhìn cũng có thể đoán ra là vừa mới khóc.

A Kỳ hỏi, “Làm sao bây giờ?”

Người hẳn hỏi là Lâm Tín, bất quá tôi đã nghĩ tới rồi, liền nói với Lâm Tín, “Cầm một bình rượu đến đây, số độ cao một chút.”

Rượu mạnh được mang đến, tôi rút mạnh nắp bình, ngửa cổ uống một hơi hết non nửa.

Hương rượu cay xộc, đủ tư vị.

Đã lâu lắm rồi chưa thử uống rượu điên cuồng như vậy, hiện giờ phá giới, mới phát hiện khẩu vị nồng cuồng trước kia vẫn còn lưu lại vài phần.

Định uống tiếp một hơi, cả bình đối phó sạch. Lâm Tín và A Kỳ đồng loạt giơ tay ra, đoạt đi mất bình rượu.

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, đủ rồi.”

Tôi có thể cảm nhận được dòng lửa hừng hực đang lẫn lộn cuộn cuộn từ thực quản đến dạ dày trống trơn, không sai.

Đúng, xưa không như nay, không còn cơ hội để tùy hứng nữa.

Chờ tử khí xông lên, đỏ hồng cả khuôn mặt, những dấu tích vừa khóc đều được che lại hơn phân nửa, liền xuất phát, đi ra trận.

A Kỳ dẫn đường, Lâm Tín hộ vệ trung quân, một đám bảo tiêu liên quan bọc hậu.

Từ trong thang máy bước ra, tiền hô hậu ủng, mọi người tự động tách ra một cái thông đạo, dọc đường đều có thể nghe được đủ các loại tôn xưng.

“Quân Duyệt thiếu gia.”

“Hà nhị thiếu.”

“Tổng giám đốc.”

“Lão đại.”

“...”

Giữa nửa tỉnh nửa say, tôi ở giữa vòng vây trước sau, cất bước đi trước, tựa như bên cạnh không có người, trong lòng chỉ nghĩ duy nhất một chuyện, đừng cúi đầu, Quân Duyệt, ngẩng cao đầu.

An Nhiên, anh cũng chưa từng cúi đầu.

An Nhiên lúc nào cũng ngẩng cao đầu, nhìn về phía trước, kiên định, chấp nhất.

Khi tôi yêu anh, chỉ biết yêu anh, khen ngợi, ngưỡng mộ, nói anh đẹp trai, nói anh tràn đầy mị lực.

Khi tôi hận anh, chỉ biết hận anh, bi thương, trốn tránh, nói anh độc tài, nói anh toàn thân ngang ngược.

Chỉ là không hề biết rằng, thời điểm nào anh cũng phải kiên trì như vậy, làm một cường giả, thực sự quá gian nan.

Rõ ràng biết mình không chiếm được cái gì, lại vẫn phải cắn răng thật chặt, một bước cũng không lùi, biết mình không có gì cả, vẫn phải kiên trì đến từng giây từng phút cuối cùng trước khi chết, thực sự quá tuyệt vọng.

Quá gian nan, quá tuyệt vọng.

A Kỳ mở cánh cửa phòng VIP, tôi dẫn đầu mọi người tiến vào.

Thấy Trữ Thư, liền cười rộ lên, “Thật có lỗi, đến trễ rồi, đêm nay uống hơi quá chén, xin Trữ lão bản đừng trách móc.”

Trữ Thư chỉ mang theo hai ba người, rải rác ngồi ở các góc tường, duy nhất một mình hẩn ngả người bên cạnh bàn đánh bạc có ngọn đèn sáng nhất trong phòng, nhàn nhã dùng đầu ngón tay chơi đùa một tấm thẻ bạc trên bàn.

Trữ Thư ngẩng đầu, giống như đang nghiên cứu ngoạ ý gì mới mẻ, tinh tế nhìn tôi một phen, thản nhiên cười, “An lão đại đâu?”

Tôi lấy làm ngạc nhiên, “Mở miệng liền hỏi An lão đại? Thế nào? Hà Quân Duyệt không nhập được vào mắt Trữ lão bản?”

Trữ Thư thoải mái cười rộ lên, cười xong rồi, mới thân thiết hỏi tôi, “Thế nào đêm nay lại uống nhiều như vậy?”

Tôi phớt lờ, “Này cũng tính là nhiều? Ngày sau quen rồi, anh liền biết tử lượng của tôi.”

Tôi chọn một chỗ, ngồi xuống cách bàn với Trữ Thư, đi thẳng vào vấn đề, “Trữ lão bản đêm nay tới đây, chỉ vì muốn chơi vài ván?”

Trữ Thư lại cười, “Vốn có mục đích khác. Nhưng thấy Quân Duyệt thiếu gia, nhớ tới lời mời lần trước bất thành, bỗng nhiên lại thấy ngứa ngáy chân tay. Tôi là người nghiện bài bạc rất nặng, một khi nổi hứng lên thì đảm chính sự không thành, thế nào, Quân Duyệt thiếu gia có cấp cho chút mặt mũi cùng chơi một ván không?”

Tôi hỏi, “Chơi cái gì?”

Trữ Thư rất khéo nói chuyện, “Quân Duyệt thiếu gia đã nể mặt như vậy, đương nhiên để Quân Duyệt thiếu gia quyết định.”

Tôi nghĩ nghĩ một chút, “Xì Lát?”

“Không vấn đề.”

Tôi hỏi, “Chơi bao nhiêu?”

Trữ Thư tiêu sái nói, “Cược tiền? A, cược tiền đâu có ý tứ gì. Tôi và cậu khác với đám con bạc cầu lợi nhỏ bé ngoài kia, muốn cược cũng nên cược phong nhã một chút.”

Tôi hiểu kỳ, “Phong nhã như thế nào?”

Trữ Thư nói, “Mọi người đều là anh em, không cược gì khác, cược một bữa cơm tối là được rồi, ai thắng ai thua cũng đều có thể xúc tiến tình cảm.”

Tôi ngạc nhiên.

Nói thật dễ nghe, không phải là ai thắng ai thua tôi cũng đều phải bồi hẩn ăn cơm sao? Ăn cơm là chuyện nhỏ, chỉ là người này có thể cùng An Nhiên đối nghịch, tuyệt đối không phải hạng dễ trêu chọc, bây giờ tùy tiện gạt đầu một cái, sau này không biết sẽ có tai họa gì.

Hiện giờ đã không còn ai giúp tôi chống đỡ những mũi nhọn ngầm ngấm hay công khai nữa, đứng mỗi phút mỗi giây, dường như bên cạnh đều có cạm bẫy không thể nhìn thấy. Đáng hận tôi vô năng như vậy, lúc nào cũng không nhìn ra được bất luận một thứ gì.

Lần này, cũng không thể nhìn ra.

Tôi chỉ có thể cầu cứu.

A Kỳ không biết đã chạy ra ngoài từ lúc nào, không có ở trong phòng.

Liếc nhìn trộm Lâm Tín, Lâm Tín đang nháy mắt ra hiệu với tôi. Tôi trong lòng cực buồn bực, nháy mắt ra hiệu đương nhiên tôi nhìn được, nhưng như vậy đại biểu cho cái ý tứ gì? Cho dù tôi biết cách nhìn ánh mắt của người khác, cũng chỉ biết nhìn của một người là An Nhiên mà thôi.

Trữ Thư lại lên tiếng, “Quân Duyệt thiếu gia, sẽ không một bữa cơm thua cũng không gánh nỗi chứ? Không sao, không sao, đơn giản để tôi mời cậu là được rồi.”

Như vậy thực sự quá mất mặt, tôi nghiêng rằng một cái, vừa định đáp ứng thì lại nghe thấy có người đoạt trước một bước lên tiếng.

“Ai mời ăn cơm, hào phóng như vậy?” Thanh thúy tinh oanh, hàm chứa một cổ ngạo khí thần nhiên, giọng nói này tôi rất quen thuộc, vừa nghe liền biết vị ấy đại giá quang lâm. Quay đầu nhìn lại, thân hình cao gầy của cô giáo mỹ nhân Mẫn Nhi đã xuất hiện ở ngoài cửa, cười mỉm không mời mà tự tiến vào, vừa đi về phía bàn đánh bạc vừa hướng Trữ Thư chào hỏi, “Tùy tiện ngao du cũng có thể chạm mặt khách quý, người nghe có phần, Trữ lão bản, anh nói vận khí của tôi có tốt hay không?”

Đối với lai lịch của Mẫn Nhi, Trữ Thư nhất định so với tôi biết nhiều hơn.

Bởi vì hẳn chẳng những cười càn có thêm phong độ, hơn nữa còn gật đầu, rất vui vẻ, “Vận khí của Mẫn Nhi tiểu thư, đương nhiên từ trước đến nay đều rất tốt.”

Mẫn Nhi được hấn nịnh nọt một câu, cũng không tỏ rõ ý kiến, thấy trên bàn đánh bạc đặt bài mới, liền sáng tỏ, nói, “Trách không được Trữ lão bản tâm tình tốt đến độ muốn mời người khác ăn cơm, thì ra là ở trong này mở bàn cờ riêng, chắc hẳn đã thắng không ít?”

Trữ Thư khoa trương thở dài một hơi, “Nói đến việc này liền thương tâm, ngứa tay đến tận bây giờ, vẫn chưa đánh được một ván. Tôi cũng là thật vất vả mới mời được Quân Duyệt thiếu gia cùng chơi một ván.”

Tôi ra mặt nói, “Không sao, còn có thời gian, nắm chắc một chút, nhiều ít cũng có thể đánh được vài ván. Không biết Mẫn Nhi có biết chơi Xì Lát không?”

“Đương nhiên!” Mẫn Nhi mừng rỡ, không khỏi phân trần ngồi xuống chiếm một vị trí, dáng điệu nghênh ngang nói, “Trước tiên phải nói, mọi người đều là người quen, những thẻ bạc rải rải rác rác này cũng đừng không phóng khoáng mà để trên bàn làm gì cho chướng mắt, tiền mặt bày ra đi, như vậy mới đủ kích thích.”

Thấy chúng tôi không nói gì, cô nhìn nhìn hai bên, “Thế nào? Tiền mặt không tiện?”

Tôi nói, “Trữ lão bản nói cược phong nhã một chút, thắng thua một bữa cơm.”

Mẫn Nhi phì cười, tiếng cười như chuông bạc, “Phong nhã? Tôi xem chừng là phong lưu đi?” Xoay đầu qua, nhìn Trữ Thư, tư thái vừa nhàn vừa cười rất động nhân, ôn nhu nói, “Trữ lão bản, anh đánh cược việc này, cũng thật có chút khi dễ người ta rồi. Chẳng phải là dấu ai thắng ai thua, cũng đều phải bồi anh ăn cơm sao?”

Trữ Thư lại thật sự rất hào phóng, mở tay ra nói, “Xấu hổ rồi xấu hổ rồi, một chút tâm tư nhỏ bé như vậy, cư nhiên bị vạch trần ngay tại trận. Phũ nhận không được, tôi cũng chỉ đành thành thật thừa nhận. Không biết Mẫn Nhi tiểu thư có thưởng cho chút mặt mũi không đây?”

Mẫn Nhi cười như kiêu hoa, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thực khó tưởng tượng cô cũng có một mặt liêu nhân (ghẹo người) như vậy. Nhìn tiểu ý trên nét mặt tựa như muốn gật đầu đáp ứng, rồi lại linh hoạt mà đem nhãn châu xoay chuyển một vòng, mím bờ môi nhỏ nhắn, nói, “Có thể cùng Trữ lão bản ăn một bữa tối dưới ánh nến, vốn cầu còn không được. Bất quá, vạch trần tiểu mách lới này chính là tôi, nếu như tôi lại bằng lòng đáp ứng, chẳng phải thành ra tự hủy đi bực đứng của mình sao? Không được, không được.”

Nhìn không ra dưới đáy lòng Trữ Thư rốt cuộc có tức giận hay không.

Dù sao tôi nỗ lực quan sát, cũng chính là không thể nhìn ra.

Hắn vẫn rất phong độ, tiêu sái mà nhún vai một chút, ngay cả nói cũng không cần nói, khoan thai cười, tựa như gặp được chuyện gì vui tai vui mắt, chậm chậm, ánh mắt lại chuyển về phía tôi.

Thần tình kia tựa như một cái ám chỉ hiểu ngầm, giống như chiến hữu nhiều năm gặp được địch tình, động một cái lông mi là có thể như có tâm linh tương thông, thuận tiện lập ra đại sách để tiêu diệt địch, thân thiết đến dọa người.

Thực mất mặt, tôi thế nhưng lại ngẩn ra hai ba giây như vậy.

Không phải hơn nửa bình rượu mạnh kia đã đi qua, chỉ là vẫn còn chưa tập thành quen sự giả dối thuận lý thành chương thế này.

Có trời biết, chúng tôi tuyệt đối không hề hiểu ngầm nhau, tuyệt đối không thân thiết, chứ đừng nói đến chuyện chiến hữu nhiều năm. Có thể không ở sau lưng bắn lên hai súng bất cứ lúc nào đã là cảm kích khôn cùng rồi.

Vào lúc này, lại vẫn không thể không cười.

Tôi không chỉ là Hà Quân Duyệt, tôi còn là lão đạo của những người này, Quân Duyệt thiếu gia không thể thua về phong độ trước mặt đối thủ.

Cha tôi, Hà lão đại năm đó đã từng nói, “Làm lão đại, nhất định phải biết cười, lão đại biết cười, mới là lão đại giỏi. Một khi hiện ra sắc giận, thì chính là đã lộ tới đáy. Cho nên, trước người mỉm cười, sau người động đao, không phải trái ngược, mà đích thực là thứ tự hành sự quy củ.”

Tôi nói với anh hai về chuyện này, vô cùng bức xúc, “Quá giả dối, rõ là tự mình chuốc lấy cực khổ. Đủ để chứng minh lão đại là một khổ sai, nhưng vì sao vẫn có nhiều người muốn đánh phá để tranh giành vị trí này như vậy?”

Anh hai như nghe được lời khờ dại của con nít, thoải mái cười một trận, cuối cùng, mới vuốt ve khuôn mặt bất bình của tôi, nói, “Quân Duyệt, không có phần giả dối này của cha, em sao có thể sống được chân thực như vậy? Không kiêng nể gì, muốn cười liền cười, cảm thấy bất bình, liền có thể lộ ra vẻ mặt bất bình, nói ra ý kiến bất bình?”

Tôi thập phần nghiêm túc phản bác, “Không đúng, An Nhiên nói, con người là linh hồn của vạn vật, nên muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười, vui cười tức giận, chỉ cần là tình cảm chân thật, thì đều là chuyện tốt.”

Anh hai vẫn cười, chỉ là cười đến quá mức khinh thường, nhẹ giọng nói, “An Nhiên, hần biết cái gì?”

Đối với anh hai, tôi vẫn luôn không sợ, anh nói một câu, tôi liền dám chọi lại một câu, dũng cảm đứng ra trước sóng gió để bảo vệ chủ kiến của mình, “Anh hai, An Nhiên nói nhất định là đúng, em biết.”

Để thêm trọng lượng cho lời này, tôi còn nói, “Em và An Nhiên giống nhau, đều không giả dối, sống đủ chân thực. Anh cười hần, chính là cười em.”

Tôi khi đó, phong quang vô hạn, chỗ dựa vững chắc cường đại, bởi vậy vừa gặp cơ hội, ý chí chiến đấu liền ngẩng cao.

Đối thủ khó gặp, anh hai, lại thường xuyên phải trở thành quân địch giả của tôi.

Nhưng anh hai khi đối mặt với tôi, lúc nào cũng thiếu đi ý chí chiến đấu.

Nghe xong một phen khẳng khái hùng hồn của tôi, anh hai chỉ trả lời một câu, “Em và An Nhiên, sao lại giống nhau?”

Tôi hỏi, “Sao lại không giống?”

“Em họ Hà, hần họ An, sao có thể giống nhau? Phân lượng không đủ, lại cứ học đòi người ta chính khí khẳng khái. Muốn vui cười tức giận, không cần nhìn sắc mặt kẻ khác? Cũng phải xem hần có cái tư cách ấy hay không.”

Câu trả lời của anh hai, thật khiến người ta tràn đầy tư vị không thỏa trong lòng.

Tôi giận, “Hần họ An, thì lại làm sao? Mặc kệ họ gì, hần vẫn chính là hần, vẫn là An Nhiên kia.”

Mỗi lần gặp cơn giận của tôi, anh hai đều sẽ tránh đi.

Lần này bị tôi kéo lấy không tha, đành phải xoay người lại, dõ dằn nói, “Được rồi được rồi, hần chính là hần, chính là An Nhiên kia, được rồi chứ? Sớm đã biết không nên quá phóng túng cho mi, bây giờ biến thành cái tính tình càng lúc càng lớn, thật là tự tác nghiệt, không thể cứu.”

Nếu đã là tự tác nghiệt, không thể cứu, càng không thể dễ dàng buông tha như vậy.

Tôi kiên trì, “Không được! Nói rõ ràng, nhất định phải nói rõ ràng!”

Anh hai bị tôi kéo tay quay loạn, cũng không nề hà, nhàn nhạt lắc đầu, “Nói rồi em cũng sẽ không hiểu, cứ chờ xem đi.”

“Xem cái gì?”

“Tương lai.”

Khi đó tôi chính là không giấu được chuyện trong lòng, hướng chỉ hỏi ra được một cái đáp án không rõ ràng như vậy, liền như ăn phải một con ruồi, khắp người đều không thoải mái.

Buộc lòng phải hùng hùng hổ hổ đi túm An Nhiên, tìm được anh đang rửa xe, lập tức đem toàn bộ sự tình bẩm lên, vẫn như trước vẻ mặt bất bình, phần nộ nói, “Cái gì gọi là chờ xem tương lai? Anh hai mọi thứ đều tốt, chỉ có quan điểm thiên kiến này là khiến người ta thực thống hận. Rõ ràng chính là khinh thường gia thế của anh, chê anh không có tiền! An Nhiên, đừng lo, tôi tin anh. Anh có bản lĩnh, sau này nhất định sẽ sống được tốt hơn so với tất cả mọi người, chẳng những sống tốt, còn phải sống đủ chân thật đủ thoải mái, không cần phải dối nhân xử thế giả tạo, xứng với khẩu khí ngày hôm nay.”

An Nhiên chẳng để tâm, “Cái này có gì mà phải tức giận? Anh hai cậu cũng không có nói sai, tôi xác thực không phải họ Hà, là họ An.”

Tức chết.

Tôi vì anh mà lòng đầy căm phẫn, anh thế nhưng lại vẫn đậm phong khinh.

Tôi nói, “Không nói mấy lời vô nghĩa họ hiếc này kia, nhưng mà An Nhiên, tôi phải cảnh cáo trước, tương lai nếu anh trở thành một người giả dối, tôi sẽ không cần anh nữa.”

“Ừm.”

“Ừm? Ừm là cái ý gì?”

An Nhiên nở nụ cười, ánh mắt lại rất nghiêm túc, nói, “Quân Duyệt, tôi đáp ứng cậu.”

Anh nói, “Làm người chỉ cần quang minh chính đại, không đi tà lộ, là có thể không cần giả dối, sống được chân thật.”

Tôi yêu vô cùng.

Thực sự yêu một An Nhiên như vậy, mỗi một lời nói đều tốt đẹp như thế.

Tôi nhịn không được cao hứng mà ôm chầm lấy anh, thì thầm như nói lời yêu thương, “An Nhiên, An Nhiên, anh nhất định phải làm được. Anh hai nói, quang minh chính đại là con đường gian nguy nhất, chỉ có kẻ ngốc không sợ chết mới đi. Anh nhất định phải vì tôi mà giữ vững khẩu khí này.”

An Nhiên im lặng, sau đó nhẹ nhàng nói, “Quân Duyệt, bất kể có bao nhiêu gian nguy, con đường này, tôi sẽ vì cậu mà đi tới tận cùng.”

Vì thế anh đọc sách, không ngừng đọc sách; đi thi, không ngừng đi thi.

Siêng năng cần cù, muốn tìm một con đường thoát ly khỏi thế giới này, con đường quang minh chính đại.

Trời a.

An Nhiên, An Nhiên của tôi.

Anh lúc nào cũng chín chắn như vậy, thận trọng, suy tư, hoàn toàn không giống tôi xốc nổi trương cuồng, hoang phí thời gian. Tôi lại không biết, anh so với tôi càng ngu ngốc hơn.

Ngốc đến nỗi dùng tất cả những tâm và huyết ấy của anh, đi tìm một con đường quang minh chính đại tới không có khả năng.

Quang minh chính đại dốc hết tâm huyết, cũng không chế ngự nổi lực một ngón tay của anh hai.

Chính là, anh hai cũng không phải không gì là làm không được.

Anh chỉ biết phá hủy An Nhiên quang minh dễ như trở bàn tay, lại không biết rằng, khi ánh quang minh bị dụi tắt, hắc ám sẽ liền bùng xuống.

A, người định không bằng trời định.

Nửa sau của con đường quang minh chính đại, nổi thẳng đến hắc đạo.

An Nhiên một lòng muốn làm người đường đường chính chính, đã trở thành An lão đại.

An Nhiên, An Nhiên của tôi.

Ai đã lập thệ rằng bất kể có bao nhiêu gian nan, cũng sẽ không làm người giả dối?

Ai mới thực sự ngốc đến đáng thương?

Anh.

Thì ra chúng ta đều luôn nghĩ sai rồi, người ngốc không phải là tôi, mà là anh.

Tôi chẳng qua chỉ là hậu tri hậu giác, đến ngày hôm nay mới hiểu được.

Nhớ tới anh lúc trước tin tưởng không chút nghi ngờ đối với quang minh như vậy, lại nỗ lực suy nghĩ, anh rốt cuộc đã tuyệt vọng đến mức nào, từng chút từng chút, mất đi chính mình?

Bất quá, có lẽ cũng không cần phải đi nghiên cứu thêm nữa.

Thế sự trêu người.

Ngày đó tôi khinh thường cha và anh hai, khinh thường An Nhiên đã thay đổi.

Hôm nay, tôi đã trở thành lão đại.

Còn có một cái Trữ Thư phong độ phiên phiên như vậy, nhìn không ra sát khí mà ngồi ở ngay trước mặt tôi.

Ánh mắt mọi người đều đang nhìn người chòng chọc? Người muốn phong độ? Muốn thâm sâu khó dò? Muốn thâm tàng bất lộ?

Hảo, vậy cười đi.

Tôi kéo da mặt, học theo kiểu dáng Trữ Thư thân thiết khăng khít như hảo hữu, hồi báo hân một cái khuôn mặt tươi cười.

Đối với khuôn mặt tươi cười khiến người ta tăng thêm hảo cảm, tôi rất có tự tin, bởi vì không chỉ người khác, mà ngay cả An Nhiên nghiêm trang chững chạc của ngày xưa, cũng đã từng bị khuôn mặt tươi cười của tôi làm cho hoàn toàn không thể chống cự lại được. Kỹ xảo hơi hơi giương khóe môi này, thường thường là vũ khí ăn vạ hữu lực nhất của tôi.

Hôm nay dùng để đối phó với Trữ Thư, dầu không thể thắng hẳn, chí ít hẳn là cũng có thể ngang sức ngang tài.

Kết quả vừa bày ra khuôn mặt tươi cười, lại nhớ tới An Nhiên, liền đột ngột đau đến thấu triệt tâm phế.

An Nhiên chân thật của tôi, An Nhiên cương liệt như hỏa của tôi, tại sao có thể chịu đựng được những ván bài đầy dọa này, hộp đêm thối nát, người trước người sau đều là giả tạo?

Vì ai?

Rốt cuộc là vì ai? (còn phải hỏi sao =.=)

Tôi nhịn không được mà suy nghĩ, tâm tư cuộn cuộn như nước sôi, vừa cười, nước mắt lại tràn ra khỏi khóe mi.

Phong độ tang tắn, thất bại thảm hại.

“Quân Duyệt?”

“Quân Duyệt thiếu gia?”

“ ... ”

Mọi người đang chờ bên cạnh đều biến đổi sắc mặt, ngay cả Trữ Thư cũng ngạc nhiên, thái độ thành khẩn mà hỏi, “Có phải tôi đã nói sai cái gì rồi không?”

Khó trách hẳn ngạc nhiên như vậy, ngay cả tôi cũng tự biết mình đã thua quá khó coi.

Mẫn Nhi đi tới, ôm lấy tôi, ha ha cười nói, “Quân Duyệt, uống nhiều như vậy, không nên đi ra gặp người mới phải. Nhìn cậu xem, đêm nay đại xấu mặt rồi.”

Nói đoạn quay đầu lại, nhìn Trữ Thư, “Cậu như vậy, chẳng phải khiến Trữ lão bản chê cười rồi sao?”

Trữ Thư lập tức nghiêm nghị, “Nào có? Rượu vào khóc cười tự nhiên, tình cảm dạt dào lộ ra là chuyện bình thường.”

Mẫn Nhi lại thở dài, “Đáng tiếc ván bài này xem ra không chơi được rồi.”

Trữ Thư tiêu sái cười, “Quân Duyệt thiếu gia say đến lợi hại, lúc này còn miễn cưỡng muốn chơi bài, chẳng há là tôi thừa nước đục thả câu, khiến Mẫn Nhi tiểu thư phải khinh thường rồi sao? Còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian.”

Nói xong liền đứng dậy chào tạm biệt, cư nhiên dẫn mấy tên đàn em nhẹ nhàng rời đi.

Hắn đi thực sự rất dứt khoát, hại những kẻ còn lại ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Cửa phòng vừa đóng, chỉ còn lại người trong nhà, Mẫn Nhi lập tức đem tôi từ trong ***g ngực đẩy ra, thi triển biệt tài lạnh mồm lạnh miệng của cô, tán thưởng tôi, “Không hổ là Quân Duyệt thiếu gia, nước mắt so với nước cái dằm còn nhanh nhạy hơn, nói đến liền đến. Tôi thật cũng không hiểu Trữ Thư làm sao nuốt xuống được cục tức này.”

A Kỳ không biết đã trở về từ lúc nào, ở bên cạnh nho nhã lễ độ chen vào một cước, “Chuyện đêm nay đa tạ Mẫn Nhi tiểu thư, Quân Duyệt thiếu gia đêm nay uống quá chén, nói chuyện cũng không tiện, không bằng để sau này tìm một thời gian sẽ đến đáp tạ?”

Lâm Tín lại nói, “Sau này tìm thời gian, sao đủ thành ý? Không bằng như vậy, A Kỳ đem Quân Duyệt trở về trước đi, nơi này tôi mở một ván bài, để Mẫn Nhi chơi đã tay ghiền, đánh đến tận hứng rồi, sẽ để tôi làm chủ, mời ăn một bữa cơm khuya? Không biết cô có đồng ý thưởng cho mặt mũi hay không?”

Mẫn Nhi há lại để ứng phó, cười lạnh liên tiếp, “Lời đáp tạ, thực sự không dám nhận, đương nhiên rồi, đại tướng lúc này đang có hai người các anh che chở bức thiết, đâu có cần tôi không biết tự lượng sức, cường ngạnh ra mặt?”

Cái này thật là chế giễu, Trữ Thư vừa đi, bầu không khí lại vẫn như trước cuộn cuộn mùi thuốc súng.

Mẫn Nhi mặc dù nói chuyện khắc nghiệt, nhưng tôi nào còn tâm tình cùng cô đấu võ mồm, phát tay ngăn Lâm Tín và A Kỳ lại, thấp giọng nói, “Mẫn Nhi, đa tạ.”

Tôi nói thành tâm thành ý, Mẫn Nhi cũng im lặng trong phiên khắc.

Cô cũng hạ giọng, “Lời khách khí, không cần phải nói. Nếu nói đa tạ, phải là tôi cảm tạ cậu.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô.

Mẫn Nhi cũng thành tâm thành ý, nói, “Đa tạ cậu buông tha cho An Nhiên, cũng là buông tha cho tôi.”

Cô nói, “Tôi cả ngày lẫn đêm, phí tổn tâm tư, cũng không làm được chuyện, cậu lại làm được rồi.”

Cô nói, “Quân Duyệt, tôi không biết cậu làm như thế nào. Bất quá tôi biết, có thể khiến An Nhiên triệt để chết tâm, không phí công giãy dụa nữa, chỉ có thể là cậu. Cũng đúng, dù sao ‘giải linh hoàn nhu hệ linh nhân’*.”

(*phiền toái do ai gây ra, phải để chính người ấy tự đi giải quyết)

Cô không tiếc lời khen ngợi, “Cậu cho An Nhiên một cơ hội giải thoát, Quân Duyệt, đây là chuyện vĩ đại nhất mà cậu đã từng làm được. Tới bây giờ, tôi cuối cùng đã biết cậu ít nhiều cũng có chút tâm ý đối với An Nhiên.”

Tôi không nói được gì.

Nói không nên lời.

Tôi bị lời khen ngợi và cảm kích đến rơi nước mắt của cô làm uất nghẹn đến mức chỉ muốn ngửa mặt lên trời thê lương gào thét như dã thú.

Quay về!

Quay về!

An Nhiên, quay về!

Đáng tiếc tôi gào không ra.

Chỉ là trong lòng hiểu rõ, An Nhiên đã không còn ở đây nữa rồi.

Anh không ở nơi này, cũng không trốn ở một góc nào đó chăm chú nhìn tôi.

Đã mất rồi.

;_;; mình thật sự rất thích chương này :((vì chương này có rất nhiều chi tiết máu chót ^.^ có thể bây giờ đọc thì mọi người chưa nhận ra đâu, nhưng tới cuối cùng nó sẽ là chìa khóa giải thích mọi vấn đề đấy :p nên mọi người hãy đọc kỹ và nhớ kỹ chương này nhé Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Mẫn Nhi đang rất cao hứng, một phen tán tưng, thấm nhập tận xương, hàn ý thật lâu vẫn không tiêu tan, mãi đến khi tôi được A Kỳ đưa về nhà rồi, nằm trên giường vẫn cảm thấy tay chân lạnh cóng.

Sau rượu đơn gối khó ngủ, giường lớn lại càng tạo thêm cảm giác trống trải.

Lật trái lật phải muốn đi vào giấc ngủ, không một lần thành công.

Đến cuối cùng, tôi rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, ngồi dậy hô lớn gọi A Kỳ, nói với A Kỳ vừa mới vội vàng tiến vào, “Những thiết bị giám sát kia, tắt toàn bộ đi.”

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, từ ngày An lão đại rời đi, tất cả các thiết bị giám sát trong phòng này cũng đều đã hủy đi rồi.”

Tôi ngẩn người, ảm đạm, lúng túng hỏi, “Vậy sao?” Tiếng nói nhỏ đến nỗi dường như chính mình cũng không nghe được.

A Kỳ cấp cho tôi một câu trả lời khẳng định chắc chắn, rồi lại hỏi, “Còn có gì khác muốn phân phó không?” Thấy tôi lắc đầu, liền rất nhanh thối lui ra ngoài.

Lại chỉ còn một mình tôi, ôm gối ngồi trên đầu giường.

Không tắt đèn, bóng tối đen kịt sẽ khiến tôi càng cảm thấy lạnh giá hơn.

Tất cả đập vào tầm mắt đều là hảo ngoạn ý, bày biện và đồ điện xa xỉ, ngay cả ti vi màn hình rộng bị tôi đập bể lần trước cũng đã được thay mới toanh thành loại tối tân.

Không chỉ thế.

Tôi còn có trung tâm giải trí, còn có Lâm Tín và A Kỳ, còn có rất nhiều đàn em không quen biết, có lẽ còn có cả quyền thế mà người người đều hâm mộ thêm muốn.

Có nhiều như vậy, thêm thêm bớt bớt tính toán đến cuối cùng, lại cho ra một cái số âm.

Tôi thật không cam lòng, cắn răng đem đề bài này nghiệm toán lại mấy lần, tính đến khi trời sáng cũng vẫn không ra được đáp án mà mình mong muốn.

A Kỳ xuất hiện đúng giờ, lại hỏi tôi có muốn xuất phát hay không.

Tôi nói, “Đương nhiên.”

Đứng lên cấp tốc rửa mặt, cẩn thận tỉ mỉ ăn mặc chỉnh tề, phong độ phiên phiên mà rời nhà.

Không ngờ khi đến phòng làm việc, người đầu tiên tiến vào lại là Lâm Tín không thức thời, vừa thấy mặt, không khen tôi đúng giờ, trái lại còn bóc trần nội tình của tôi, hỏi, “Trong mắt đều là tơ máu, mắt ngủ sao?”

Tôi tránh đi không đáp, hỏi hẩn, “Hôm nay có nhiệm vụ gì cho tôi?”

Lâm Tín cười nói, “Quân Duyệt, cậu mới là lão đại.”

Tôi nói, “Tôi biết.” Tiếp tục khiêm tốn học hỏi, “Vậy tôi hôm nay phải làm cái gì?”

Lâm Tín nghĩ nghĩ một lúc, hỏi tôi, “Cậu biết cái gì?”

Tôi nỗ lực suy nghĩ rất lâu, trong đầu chỉ có thanh sắc khuyển mã*, độ xe đấu tửu, những sở trường này nói ra còn chẳng bằng không nói, vậy nên cuối cùng chỉ đành lắc đầu có phần mất mặt, tiện thể áy náy mà thở dài một tiếng.

(*thanh sắc khuyển mã: đại ý là chơi bởi trụ lạc xa xỉ)

Lâm Tín trái lại còn an ủi tôi, “Không sao, vạn sự khởi đầu nan, lão đại là người làm chủ, những chuyện vụn vặt khác cứ giao cho chúng tôi là được rồi.”

A Kỳ đứng phía sau tôi hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, dù sao cũng có thời gian, không bằng chăm chăm học một chút khóa trình quản lý cơ bản?”

Lâm Tín nói, “Phép tắc giang hồ, thủ pháp xử lý, cũng nên có một chút nhận thức sơ lược. Hơn nữa, các thể hệ chú bác xuất đạo cùng thời với Hà lão đại đều đã dần dần già rồi, tre già măng mọc, hiện giờ các nhà đều đã cho ra không ít nhân vật mới, những cái này phải tìm một thời gian nói cho cậu biết chút ít mới được. Không biết khi nào thì sẽ phải chạm mặt, ít nhiều cũng nên có một sự chuẩn bị.”

Bọn họ nhất định là đã sớm trù tính tốt, tôi gật đầu một cái, hai người lập tức chia nhau hành sự, không đến một buổi sáng, đã sấm rền gió cuốn mà liệt kê ra cả một rừng những thứ tôi phải học.

Vừa nhìn bảng liệt kê rậm rạp chi chút kia, tôi liền cảm thấy bọn họ nhất định là đang đùa giỡn tôi.

Lại nhìn chồng giáo trình đầy tú ụ không chút nhân đạo kia, ý chí chiến đấu vừa mới nổi lên được một chút liền lập tức tiêu tán.

“Đây là cái gì?”

“Sách.”

“Để tôi đọc?”

Lâm Tín không chút đỏ mặt, cư nhiên gật đầu, “Đương nhiên.”

Tôi nói, “Lâm Tín, cho dù là thiên tài cũng không có khả năng chu toàn mọi mặt, cái gì cũng đều biết. Những thứ trong sách này, không ai có thể học được toàn bộ.”

“Có,” Lâm Tín không nói hai lời, lại ném cho tôi một đáp án, “An lão đại chính là một người.”

Tôi không thể khóc, cười cũng không ra, đành phải hạ giọng, “Tôi không phải An Nhiên, không có thiên phú như vậy. Lâm Tín, tôi không phải không muốn cố gắng, nhưng tôi thực sự không phải là An Nhiên.”

Lâm Tín không thúc ép đến cùng, nghe tôi nói vậy xong, chỉ mỉm cười đáp, “Học không được toàn bộ, chí ít cũng là học.”

Tôi không còn cách nào khác, tùy tay rút ra một quyển từ trong chồng sách, lại ném lên mặt bàn, “Quyển này được rồi.”

Phát thoại hoàn tất, lại liếc nhìn tựa đề trên quyển sách kia, không khỏi sửng sốt, lại là một trận cười khổ.

Tâm lý học tội phạm, chắc, cái gì thế này?

Hồ thẹn, thực không ngờ lão đại của xã hội đen bây giờ học thức cũng uyên bác như vậy.

Lâm Tín giống như hoàn thành được một nhiệm vụ, gật đầu nói, “Được, liền chọn quyển này đi. Bất quá chuyện thường ngày của công ty dầu sao vẫn cần cậu xem qua, còn có tình huống trên đường cũng phải báo cáo...”

Tôi gật đầu không ngừng, “Biết, biết. Còn có đi gặp các má mì của hộp đêm, thỉnh thoảng cùng các vị lão đại giảng hồ gặp mặt.”

Lâm Tín vui vẻ, “Ước chừng chính là như vậy. Tôi đi làm việc trước, Quân Duyệt, cậu đọc sách đi.”

Kết quả, tôi hồ đồ đến hồ đồ đi, té ngã rồi lại bò lên, cuối cùng, thì ra vẫn là phải nặng đầu học tập, ngoan ngoãn đọc sách.

Ngoại trừ việc đã mất đi An Nhiên, những cái khác dường như đều không hề thay đổi.

Tôi bắt đầu tích mịch đọc sách một cách bất đắc dĩ.

Không có tích cực, chỉ có tích mịch, lại thêm bất đắc dĩ.

Tâm lý học và toán học đều giống nhau, là một cái gì đó lòng vòng khuôn mẫu, người muốn đọc hiểu được một quyển mỏng mỏng kia, thì phải đọc thêm càng nhiều quyển thật dày.

Tôi đọc xong, đáng tiếc vẫn mù tịt.

Càng đọc, càng cảm thấy mình quá ngu.

Những con chữ buồn tẻ này, đọc lên có mùi vị như nhai sáp, thực sự chán ghét.

Thậm chí ban đêm, khi sắp bị sự lạnh lẽo ép đến vỡ tan, cũng không muốn dùng nó để đốt thời gian. Tôi thà rằng đi lục giá sách của An Nhiên, tìm bản Tam Quốc Diễn Nghĩa kia, đọc lên vài câu ít ỏi, ngửi mùi hương còn sót lại của An Nhiên, phát gốc cả một buổi tối còn hơn.

Nhưng ban ngày không thể như vậy, lại đau đầu cũng tốt, còn hơn phải ôm quyển Tâm Lý Học Tội Phạm chết tiệt kia để nghiền ngẫm.

Lâm Tín biến thành một Mẫn Nhi khác, chỉ thiếu mỗi mồm miệng lạnh lợi, hàng ngày đúng giờ lại đến báo cáo một chút, thuận tiện hỏi tôi, “Học thế nào?”

Mỗi lần bị hấn hỏi, tôi đều cảm thấy mình kém một bậc, nhưng nghĩ tới hiện tại người làm việc kỳ thực là Lâm Tín, cái gọi là lão đại, quyền hành sớm đã rơi sang bên, đắc tội hấn sẽ là hậu họa khôn lường, chỉ đành phải nén giận.

Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng sẽ không cam tâm, không thể không biện giải cho mình, ngẩng đầu nói, “Lâm Tín, cho dù là An Nhiên, cũng không thể học thành một người toàn tài chỉ trong một sớm một chiều. Cậu có biết hấn mỗi ngày mỗi đêm đọc những cuốn sách này, đã đọc suốt bao nhiêu năm không?”

“Tôi không biết.” Lâm Tín hỏi ngược lại, “ Bao nhiêu năm?”

Đây không tính là vấn đề khắc nghiệt, chẳng biết tại sao, lại khiến tôi một trận gật mình đau đớn.

Tôi không lên tiếng, cúi đầu giả vờ đọc sách.

Khi trong phòng làm việc trầm mặc hồi lâu, Lâm Tín mới khôi phục khẩu khí giải quyết việc chung, hỏi tôi, “Buổi chiều có rảnh không? Nếu được thì đi đánh một vòng quanh hộp đêm, xem một chút?”

Tôi khòe mắt cũng không nâng, thấp giọng hỏi, “Gần đây việc làm ăn tốt không?”

“Đương nhiên tốt.” Lâm Tín thở dài, “Chỉ là giấy nợ của đám tiểu đệ Trữ Thư, cũng không phải một số lượng nhỏ, mỗi bình mở ra đều là rượu nổi tiếng, không phải tiểu thư xinh đẹp nhất thì sẽ không cần.”

Tôi kinh ngạc, “Phô trương như vậy, ai trả tiền?”

Lâm Tín cười khở, “Có đà mà không tiến? Cho nợ.”

“Vậy chính là phá rồi rồi?”

“Không hẳn, dù sao cũng có ký giấy nợ. Ký nợ ở hộp đêm cũng là chuyện bình thường, chỉ cần về sau khách hàng chịu trả tiền là được.”

Nhìn vẻ mặt kia của hắn, liền biết lòng tin đối phó với việc nợ nần này không lớn.

Tôi cái gì cũng không biết, hướng chỉ sự tình vừa lớn vừa nhỏ, trước tiên vẫn là nên thỉnh giáo người sành sỏi từng trải một chút, liền hỏi Lâm Tín, “Gặp chuyện như thế này, trong đạo thường làm thế nào? Chung quy cũng không thể ngồi yên như vậy.”

“Phương pháp thông thường, phái một kẻ lợi hại đến nhà, cầm theo giấy nợ, yêu cầu trả tiền.”

Tôi đã hiểu, “Ừ, vậy cậu phái đi, tìm một người lợi hại.”

Trên đỉnh đầu là một hồi trầm mặc.

Không cần phải nói, lại có chỗ không ổn rồi. Tôi đành phải bỏ sách xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Tín, “Có chuyện gì cậu cứ việc nói thẳng đi.”

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, nếu người phái đi bị Trữ Thư đuổi cổ ra, chúng ta sẽ mất sạch mặt mũi.”

“Nếu như sự tình biến thành như vậy,” Lâm Tín hỏi, “Cậu làm như thế nào?”

Tôi đành phải nghiêm túc suy xét, thử thăm dò câu trả lời, “Cậu muốn tôi ra mặt?”

Lâm Tín cười giễu, “Mặt cũng đã bị mất sạch rồi, cậu còn có mặt để ra? Tôi muốn cậu ra tay.”

“Ra tay?” Tôi ngạc nhiên.

Trong mắt Lâm Tín xẹt qua huyết sắc, tinh quang bạo khởi hách nhân, cười hỏi, “Cậu nhiều ít cũng là xuất thân giang hồ, sẽ không ngay cả ý tứ này cũng không hiểu chứ? Không thấy máu, sao có thể lấy được mặt mũi về?”

Thấy máu?

Tôi cảm thấy hơi lạnh, nhìn nhìn Lâm Tín.

Đạo quang kiếm ảnh*, tôi đương nhiên đã từng thấy qua, có điều cách thật sự rất xa, người hạ xuống quyết định kia, chưa bao giờ là tôi.

(*đạo quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt)

Tôi xác thực mang họ Hà, trên người có lẽ thực sự gánh nợ máu do cha và anh lưu lại, nhưng, tôi chưa từng giết người, thỉnh thoảng ẩu đả một chút, cũng nhiều nhất mới đánh được một hai quyền đã bị đám vệ sĩ kéo ra như cứu giá.

Tay tôi, không có máu.

Hiện giờ, Lâm Tín thỉnh lão đại tôi đây ra tay.

Nói rất thật, hơn nữa còn như đang thỉnh việc thiên kinh địa nghĩa.

Hắn đứng trước bàn, chờ tôi trả lời, không hề có ý ngại ngần, tựa như huyết tính đối với chúng tôi đều là bản năng đơn thuần từ khi mới sinh ra, sinh tồn vốn chính là một trò chơi thảm liệt.

Cũng có lẽ, thực sự, chính là một trò chơi thảm liệt.

Sau một hồi lâu, tôi mới rũ mắt xuống, “Cậu muốn tôi giết Trữ Thư?”

Lâm Tín mỉm cười nói, “Nào có dễ dàng như vậy? Nếu Trữ Thư dễ đối phó như thế, không biết sớm đã chết bao nhiêu lần. Nhưng muốn xử lý mấy tên tiểu du côn cả ngày đến địa phận của chúng ta làm càn kia, cũng không phải là quá khó khăn. Quân Duyệt, việc này tôi không thể tự ý quyết định, cậu gặt đầu một cái, tôi liền tìm người đi làm.”

Tôi lắc đầu, “Cần gì phải làm đến tuyệt tình như vậy? Luôn luôn có biện pháp giải quyết.”

Lâm Tín nói, “Có biện pháp gì? Luật lệ giang hồ, một lần xuống nước sẽ bị giẫm lên trăm lần. Hôm nay bị người ta nhìn ra sát khí không đủ, ngày mai cậu liền bị kẻ khác đẩy vào chỗ chết mà giẫm đạp. Nói đến giấy nợ, lẽ nào Trữ Thư còn ít tiền hơn mấy kẻ kia? Hắn là đang đùa giỡn với cậu cho người khác xem, để người trong đạo đều hiểu được hiện tại ai mới là lão đại.”

Tôi im lặng.

Lâm Tín nói rất đúng, tôi biết.

Nhưng mà, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình phải giết người.

Ngồi trong phòng làm việc gặt đầu một cái, liền có máu tươi phi thiên, cốt nhục chia lìa.

Đây không phải là tôi, không phải là tôi mà An Nhiên yêu.

Tôi vẫn chỉ lắc đầu.

Lâm Tín cư nhiên không tức giận, cười cười với tôi, “Quên đi, sớm đã đoán được. Cho nên tôi cũng chưa phái người đi đòi nợ, Quân Duyệt thiếu gia của chúng ta đại nhân có đại lượng, không quan tâm đến mấy đồng bạc rệu như vậy là được rồi.”

Hắn nói xong, lại đi làm chính sự của hắn.

Tôi ngồi trong phòng làm việc rầu rĩ buồn bực, không đọc thêm được một chữ nào, chịu đựng đến sau bữa trưa, ngay cả ngủ trưa cũng không thể ngủ, gọi A Kỳ tiến vào, hỏi hắn, “Chuyện ở hộp đêm, anh có biết không?”

A Kỳ gặt đầu.

Tôi hỏi, “Anh có phải cảm thấy tôi rất vô dụng không?”

A Kỳ nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm, nói, “Quân Duyệt thiếu gia, cũng như cơm gạo nuôi sống trăm dạng người, có người chưa hẳn đã thích hợp đi con đường này. Không phải là lỗi của cậu.”

Tôi cười khổ, “Không phải lỗi của tôi thì lại thế nào? Nơi này không phải trường học, tìm hiệu trưởng giải thích một chút là có thể qua cửa. An Nhiên cũng không thích hợp đi theo con đường này, tại sao hắn vẫn có thể làm được?”

A Kỳ muốn nói gì đó lại thôi.

Tôi nói, “A Kỳ, anh cứ nói thẳng.”

Vì thế A Kỳ liền nói, “Quân Duyệt thiếu gia, người ta đều là do bị bức ép mà thành thôi.”

Tôi hỏi, “Anh cảm thấy tôi hẳn là nên gặt đầu?”

A Kỳ đứng trên lập trường công bằng, trả lời tôi, “Loại sự tình này, chỉ có lão đại mới có thể làm chủ. Cậu nói cái gì, chúng tôi liền làm cái đó.”

Tôi cười gượng.

Nếu không có những quyết định máu chảy đầm đìa từng được hạ xuống của cha, anh hai, hoặc cả An Nhiên, có lẽ mảng trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu tôi đã không thể được bảo vệ đến tận bây giờ.

Giờ đến phiên tôi.

Máu chảy đầm đìa, ngồi trên chiếc ghế máu chảy đầm đìa.

Đáng tiếc cho nửa đời thanh thanh bạch bạch trước kia, tin tưởng không chút nghi ngờ.

Tôi cười thê lương, cười đến lắc đầu, phát tay tỏ ý muốn A Kỳ đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn xuống casino râm rộ bên dưới qua song cửa pha lê. Đằng sau ồn ào huyền ảo, là huyết vụ* ngập tràn.

(*huyết vụ: sương máu)

Buổi chiều Lâm Tín lại tới, trước khi rời đi, tôi gọi hắn lại, cắn chặt môi dưới.

Nhả ra, rồi lại cắn, nhả ra, rồi lại cắn tiếp...

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, cậu không cần phải nói gì, gặt đầu một cái là được rồi.”

Tôi thực sự muốn gặt đầu.

Đem đầu, nhẹ nhàng hướng xuống dưới một chút, liền định đoạt xong một việc.

Nhưng không ngờ nó lại khó khăn đến vậy, quyết định thoát nhìn đơn giản như thế, động tác dễ như trở bàn tay, rơi xuống người tôi, thì ra lại khó khăn như vậy.

Tôi cả đời đã làm vô số chuyện sai, nói vô số lời nói dối, phụ lòng An Nhiên vô số lần, thế nhưng, không ngờ mình lại có ngày phải mất đi nhân tính, bắt đầu giết chóc đồng loại.

Hà Quân Duyệt có lẽ thực sự không hiểu chuyện, nhưng không phải người xấu.

Lâm Tín đứng chờ tôi.

Tôi ngắc ngứ trừng mắt nhìn Lâm Tín, cắn đến khi môi dưới xuất huyết, vẫn không buông việc này ra khỏi miệng được.

Mặt tái nhợt, gom góp khí lực toàn thân, run rẩy đến cuối cùng, lại chỉ có thể chán nản lắc đầu như điên, “Không không, tôi làm không được, làm không được...”

Thảm thương vô cùng.

Làm không được, tôi làm không được.

Tôi đã mất đi An Nhiên, nhưng An Nhiên vẫn chưa mất đi tôi.

Tôi là Quân Duyệt, Quân Duyệt mà An Nhiên đã từng yêu, ấu trĩ ngây thơ, xằng bậy phóng túng, lỗ mãng bướng bỉnh, văn dốt vô nát, nhưng không phải một người xấu.

Tôi không phải người xấu.

Tôi không được đánh mất chính mình.

Tôi không được.

Lâm Tín có lẽ rất thất vọng, tôi đoán hắn rất khinh thường tôi.

Sở dĩ gọi là đoán, bởi vì sau khi tôi kinh hoàng lắc đầu lung tung, ngay cả dũng khí để nhìn thần sắc trong mắt hắn cũng không có.

Chỉ có thể chột dạ mà đoán.

Có những chuyện ngày trước hiển lộ ở rất xa, thoát nhìn cảm thấy kích tình khảng khái mãnh liệt, như một bức tranh tiên y nộ mã*, huyết sắc cũng đẹp đến động nhân tâm phách.

(*tiên y nộ mã: phục sức hào hoa xa xỉ)

Hiện giờ, bỗng nhiên tối gần rồi.

Hào khí giang hồ, trong nháy mắt dần thăng lên trán lên mắt mũi tôi mà thiêu đốt, nào còn có vui sướng say sưa đâu chỉ là một tia?

Chỉ cảm thấy thiêu đốt khó chịu đến tận xương tủy.

Ai ai cũng đều hiểu biết hơn so với tôi, biết phải thích ứng như thế nào với giang hồ thực sự không hề như tưởng tượng này.

Lâm Tín và A Kỳ có lẽ thấy tôi tâm tình không tốt, cũng thấy không thú vị, lặng lẽ rời đi. Lưu lại một mình tôi, một mình đối mặt với phòng làm việc to như vậy, bị ánh đèn thủy tinh chiếu rọi đến toàn thân phát lạnh.

Vì thế, tôi không thể không thừa nhận.

Sau khi An Nhiên biến mất, tất cả đều mất đi hơi ấm.

Khi anh còn ở đây, chỉ ít tôi cũng có một người để chờ đợi, cho dù như vậy có dễ chịu hay không, chỉ ít tôi vẫn còn có chút thực chất, biết được thời gian trôi qua như thế nào; chỉ ít biết vẫn có một người, sẽ ôm lấy tôi thật chặt, thậm chí ghì đến nỗi phát đau, để tôi lưu lại một vị trí trước ngực anh.

Tôi nguyện ý cũng được, không nguyện ý cũng thế, anh vẫn có thể dễ dàng can dự, thiết nhập cốt tủy của tôi, hút đi từng điểm tinh lực của tôi.

Tôi đã từng cảm thấy, đó là một loại thống khổ không thể chịu đựng được.

Kết quả, lại là tôi sai.

Cho dù đó là thống khổ, cũng tuyệt đối không phải không thể chịu đựng.

Cái chân chính không thể chịu đựng, chính là như tôi ở thời khắc này.

Ngồi trên ghế xếp hoa lệ như đang ngồi trên bàn chông, còn phải giả vờ giả vịt, ôm lệnh bài lạnh như băng, căn dặn với chính mình, xưa không như nay.

Trong phòng làm việc trên tầng cao nhất của trung tâm giải trí, tôi đang ngồi ở nơi trọng yếu nhất trên địa bàn của chính mình, cảm thấy bản thân như bị cái rét xiết chặt yết hầu, từng giọt từng giọt hàn khí thấu tâm. Chờ đợi không bằng đông cứng lại như vậy, biến thành một bức tượng Hà Quân Duyệt được chạm bằng băng, bày vài chục năm, chờ đến khi An Nhiên lại quay trở về.

Đáng tiếc.

Không thể trở thành sự thật.

Buổi chiều, A Kỳ cuối cùng cũng xuất hiện, hỏi dò tôi có muốn ăn chút gì hay không.

Tôi không hề muốn ăn, thần thờ lắc đầu.

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, thân thể quan trọng, vẫn là nên ăn một chút.”

Tôi vẫn chỉ lắc đầu.

A Kỳ dường như còn muốn mở miệng thêm, tôi liền nói, “Không có khẩu vị chính là không có khẩu vị, tôi có ăn hay không vẫn là không thể tự mình làm chủ sao?”

Cũng không phải là phát tiết, bất quá chỉ là thực sự cầu thị.

Nhưng A Kỳ tựa hồ chẳng hề nghĩ như vậy, tôi nhẹ nhàng nói một câu, hần lúc này đã cẩn thận làm tròn cương vị bốn phận của mình, tuyệt đối không vượt quá ranh giới của một thủ hạ giỏi, liền lập tức như phản tỉnh, nhượng bộ nói, “Tôi cũng chỉ là khuyên một câu. Chuyện của Quân Duyệt thiếu gia, đương nhiên là Quân Duyệt thiếu gia tự mình nắm vương ý.”

Tôi ngẩn ra, biết mình lại trúng chiêu rồi.

Hư hư thực thực một mũi tên ngầm, đâm trúng vết thương cũ, sau khi đột ngột chết lặng, đau nhức mới bắt đầu lan ra tinh vi nồng đặc.

Lĩnh hội đau đớn kịch liệt, sau khi được phóng ra khỏi ***g sắt, không còn ai vì tôi không biết quý trọng bản thân mà trách phạt tôi nữa.

Trời lạnh mặc thêm áo, bụng đói thì ăn cơm, phải chăm sóc chính mình.

Ai quan tâm?

Đêm hôm đó tỉnh lại sau khi tự sát, An Nhiên đã nói với tôi một câu.

“An Nhiên của quá khứ kia, An Nhiên mà cậu vẫn luôn yêu kia, đã từng trân trọng cậu như vậy.”

“Một sợi tóc của cậu, hần cũng e sợ sẽ bị tổn thương.”

“Hần theo cậu mười mấy năm, mỗi một tác trên người cậu, hần đều sợ bảo hộ không được chu toàn. Hần chăm sóc cậu tốt như vậy, một chút tỳ vết cũng không có.”

“Quân Duyệt, cậu sao lại phụ lòng hần?”

Khi An Nhiên nói những lời này, đã dùng từ ấy.

An Nhiên đem chính mình, lạnh lùng mà gọi là “hần”.

Tựa như anh và An Nhiên của quá khứ thực sự đã không còn quan hệ, sau khi thoát thai hoá cốt, liền có thể thực sự không còn trân trọng, không còn đau lòng vô ích.

Có lẽ, anh thực sự cho rằng mình có thể làm được.

Chỉ là.

Chỉ là...

Có ai lại ngày ngày bế Hà Quân Duyệt, cùng đứng lên bàn cân, tính toán cân nặng tăng thêm giảm bớt?

Có ai lại túm lấy Hà Quân Duyệt, uy hiếp, bắt tiêm những ống dinh dưỡng đau chết người ấy?

Còn có ai, thông dong kẻ người chuẩn bị món hầm, liền sau đó, lại vì mấy cái hải đảm thứ thân làm tổn hại dạ dày mà nổi giận?

Chỉ có An Nhiên.

An Nhiên mà tôi vẫn luôn yêu, đã từng trân trọng tôi như vậy.

Sau “đã từng” thì sao?

Ánh sáng của ngày xưa xa xôi quá mức mỹ lệ chói mắt, chiếu rọi đến nỗi tôi không thể mở to mắt ra nhìn ngày hôm nay. Vì thế, tôi chưa từng ngẫm nghĩ, sau cái “đã từng”, ẩn giấu dưới những uy hiếp và băng lãnh kia, là chưa từng thay đổi.

An Nhiên, chưa từng thay đổi.

Tôi lại ngốc đến nỗi tự khiến mình thương tâm muốn chết, luôn mồm luôn miệng khóc nói không cần anh.

Hôm nay được như nguyện, lại bị cái gọi là “tự do” làm đông lạnh từng tắc từng tắc đến hít thở không thông.

Tự tác nghiệt, không thể cứu.

A Kỳ nhất chiều đắc thủ, minh kim thu binh*, cung kính thối lui, tiếp tục để tôi lưu lại một mình trong phòng làm việc hoa lệ vắng vẻ.

(*đạt được chỉ trong một chiều, chiến đấu tạm thời kết thúc)

Tôi như người bị vứt bỏ trong hầm băng.

Dũng sĩ đến cứu vớt tôi, là Lâm Tín.

Ánh đèn bật lên rực rỡ, các con bạc từ bốn phương chen chúc tới, trung tâm giải trí như nước nóng cuộn cuộn trên bếp lửa, bắt đầu sôi trào.

Lâm Tín đẩy cửa vào, tìm đến tôi, “Trữ Thư tới đây.”

Hần nói hai lần, tôi mới từ trong thất thần ngẩng đầu lên như vừa chìm dưới vực thẳm, nhìn khuôn mặt có chút lạnh lùng nghiêm nghị của Lâm Tín.

Ngữ khí của Lâm Tín vẫn xem như ôn hòa, “Quân Duyệt, có muốn đi xuống gặp một chút không?”

Hắn thậm chí chưa cho tôi thời gian do dự, sau khi vừa hỏi, dường như nhớ tới cái gì mà mím môi cười cười, “Không miễn cưỡng, tự cậu quyết định đi.”

Tôi biểu tình khê biến.

Hắn liền giải thích như trấn an, “Cậu đừng đa nghi, tôi chỉ là nói thẳng nói thật. Thời thể hiện tại, nếu như chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng, không bằng dừng gặp. Binh khí chưa chuẩn bị, hà tất phải đi đánh chứ?”

Người trong giang hồ, dăm ba câu đã có thể đả thương kẻ khác.

Tôi cho dù chỉ là bùn đất vô năng, cũng bức ra hai phần thổ tính (tính năng của đất), biết rõ chính mình không đủ bản lĩnh làm lão đại, càng khỏi phải nói đến việc cùng Trữ Thư so chiêu, nhưng cuối cùng vẫn chịu không nổi mà đứng lên, “Đều đã đánh đến trước mắt rồi, có trốn cũng vô dụng. Tôi đi.”

Đoán chừng Lâm Tín nhất định là cố tình khích tướng, tôi hành động theo cảm tính, hần thân sắc bất động, có dụng ý khác mà khuyên, “Quân Duyệt, cân nhắc kỹ càng lần nữa rồi hãy quyết định.”

Tôi cười nhạt, “Cứ như thể tôi còn có đường khác để chọn vậy.”

Lâm Tín cuối cùng nghiêm túc đánh giá tôi, “Đúng, cậu không được lựa chọn.”

Hắn trầm mặc, bỗng nhiên chưa xốt cười một tiếng, thấp giọng nói, “Quân Duyệt, tôi không biết nên nói gì cho phải.”

Tôi ngạc nhiên.

Lâm Tín thở dài, “Thì ra Hà Quân Duyệt cũng sẽ có một ngày như thế này. Vì người khác, mà ép buộc chính mình phải làm việc mà mình không muốn.”

Hắn nói, “Cậu hoàn toàn không phải là kẻ hết thuốc chữa trong tưởng tượng kia của tôi.”

Thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Quen biết bao nhiêu năm, dường như hôm nay mới biết mình ở trong lòng Lâm Tín bị đánh giá thấp đến vậy.

Một tôi còn tự nhận hai bên từng là bạn tốt.

Tôi lạnh lùng nhận lỗi, “Thực xin lỗi, lớn lên cùng một kẻ hết thuốc chữa như tôi đây, thật làm khó cậu.”

Trước khi kịp tức giận đi ra ngoài, Lâm Tín ở phía sau kéo mạnh tôi lại.

Quay đầu nhìn, hắn đã đưa tây trang màu trắng tôi để quên một bên đưa tới trước mặt, còn sửa lại cách xưng hô với tôi, “Lão đại, áo vét của cậu.”

Tôi hậm hực cầm lấy, vừa xoay người định đi lại bị hắn mạnh mẽ kéo trụ.

Càng thêm giận.

Tôi quay đầu lại nổi giận, “Đùa đủ chưa?”

Đối lập với tôi ngoài mạnh trong yếu, Lâm Tín thâm trầm đến thần kỳ, ánh mắt kia suy tư nhìn tôi thật sâu, trong khoảnh khắc tôi quay người lại, liền cảm thấy như nước lạnh hắt lên toàn thân.

“Quân Duyệt,” Lâm Tín thở dài, “Tôi thực không hiểu, ông trời thế nào lại tạo ra một người tai họa như cậu, khiến người ta vừa yêu vừa hận, lại không thể buông tay.”

Tôi khinh thường, “Tôi còn tưởng đánh giá của cậu đối với tôi chỉ có một cái là hết thuốc chữa thôi.”

Hất tay hắn ra, bước ra ngoài gặp khách.

Có một trận ồn ào với Lâm Tín như vậy, sự căng thẳng khi phải gặp Trữ Thư lại được giải trừ đi chút ít.

Thang máy chạy thẳng xuống hộp đêm ở tầng dưới cùng, đến nơi liền “đình!” một tiếng.

Cửa hai bên từ từ mở ra, ánh sáng diễm lệ xâm nhập vào ngay tức khắc, tràn đầy thang máy nhỏ hẹp.

Tôi và Lâm Tín vừa bước ra khỏi thang máy, liền nghe thấy bên cạnh có tiếng gọi, “Quân Duyệt thiếu gia.”

A Kỳ lại bất động thanh sắc, bày ra bản lĩnh thần kỳ của hắn, tựa như đã sớm dự đoán được mà đứng chờ ở bên cạnh thang máy, thấy tôi xuất hiện, đương nhiên tới gần bấm báo, “Trừ lão bản không muốn ở trong bao sương, nói rằng nhiều người thì bầu không khí mới tốt, đã ngồi ở đại sảnh rồi.” Nói xong, nghiêm nhiên như mình là một trong hai đại thị vệ thiếp thân, đi theo phía sau tôi.

Tiếng Lâm Tín nói nhỏ ở phía sau truyền tới, đang nói với A Kỳ, “Tôi đã phân phó các má mì rồi, toàn bộ đều chọn những tiểu thư thông minh xinh đẹp nhất, tùy cơ ứng biến. Đại bộ phận nhân thủ chiếu cố màn này đều đã điều tới, vạn nhất không đàm chuyện được, phải động tới chân tay cũng sẽ không đến mức chịu thiệt, dù sao đây cũng là địa bàn của chúng ta.”

A Kỳ nói, “Tiền đã trên cung không thể quay đầu lại, lão đại hai phe nẩy ra xung đột, ngày sau phiền toái sẽ càng nhiều. Hòa khí sinh tài, có thể không động thủ, vẫn là không nên động thủ thì hơn.”

“Ừ, Quân Duyệt hẳn sẽ tìm cách lo liệu.”

“Hi vọng vậy. Chờ lát nữa nếu như có biến cố, tôi ngăn đối phương một chút, cậu đưa Quân Duyệt thiếu gia rời đi.”

“Sự tình không nghiêm trọng đến vậy, thả lỏng chút đi.”

“Lo trước không thừa, cẩn thận một chút dù sao vẫn hơn.”

Hai người sóng vai đi theo phía sau tôi, thấp giọng nói chuyện, một câu đáp một câu, trù tính kế hoạch.

Tôi không biết nên khen bọn họ trung thành, hay nên phần nộ vì sự trắng trợn coi tôi như không tồn tại này của bọn họ.

Trên hàng lang dẫn tới đại sảnh còn có rất nhiều người đến kẻ đi, thỉnh thoảng có tiếng chào hỏi hướng về phía tôi, cưỡng ép tôi phải vực dậy tinh thần, xuất ra phong độ của lão đại, giả một vẻ mặt thông dong tự tin mà bước về phía trước.

Tuy nói là lão đại tân nhậm của trung tâm giải trí, kỳ thực có chút không làm tròn trách nhiệm. Khoản nợ từ hộp đêm của trung tâm giải trí đã chiếm một vị trí nhất định trong lợi nhuận, tôi lại vẫn chưa từng thị sát qua xem thế nào. Mỗi lần theo An Nhiên đến đây, đều là đi vào bao sương, ngay cả hình dáng đại sảnh như thế nào cũng chưa thấy qua.

Vốn tưởng rằng sẽ ồn ào mị tục đến không chịu nổi, đến nơi rồi mới phát hiện ước chừng có chút sai lệch so với tưởng tượng.

Một tầng đại sảnh được làm theo hình thức hiện trường diễn tấu, chính giữa khoảng trống của sảnh rộng lớn có một nơi dùng làm sân khấu biểu diễn, đàn ghi-ta điện, chùm trống, loa âm công suất lớn, micro đều đủ cả, bên cạnh còn lẳng lẳng bày một đàn dương cầm.

Không biết ý tưởng này lúc trước là do người nào sắp đặt ra, đủ loại nhạc cụ tụ lại cùng một chỗ, chẳng những không bị mất ăn khớp, trái lại còn lộ ra ý tứ thoải mái tùy tính, không bị gò bó.

Nhịp điệu chủ đạo dưới ánh đèn hôn ám màu tím nhạt là giọng ca trầm bổng du dương của nữ ca sĩ trên sân khấu, giai điệu ngân nga như lời tự thoại, phối hợp bên người chỉ có một tay đàn ghi-ta, nhẹ gảy dây đàn, lộ ra vẻ mặt như si như say.

Vây quanh khu diễn tấu trung ương, những vị khách gương mặt ả ả dưới ánh đèn đêm nhu hòa, đang ngồi thành một đoàn trên dãy ghế sofa, hưởng thụ mỹ tửu mỹ nhân.

Kiểu kiến tạo ôn nhã dịu dàng này quả không tồi.

Đáng tiếc, đang ngồi bên trong lại là một Trữ Thư không rõ ý đồ đến, khiến người ta đại mất khẩu vị.

Không biết có phải do Lâm Tín cố tình xếp đặt hay không, vị trí Trữ Thư chiếm cứ trong sảnh là thoải mái nhất, một mình một dãy ghế sofa. Người này chẳng những lớn gan, còn rất biết cách hưởng thụ, ngồi ở vị trí thỏa đáng nhất, vừa nâng ly rượu lên uống, vừa thoải mái thư thái mà dựa vào sofa, tùy ý thưởng thức giọng ca của nữ ca sĩ trên sân khấu.

Khi A Kỳ tiến vào cửa liền chỉ rõ cho tôi hướng Trữ Thư đang ngồi, cung cấp tin tình báo, “Mấy nhóm khách ở những bàn phụ cận vây quanh Trữ Thư đều là người của hắn. Bên kia, bàn số mười bảy, hai mươi hai, hai mươi ba, đều là người của chúng ta. Có một bộ phận anh em khác đang ở bên ngoài, chỉ cần có động tĩnh liền có thể tiến vào.”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ. Nói như vậy, trong đại sảnh lớn thế này có ít nhất một nửa là người của hắc đạo, cũng không ít người làm việc không quên giải trí, vẫn uống chút rượu cùng các tiểu thư, bắt chuyện cụng ly, giả bộ đến hữu mô hữu dạng*.

(*bắt chước rất giống)

Sát khí đằng đằng bị mỹ tửu điểm sắc che lại hơn phân nửa, thậm chí còn có chút phong tình.

“Trữ lão bản.”

Trữ Thư vừa thấy tôi, liền lộ ra một tia vui vẻ, đặt ly rượu xuống đứng lên, “Quân Duyệt, thế nào lại kinh động đến cậu phải đại giá rời? Mời ngồi, mời ngồi.”

Nếu như lần trước ở trong phòng VIP là cách bàn mà chiến, thì hiện tại có thể xem như đánh giáp lá cà.

Cùng ngồi một băng ghế sofa, có thể cách được bao nhiêu xa? Huống hồ cũng không thể khiếp đảm mà co rút lại một góc. Tôi nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng chỉ có thể ngồi xuống, cách một chỗ ngồi đơn, cùng Trữ Thư hòa thuận vui vẻ.

A Kỳ và Lâm Tín không lên tiếng, chiếm vị trí bên cạnh tôi, một dãy ba người ngồi.

“Phong cách nơi này, cao cấp hơn so với địa bàn bên kia của tôi. Tuy rằng cạnh tranh cùng ngành, bất quá tùy việc mà xét, thua kém liền không thể không thừa nhận. Chính tôi nếu như chỉ là một khách nhân, muốn thả lỏng một chút, cũng tình nguyện đến nơi này hơn.” Trữ Thư chưa nói đã cười, vừa nói vừa chủ động duỗi tay ra, cầm lên bình rượu nhỏ trên bàn, đổ vào hơn nửa ly, liếc mắt nhìn tôi, dò hỏi, “Tự mình mang đến một chút hàng của tư gia, nếu không ngại, hân hạnh mời cậu nếm thử một chút.”

Tôi còn chưa gạt đầu, ly rượu chứa dịch thể màu hổ phách đã đưa tới trước mặt.

Tôi tiếp nhận, khê khàng ngửi ngửi, hướng về phía Trữ Thư nở nụ cười, “Trữ lão bản thật rộng rãi, loại rượu trân quý như vậy cũng chịu lấy ra chia sẻ.”

Trữ Thư thích ý, mi gian cuồng dật bất kham, giơ ngón cái về phía tôi, “Quân Duyệt, cậu cũng là người biết thưởng thức.”

Bỗng dưng nghiêng người về phía trước, hạ thấp âm lượng tựa như muốn người ta nghiêm túc lắng nghe, “Chớ trách tôi thân thiết với người quen sơ, Quân Duyệt, giao tiếp với cậu so với giao tiếp cùng An lão đại, thoải mái hơn nhiều. Nơi này có cậu thu xếp, ngày sau nhất định sẽ làm ăn thịnh vượng.”

Tôi cảm ơn lời khen của hắn, nói nhạt, “Làm ăn thịnh vượng cũng chưa hẳn đã là chuyện tốt, gặp phải khách lớn thích ký giấy nợ, tiếp đãi không được, không tiếp đãi cũng không xong.”

Lâm Tín thần sắc khê động, nhảy bèn chờ phản ứng của Trữ Thư.

Trữ Thư lại lộ vẻ vô tội, “Cái gì, ở nơi này làm loạn, chẳng phải là tự mình xin chết? Bất quá bên này cao thủ nhiều vô kể, cho dù có kẻ không biết tự lượng sức mình, muốn giải quyết hắn là cũng dễ như trở bàn tay, cậu hà tất phải bận tâm?”

Tôi mỉm cười uống một ngụm rượu, khoe mắt khê liếc Lâm Tín và A Kỳ.

Hai gã đại tướng an tọa một bên, kiên định không lên tiếng.

Không ai tiếp hích, còn có thể thế nào? Chỉ có thể tiếp tục tự mình uống, cân nhắc lời nói rồi mới mở miệng, “Giải quyết quả thực không khó, đổi lại nếu là người khác, đã xử lý không nói hai lời rồi, nhưng hành tẩu trong đạo, đánh chó vẫn phải ngó mặt chủ, tôi không thể không chừa cho Trữ lão bản một chút thể diện.”

Trữ Thư nướn mi, “Người của tôi?”

Phần kinh ngạc kia thật vừa khéo, vì điệu đến nỗi khiến người ta phải tán dương. Như thật sự có chút giật mình, nhưng lại mang theo một tia huyền diệu, tựa như nếu người không nhìn ra phải trái, thì là để lộ một phần ngu xuẩn rồi.

Trình độ làm lão đại của kẻ này thực sự siêu đẳng, cho dù An Nhiên có tay nghề đối phó thành thạo, nhưng tôi lấy cái gì mà so bì được với anh, tính đến tính đi, cũng chỉ có một chiêu duy nhất.

Nói thẳng.

“Đích xác là người của Trữ lão bản.” Tôi hung hăng cầm ly rượu lên uống cạn tới đáy, gan dạ đem ánh mắt chiếu chòng chọc lên mặt Trữ Thư, “Trữ lão bản cũng là người có địa bàn của mình, hẳn là biết những khó khăn của việc làm ăn, nếu như mọi người đều ký giấy nợ như vậy, có tiêu phí mà không vào sổ, những anh em tôi đây biết ăn bằng cái gì?”

A Kỳ đã nói, có thể không động thủ, thì tốt nhất không nên động thủ.

Tôi tuyệt đối tán thành.

Nhưng nói được một nửa, vừa đúng lúc ca sĩ trên sân khấu đang hát đến khúc cuối. Tiếng ca và đàn ghi-ta bỗng dừng ngừng lại, tôi vì để nói rõ ràng mà nửa sau hơi cao giọng lên, như ngọn lao cắm lên bình địa, chói tai đến đột ngột.

Sóng âm truyền ra, lập tức dẫn tới đường nhìn chú mục của cả bốn phía xung quanh, đại khái không ít người đã đặt ly rượu trong tay xuống, lần tìm thứ dắt trên thắt lưng.

A Kỳ sống lưng ngạnh lên, mạnh mẽ ưỡn thẳng về phía sau, đổi một tư thế ngồi.

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

Mọi người nhìn tôi, tôi lại chỉ nắm chặt ly rượu rỗng tuếch, nhịp tim tăng mạnh, lạnh mắt nhìn Trữ Thư.

Trong vài giây ngắn ngủi, không biết trong đầu Trữ Thư đã xoay chuyển bao nhiêu cái ý niệm.

Nhưng cuối cùng hẳn chỉ chọn một.

“Khá! Thực sự không tồi.” Trữ Thư như đã hạ một quyết định, ngửa đầu uống cạn rượu mạnh trong ly, đặt ly rượu xuống, nhìn lên sân khấu kia, mạnh mẽ vỗ tay.

Tiếng vỗ tay giữa đại sảnh căng thẳng tử tịch vang dội dị thường, mọi người đều nghe thấy tiếng nói cười sang sảng của Trữ Thư, “Tôi đã nói nơi này mới là nơi tầm nhạc tốt nhất.”

Tiếng vỗ tay này rốt cuộc là dành cho ca sĩ trên sân khấu, hay là cho một câu nói toạc móng heo kia của tôi, căn bản không có đáp án.

Hắn vỗ tay một hồi như tiếng trống, mới thả hạ tâm tình, an tọa nguyên chỗ cũ, như muốn bắt đầu chân thành trò chuyện.

“Quân Duyệt, tôi thích tính tình này của cậu. Không phải tôi khoa trương, nhưng người có thể khiến cho tôi vừa gặp đã thấy hợp ý, thực sự rất ít.”

Trữ Thư tự nhiên mà tiến sát lại gần một chút, lấy đi chiếc ly không trong tay tôi.

Hắn lại tự mình động thủ, đặt hai ly không lên mặt bàn, rót đầy từng ly, tiếp tục đưa tới.

“Việc này ban nãy tôi vốn không biết. Bất quá cậu đã cùng tôi nói thẳng, tôi cũng hỏi cho cậu một câu trực tiếp.” Trữ Thư và tôi cùng ly, đều gian trá mà nhàn nhã, “Gia lớn nghiệp lớn, có cái khó xử của gia lớn nghiệp lớn. Các anh em bên dưới tôi cũng không chỉ hai ba trăm người, nếu những chuyện nhỏ nhặt như ai tiêu chút tiền trình, uống chút rượu thủy, đều muốn tôi phải quản tới, vậy một ngày có cho tôi bốn mươi tám tiếng cũng không đủ để dùng. Cậu nói xem có phải không?”

Tôi tuyệt đối không hi vọng trực tiếp đỡ một gậy của Trữ Thư, đáng tiếc vào lúc này, chữ “Phải” vẫn là tuyệt đối không thể nói ra miệng.

Tôi đáp, “Trữ lão bản thời gian quý báu, đương nhiên không nên lãng phí. Những chuyện nhỏ nhặt này, tôi để thuộc hạ đi xử lý là được rồi.”

Trữ Thư ha hả cười rộ lên, “Quân Duyệt, cậu a, nào, uống một ly trước.”

Trữ Thư tửu lượng rất khá, cụng ly một cái, lại uống một hơi cạn sạch, chĩa chĩa vào ly rượu trong tay tôi, “Uống a, uống rượu thấy đầy mới có khí khái. Rượu không lên mặt, sao có thể đàm chuyện được tận hứng?”

Tôi cười.

Tan rã trong u buồn, tình không phải kết quả tôi muốn. Mà hẳn muốn tôi uống rượu, vừa hay chọn trúng một kỹ thuật mà tôi thích nhất.

Sợ cái gì?

Tôi cầm ly rượu uống một hơi xuống cổ họng, vui vẻ đem ly không đưa cho Trữ Thư.

Hắn tự nhiên như đã thành thói quen mà chịu trách nhiệm rót rượu, quay đầu thuận miệng gọi một người, “A Thăng, đi vào trong xe tôi lấy tất cả rượu tích trữ đều mang tới đây, đêm nay tôi và Quân Duyệt thiếu gia cùng uống cho thật thoải mái.”

Một thân ảnh cao gầy liền đứng lên từ trong ghế sofa phụ cận, lập tức rời đi.

Rót đầy ly rượu, lại miết miết trong tay mấy lần, Trữ Thư mới thâm ý sâu xa mà mở miệng, “Những chuyện lật vật, không cần phải quản tốt như vậy. Quân Duyệt, tôi tặng cậu một câu kinh nghiệm, làm việc trong đạo, bất luận việc lớn hay nhỏ, trước tiên phải ước chừng phân lượng của chính mình, cẩn thận một chút, không hề có hại.”

Tôi nói, “Đại sự có lẽ không làm được, bất quá những chuyện nhỏ nhặt, phân lượng kém cỏi của tôi đây cũng đủ rồi.”

Trữ Thư dường như hết cách, “Không cần thương lượng?”

Tôi kỳ quái, “Có đường sống để thương lượng?”

Có lẽ biểu tình của tôi làm không được tới nơi tới chốn, Trữ Thư lại cười.

Cái người hắn gọi là A Thăng kia mang theo hai bình rượu đi tới, cung cung kính kính đặt lên bàn, không nói lời nào lại rời đi.

Rượu tới vừa đúng lúc, bình kia vốn đã bị tôi và Trữ Thư hai ba chén xử lý hết rồi.

“Chút phí rượu thủy mà thôi, nhìn không ra Hà Quân Duyệt cậu cũng có chút không phóng khoáng như vậy.” Trữ Thư bỗng nhiên trở nên thấu tình đạt lý, “Tôi nói không có thời gian quản, nhưng cũng chưa nói sẽ không quản. Tiền tài là vật ngoài thân, muốn tôi thay mặt những kẻ không hiểu chuyện kia trả nợ, cũng không phải không thể.”

Tôi như có như không gật đầu, chờ hắn nói câu tiếp theo.

Chẳng dè, không có câu tiếp theo.

Lâm Tín sai người đem đến những giấy nợ sớm đã được chuẩn bị sẵn, Trữ Thư nhìn cũng không nhìn, bật tách ngón tay, gọi một thủ hạ tới để theo Lâm Tín đi trả tiền.

Người này rộng lượng lại thêm dễ đối phó như thế, khiến tôi rất đổi bất ngờ.

So với tâm thế như lâm đại địch lúc trước, tựa hồ quá mức nhàn chán rồi.

Sự tình được giải quyết thuận lợi, tôi định hướng Trữ Thư nói cảm tạ, sau đó hạ màn nhanh nhanh một chút.

Ai ngờ mới mở miệng, Trữ Thư đã giơ một tay lên, ngăn tôi lại, “Quân Duyệt, những khoản nợ kia của cậu, tôi đều đã hoàn rồi. Có qua có lại, cũng nên tính đến nợ giữa tôi và cậu rồi chứ?”

Tôi nhú mày, “Tính cái nợ gì?”

Trữ Thư ánh mắt như say vẩn tỉnh, ngẫu nhiên lướt qua tình quang sắc bén, cười cười chậm rãi nói, “Muốn đòi nợ, phải người đến đánh tiếng là được rồi, nếu như cảm thấy phách người quá mức phiền phức, vậy gọi điện thoại nhắc nhở tôi một chút cũng được. Tích lại một đồng giấy nợ, gương cung mà không bắn, kiên

quyết muốn chờ đến khi tôi tới đây rồi, trước mặt người ngoài và các anh em, làm tôi xuống đài không được. Quân Duyệt, cậu rất không phúc hậu.”

Hắn ôn hòa nhã nhặn, khởi binh vấn tội, “Cho dù không tính đến giao tình trong đạo giữa chúng ta, chí ít tôi cũng là một khách nhân. Cậu nói xem, đãi khách như vậy, có phải có phần mất phong độ không?”

Tôi thực không còn lời nào để nói.

Người này hành sự, khí thế phong độ đều đủ lớn, trước lùi sau tiến, không để ý một chút liền để hắn thắng rực rỡ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, ôn hòa nhã nhặn so với hùng hổ hăm dọa lại càng khiến người ta khó chống đỡ hơn.

Tôi nếu không nhận khoản nợ này, không từ mà biệt, lập tức sẽ thua Trữ Thư một bậc về sự độ lượng.

“Trữ lão bản lời lẽ sắc sảo lợi hại, tôi còn có gì để nói?” Tôi cười khổ, “Có ai là không biết Trữ lão bản tiền tài giàu sang, khí khái bất phàm. Tôi cũng không phải người không biết tốt xấu, bắt quá chỉ là vừa đúng lúc nhìn thấy anh đến, lại bị anh lừa uống ngay một ly, nhớ tới cái gì liền nói cái đó, cũng không phải cố ý tới đây để đòi nợ. Thôi được, coi như là tôi làm việc không chu toàn, phạt uống ba ly, bồi tội cùng anh.”

Lần này đến lượt tôi chủ động rót rượu.

Trữ Thư đưa tay qua, nhẹ nhàng ấn lên mu bàn tay tôi.

Hắn câu lên khoe môi, chắc chắc lắc đầu, “Ba ly liền nghĩ muốn xóa bỏ tất cả? Quân Duyệt, cậu tính nợ cho tôi đây, có phải có chút quá tiện nghi rồi không? Tôi hoàn cho cậu khoản nợ kia, chính là một chút giá cả cũng không nói, lập tức cấp đủ mười phần.”

Tôi bất động thanh sắc rút tay trở về, cảnh giác đánh giá hắn, “Trữ lão bản muốn tính khoản nợ này thế nào?”

Trữ Thư ứng tiếng ném ra một điều kiện, “Thưởng cho tôi một chút mặt mũi, tối mai đến hàn xá ăn bữa cơm, thế nào?”

Thừa dịp tôi còn đang ngạc nhiên hết sức, A Kỳ đã chen vào một câu, thành khẩn đề xuất, “Là chúng tôi phục vụ không chu toàn, sao còn dám nhận vinh dự của Trữ lão bản, đi đến quấy rầy quý trạch? Nên là lão đại của chúng tôi mời Trữ lão bản làm khách mới phải.”

“A,” Trữ Thư cười mơ hồ nói, “An lão đại thực chu đáo, giao lại giang sơn, còn lưu lại cho cậu một nhân tài như thế, bảo hộ đến kín không một kẻ hở, cậu không cảm thấy khó thở sao?”

Tôi bình thường đối với A Kỳ oán giận rất nhiều, lúc này lại tuyệt đối cùng chung kẻ thù, sao chịu để cho Trữ Thư châm ngòi khiêu khích? Liền đáp, “Lời A Kỳ nói vừa đúng hợp ý tôi, lỗi là ở bên tôi, đương nhiên nên để tôi mời khách, chẳng hay Trữ lão bản thích khẩu vị gì?”

Trữ Thư mang theo khuôn mặt tươi cười tiếp tục bảo trì trầm mặc, sáng như hữu thần mà liếc mắt nhìn tôi và A Kỳ, giống như đang xem một vở hài kịch diễn đến không ra làm sao.

Rất lâu sau, mới thở dài, “Thôi, Quân Duyệt thiếu gia không chịu thưởng cho mặt mũi, tôi đây cũng không thể ép buộc, chỉ có thể thối lui cầu thứ. Chẳng bằng như vậy,” Hắn đem một bình rượu chưa mở trên bàn đưa đến trước mặt tôi, nhổ nắp thật mạnh, “Cậu thống thống khoái khoái, uống hết mấy bình này, rồi lên sân khấu hát một khúc, tạm thời coi như là nhận lỗi. Tôi sẽ xem việc này như phần viết trên bảng mà lau đi.”

Điều kiện lại mở ra, thực sự so với bồi hắn ăn một bữa cơm tối thì tốt hơn ít nhiều.

Tôi nhìn nhìn bình rượu mạnh, lại nhìn nhìn sân khấu mà ca sĩ và tay đàn ghi-ta sớm đã lặng lẽ rời đi, kìm lòng không đành quay đầu tìm Lâm Tín và A Kỳ.

“Quân Duyệt.” Trữ Thư gọi tôi lại, “Một người lùi một bước, ngày sau hảo gặp lại. Tôi đêm nay là thành tâm lui tới cùng cậu, đem theo nhiều anh em như vậy, cậu bất luận thế nào, cũng nên cho tôi một chút thể diện.”

Giống như thực sự ép dẹt cầu toàn, bấm bụng nuốt giận, giữa những hàng chữ lại vang vang âm hưởng, một lời thắm đầy không hợp, ý vị rút đao tương kiến.

Hơi mất đề phòng, một đao ôn nhu của Trữ Thư đã kề sát trên cổ. Tôi mỉm cười không đáp, mạn bất kinh tâm ngậm ghía ly rượu trong tay.

Người ngoài thoát nhìn, có lẽ đều tưởng rằng tôi có kỳ chiêu chiến thắng, bởi vì đã có định liệu trước trong lòng.

Kỳ thực, hổ thẹn.

Cha và anh hai đời hào kiệt, tôi từ ngày sinh ra đã nghe quen tai nhìn quen mắt, cũng chỉ học được một chút bộ dạng giả vờ giả vịt đáng thương hề hề như vậy, xứng với cái gọi là ngoài mạnh trong yếu.

Vừa thông thả lắc lắc ly rượu trong tay, khóe miệng ngậm cười, vừa động tác tiêu sái mà quay đầu lại, liếc mắt nhìn Lâm Tín A Kỳ.

Ai không biết lại tưởng rằng tôi đang nháy mắt ra dấu hạ mệnh lệnh, có ai ngờ ánh mắt cao thâm khó lường của tôi đây, nguyên bản chỉ đại biểu cho một cái dấu chấm hỏi trần trụi — làm sao bây giờ?

Lâm Tín coi như còn có chút lương tâm hơn A Kỳ, rốt cuộc cũng không đành lòng, dường như định mở miệng.

Tôi suýt nữa thì thở ra một hơi, nhìn môi hắn vừa mới nhấc một chút, bỗng nhiên, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Đáng hận!

“Alo?” Lâm Tín rút điện thoại ra, lãnh đạm nghe được một chút, chỉ “Ừ” một tiếng, liền cúp máy.

Bầu không khí ở loại thời điểm này luôn luôn vi diệu khó tả, ngay cả ánh đèn màu tím nhạt lúc sáng lúc tối cũng trở thành tín hiệu nguy hiểm trùng trùng. Mà tôi và Trữ Thư, nghiêm nhiên là tâm điểm của tất cả nguy cơ ẩn tàng.

Sau khi Lâm Tín cúp điện thoại, rất tùy ý mà đứng lên, đi đến bên cạnh tôi, khom hạ thắt lưng, ghé vào lỗ tai tôi báo cáo.

Hành động như thế, thực sự khiến uy nghiêm của thân là lão đại tôi đây tăng lên rất nhiều, hơn nữa dưới ánh mắt của mọi người, quả thực có cảm giác tôi nắm được quyền sinh quyền sát trong tay, tựa như hòa hay chiến, chỉ cần nhìn xem tôi nhất thời cao hứng hay không.

Rất thỏa mãn lòng tự tôn?

Đại sai lầm!

Bởi vì theo như lời Lâm Tín vừa nói thắm vào tai tôi, thực sự là một phen gay go đến cực điểm.

Hắn nói, “Trữ Thư đến có chuẩn bị, chẳng những nơi này, một vài địa bàn lớn khác của chúng ta cũng đã bị theo dõi, cố ý xem như vô ý, trở mặt lúc này chỉ có thua không thắng. Quân Duyệt, cậu phải biết tiến biết lùi.”

Tôi lắng lặng nghe, giống như nghe được một tin vui nho nhỏ, biểu tình khoái trá gật đầu.

Cười mặc dù gian nan, dấu sao so với kinh hoàng thất thố vẫn tốt hơn nửa phần.

Sau khi Lâm Tín lùi đi, tôi nhìn về phía Trữ Thư, khen ngợi, “Trữ lão bản thật đúng là có phương pháp lãnh đạo, lão bản xuất môn giải sầu, một ban thủ hạ anh em lại vẫn không quên công tác, còn đang ở bên ngoài tăng ca thêm giờ.”

Ánh mắt Trữ Thư nhìn tôi thật sâu một thoáng, tùy ý nói, “Bởi vậy, cậu cũng nên biết tôi là thành tâm thành ý bao nhiêu, kết giao bằng hữu với cậu.”

Nói xong, lại đề cập đến một bình đầy rượu mạnh trên bàn, vặn mở nắp bình, trực tiếp đưa tới trước mặt tôi.

“Quân Duyệt, cậu cấp cho tôi thể diện, tôi liền cấp cho cậu thể diện.”

Hắn mưu mô bình tĩnh, bên ngoài có điều động một lượng lớn nhân mã, nhưng nói chuyện chẳng những không có nửa điểm hung hăng kiêu ngạo, thậm chí còn ôn hòa thân thiện đến mức khiến người ta phải cảm động.

Thể diện này, có thể nào không cấp?

Ngay cả Lâm Tín cũng đã nói, phải biết tiến biết lùi.

Đạo lý biết tiến biết lùi, chẳng những Lâm Tín, ngay cả tôi cũng hiểu rõ.

Chỉ có điều trong một tích tắc, những gương mặt bỗng xẹt qua trong đầu tôi. Cha, mẹ, anh hai, An Nhiên... Những gương mặt mang tới cho tôi cảm giác quen thuộc và thân thiết vô cùng này, trong giây lát bỗng đứng vụt lên, đau đớn của nhớ thương bạo phát cực kỳ hung hãn, cơ hồ đem nước mắt của tôi bức ra khỏi khóe mắt.

Cho dù trong số bọn họ, chỉ có một người còn sống.

Nếu An Nhiên ở đây...

Tay Trữ Thư vẫn dừng giữa không trung, vừng vàng cầm bình rượu mạnh kia.

Tôi hít một hơi thật sâu, đón lấy.

Bình rượu đầy ự quá nặng nề, cổ tay từ từ run rẩy, nực cười tôi đến tận thời khắc này vẫn còn bản năng hi vọng bảo toàn một chút thể diện, chỉ sợ bị người khác nhìn ra manh mối, nâng bình rượu lên cực nhanh, ra vẻ thổng khoái mà giữa đầu óc ừng ực.

Rượu mạnh xuống yết hầu, nóng rát bỏng, nóng đến nỗi tôi chỉ chực khóc lớn.

Thì ra không có người khác che chở, muốn tìm một nơi sống yên ổn một chút lại khó khăn đến vậy.

Đối diện với An Nhiên, tôi có thể tùy hứng, phát tiết, khóc lóc, mắng chửi, cam chịu, đơn giản vì, anh là An Nhiên. Cho dù trở nên ngoan độc, hay đáng sợ, anh vẫn là An Nhiên của tôi, nhưng tôi lại không biết làm cách nào, không thể yên lòng.

Đối diện với Trữ Thư, tôi nhất định phải như cá bé đối diện với cá lớn, khuất nhục trọn vẹn.

An Nhiên.

Tôi ngửa đầu, điên cuồng trút thứ rượu bỏng lửa xuống cổ họng, trong lòng khóc gọi An Nhiên.

Giờ khắc này, tôi không tiếc dâng hiến sinh mệnh, chỉ cầu An Nhiên lại xuất hiện trước mắt một lần nữa.

Thì ra cuồng vọng tùy hứng và không chút kiêng kỵ, chỉ có ở trên người yêu người sâu sắc nhất mới có thể đạt được sự tha thứ hết lần này đến lần khác.

Một lần lại một lần, mỗi lần đều là vô giá, vậy mà tôi đã tiêu xài hoang phí, dùng đến tận cùng, suy đồi đến nỗi ngay cả quyền để khóc cũng đánh mất.

Miễn cưỡng gượng cười, uống rượu khổ do chính mình tạo ra.

Một bình, sơ sơ chưa đủ.

Tôi điên cuồng uống hết một bình, trong bụng cháy đến khó chịu, mu bàn tay áp lên miệng suốt hồi lâu vẫn không thể lên tiếng.

Trữ Thư khen một tiếng, “Được, có điểm cốt khí.”

Bình thứ hai, lại được đưa tới.

A Kỳ đứng lên, đi đến bên cạnh tôi. Tôi nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ý bảo hắn không cần lên tiếng, tiếp nhận bình rượu từ trong tay Trữ Thư, từng ngụm từng ngụm tự trút cho mình.

Đau đến lợi hại, lại có chút tê.

Uống xong bình thứ hai, trái lại không còn cảm thấy đau nữa, chỉ có trái tim trong ngực đập loạn bang bang, tất cả trước mắt đều trở nên mờ mờ lung lung.

Ngày trước phóng túng uống rượu đêm, lúc nào cũng phải trốn An Nhiên.

Nếu bị anh từ trong quán bar túm ra, nhất định sẽ bị quả măng liên hồi, sau đó lập tức mang về nhà. Trạng thái mơ mơ hồ hồ, tắm rửa thay quần áo đều do một tay anh đảm trách, chỉ e còn phải để anh bế lên giường, ém kỹ chắn, trông coi suốt một đêm.

Tôi thế nhưng lại rất ghét anh rườm rà như vậy.

Đến ngày hôm nay cuối cùng cũng được tự do, mặc sức nốc hết hai bình, say đến sống không bằng chết, lại không thể không ép chính mình phải thanh tỉnh, gắng gượng đứng thẳng.

Rất rõ ràng, vô luận là nước mắt, rượu say, dạ dày đau thắt hay mất mát, trong mắt người không liên quan, hoàn toàn vô nghĩa lý.

Không phải người yêu người, sẽ không vì người mà đau lòng.

Bỏ xuống hai bình rượu rỗng không, nghe thấy một tràng tiếng vỗ tay, khoa trương khen ngợi và tán thán, tràn đầy một tia vô tình của đám chờ xem náo nhiệt.

Tôi xua tay muốn Lâm Tín không cần lại đây, quay sang đàm một cái thương lượng cùng với Trữ Thư, “Trữ lão bản, ca hát tôi không thạo, ngũ âm không đủ, thực sự không dám trình bày cái kém cỏi. Bất quá hồi nhỏ đã từng học qua một đoạn dương cầm, không bằng lấy đàn thay hát, bồi lễ nhận lỗi cùng anh, thế nào?”

Trữ Thư rất có phong độ, không chút do dự liền đáp ứng, “Quân Duyệt thiếu gia chịu đại triển tài nghệ, tai tôi thực có phúc.” Giơ tay lên vỗ vài cái làm gương trước.

Hề là anh em do hấn mang đến, toàn bộ đều phối hợp theo nhanh như gió, một tiếng vỗ tay mạnh mẽ khởi lên.

Nhất thời một tràng vỗ tay như sấm.

A Kỳ nguyên bản bị tôi ra hiệu không được xen miệng vào, hiện tại đã lại đi tới, nói với Trữ Thư, “Trữ lão bản, lão đại của chúng tôi không kịp sự rộng lượng của ngài, đã say rồi. Loại chuyện nhã nhặn như đàn dương cầm này, say khướt cũng đàn không ra cái gì. Ngài ở trong đạo đức cao vọng trọng, nổi tiếng độ lượng, xin bao dung một hai phần, một khúc này không bằng lưu lại về sau, ngài xem thế nào?”

Trữ Thư kiên nhẫn nghe A Kỳ nói hết, mới cười cười, “Người anh em, lời này của cậu xác thực là một phiến trung tâm, đáng tiếc lại không hợp lý.”

“Chớ nói cái gì vô nghĩa như đức cao vọng trọng hay tửu lượng lớn nhỏ, trước mặt một đám anh em giang hồ, ai lại không dựa vào bản lĩnh của chính mình để đứng ở nơi này?” Trữ Thư hỏi, “An lão đại đã chịu để cho cậu ấy bước ra hành tẩu giang hồ, nên dự đoán được sẽ có một ngày như hôm nay, có phải không?”

Không hổ là Trữ Thư, ngay cả A Kỳ cũng á khẩu không trả lời được.

Cục diện lạnh xuống.

Trong tai tôi ong ong vang hưởng, nhưng lời hai người nói chuyện vẫn đại khái nghe được rõ ràng, vấp phải trận trầm mặc này, bị ánh mắt lẫn lộn bắn tới từ bốn phía đâm xuyên, trong lòng như nhét một tảng đá lớn, uất ức khó nhịn.

Tôi miễn cưỡng xé ra một bộ mặt tươi cười, giáo huấn A Kỳ vài câu, “Anh biết đàn dương cầm sao? Ai nói say khướt thì đàn không ra cái gì, múa rìu qua mắt thợ trước mặt Trữ lão bản? Không để cho anh mở mang tầm mắt cũng không được rồi.”

Thở ra một hơi, hướng về phía bục biểu diễn trong sảnh mà đi tới.

Chỉ là vài chục bước ít ỏi, hai chân không thực như đang giẫm lên vải bông. Tôi cẩn thận, thật vất vả đi lên bậc thang trên bục kia, lão đà lão đảo tìm được dương cầm, sờ soạng ngồi xuống.

Trước mắt thiên toàn địa chuyển, tất cả đồ đạc đều tăng thêm mấy tầng bóng ảnh.

Tôi cơ hồ chỉ dựa vào cảm giác ở tay, đem nắp đàn mở lên, đầu ngón tay đã tê hơn nửa dịch chuyển trên phím đàn đen trắng hồi lâu, mới chậm chạp ấn xuống một âm.

Chính mình cũng nghe không ra đó là âm gì.

Hoảng hốt tùy tiện sai sử đầu ngón tay, tôi giống như đang nghe thấy tiếng dương cầm từ trong mộng, gián đoạn đứt quãng, vụn vụn thấm đậm thê lương, thỉnh thoảng đầu ngón tay lại trượt, âm đàn cao chấn động, nghẹn ngào như đã khóc đến khí tuyệt.

Có lẽ do uống rượu quá mức, tứ chi và đại não bị tách rời nghiêm trọng, chờ đến khi nghe được tiếng vỗ tay như sấm bên tai, mới phát hiện ra đầu ngón tay đã dừng hoạt động, không biết mình đã ngồi ngốc trước đàn dương cầm bao lâu.

Trữ Thư đi lên sân khấu, đứng trước dương cầm, tựa hồ đối với một khúc này coi như hài lòng.

Trong não tôi cái gì cũng không nghĩ, ngẩng đầu nhìn hần.

Trữ Thư thở dài, “Quân Duyệt, cậu sinh sai nhà rồi.”

Hần nói, “Nếu vào một nhà dương cầm, chẳng phải sẽ tốt hơn so với hắc đạo?”

Tôi nhìn thấy cái gì đó đang đuổi về phía mình, nhưng thần kinh lại bị rượu cồn làm tê liệt đến trì độn, sau một phiên khác, mới biết hần đã nắm trụ cầm tôi, đang nâng lên tỉ mỉ đánh giá.

Tôi theo bản năng quay mặt tránh đi.

Trữ Thư cũng không miễn cưỡng, tự mình chủ động thu tay về, lại lập tức nghiêng người qua, lấy lưng che chắn ánh mắt của mọi người dưới đài, dùng thanh âm chỉ có hai bên mới có thể nghe được để nói, mạn bất kinh tâm mà hỏi, “Giang hồ hiểm ác, không phải trò chơi mà cậu có bản lĩnh là chơi được. Có từng suy nghĩ tới việc tìm một chỗ dựa so với An lão đại càng vững chắc hơn không?”

Đầu óc tôi đang loạn chàng, tỉnh tỉnh mê mê, nghe đến việc này, lại chỉ liếc hần một cái theo bản năng.

Trữ Thư nói, “Suy nghĩ một chút đi.”

Cấp cho tôi một khuôn mặt tươi cười, hần xoay người xuống đài, dẫn theo những thủ hạ liên quan, tiêu sái khí khái mà nghênh ngang rời đi.

Mối nguy được hóa giải, tôi kiên cường chống đỡ được đến phút cuối cùng, lưng lay muốn ngã quy.

Cho lui những người không liên quan, đại sảnh yên tĩnh trống không, nguy trang chỉ trong khoảnh khắc liền vỡ đến triệt để, phủ phục xuống đàn dương cầm, nôn đến thiên hôn địa ám.

Khí chưa tràn đầy trong miệng lưỡi.

Sự ghê tởm sôi sục cuộn trào mãnh liệt trong ***g ngực, nôn ra cả nước dịch trong dạ dày trống không, thống khổ đan xen vào nhau khó có thể hình dung.

Nôn rất lâu, dạ dày trống rỗng tựa như vẫn còn chưa cam tâm, tiếp tục co rút cường liệt từng cơn. Như đã gặp được thắng lợi sau sự áp bách quá độ, rõ ràng đã đem tất cả dịch nhân trực xuất, còn chưa cam tâm mà điên cuồng gào thét, nổ súng khắp bốn phía, phát tiết hận ý.

Nôn đến khắp người thoát lực, tay của Lâm Tín sớm đã sót ruột, một phen đỡ lấy tôi suýt chút nữa thì té ngã xuống thảm.

Sau khi chờ tôi thở dốc một hồi, bèn hỏi, “Khá hơn chút nào không?”

Tôi ngẩn người, sau đó mới giật giật khoe môi, hiếm khi ăn ngay nói thật, “E là không khá hơn được.”

Khá hơn thế nào được?

Hai bình rượu mạnh, cũng không thể gây tê thần kinh.

Chật vật bất kham, đau đến thấu triệt ruột gan, tôi lại vẫn có thể nhớ rõ việc mình đã mất đi An Nhiên.

A Kỳ đưa tới một ly nước ấm, để tôi súc miệng, hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, trời tối rồi, chúng tôi đưa cậu về nhà, được không?”

Tôi tức thì cảm thấy đau thương.

A Kỳ nói, đưa tôi về nhà.

Đưa.

Tôi muốn biết An Nhiên đang ở đâu, tôi muốn nghe, câu nói quen thuộc kia của An Nhiên.

“Quân Duyệt, tôi mang cậu về nhà.”

Anh mang tôi về nhà, không phải đưa, là mang.

Điui cánh tay, hay khiêng lên vai, thậm chí bế ngang tôi lên. Giữa đêm khuya, có mái tóc bị gió nhẹ nhàng xuy thổi hỗn loạn, có người, mang người mình tâm ái tìm về, về nhà.

An Nhiên.

Mang tôi đi, An Nhiên.

Anh đã đáp ứng, nếu phải rời đi sẽ mang tôi theo.

Anh đã cho tôi nhiều lời hứa hẹn sâu sắc như vậy, tôi từng hi vọng xa vời, một cái cũng không quên, thực hiện hết thảy.

Ngày hôm nay, tôi đã không còn dám tham lam nữa.

Nếu có thể, một cái là được rồi, chỉ cần anh hết lòng giữ một lời hứa này đến cùng thôi.

Mang tôi đi.

Mang tôi theo, đừng rời khỏi tôi.

Anh đã từng đáp ứng rồi.

Tôi im lặng, hướng về An Nhiên chẳng biết đang ở phương nào mà đau khổ cầu xin, nước mắt ngưng đọng dưới đáy lòng, ngay cả một giọt cũng khóc không ra.

Hihi, có ai thích bạn Trữ Thư không? :”> mình nhận xét rất khách quan nhé, mình thấy bạn Trữ Thư rất khá =)))))) Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Nôn hết các thứ trong bụng đến tận cùng, đối với chất cồn thấm nhập vào huyết quản lại vô pháp ngăn cản.

Tôi ngây ngây ngô ngô được A Kỳ dìu vào trong xe, nhìn đèn đường bên ngoài khung cửa sổ lướt qua từng cái, tựa như từng nỗi sợ băng lãnh đang lướt qua trong tim.

Suy tư tri độn.

Ánh quang minh nhanh chóng xẹt qua này, là ánh sáng đại biểu cho cái gì, mà tôi lại đánh mất từng cái, không giữ được dù chỉ một điểm.

Ánh sáng của đèn đường dịu dàng như vậy, ngày trước chưa từng nhìn thật kỹ, bất giác cảm thấy hiếm lạ, cư nhiên chưa từng hiểu được, nếu không có nó đường phố sẽ chỉ còn là một màn đêm tăm tối.

Nhiên, là chữ “nhiên” kia?

Nhiên trong từ “nhiên thiêu”.*

Tôi cười, đó chính là ánh sáng.

A Kỳ thấy tôi nhìn chằm chằm bên ngoài khung cửa sổ không hề chớp mắt, muốn vén tấm rèm cao lên.

Tôi kéo tay hắn lại, vô lực nói, “Không cần.”

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu say rồi.”

Tôi đáp, “Tôi muốn nhìn thật nhiều những ngọn đèn đường này lướt qua.”

A Kỳ ngừng một thoáng, vẫn chỉ nói câu kia, “Cậu thực sự say rồi.”

Tôi lắc đầu.

Không say.

Tôi sao có thể say?

Nơi này đã không còn đôi cánh tay ôn nhu luôn chờ đợi tôi bất cứ lúc nào, không còn bắp đùi rắn chắc cam tâm tình nguyện bị tôi xem như gối đầu mà sử dụng, để tôi mỗi khi hứng chí là có thể ngã xuống, nhắm mắt, vô ưu vô lự chìm vào giấc ngủ, đi tìm một giấc mộng đẹp.

Đã không còn những thứ ấy, tôi có tư cách gì để say?

Duy chỉ có, duy chỉ có sự gắng gượng chống đỡ trong tuyệt vọng, không thể gục ngã.

Tôi tuyệt vọng, nhìn đèn đường lướt lùi về phía sau, vô lực ngăn cản. Cột đèn cuối cùng trong tầm nhìn cũng dần dần lùi xa, khi xe rẽ vào cổng chính, liền mất đi một điểm duy nhất ấy, mất đến triệt để.

Lạnh buốt, mà lại thanh tĩnh, tôi nói với chính mình, nên xuống xe, nên trở về phòng, nên bước chân trái, rồi lại bước tiếp chân phải.

Chỉ duy nhất một điều không nên, không nên nhớ tới An Nhiên nữa.

Không còn được người yêu thương sâu sắc, lại vẫn phải đối mặt với nhân sinh tàn nhẫn, quá gian nan, quá tuyệt vọng.

Huống chi còn phải nhớ nhung đau thương đến cực điểm như vậy?

Tôi không cần A Kỳ đi theo, cần rằng gắng sức tự mình đi qua hành lang thật dài, bước chân nghiêng nghiêng ngã ngã, như giẫm lên vô vàn vết thương trong lòng.

Mỗi một động tác đều cần phải có dũng khí, tôi không biết mình nên tìm kiếm dũng khí từ nơi nào, chỉ biết rằng, nơi không có An Nhiên, tôi sẽ luôn bị thương bất an như vậy, không nơi nương tựa; đồng thời, còn phải tập thành thói quen một sự thực — nước mắt của tôi, bởi vì không tìm được người quý trọng nó, mà đã mất đi giá trị rơi xuống.

Tôi mơ hồ nghĩ, có lẽ mình thực sự cần phải phấn chấn lên, tìm một biện pháp, để bản thân không còn gian nan tuyệt vọng như vậy.

Không nên gian nan, tuyệt vọng như vậy.

Bởi lẽ trên thế gian này, ngoại trừ An Nhiên đã không còn thấy nữa kia, tôi không biết liệu còn có ai, sẽ quan tâm đến gian nan tuyệt vọng của Hà Quân Duyệt.

Suy tư đến khi huyết thái dương phát đau từng trận, vịn lên tường, lão đảo đăm về phía trước, thẳng đến khi cánh cửa phòng xuất hiện trước mặt.

Đi hết hành lang dài, như hoàn thành được cả một đoạn hành trình, tôi dừng trước cửa, mở lớn miệng hấp hút bầu không khí đã mất đi hơi ấm của An Nhiên.

Không hiểu.

Nhân sinh vì sao lại thảm liệt như thế? Sau một đoạn hành trình, lại là một đoạn hành trình tối đen.

Nghe tới lại là một đêm dài đằng đẵng đang chờ phía trước, tôi buộc lòng phải đục khoét cốt tủy, tìm ra bằng hết những dừng khí không biết còn lại được bao nhiêu, rồi mới dám đẩy cánh cửa đầy ý vị mất mát kia.

Tôi hít khí, duỗi tay, đẩy cửa.

Cửa mở.

Ngay sau đó, có ánh sáng tràn vào tận đáy mắt.

Tôi cứng đờ.

Là ánh đèn.

Bên cạnh giá sách, nhàn nhạt, quầng vàng, ánh đèn như ẩn như hiện.

Ngọn đèn kia, là ngày xưa khi An Nhiên chọn sách nhất định sẽ bật lên.

Ánh sáng, là ánh sáng.

Tôi bỗng nhiên ngừng nhịp thở.

Tự nói khẽ với mình dưới đáy lòng, nhìn xem, là ánh sáng.

Ánh sáng cảm động lòng người, tôi bị chấn động đến nỗi vô pháp phản ứng, đứng ở trước cửa, si ngốc nhìn.

Cửa phòng tắm bật mở, An Nhiên từ bên trong bước ra. Mặc áo tắm dài màu trắng, thanh thanh sáng sáng, cầm một tấm khăn bông sạch sẽ xoa xoa mái tóc ẩm ướt trên đầu.

Nhìn thấy anh, tôi suy yếu thở ra.

Chỉ biết thở ra.

Đem toàn bộ không khí trong phổi, chậm chậm, thở ra thật dài, một chút cũng không thừa lại, tiếp tục tự nói với mình từ dưới đáy lòng, thật khẽ thật khẽ, nhìn xem, là An Nhiên.

An Nhiên đi tới, liếc về phía tôi quan sát, hơi nhíu mày, “Cậu hiện giờ là lão đại, chứ không phải bồi rượu tiểu thư, hà tất uống điên cuồng như vậy, tự hạ thấp giá trị của mình?”

Trên trời? Hay nhân gian?

Tôi đã không còn biết mình đang ở trên trời hay nhân gian.

Giọng nói trầm ấm quen thuộc này, trước kia chưa từng khiến tôi muốn thất thanh khóc rống, rồi lại không dám khóc như vậy. Nghe vào trong tai, từng lời từng lời, chỉ có thể tự thì thầm với chính mình từ tận dưới đáy lòng, nghe xem, là giọng của An Nhiên.

Anh đem khăn bông trắng đã lau xong tóc đưa cho tôi, “Toàn thân mùi rượu, đi tắm sạch sẽ.”

Tôi dùng mười ngón tay gắt gao xiết thật chặt khăn bông kia, ngơ ngác đứng đó, không bỏ qua một động tác, một thần thái nào của anh.

Tôi nhìn anh, ánh mắt tham lam, cho dù chỉ là một cái chớp mắt trong một phần vạn giây, tôi cũng luyến tiếc không nỡ chớp xuống.

An Nhiên thấy tôi không nhúc nhích, tựa như hiểu ra, cười khẽ một tiếng, “Cũng phải, Quân Duyệt thiếu gia xưa không như nay, tôi quả không được.” Nói rồi liền xoay người sang chỗ khác.

Tôi nói, “An Nhiên.”

Bỏ nhào về phía trước, vươn hai tay ra, từ phía sau sống chết ôm lấy anh, khe khẽ niệm hai chữ thần kỳ kia, “An Nhiên.”

“An Nhiên.”

“An Nhiên, An Nhiên...” Tôi thì thào gọi khẽ, lặp đi lặp lại, càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng kích động, gọi đến nỗi chính mình cũng phải xót xa, không thể tự kiềm chế.

“An Nhiên.”

Nhiệt lệ dừng mãnh tuôn trào khỏi hốc mắt.

Tôi cuối cùng, cũng đã có thể khóc ra thành tiếng rồi.

Ở bên cạnh người đáng rơi lệ, dốc hết huyết lệ. Trước đây, tôi không hề biết, đó cũng là một loại hạnh phúc.

“An Nhiên...”

Bao nhiêu lời muốn nói, muốn sám hối như vậy, muốn lặp lại những lời hứa hẹn một lần nữa, tôi lại không nói nên dù chỉ một lời, chỉ biết niệm đi niệm lại cái tên quen thuộc này.

Hết như đây là một câu thần chú, toàn tâm toàn ý niệm tụng một lần, anh liền có thể lưu lại trước mắt tôi lâu hơn một chút.

Nếu đúng như vậy, tôi sẽ không ngừng niệm tiếp, đến tận khi sức cùng lực kiệt mới thôi.

Anh đã trở về.

An Nhiên của tôi, anh đã trở về rồi.

Tôi ôm xiết lấy anh thật chặt, áp mặt lên tấm lưng dày rộng của anh, cách một tầng vải dệt mềm mại, cảm nhận được mùi hương xà phòng thơm dịu tỏa ra từ người anh sau khi tắm.

Từng điểm từng tích, cho dù nhỏ nhất nhất, cũng khiến tôi xúc động đến rơi nước mắt.

Tôi đã đạt được món quà tuyệt vời nhất trong cuộc đời, đây là kỷ tích lớn nhất của cuộc đời tôi, ban ân bất ngờ xảy ra, đúng vào thời điểm tôi đau đớn lợi hại nhất, bình bình tĩnh tĩnh xuất hiện, tựa như tôi chưa từng mất đi người này.

Tôi bỗng nhiên minh bạch thật sâu, chỉ có An Nhiên, mới có thể khiến cho hết thảy của tôi nhuộm lên ý nghĩa.

Cho dù tôi thực sự có được rất nhiều, như phú ông ngồi ôm bảo khố, nhưng không có ánh sáng, châu báu kia cũng chỉ có thể trầm mặc trong bóng tối.

Khi mất đi ánh sáng, bóng đen bao phủ tất cả, trên người tôi, là đình viện tuyệt mỹ nhất trong thiên hạ, hay mộ địa hoang vu, cũng không khác biệt.

Tôi khóc nức nở.

Ôm đến tận hứng, khóc đến tận hứng, bất giác có chút hổ thẹn.

An Nhiên đứng lặng yên, như một pho tượng có đường nét kiên nghị, cho dù bị tôi ôm ghì thật chặt, cũng không nói một lời.

Đợi tôi khóc đủ rồi, An Nhiên mới nói, “Quân Duyệt, cậu vẫn là toàn thân mùi rượu.”

Tôi vô cùng áy náy, nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm tình, vội vã đi tắm rửa. Cửa phòng tắm vừa đóng, lại đột ngột mở ra, ánh mắt lung sục khắp phòng.

An Nhiên vẫn còn đây.

Tôi thở ra một hơi, định đóng cửa, nhưng lại vô pháp khống chế mà sinh ra vài phần kinh hãi.

Tôi hỏi, “An Nhiên, anh tắm không?”

An Nhiên cười với tôi.

Nụ cười của anh vẫn đẹp như vậy, thanh đạm tuấn lãng, tôi nhìn không ra nụ cười kia là có ý gì, vẫn chỉ có thể đoán.

Có lẽ cười tôi ngốc nghếch.

Là ngốc nghếch, rõ ràng biết anh vừa mới tắm rửa xong, ngay cả đầu cũng đã gội sạch.

Nhưng tôi vẫn do dự như trước, tay đặt trên nắm cửa, thật lâu vẫn không dám xoay người đóng lại. Mãi đến khi nhìn thấy An Nhiên cởi bỏ áo tắm, mở chăn ra, lên giường, đầu kê lên gối, tư thái kia ám chỉ anh sẽ không lập tức rời đi, mới khiến tôi hơi yên tâm một chút.

Đóng cửa lại, tôi nắm chắc từng giây, liềm mạng tẩy rửa.

Tiếng nước ào ào như đang đo lường thời gian, không ngừng thúc giục tôi nhanh lên một chút. Tôi vô cùng gấp gáp cọ rửa chính mình, cực hận Trữ Thư, và hai bình rượu kia.

An Nhiên không thích mùi rượu.

Tôi từ trước đã biết, bắt quá, chưa từng quan tâm đến sự không thích của anh như bây giờ.

Hận không thể đem mỗi một lỗ chân lông trên người mình đều tỉ mỉ chà xát thật sạch một lần, tựa như một giọt rượu mạnh cũng chưa từng dính trên môi. Ngay cả chính mình cũng không thích Hà Quân Duyệt phóng túng ham rượu kia, tôi hẳn nên là một Hà Quân Duyệt kiên kiên tịnh tịnh, tốt đẹp nhất, không một chút tỳ vết, hoàn mỹ đến không thể bói móc, từ thân thể đến tâm linh, mỗi thốn mỗi tấc, đều là Hà Quân Duyệt mà An Nhiên yêu nhất.

Tẩy sạch hết bụi bẩn và mùi rượu trên người từ trên xuống dưới, tựa như sơ sinh, đánh răng ba lần vẫn e sợ chưa đủ, ngốc ngếch vội vàng thử dự đoán, khi thân cận liệu còn khiến An Nhiên nghĩ thấy được mùi rượu trong miệng hay không.

Cho dù có, hẳn là cũng rất nhạt.

Ngàn vạn lần phải rất nhạt.

Chuẩn bị và cầu nguyện mấy nghìn vạn lần, tôi mới điều chỉnh một khuôn mặt tươi cười dẫn dụ hảo cảm của người khác nhất, bước ra khỏi phòng tắm, lại phát hiện tất cả công phu đều là uổng phí.

An Nhiên đã ngủ rồi.

Anh nằm trên giường, gần như cùng một tư thế với trước lúc tôi vào nhà tắm, hơi hơi nghiêng người, dưới tầng chăn mỏng phấp phồng lộ ra một tổ đường cong hoàn mỹ.

Hết thấy trước mắt, yên tĩnh an dật, đẹp như mộng cảnh, khiến người ta vừa mừng vừa sợ.

Tôi chỉ có thể ngẩn ra một giây.

Thất vọng như bị nước lạnh hắt lên dường như còn chưa lan tràn quá xa, thủy triều ấm áp đã lại bao phủ tới, một tầng tiếp một tầng, tôi lặng lẽ thở dài, rồi lại kìm không được một chút nhu tình an an tĩnh tĩnh kia.

Tôi nhẹ nhàng đi tới bên giường, gọi, “An Nhiên.”

Thanh âm cực nhỏ, ngay cả chính mình cũng nghe không được.

Có chút ngạc nhiên.

Nguyên lai mình có thể dùng thanh âm cơ hồ tương đương với trầm mặc như vậy, hai chữ, liền tạo ra được cả một hải dương ôn nhu, không có sóng gió, nước biển lại có thể khiến mình cam tâm tình nguyện chìm ngập trong đó.

Tôi tiến vào trong chăn, cẩn thận dè dặt hiềm thấy trong đời, cùng nằm trên một giường, cực muốn kề sát lại gần anh, lại cực sợ khiến anh tỉnh giấc.

Rất trân quý.

Thực sự bó tay, không biết nên yêu anh như thế nào, mới có thể không phụ cuộc đời này.

An Nhiên đã ngủ rồi, chăn hơi trượt xuống, lộ ra hơn nửa bắp vai trần trụi, tôi muốn kéo chăn lên cho anh, chỉ e sợ mình chân tay vụng về, bình trụ lại hô hấp, mới dám duỗi tay ra.

Trong khoảnh khắc nắm lấy mép chăn, tôi ngẩn ngơ cả người.

Trên da thịt trần trụi kia, so với khi tôi nhìn lúc trước đã có chút biến đổi, những vết sẹo gai mắt sau lưng, đã nhạt đi ít nhiều.

Không thể làm An Nhiên thức giấc, tôi nhẹ nhàng vén chăn lên, nghiêng người qua, từng chút từng chút quan sát, xác định, sau đó là hoan hỉ, cơ hồ hoan hỉ đến cười ra nước mắt.

Phẫu thuật, chính là phẫu thuật.

An Nhiên không bỏ mặc tôi, anh chỉ là đi phẫu thuật thẩm mỹ một lần nữa.

Thiên kinh địa nghĩa, chỉ là một lần lữ hành nhất thiết mà thôi.

Anh không rời bỏ tôi, chưa từng.

Cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Tôi len lén đắm chìm trong niềm sung sướng, chỉ cần không mất đi An Nhiên, cái gì cũng đều không còn quan trọng.

Tôi sung sướng rất lâu, rạng sáng mới từ trong niềm khoái hoạt mà chìm vào giấc ngủ, ngủ ở bên cạnh An Nhiên. Cho dù bởi vì không dám làm anh tỉnh giấc nên không tiếp xúc thân thể với anh, nhưng vẫn tận lực bảo trì cự ly gần nhất, cảm nhận được tản mạn trong bầu không khí có hơi ấm thuộc về An Nhiên, khiến tôi dù chưa ngủ, cũng đã có mộng đẹp.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi đúng lúc tôi đang chìm trong giấc ngủ say, bên tai bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người gọi to, “An Nhiên! An Nhiên!”

Tôi hốt hoảng cảm thấy đó là thanh âm của mình trong quá khứ, phóng tứ tùy hứng, mang theo sự làm nũng vì biết bản thân được cưng chiều, nhưng cho dù là thanh âm của mình, la lớn như vậy, cũng sẽ không được hoan nghênh.

“An Nhiên! An Nhiên!”

“An Nhiên!”

Từng tiếng từng tiếng, từ trong óc đuổi thể nào cũng không đi.

Động tĩnh bên giường càng lúc càng lớn, tôi không thể không phần nộ tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện, người kêu lớn An Nhiên hoàn toàn không phải là tôi.

Đây là giấc ngủ ngọt ngào nhất của tôi, lại bị kẻ khác dùng phương thức không thể tha thứ nhất lay tỉnh.

Cư nhiên lại có kẻ khác, trắng trợn gọi tên An Nhiên như vậy.

Không biết nó làm thế nào vào được trong phòng, đứng ở bên giường, cánh tay nhỏ gầy trắng nõn, lại đặt trên người An Nhiên không chút kiêng kỵ như vậy.

“An Nhiên, dậy đi.” Quấy nhiễu, như tiểu hài tử được chiều thành hư quân quấy lấy món đồ chơi, ủy khuất lay gọi An Nhiên, “Cùng tôi đi chơi. Anh đã答应, tôi đến làm khách, anh sẽ rút ra thời gian để cùng tôi đi chơi.”

Nó nũng nịu với An Nhiên.

Nũng nịu với An Nhiên đang ngủ bên cạnh tôi!

Tôi chấn kinh quá độ, xoay người ngồi dậy, nhìn chòng chọc tên khách không mời mà tới này, không dám tin.

Nó lại chỉ liếc mắt nhìn tôi, nói, “À, anh chính là Hà Quân Duyệt.”

Nói xong một câu, trong mắt lại không còn vị trí của tôi, tiếp tục cúi đầu gọi, “An Nhiên, cha tôi nói, sau phẫu thuật có thể có hoạt động ngoài trời thích hợp, có chút tia tử ngoại cũng không sao cả, nhanh dậy đi, tôi ở trong này rất buồn.”

An Nhiên không chịu nổi sự quấy nhiễu, cuối cùng cũng xuống giường, nhẹ nhàng trách, “Tiểu Lượng, tính khí tùy hứng này của cậu, thực sự phải sửa.”

Cầm lấy áo ngủ, phủ lên thân hình cởi trần rần chắc.

Cái kẻ gọi là Tiểu Lượng kia kháng nghị, “Tính khí của tôi có gì không tốt? Cha đã nói tôi như vậy rất tốt.”

An Nhiên cười khở, lắc đầu, “Hết thuốc chữa.”

Tôi cứng đờ trên giường, nhìn đoạn đối thoại thoải mái giữa bọn họ, cảm thấy mình như chẳng hề tồn tại, ngay cả là một phong nền cũng không bằng.

Hoang đường, hết sức không chân thực.

Cổ họng tôi lặc lặc tác hưởng, hồi lâu sau mới thốt ra được hai chữ, thấp giọng gọi, “An Nhiên.”

An Nhiên xoay người lại, “Quân Duyệt, giới thiệu một chút, đây là Thành Cung Lượng, cha cậu ấy là bác sĩ nổi tiếng của Nhật Bản, hiện tại phụ trách một loạt cuộc phẫu thuật của tôi.”

Anh nói, “Tiểu Lượng rất ít khi xuất ngoại, lần này tới đây, tạm thời ở lại vài ngày.”

Anh nhìn nhìn tôi, hỏi, “Cậu có phải có lời muốn nói?”

Tiểu Lượng ở bên cạnh bất mãn chen vào một câu, “An Nhiên, không phải vài ngày, tôi dự định toàn bộ kỳ nghỉ đều sẽ ở đây.”

Tôi như tên ngốc, trợn mắt nhìn bọn họ.

Cảm nhận rất rõ ràng, tôi biết, đây không phải ác mộng.

Hiện thực, so với ác mộng lại càng khiến người ta run rẩy hơn.

Tôi toàn thân phát run.

Điềm xấu!

Giữa thanh thiên bạch nhật, có người xông vào phòng tôi và An Nhiên.

Khoảnh khắc đạt lại được sau mất mát mà tôi trân quý như vậy, lại bị kẻ khác cưỡng ngạnh, càn rỡ, xông vào phá hỏng.

Mà An Nhiên, lại ngậm ửng thuận tất cả những việc này.

Sự xuất hiện của Thành Cung Lượng, khiến mỗi phút đồng hồ đều trở nên dài dặc như cả một thế kỷ.

Thân ảnh ấy ấn vào trong đáy mắt tôi, chuyên chở hết thấy những khuyết điểm không thể tha thứ nhất trong thiên hạ: nông cạn, kiêu căng, vô vị, bất tri sở vị...

Tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, thế nhưng lại có thể lẩn lút từng bước.

Ở trước mặt tôi, dựa vào cái gì mà như cái đuôi với An Nhiên?

“An Nhiên, đây rốt cuộc là phòng của anh, hay là phòng của Hà Quân Duyệt?”

“An Nhiên, phòng của khách có gần phòng này của anh không?”

“Tôi càng hi vọng buổi tối cũng có thể gặp anh, An Nhiên, anh sẽ không trách tôi quá thẳng thắn chứ? Tôi biết anh sẽ không.”

Thành Cung Lượng đối với địch ý của tôi hiển nhiên rất rõ ràng, thỉnh thoảng còn ném về phía tôi những ánh mắt mang theo sự khiêu khích như đạt được thắng lợi.

Ấu trĩ gần như ngu ngốc, tôi căn bản khinh thường không thèm để ý.

Cái khiến tôi không thể chấp nhận, chính là An Nhiên.

Anh có thể thản nhiên như không, cho phép kẻ khác dựa sát vào mình như thế.

Còn làm ra tư thái lơ đãng cứng chiều!

Anh đang đem thứ chỉ cấp cho tôi, chia cho người khác.

Tôi lại chỉ có thể lặng lẽ làm thỉnh, như núi lửa bên trong sôi trào, lại bị nham thạch che phủ, nhìn một tên khách không mời mà đến, coi tôi như vật không tồn tại.

“An Nhiên, nhìn bộ đồ trên người tôi này, cùng một nhãn hiệu với bộ của anh mặc lần trước. Tôi đặc biệt muốn cha giúp tôi đặt đó.”

“An Nhiên, anh ngày thường đọc nhiều sách như vậy sao? Cả một tường sách này anh đều đã đọc qua sao?”

A Kỳ lại vẫn nghiêm túc công tác mười năm như một ngày, tiến vào phòng hỏi tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, hôm nay có đi trung tâm giải trí không?”

Tôi không chút nghĩ ngợi, kiên quyết lắc đầu, “Không đi.”

Dựa vào cái gì?

An Nhiên đã trở về, nơi xa hoa trụy lạc kia, không còn là việc của tôi nữa.

Cho dù là một thứ ngu ngốc bao nhiêu, cũng bất quá chỉ là một phương pháp trừng phạt khác mà An Nhiên dành cho tôi.

Đối với cự tuyệt của tôi, A Kỳ đặc biệt thức thời, gật gù đầu xong liền định xoay người đi ra ngoài.

Tôi kinh ngạc vì hần cứ nhiên rời khỏi như vậy, liền gọi hần lại, “An Nhiên vừa trở về, không biết tình hình, chuyện Trữ Thư, anh hần là muốn cùng anh ấy tỉ mỉ nói một chút?”

Từ khi A Kỳ tiến vào, An Nhiên chưa hề chú ý đến chúng tôi, đứng trước gương thắt cà vạt, khiến Thành Cung Lượng ở bên cạnh anh kêu la mãi.

A Kỳ xoay đầu sang, nhìn An Nhiên.

An Nhiên nói, “Những chuyện phải bàn giao, tôi sớm đã bàn giao ổn cả, tôi cực khổ đủ rồi, sẽ không tự mình chuốc lấy khổ nữa.”

Tôi kinh ngạc.

Sau khi tăng thêm một trò chơi mới, anh cứ nhiên còn chưa chịu kết thúc trò trước đó.

Thành Cung Lượng ở một bên mãi nhân tán thưởng, “Nã đắc khởi, phóng đắc hạ*, An Nhiên, anh thực sự rất uy phong?”

(*nã đắc khởi: muốn làm chuyện gì, liền có gan đi làm cái đó.

phóng đắc hạ: khi làm một chuyện gì, biết có biến, nên buông tay liền buông tay)

An Nhiên vừa vặn thắt xong cà vạt, liếc nó một cái, “Nã đắc khởi, phóng đắc hạ? Tiếng Trung của cậu học được không tồi.”

Thành Cung Lượng tức thì đắc ý, “Đã nói tôi là thực sự có nỗ lực mà.”

Sau đắc ý, lại vẫn thấy chưa đủ liền lấy lòng, “Nói đến cái này cũng là công lao của An Nhiên, là anh nói chỉ cần nỗ lực nhất định sẽ học được thành tài. Không có sự cố vũ và phép khích tướng của anh, có lẽ tôi vẫn còn không làm việc đảng hoàng như lúc trước.”

An Nhiên cấp cho tên kia một nụ cười.

Nụ cười rất nhạt, chỉ là câu lên khoe môi, trong ngực tôi lại như nứt ra đến xuất huyết.

“An Nhiên,” Tôi hỏi, “Anh hôm nay không đến công ty?”

An Nhiên cũng cười với tôi, “Quân Duyệt, tôi đã không còn cái gọi là công ty.”

Giọng nói càng bình thản, càng khiến trái tim tôi kinh hãi đập loạn.

Tôi gắng hết sức thông dong, mang theo khẩn cầu, “An Nhiên, anh đừng như vậy.”

An Nhiên ôn nhu nhìn tôi, “Quân Duyệt, cậu đừng như vậy. Việc tôi có thể làm, đều đã làm cả rồi.”

Thành Cung Lượng hưng phấn đến độ hai mắt tỏa sáng, cư nhiên ôm lấy anh, reo hò hỏi, “An Nhiên, lời này của anh có tính là quyết định cuối cùng không? Anh là nghiêm túc, đúng không? Tôi biết anh là người làm việc quyết đoán, tôi thích sự quyết đoán như vậy.”

Tôi cố gắng kiềm chế, hít từng ngụm từng ngụm không khí lạnh băng, vọng tưởng dập tắt được lửa giận trong lòng.

Không nên phần nộ, sau khi trải qua nhiều việc như vậy, tôi nên bảo tồn cảm kích.

Cho dù đây là một loại trừng phạt khác.

Bất luận An Nhiên trở nên vô tình như thế nào, dù sao anh vẫn là chịu đựng tâm* trên người tôi, so với mất đi An Nhiên, đây đã là sự khác nhau một trời một vực.

(*dụng tâm: ý ở đây là An Nhiên vẫn còn chịu dùng tâm tư của mình để đối phó với Quân Duyệt)

Tôi nghĩ mình hẳn là nên rộng lượng một chút.

Hà Quân Duyệt chưa từng thử qua phương diện ép dặt cầu toàn này, nếu như An Nhiên hi vọng mở ra một tiền lệ, tôi sẽ nỗ lực phối hợp.

Anh đã từng không ngừng chịu đựng, chịu đựng, nếu như hiện tại yêu cầu đến lượt tôi chịu đựng, không có lý do gì để cự tuyệt.

Được, tôi nhận.

Tiểu tử kia một phút cũng không nguyên vẹn, giống như muốn đem hết mọi khả năng dùng sóng âm của mình để chiếm cứ gian phòng của tôi và An Nhiên.

“An Nhiên, dù sao anh tạm thời cũng không cần phải làm việc, vậy nhất định có thời gian phối hợp với hành trình của tôi chứ?”

“Tôi hiếm khi có được kỳ nghỉ, rất hi vọng có hồi ức tốt đẹp.”

Tôi quyết chí nhẫn nại, cho dù hận không thể bóp chết Thành Cung Lượng.

Tôi có thể làm được.

Nếu điều này có thể khiến An Nhiên cảm nhận được tâm ý của tôi, tôi nhất định phải làm được.

Tôi muốn cho An Nhiên hiểu, Hà Quân Duyệt hoàn toàn không phải là hết thuốc chữa.

Lúc này đây, hạ quyết tâm, không trốn tránh, không buông tha, không vô cớ gây sự, bất luận phải chứng kiến điều khiến người ta buồn bực thương tâm đến cỡ nào, cũng phải đi theo An Nhiên, bất ly bất khí (không rời không bỏ).

Tôi đã làm tốt việc lưu lại trong phòng, xem trọn một màn chuẩn bị vở kịch nhất thiên thổ huyết.

Nhưng tôi chuẩn bị của tôi, bọn họ lại có kế hoạch khác.

“Leo núi! Vận động một chút không tồi a.”

Thành Cung Lượng cố chấp nài nỉ An Nhiên.

An Nhiên vừa đáp ứng, liền dẫn ra một tràng hò hét chói tai của Thành Cung Lượng, nó không ngại bổ nhào lên, hôn hai má An Nhiên.

Tôi cũng thực kỳ quái, lại có thể chịu được, trơ mắt nhìn nó ôm lấy An Nhiên.

Đẩy nó ra.

Tôi kêu thét dưới đáy lòng, dùng ánh mắt thỉnh cầu, An Nhiên, đẩy nó ra.

Lần này đùa quá phận rồi, tôi có lẽ không kiên trì được như anh tưởng tượng.

Tôi liều mạng kêu la trong im lặng như vậy, lại biết An Nhiên sẽ không như tôi sở nguyện. Tôi nhất định sai thập phần lợi hại, cho nên An Nhiên không thể thoải mái.

Tôi đoán anh đã bị tôi làm tổn thương quá nhiều, thất vọng quá nhiều, mới luôn nỗ lực tìm kiếm đủ loại biện pháp kích thích tôi tỉnh ngộ.

Chính là thật đáng buồn, tôi đau đến tỉnh ngộ, nhưng lại không tìm được phương pháp, cho anh biết rằng tôi đã đau đến tỉnh.

Anh không hề tin tôi.

An Nhiên để Thành Cung Lượng coi anh như vật sở hữu mà ôm, cho phép Thành Cung Lượng hôn lên hai má và trán anh, còn muốn cùng nhau đi ra ngoài.

Tôi biết tôn nghiêm đã bị giẫm nát, nhưng tôi không thêm quan tâm.

Tôi không thể để cho tiểu tử cuồng vọng vô tri này, cướp đi An Nhiên.

“An Nhiên,” Tôi đuổi theo sau bọn họ, cố gắng bình tĩnh, “Tôi cũng muốn vận động một chút, cùng nhau đi.”

Khuôn mặt tươi cười xán lạn của Thành Cung Lượng nhất thời bất mãn trầm xuống.

Nó thì tính là cái gì? Không bằng một hạt cát dưới chân tôi.

Tôi chỉ quan tâm tới sắc mặt của An Nhiên.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt cầu khẩn cùng chờ mong.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, một hồi quen biết, cho cậu một lời khuyên trọng yếu. Cậu căn cơ chưa ổn, hẳn là nên quay về công ty làm việc.”

Tôi nói, “Không, tôi không đi. Tôi đi theo anh.”

An Nhiên không đồng ý, “Quả thực, cậu không thiếu nhân thủ xe cộ, có thể phái một xe đi theo phía sau chúng tôi theo dõi.”

Tôi ngậy ngẩn.

Thành Cung Lượng mặt mày hớn hờ.

Tôi làm sáng tỏ, “Tôi muốn đi theo bên cạnh anh, luôn cùng anh.”

An Nhiên trầm mặc.

Hồi lâu sau, anh mới hòa hoãn nói, “Quân Duyệt, cậu đừng ngốc như vậy.”

Không, không!

Tôi bỗng nhiên kích động, liều mạng lắc đầu.

Tôi muốn như vậy, nhất định muốn như vậy.

Tôi vốn chính là ngốc.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, tôi đem công ty giao cho cậu, nhưng không đem bản thân mình cũng giao cho cậu.”

Anh nói, “Cậu là lão đại của công ty, nhưng hoàn toàn không phải lão đại của tôi.”

Ánh mắt sắc bén, đâm vào tôi thật đau.

An Nhiên than nhẹ, “Cậu vẫn luôn cho rằng mình đã thay đổi, kỳ thực cậu không hề thay đổi.”

Tôi ấp úng vội vã biện bạch, “Có, kỳ thực có.”

Anh nói, “Cậu xem tôi như vật sở hữu của cậu, lại chưa từng nghĩ qua, dựa vào cái gì tôi phải là vật sở hữu của cậu.”

“An Nhiên,” Tôi lắp ba lắp bắp, “An Nhiên, tôi không có, tôi không biết...”

“Cậu lúc nào cũng không biết, cái gì cũng không biết.”

Tôi không ngừng lắc đầu, van cầu nhìn anh, “An Nhiên, anh có thể dạy tôi, anh nói rõ ràng, tôi có thể sửa.”
An Nhiên lại trầm mặc.

Anh dường như không đành lòng, lẳng lặng ngưng mắt nhìn tôi.

Tôi nhớ rõ ánh mắt này, mỗi lần trước khi mềm lòng sau cơn tức giận, anh đều lặng lẽ đấu tranh như vậy.

“An Nhiên,” Tôi đi đến chỗ cách anh gần nhất, ngẩng đầu lên, khe khẽ gọi, “An Nhiên.”

An Nhiên hết cách, thở dài một tiếng.

Nghe thấy anh thở dài, tôi nhất thời tràn ngập sự tự tin mặc danh. Tôi yêu nhất, yêu nhất anh hết cách như vậy.

An Nhiên hỏi, “Quân Duyệt, có phải tôi dạy cậu, nói rõ ràng, cậu liền có thể ghi nhớ kỹ?”

Tôi kiên định gật đầu, “Phải, cam đoan.”

An Nhiên nói, “Cậu sẽ dùng tâm để lắng nghe?”

Tôi cơ hồ mừng đến phát khóc, cắn môi, không ngăn được cánh môi run rẩy, rất nghiêm túc, “Anh nói đi. An Nhiên, chỉ cần anh nói, tôi sẽ dùng tâm, tôi sẽ ghi nhớ.”

Nhất định, nhất định.

Tôi thực sự, đáng được anh cấp cho một cơ hội cuối cùng.

Lời anh nói, từ nay về sau đều sẽ được tôi ghi nhớ vững vàng, không xem như gió thoảng bên tai nữa.

An Nhiên đối với tôi thực sự khuyết thiếu lòng tin, tôi nói kiên quyết như vậy, anh vẫn quét mắt nhìn tôi, trầm giọng hỏi lại một lần, “Cậu thực sự có thể ghi nhớ?”

Tôi dùng đủ khí lực toàn thân, gật đầu một cái.

An Nhiên sau khi trầm ngâm, mới như đã hạ quyết định, nói, “Được, tôi chỉ cùng cậu nói một câu.”

Tôi nín thở chờ đợi.

Ngay cả Thành Cung Lượng cũng lộ ra vẻ mặt khẩn trương, chờ An Nhiên mở miệng.

Sau đó, An Nhiên cuối cùng cũng đại phát từ bi, cấp cho tôi một câu.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, tôi hoàn toàn không phải là vật sở hữu của cậu, cũng không bao giờ là vật sở hữu của cậu nữa.”

Tôi mất đi hô hấp.

Đầu óc trong thoáng chốc trống rỗng, tựa như ai đó ngửa mặt lên trời chờ đợi một hồi cam lộ, lại không hề dự đoán bị một đạo sấm sét đánh trúng.

Tôi cứng đờ, cái gì cũng không biết, trống rỗng đến cực điểm, ngay cả An Nhiên xoay người rời đi rồi, cũng không biết nên đuổi theo.

“An Nhiên! An Nhiên!” Thành Cung Lượng thì đã đuổi theo, trước khi đi, còn quay đầu lại nhắc nhở tôi, “Này này, những lời này rất quan trọng, anh đã đáp ứng rồi, ngàn vạn lần phải dùng tâm nhớ kỹ.”

Tôi không đáp nó.

Không có cảm giác.

Toàn bộ thế giới đều là khoảng không.

Chỉ còn lại một câu duy nhất.

Chính miệng tôi đã đáp ứng sẽ dùng tâm ghi nhớ, câu nói An Nhiên tặng cho tôi.

An Nhiên, hoàn toàn không phải là vật sở hữu của Hà Quân Duyệt.

Một câu nói, đủ để đem thế giới của tôi đánh đến thất tinh bát lạc.

Tôi đứng ngốc tại chỗ, bỗng nhiên choáng váng cười như điên dại.

Anh vẫn là An Nhiên kia, vẫn là An Nhiên không gì là làm không được kia, vẫn có thể dùng một câu nói, đã đem Hà Quân Duyệt tổng xuống địa ngục.

Tôi càng lúc càng bị thống mặc danh.

Nhưng cũng càng lúc càng yêu anh, càng lúc càng phát hiện ra, không thể đánh mất anh.

Tôi không hiểu, thực sự không hiểu.

Đứng ở trước phòng, bị sự tĩnh lặng bao vây, hết như tất cả chỉ là mộng, có lẽ An Nhiên chưa từng trở về, tôi chỉ là đã quá mệt mỏi, uống rượu quá nhiều, mới mơ một cơn ác mộng có kết cục quá thương tâm.

Có một cơn ác mộng như vậy, còn không bằng đừng nhập mộng.

Tôi si si mê mê nghĩ, đứng ở trước cửa phòng, hồ đồ đoán thân ảnh vừa biến mất trước mắt liệu có thực sự là An Nhiên hay không? Nhưng rõ ràng tối hôm qua tôi đã thấy anh, từ trong phòng tắm bước ra, thân thể tỏa mát nhiệt khí nhàn nhạt, tựa hồ chưa từng rời đi, khiến tôi sung sướng đến cao giọng khóc lớn...

Nhớ tới đêm hôm qua, nắm ngón tay tôi liền hung hăng túm lấy vạt áo trước ngực mình, kinh hoàng nói với bản thân, không phải là mộng.

Bởi vì đau lòng.

Có thể khiến tôi đau lòng đến thế, ngoại trừ An Nhiên, không còn ai khác.

Tôi gian nan thở hào hển, như dã thú bị thương quay về bên giường. Hai đầu gối đều đã nhũn ra, tôi ngồi xuống, để chính mình vô thanh vô tức lún xuống nệm giường mềm mại.

Tôi chợt bừng tỉnh phát hiện đó là chỗ đêm qua An Nhiên đã ngủ, chần chừ dùng tay phủ lên.

Lạnh lẽo, ôn độ đã tản đi, tựa như đêm qua An Nhiên chưa từng nằm trên đó. Nhưng tôi biết, anh quả thực đã ở đây, rất gần tôi, từng tia từng tia nhiệt khí xuyên thấu qua, tôi đều có thể ngửi được khí vị thuộc về anh.

Mới qua bao nhiêu giây, như thế nào lại biến đổi nhanh như vậy?

Quá nhanh.

Tôi cực bất an, chính mình cũng không biết mình đang sợ hãi cái gì. Hoặc có lẽ biến đổi quá nhanh, chính là tôi. Trước đêm hôm qua, tôi còn chắc chắn cho rằng không gặp lại An Nhiên nữa chính là sự tra tấn lớn nhất trên đời, hiện tại mới phát hiện, thì ra người tôi yêu có niềm vui mới, mới là việc dả thương người nhất nhất.

Lại là tôi sai?

Vẫn là tôi hết thuốc chữa? Tự tác nghiệt?

An Nhiên, An Nhiên, tôi không hiểu.

Không biết có phải oan nghiệt hay không, khi tôi lại một lần nữa một mình thương tâm đến hận không thể chết đi, đến cứu vớt tôi lại là cùng một người.

Lâm Tín.

Tôi căn bản không hề biết hấn tiến vào, giữa hồ đồ bị người đẩy một phen, mới phát hiện khuôn mặt quen thuộc của Lâm Tín đã ở ngay trước mắt.

Lâm Tín nửa quỳ trước giường, từ dưới hướng lên, nhìn gương mặt rũ xuống của tôi.

Thấy tôi có phản ứng, Lâm Tín mới mở miệng gọi tôi một tiếng, “Quân Duyệt.”

“Lâm Tín,” Tôi ngơ ngẩn nói, “An Nhiên trở về rồi.”

Hắn nói, “Tôi biết.”

Tôi nói, “Hắn còn mang theo kẻ khác về cùng.”

Lâm Tín trầm mặc một chút, “Phải.”

Tôi cười khở.

Mọi người cái gì cũng biết, hai bên ăn ý mười phần, chỉ có tôi.

Chỉ có tôi là ngu ngốc.

Tôi hỏi, “Cậu tới làm gì?”

Lâm Tín lại trầm mặc, cách một hồi, mới nhu hòa nói, “Quân Duyệt, tôi cùng cậu quay về công ty.”

Quay về công ty? Trong một nháy mắt như vậy, toát ra cảm giác bất khả tư nghị.

Tôi lắc đầu.

Dựa vào cái gì?

An Nhiên đã trở về, anh cũng không đi, dựa vào cái gì muốn tôi đi?

Nực cười.

Tôi sống chết bảo vệ sơn hà, anh lại cùng kẻ khác du sơn ngoạn thủy?

Không có đạo lý.

Hà Quân Duyệt, từ trước đến nay là người được che chở dưới cánh chim rộng, hưởng thụ thành quả do kẻ khác đoạt được, vô ưu vô lự.

Tôi, sao có thể trở thành chỗ dựa của An Nhiên?

Lâm Tín lại nói, “Quân Duyệt, hãy nghe tôi nói, công ty cần cậu.”

Tôi cười lạnh, “Công ty chưa từng cần tôi.”

Lâm Tín nghiêm túc đứng lên, “Cậu nếu như không trở lại, sao bảo hộ được An Nhiên?”

Tôi nói, “An Nhiên khi nào thì cần sự bảo hộ của tôi?”

Ngày trước nghe theo lời nói vớ vẩn của Lâm Tín, thực buồn cười. Tôi không biết mình lại ngu xuẩn như vậy, An Nhiên, An Nhiên là dạng nhân vật gì? Anh cần tôi bảo hộ? Anh chỉ cần một cái Hà Quân Duyệt để cho anh dùng đủ phương pháp khác nhau đùa giỡn mà thôi.

“Hiện tại.”

“Cái gì?”

“Quân Duyệt,” Lâm Tín nói, “Cậu nhất định phải quay về.”

Hắn nói, “Công ty xảy ra chuyện rồi, cần lão đại quay về xử lý.”

Tôi nhìn hắn chòng chọc.

Biểu tình của Lâm Tín rất nghiêm túc, “Việc này liên quan đến sinh tử của An Nhiên.”

Trái tim tôi ngừng mạnh một nhịp.

Hắn nói, “Quân Duyệt, cậu có thể nhất thời tức giận, thực sự không đếm xỉa tới. Nhưng tôi không hi vọng cậu sau này sẽ vì thế mà phải hối hận.”

Hắn nói, “Cậu có sợ An Nhiên mất mạng không?”

Tôi nói, “Cậu gạt người.”

Lâm Tín nói rõ từng chữ, “Tôi không lấy loại chuyện này ra để đùa.”

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, tôi không như cậu.”

Người này thực vô song, lúc này còn không quên cầm kiếm hung hăng đâm tôi một nhát.

Càng vô song hơn, chính là tôi.

Bị hấn đâm rồi, còn muốn nghe theo lời hấn. Không còn biện pháp khác.

Lâm Tín hỏi, cậu có sợ An Nhiên mất mạng không?

Tôi đương nhiên sợ.

Vừa nghe hấn hỏi câu này, trái tim tôi đã run lên, biết mình không còn lựa chọn nào khác, lại bị ép buộc đứng lên.

Tôi cùng Lâm Tín quay về công ty, đương nhiên cũng không thể thiếu A Kỳ theo cùng.

Ba người một xe, còn đang ở trên đường, tôi đã nhìn không được, hỏi Lâm Tín, “Rốt cuộc là chuyện gì?”
Bán tín bán nghi, vừa kinh vừa sợ.

Lâm Tín ấn cho lớp kính cách âm ngăn giữa ghế lái và chỗ ngồi phía sau mọc lên, trầm ngâm.

Hấn hỏi tôi, “Phương Tiêu, cậu có nhớ người này không?”

Tôi mờ mịt.

A Kỳ giải vây, nhắc nhở tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, khi mở hội nghị đã gặp qua rồi, trên khóe mắt hấn có vết sẹo, mọi người gọi hấn là Tiêu Mắt Sói.”

Tôi lúc này mới mơ hồ có chút ấn tượng, gật đầu, hỏi, “Làm sao? Hấn và An Nhiên có quan hệ gì?”

Lâm Tín nói, “A Tiêu người này cái gì cũng tốt, chỉ có bình tĩnh là có chút không đủ. Vài ngày trước vì một chút tranh cãi ngoài miệng, nổi lên hỏa khí, động thủ với một đàn em ở bãi đậu xe. Tên kia bị A Tiêu đá gãy hai cái xương sườn, không nghĩ tới khi té ngã làm xương sườn bị vỡ chọc vào gan, đưa đến bệnh viện thì đã không cứu được nữa.”

Tôi hiểu ra.

Ấu đả như vậy, trong hắc đạo vốn là chuyện thường ngày. Bất quá đụng đến mạng người, việc xử lý khó tránh khỏi nhiều điểm tiêu phí.

Tôi hỏi, “Trong nhà đối phương còn có người nào? Muốn bồi thường bao nhiêu?”

Lâm Tín nói, “Tiền không phải vấn đề. Nhưng người kia là đàn em bên dưới của Trữ Thư, bình thường làm chân chạy vặt.”

Tôi nhú mày.

Dính dáng đến Trữ Thư, vấn đề liền có chút không ổn rồi.

Tôi hỏi, “Trữ Thư lấy việc này hướng về phía chúng ta đập phá?”

Lâm Tín liếc mắt nhìn tôi, nói, “Tối qua cậu cũng có mặt đấy thôi. Hấn ở trước mặt chúng ta đùa đến tận húng như thế, chuyện này lại một chữ cũng không đề cập đến.”

Đây đương nhiên không phải tin tức tốt, chỉ cần nhìn sắc mặt của Lâm Tín, đã biết việc Trữ Thư không đề cập đến này, so với đề cập thì càng khó ứng phó hơn.

A Kỳ có lẽ trước khi Lâm Tín gặp tôi đã cùng Lâm Tín bàn bạc qua, ở một bên nói, “Cảnh sát sáng nay phá cửa xông vào, bắt A Tiêu đi rồi.”

Lâm Tín nói, “Nếu tội danh giết người được thành lập, A Tiêu cả đời này sẽ phải ăn cơm tù.”

Tôi hỏi, “Cảnh sát điều tra thế nào? Có bằng chứng không?”

“Vấn đề là ở chỗ này.” Lâm Tín trầm mặt, “Cảnh sát đã tìm được nhân chứng, khi sự việc xảy ra, vừa vặn có người đi qua con hẻm, còn nhìn thấy cả mặt A Tiêu.”

Trong xe trầm mặc.

Có chút thường thức mà mọi người đều biết, đó là loại án tử này, có nhân chứng then chốt, là rất nguy hiểm.

Tôi suy nghĩ một lúc, lạnh lùng nói, “Loại dưa được dưa, giết người đền mạng, hẳn làm ra việc này, còn ngu xuẩn để cho người khác nhìn thấy, thực phải ngồi tù cũng là ý trời, có gì phải lo? Cùng lắm cấp cho người nhà hẳn một số tiền, bảo các anh em giúp hẳn chăm nom một chút.”

Lời này vừa nói ra, Lâm Tín và A Kỳ đều không hện mà cùng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi đại mắt tự nhiên, tâm tình càng hồng, nhìn ngược lại bọn họ, “Các người cũng là trong hắc đạo, hiển nhiên biết một miếng thức ăn ngon này, chính là chuẩn bị phối cùng cơm tù. Hiện tại lại thả tử hồ bi*, không thích ứng được? A Kỳ, hiếm thấy ngay cả anh cũng cảm tính như vậy.”

(*thả tử hồ bi: thả chết hồ ly bi thương, theo qt là cùng nghĩa với câu ‘một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’)

“Quân Duyệt,” Lâm Tín lạnh mặt, cứng rắn nói, “A Tiêu là huynh đệ có tư lịch (tư cách và sự từng trải) bên phía chúng ta.”

“Vậy lại làm sao?”

Tôi không quan tâm.

Đừng nói cái gì mà Tiêu Mất Sói, cho dù là Lâm Tín, A Kỳ trước mắt, tôi cũng không quan tâm.

Mà người duy nhất tôi quan tâm kia, lại đang cùng một kẻ khác đi leo núi du ngoạn.

Vì cái gì, tôi phải vừa kinh vừa sợ mà bị hù lên xe, xử lý những huyết tinh và tử vong cách tôi rất xa này?

“Quân Duyệt thiếu gia, một khi tội danh được thành lập, A Tiêu sẽ bị phán tù chung thân.”

Có lẽ An Nhiên nói đúng, tôi chẳng những tùy hứng, mà còn thực sự ích kỷ.

Sống chết của kẻ khác, gieo gió gặt bão, cùng tôi có quan hệ gì?

“Tôi mặc kệ hẳn có cái tư lịch gì, dù sao thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng. Một người gây ra chuyện, nên để cho một người gánh chịu. Hi vọng hẳn về sau ở trong ngục thu liễm tính tình, không gây chuyện rắc rối nữa.” Tôi nghiêng răng, nói đến vô tình vô nghĩa, vô tâm vô can.

“Cậu không lo lắng hẳn sẽ dùng An lão đại để đổi lấy tự do của chính mình?”

Tôi cả kinh, “Lâm Tín, cậu nói cái gì?”

Lâm Tín nói, “A Tiêu nếu như biết mình phải ngồi tù cả đời, có qua có lại, nói không chừng sẽ chuyển sang làm nhân chứng cho cảnh sát, chỉ điểm An lão đại.”

“An Nhiên?” Tôi hỏi, “Hắn có cái bản lĩnh gì, có thể chỉ điểm An Nhiên?”

“Quân Duyệt, A Tiêu không phải đại nhân vật gì, bất quá hẳn có cái bản lĩnh này.” Lâm Tín cân nhắc chọn lựa từ ngữ, nỗ lực dùng ngữ khí hòa hoãn, “Có một lần An lão đại làm việc, đã đả thương một người, A Tiêu tận mắt chứng kiến.”

A Kỳ nói, “An lão đại luôn luôn cẩn thận, rất ít khi tự mình làm việc, duy chỉ có một lần kia, A Tiêu lại đi cùng bên cạnh An lão đại.”

Lâm Tín thở dài, “Tôi rất lo lắng. Việc này xảy đến quá kỳ quặc, giống như đã được trù tính trước, nếu quả thật là kế hoạch do Trữ Thư ở trong bóng tối ngầm bày ra, vậy mục tiêu của hẳn không phải là A Tiêu, mà là An lão đại. Đương nhiên, A Tiêu chưa hẳn nhất định sẽ phản bội, bất quá người không phải thánh nhân, ai đối mặt với tù chung thân, cũng sẽ muốn bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng.”

A Kỳ nghiêm mặt, sâu kín nhìn tôi chăm chú, nói, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu cũng biết, An lão đại là tuyệt đối không thể quay lại nhà tù nữa. Mặc dù chỉ là án đả thương người, phán quyết thời hạn thi hành án sẽ không quá dài, nhưng đối với An lão đại mà nói, ở trong chỗ kia một ngày đêm, cũng không bằng chết đi cho nhanh gọn.”

Như một trận âm phong xẹt qua, tất cả lỗ chân lông đều dựng ngược.

Tôi rùng mình lạnh run.

Không thể.

An Nhiên không thể quay lại nhà tù nữa.

Tôi không dám suy đoán anh đã từng phải chịu qua những cảnh ngộ gì khi ở trong tù, mỗi lần ý đồ chạm đến vấn đề kia một chút, thần kinh liền như thiết thạch xẹt qua pha lê, âm hưởng chói tai vang dội khiến người ta phải kinh hãi.

Tôi không dám hỏi, lại rất rõ ràng, An Nhiên tuyệt đối không thể quay lại nhà tù một lần nữa.

Tôi trắng bệch mặt, “Tôi nên làm thế nào?”

Lâm Tín nói, “Chiều này của Trữ Thư tuy rằng âm độc, bất quá như ý toán bàn*, không nhất định làm to chuyện. Sự tình là từ chỗ A Tiêu mà lên, chỉ cần vụ án của A Tiêu không được thành lập, hẳn không cần ngồi tù, tự nhiên sẽ không phối hợp cùng cảnh sát. Về phương diện này, chúng ta có thể giúp A Tiêu từ bên ngoài.”

(*như ý toán bàn: khi cân nhắc vấn đề thì xuất phát từ nguyện vọng chủ quan, chỉ suy nghĩ tính toán từ phương diện tốt, ở đây có lẽ ý là nghĩ tích cực một chút.)

Chưa ăn thịt heo, đã thấy heo chạy.

Ý tứ của Lâm Tín, tôi ngu dốt mấy cũng hiểu được vài phần, quay đầu nhìn A Kỳ.

Quả nhiên A Kỳ nói, “Sự tình vừa truyền ra, chúng tôi đã loại tin tức đi cả rồi, nhất thiết phải lòi được nhân chứng của vụ án này ra. Giải quyết nhân chứng, rồi đảo lật khẩu cung, vụ án của A Tiêu liền có thể được dẹp bỏ.”

Tôi hỏi, “Nếu như không dẹp bỏ được thì sao?”

Lâm Tín nhàn nhạt nói, “Trên đời này, không có cái gì là không dẹp bỏ được. Nếu thực sự gặp phải kẻ không chịu thay đổi lời khai, có thể làm cho hắn ngậm miệng vĩnh viễn.”

Tôi im lặng, thấp giọng hỏi, “Cậu thực sự dự tính như vậy?”

“Đây cũng chỉ là phương án khi không còn sự lựa chọn nào khác, trước mắt vẫn chưa cần phải vậy.” Lâm Tín bổ thêm một câu, “Huống hồ, Quân Duyệt, nếu như sự tình thực sự đến bước đường kia, tôi cũng sẽ chờ cậu gạt đầu rồi mới động thủ. Dù sao, hiện tại cậu mới là người làm chủ.”

Một câu cuối cùng của Lâm Tín, như tảng đá nặng trĩu đè lên trái tim tôi, sức nặng kia, cùng gánh nặng ngày trước hoàn toàn bất đồng.

Tôi biết những lời hắn nói đều là thật, chỉ là tôi không biết rằng, làm cái người làm chủ kia, lại tồi tệ khiến người ta khó chịu đến thế này.

Chuẩn bị tâm lý nhiều hơn nữa, cũng vô dụng.

Tôi vẫn như trước, kinh hoàng tuyệt vọng, như mình mới là kẻ đang chờ đợi phán quyết, chỉ cầu nhân chứng kia là một kẻ nhất gan háms tiền, cam tâm tình nguyện phát ra một số tiền lớn, dùng tiền hối lộ liền che giấu được chân tướng mà hắn đã nhìn thấy.

Tới công ty rồi, tôi cơ bản vẫn đang phát ngốc, trong lòng đều đã bị sự tình này lấp đầy.

Nếu như xử lý việc này là An Nhiên, nhất định hơn hẳn tôi gấp trăm lần.

Tôi gọi điện cho An Nhiên, di động của anh lại đang ở trạng thái tắt máy.

Sau khi gọi hơn mười lần, tôi tức giận ném điện thoại đập tan cửa sổ.

Sự tình đại nguy hiểm phát sinh hôm nay, lòng tôi nóng như lửa đốt, An Nhiên thời khắc này, lại đang cùng một tên hồn đần chẳng biết ở đâu nhàn nhã du sông, thời gian khoái hoạt.

Sự thực này, khiến người ta phẫn nộ, lại thêm chán nản.

Tôi ở trong phòng làm việc, đi đi lại lại như dã thú bị chọc thương, chờ đợi.

Chờ đợi tin tức của nhân chứng có liên quan, chờ đợi liên lạc với An Nhiên.

Phi thường sốt ruột, rồi lại mơ mơ hồ hồ, cực sợ hãi kết quả đang chờ đợi.

Tôi sợ nhân chứng kia thực sự thiết cốt tranh tranh*, không thể mua chuộc, càng sợ trong khoảnh khắc nổi thông điện thoại được với An Nhiên, lại nghe thấy tiếng cười của Thành Cung Lượng truyền tới.

(*thiết cốt tranh tranh: chỉ người có cốt khí, nhân tài xuất chúng, ý chí cứng như sắt thép, ngay thẳng kiên trung)

Đó là thời khắc cực khiến người ta thống khổ, diêm xấu khó lường bao phủ trên đỉnh đầu, vô số móng vuốt chậm chậm gài lên trái tim, tôi rất sợ.

Càng sợ, càng nhịn không được suy nghĩ, nếu như sự tình đến bước đường cùng, An Nhiên phải ngồi tù, thì làm thế nào?

Nếu như An Nhiên phải quay lại cái chốn ấy, bị người ta tra tấn hành hạ, thì làm thế nào?

Nếu như tôi mất đi An Nhiên...

Không được, tôi không thể mất đi An Nhiên.

Chỉ là tưởng tượng, cũng đã đau đến phát điên rồi.

Miễn cưỡng đợi cho đến buổi chiều, di động của An Nhiên vẫn tắt, ngay cả A Kỳ và Lâm Tín cũng không lộ mặt, bọn họ theo lẽ thường mà nói, một khi có tin tức, sẽ lập tức thông báo cho tôi biết.

Phòng làm việc đã chịu không nổi sự tưởng tượng tự ngược quá điên cuồng của tôi, khi ánh tà dương lộ diện, tôi nghiêng nghiêng ngả ngả, lao ra khỏi phòng làm việc, lớn tiếng quát lệnh chuẩn bị xe quay về biệt thự.

Nhưng, An Nhiên lại không có ở nhà.

Tôi tùy tay túm lấy một thủ hạ, “An Nhiên đâu? Vì sao còn chưa trở về?”

“An lão đại sáng sớm khi đi ra ngoài, không lưu lại lời nhắn nói khi nào thì trở về, cũng không thấy gọi điện thoại về.”

“Hắn vì sao còn chưa trở về?”

Thủ hạ kia bị hỏi đến không biết phải làm sao, “Quân Duyệt thiếu gia, việc này... Tôi không biết...”

“Hắn hiện tại đang ở nơi nào?”

Người kia bị tôi túm đến trán đầy mồ hôi lạnh, chỉ e hắn cũng hiểu được, còn tái trả lời ba chữ ‘tôi không biết’ nữa, sẽ chỉ càng khiến tôi nổi giận.

Hắn nói, “Tôi hiện tại liền phát tán anh em đi tìm một chút...”

“Không cần!” Tôi không thể không chế được rống to, “Không cần! Bảo hắn đừng quay về! Bảo hắn cút đi!”

Tôi đuổi hết tất cả mọi người, ở trong gian phòng rộng lớn trống không suy sụp khóc rống.

An Nhiên không quay về.

Tôi biết, anh đang ở một nơi tôi không biết mà cười với kẻ kia, lơ đãng, khoe môi giương lên, chính là một khuôn mặt tươi cười cưng chiều lại mang theo đôi phần bất đắc dĩ.

Khuôn mặt tươi cười trân quý như thế, một cái tiếp một cái, anh đã không tiếc mà cấp cho một kẻ xa lạ.

Tôi hận anh!

Nếu An Nhiên giờ khắc này ở trước mặt tôi, tôi sẽ như kẻ điên mà rít gào với anh, giống như muốn dùng lời nói ác độc nhất để đâm thương anh.

Chính là cho dù như vậy, tôi vẫn không thể không vì anh mà lo lắng, An Nhiên có thể sẽ phải ngồi tù, như có tấm lưới dính trên người tôi, ăn mòn vào da thịt.

Tôi chỉ có thể suy nghĩ hết lần này đến lần khác, hoảng sợ hết lần này đến lần khác.

Hàn khí thấm nhập vào mỗi một lỗ chân lông, cái mà tôi đang đối mặt không phải là hắc ám tuyệt đối, mà là hắc động chỉ có một ngọn đèn cây nhỏ bé, mở tròng tròng mắt ra nhìn, ánh nền mỏng manh yếu ớt không tả, lại vẫn bị gió lạnh thổi đến lập lòe minh diệt, có thể ngay giây tiếp theo sẽ vụt tắt.

Ánh sáng kia có thể lụi tắt bất cứ lúc nào, tuyệt vọng vĩnh viễn che phủ ngay giây tiếp theo, đem thần kinh kéo đến cơ hồ đứt đoạn.

Cảm giác kia, mới gọi là sợ hãi.

Tôi ở trong phòng quanh quẩn tới tới lui lui, mồ hôi chảy ra, đều là mồ hôi lạnh, vì thế lại giấu mình lên trên giường, ở trong chăn ôm thật chặt hai đầu gối, hai lớp chăn mềm che phủ toàn thân, vẫn là lạnh.

Ông trời, ông trời, cầu xin người để An Nhiên trở về nhanh một chút.

Tôi không thể mất đi anh.

Cầu xin ông để anh ở trước mắt tôi, đời này kiếp này, trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn không rời khỏi tầm mắt tôi.

Tôi không ngừng cầu nguyện, ước chừng nghìn vạn lần.

Cuối cùng, cửa phòng bị người vặn mở, mới đẩy ra một khe hở nhỏ, tôi đã từ trên giường nhảy dựng lên.

“An Nhiên! An Nhiên!”

Tôi bổ nhào tới, ôm chặt lấy An Nhiên vừa tiến vào cửa, “Cảm tạ trời đất, anh cuối cùng cũng về rồi.”

“An Nhiên, xảy ra chuyện rồi, có một người gọi là A Tiêu, có kiện tụng mạng người, cảnh sát có nhân chứng... An Nhiên, nếu như hắn chuyển thành nhân chứng cho cảnh sát, vậy liền nguy rồi! An Nhiên, anh có thật là đã bị hắn nhìn thấy cái gì hay không?... An Nhiên! Việc này anh nhất định phải quan tâm!”

Tôi cấp tốc nửa hét nửa kêu, nói năng lộn xộn, nói xong lời này, mới phát giác hô hấp của mình hỗn loạn đến cực điểm, trên mặt đã đầy hạt nước.

“An Nhiên, làm sao bây giờ?” Tôi truy vấn, “Anh nói a, làm sao bây giờ?”

Không biết An Nhiên hôm nay có thực sự đi leo núi hay không.

Trên người mặc đồ hưu nhân, khí vị lại kiên tịnh như không có một giọt mồ hôi.

An Nhiên hỏi, “Quân Duyệt, cậu định làm thế nào?”

Tôi kích động trả lời, “Vốn là giết người đền mạng, tôi không muốn quản, để cảnh sát phán quyết hắn cũng tốt, nhiều nhất chúng ta mất đi một nhân sự. Nhưng mà hiện tại vụ án kia có nhân chứng, hơn nữa A Tiêu kia lại vừa vặn cùng anh...”

“Giết người đền mạng, rất tốt.”

Tôi ngạc nhiên, “An Nhiên, anh lời này là có ý gì?”

An Nhiên cười cười, “Chính là ý rất tốt. Không hổ là hậu duệ của Hà gia, nhiều ít cũng có chút căn cơ, sự tình chiếu theo đạo lý mà làm, khi không thể gắng gượng, liền không cần cường ngạnh tự nhúng tay vào. Cậu nói rất đúng.”

Tôi ở trong phòng thương tâm lo lắng, cơ hồ hằm thành nhựa khổ, anh lại thanh thanh sáng sáng, thoải mái tự nhiên.

Tôi tức giận, “Cái gì rất đúng? Hắn nếu bị phán vô thời hạn, chẳng lẽ lại không liên lụy đến anh.”

An Nhiên khí định thần nhân, “Vậy lại làm sao?”

Tôi uất nghẹn, một lúc lâu sau mới lúng túng nói, “An Nhiên, nếu vậy, anh sẽ lại bị bắt vào tù.”

“Không liên quan đến cậu.”

“Cái gì?” Tôi không dám tin.

“Không liên quan đến cậu.”

Tôi cơ hồ thổ huyết, lại vẫn phải nuốt giận, nói với anh, “An Nhiên, anh đừng như vậy, hiện tại, hiện tại hoàn toàn không phải thời điểm để chơi đùa...”

“Chơi đùa cái gì?” An Nhiên lạnh nhạt quan sát tôi, “Quân Duyệt, cậu cảm thấy tôi đây, nhất định tâm huyết cả một đời đều phải dùng trên người cậu? Cậu cảm thấy mạng của tôi, cả đời đều là thuộc về cậu?”

“Không phải... không phải...”

An Nhiên nói, “Không sai, tôi ngày trước vào tù, là vì cậu. Bất quá,”

Anh nói, “Bất quá, cũng không có nghĩa là tôi vẫn sẽ vì cậu, tái ngồi tù một lần nữa.”

Tôi quả thực cứng họng.

Người này cả vú lấp miệng em, không thể nói lý, đã đến trình độ khiến người ta phải kinh ngạc.

Anh không biết tôi là đang vì anh mà lo lắng?

Tôi vừa tức vừa giận, “Được, An Nhiên, tôi đã rất minh bạch rồi.”

Tôi phẫn nộ, “Cho dù anh lúc này bị người ta bắt vào tù, cũng tuyệt đối không phải vì tôi. Tôi minh bạch, anh hiện tại chẳng qua là muốn cùng tôi vứt sạch mọi quan hệ, phải không?”

“Phải.”

Trăm đình chặt sắt như vậy, tôi cũng chờ tại chỗ.

An Nhiên thấp giọng nói, “Quân Duyệt, đừng vì tôi mà làm chuyện gì, tôi không muốn sau này phải thiếu nợ cậu một cái nhân tình.”

Tôi nghiêng rằng, “Anh đến nơi đó rồi, có thể sống được tiếp?”

Anh nói, “Mạng của tôi, cuộc đời của tôi, thích lãng phí thế nào, thì lãng phí như thế.”

Tôi nhất thời không thể lên tiếng, một lúc lâu sau, đột ngột thất thanh khóc rống.

Trả thù, anh đang trả thù!

Dùng lời của tôi ngày trước, trả thù tôi lúc này.

Nhưng, rất không công bằng.

Mạng của tôi, cuộc đời của tôi, thích lãng phí thế nào, thì lãng phí như thế.

Điều này sao có thể giống nhau?

Hà Quân Duyệt bất quá là thích chơi đùa một chút, uống nhiều một chút, khiến thân thể gầy gò một chút mà thôi, tôi chưa từng muốn đoạn tuyệt sinh mệnh của mình.

An Nhiên, anh lại là cố ý hại chết chính mình, nhẫn tâm muốn để tôi trơ mắt mất đi anh.

Tôi khóc lớn, “An Nhiên, tôi biết sai rồi, xin anh đừng như vậy.”

Anh hận tôi như vậy, hận đến ngay cả chính mình cũng không trân trọng.

Tôi ghì chặt lấy thân thể như thép đúc của anh, thương tâm phát hiện ra tuyệt vọng giữa khoảng không khiến người ta hồn phi phách tán.

Tôi nói, “An Nhiên, tôi không biết anh lại hận tôi như vậy.”

Tôi khóc nói, “Thì ra anh hận tôi như vậy...”

Thương tổn đến cùng cực, khách không mời mà tới cứ nhiên lại xông vào.

“An Nhiên,” Thành Cung Lượng ôm gối và tẩm chăn nhỏ được gấp ngay ngắn, như lẽ đương nhiên mà đẩy cửa tiến vào, “Tôi đêm nay có thể ngủ ở đây không? Vừa khéo, nơi này của anh còn có sách...” Vào cửa rồi, đột nhiên ngừng nói, tò mò nhìn chúng tôi.

Tôi như bị cái gì hung hăng nện lên chỗ đau, triệt để bạo phát.

“Cút!” Tôi xông tới, không thèm đếm xỉa hình tượng mà hét lớn với nó, “Mi là cái gì? Dám lấn lướt từng bước như vậy? Đây là nơi mi có thể tiến vào sao? Ta chịu đủ rồi! Cút ngay cho ta!”

Thành Cung Lượng nhìn thấy tôi đại mất hình tượng, đôi mắt đen láy tịnh không hề khiếp ý, trái lại, nó lập tức giao hoạt đem nhãn châu chuyển hướng về phía An Nhiên, nặn ra một biểu tình khẩn cầu viện trợ, “An Nhiên...”

“Câm miệng!” Tôi giận không kiềm được, bổ nhào tới bóp lấy cổ nó, “An Nhiên là để cho mi gọi sao? Là để cho mi gọi sao? Mi có biết ta là ai không? Mi có từng nghe tới Quân Duyệt thiếu gia của Hà gia không? Mi có biết ta có bao nhiêu thủ hạ không? Thử như mi, đến một trăm, ta bóp chết một trăm! Một trăm!”

Phế vật!

Một trăm cái Thành Cung Lượng không biết trời cao đất dày, cũng đâu không lại một cái Hà Quân Duyệt.

Có một ông bố làm bác sĩ thì tự cho rằng mình là đệ nhất thiên hạ sao? Nực cười!

Nó đã từng thấy máu chưa? Từng gặp qua tử vong chưa? Nó từng thử cầm dao đâm vào ngực chính mình chưa?

Nó từng ném trái qua, hận thù và nhiệt ái do huyết lệ tưới thành như tôi chưa?

Chưa từng!

Nó dựa vào cái gì mà chen tay vào?

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì!”

Tôi xiết chặt lấy cần cổ non mịn của nó, như cầm một con gà con ghê tởm, thấy mặt nó từ hồng chuyển sang xanh, mắt nhắm kinh khủng.

An Nhiên chạy tới, túm lấy cổ tay tôi, niết lên huyết mệnh môn.

“Ồ...” Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, không thể không buông tay.

Tôi bị thương nhìn anh, “An Nhiên, anh giúp nó?”

Tôi đỡ lấy cổ tay đau đớn của mình, thê lương nhìn anh, “Anh vì sao giúp nó, An Nhiên?” Lệ nhòe hai mắt.

“An Nhiên, đau quá.” Thành Cung Lượng bụm lên yết hầu ứ máu xanh tím, trốn vào trong lòng An Nhiên, thanh thanh bị thương kêu, “Đau quá, cổ họng tôi giống như bị bóp nát rồi. An Nhiên, anh nhìn cổ tôi xem, hẳn vừa rồi có phải là cổ ý ẩn lên động mạch chủ của tôi hay không?”

An Nhiên không lên tiếng.

Tôi thương tâm đến chí cực, nằm ở trong lòng anh khóc lóc kể lể, lại là một kẻ khác.

Quá tuyệt vọng.

Tôi cười thảm, “An Nhiên, anh thật sự giúp nó?”

An Nhiên lãnh tĩnh đến nỗi khiến người ta không thể tưởng tượng.

Ánh mắt của anh trấn định như sơn, lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, liền có thể khiến cho người từ nơi có nhiệt độ cao nhất rơi xuống, rơi đến khi không còn nhiễm một tia hơi ấm, chỉ còn cảm thấy sự lạnh lẽo.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, cậu là một người luôn luôn có quá nhiều khuyết điểm, bất quá, nếu có một điều khiến tôi thích, thì đó chính là, trên tay cậu chưa từng dính máu.”

Tôi như bị đông trụ.

An Nhiên nhàn nhạt nói, “Nếu nói tôi giúp ai, vậy thì, người tôi vừa giúp chính là cậu.”

An Nhiên nói, “Tôi ngăn cản cậu, không để cậu nhiễm lên huyết tinh, đánh mất đi điểm đáng yêu cuối cùng trên người cậu.”

“Bất quá,” Anh nói, “Đây là lần cuối cùng tôi giúp cậu. Từ nay về sau, cậu muốn làm thế nào, do chính cậu làm chủ.”

Tôi không cần tự mình làm chủ!

Tôi lắc đầu, “An Nhiên, anh nói dối. Đây không phải là lời thật tâm của anh.”

Tôi hỏi, “Vì sao anh muốn đem công ty giao cho tôi?”

Sau đó tự hỏi tự trả lời, “Bởi vì anh muốn thử nhìn xem mình ở trong lòng tôi có bao nhiêu trọng yếu, anh muốn tôi đứng lên, cũng vì bảo hộ anh mà gắng sức một lần.”

Tôi phát thệ, “An Nhiên, tôi sẽ không khiến anh thất vọng nữa. Vì anh, tôi cái gì cũng sửa, chuyện khó khăn hơn nữa, tôi cũng có thể đối mặt.”

“Vì sao tôi muốn đem công ty giao cho cậu?” An Nhiên dở khóc dở cười, thở dài một tiếng, thương hại nhìn tôi.

Tôi lạnh lùng.

Loại ánh mắt thương hại này của anh, là thứ tôi tối kỵ.

Biểu hiện minh bạch thật sâu này của anh, lời anh sắp nói ra, nhất định sẽ đem tôi đánh thẳng vào địa ngục.

“Bởi vì đây là thứ cậu hướng về phía tôi tỏ ý muốn có.” An Nhiên đem Thành Cung Lượng còn đang nức nở kéo vào trong lòng, mỉm cười với tôi, “Hiện tại cậu có quyền có thể, có công ty có rất nhiều thủ hạ, oai phong một cõi, người người hâm mộ, có cái gì không tốt?”

Tôi liều mạng lắc đầu, “Không, không, tôi cái gì cũng không có! Căn bản là không có gì cả!”

An Nhiên hỏi, “Quân Duyệt, cậu sao lại không có gì cả?”

Anh nói, “Xưa không như nay, cậu cái gì cũng đều đã đạt được, hẳn là nên vừa lòng.”

Trái tim tôi liên tục bị xé rách, bỗng nhiên phát ra một thanh hưởng rất nhẹ, nứt ra thành vô số mảnh nhỏ.

Mà máu, từ những mảnh nhỏ này, từng giọt, từng giọt, đều chảy ra.

Nhỏ giọt xuống.

An Nhiên, An Nhiên.

Lời anh nói, tôi thường xem như gió thoảng qua tai.

Lời tôi nói, mỗi một chữ, anh đều như dùng dao, khắc lên trái tim chính mình.

Hiện giờ mới biết, những khẩu bất trạch ngôn* của tôi, từng chữ, đối với anh đều là một đao đâm khốc.

(*khẩu bất trạch ngôn: nói không lựa lời, nói năng tùy tiện)

Rốt cuộc đã bao nhiêu lần, tôi không ngừng, không ngừng, đem thương thế của anh ra một lần, lại đã thương tiếp vào chỗ đó một lần như vậy.

“An Nhiên,” Tôi toàn thân khí lực đều đã bị rút hết, suy sụp đứng đó, cười thảm, “Thì ra tôi đối với anh không tốt như vậy. Xin lỗi, thực sự xin lỗi...”

An Nhiên nói, “Không cần xin lỗi, Quân Duyệt.”

Anh cũng cười khổ, “Cậu sở tác sở vi, tôi đã sớm quen từ rất lâu rồi.”

Chúng tôi ngưng mắt nhìn nhau.

Thực khiến lòng người đau đớn, ngừng mắt nhìn như vậy, tôi tưởng rằng mình còn có thể có cơ hội.

Nhưng hóa ra thực sự, tình không có thứ gì tiếp theo.

Còn có thể dùng được.

Giây tiếp theo, chất lỏng trên màn hình xuất hiện con số của cân nặng.

Tôi mở lớn đôi mắt ướt nhoe, nhìn màn hình kia đến nhập thần.

Mất đi nhiều như vậy, tôi thiếu chút nữa đã tưởng rằng, xuất hiện trên đó sẽ là số âm.

Nhưng hiển thị trên mặt cân này, tình huống lúc này, hoàn toàn không phải như vậy.

Tôi mờ mịt, bước xuống, rồi lại đứng lên.

Lại bước xuống, rồi lại đứng lên.

Không thể nào, tôi toàn thân đều là khoảng không, như thân cây bị một ăn rỗng, nhưng vì sao, con số trên mặt cân này, lại cứng rắn tố cáo cho tôi biết, Hà Quân Duyệt vẫn là Hà Quân Duyệt của quá khứ, không hề đánh mất cho dù chỉ là một hai phần?

Gạt người, gạt người!

Nhất định có, nhất định đã mất đi, tôi rõ ràng cảm nhận được, rõ ràng đã mất đi.

Thứ tôi trân quý nhất trong sinh mệnh.

Tôi không ngừng bước lên, bước xuống, lần này tiếp lần khác, không chịu từ bỏ hi vọng.

Bỗng dưng, như tìm ra được đáp án mà ngừng lại.

Thì ra là thế.

Tôi đau thương nhìn chất lỏng hiển thị trên mặt cân kia, cuối cùng cũng phát hiện ra chân tướng.

Thứ không hiển thị trên mặt cân, là trọng lượng của An Nhiên.

Anh không còn bế tôi, lẳng lẳng đứng trên chỗ này, đọc ra Hà Quân Duyệt và anh, cộng lại có bao nhiêu cân nặng.

Đây là thứ tôi đã mất đi, đã mất đi.

An Nhiên, trọng lượng của An Nhiên.

Tôi hiểu ra được.

Khóc muốn ngất đi. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Văn

Tôi mất đi thứ trân quý như thế, lại không có ai cho một lời an ủi.

Càng đáng buồn hơn chính là, sự tình hồng бет đến tận nước này, lại vẫn chưa phải tận cùng, còn có thể tiếp tục thăm trọng thêm nữa.

Tôi tro trọi trong gian phòng nhỏ lạnh lẽo, khóc muốn ngất đi, sáng sớm, lại bị A Kỳ lay tỉnh.

Tôi mở đôi mắt đau đớn sưng đỏ, nhìn lên, “A Kỳ?”

“Quân Duyệt thiếu gia, đã có tin tức.”

Tôi lấy làm kinh hãi, ngồi bật dậy như lò xo.

A Kỳ nói, “Chúng ta vận khí xem như không tồi, Trữ Thư mặc dù không chủ ý có hảo tâm, bắt quá cảnh sát hình như cũng không biết sự tình từ đầu đến cuối, không đem việc này xem xét quá nghiêm trọng. Nhân chứng cũng chỉ là tạm thời chuyển đi khách sạn, dùng kế sách an toàn.”

Tôi thở ra một hơi, “Thật may.”

Nếu nhân chứng đã được đưa đến chỗ cảnh sát nghiêm mật bảo hộ, thậm chí giấu đi nơi an toàn, muốn hạ công phu với bọn họ, sẽ có thêm rất nhiều phiền toái.

A Kỳ thần sắc so với ngày hôm qua đã nhẹ nhõm hơn nhiều, gật đầu nói, “Điều tra ra địa chỉ, chuyện còn lại Lâm Tín sẽ lo liệu, có tiền có thể khiến ma sai quỷ, nên xuống số tiền lớn như vậy, cho dù nhân chứng kia không thức thời, cũng phải lo lắng một chút xem bản thân có đủ phân lượng để rước lấy việc này hay không. Cho dù hắn không thương tiền, cũng không thể không thương tính mệnh của mình được.”

Tôi tâm sự nặng nề, lại bị một lời của hắn dựng dậy, vẻ hưng phấn lập tức mất đi, đầy mặt ảm đạm.

A Kỳ dường như cũng phát giác ra, yên lặng một hồi, mới hỏi, “Quân Duyệt thiếu gia, hôm qua cậu qua đêm ở đây sao?” Ngữ khí rất giản đơn, nghe không ra một chút dị thường.

Không thấy tôi trả lời, hắn liền khinh miêu đạm tả nói, “Gian phòng này mặc dù nhỏ, bắt quá phương hướng rất tốt, là hướng nam. Nếu Quân Duyệt thiếu gia muốn ở lại chỗ nhỏ bé này nghỉ ngơi vài ngày, đêm nay tôi gọi người tới đổi một giường chăn gối mới.”

Hắn nói, “Chăn gối ở nơi này, từ sau khi Quân Duyệt thiếu gia dùng qua, An lão đại cũng không cho người tùy tiện đổi đi.”*

(Quân Duyệt đang ở trong căn phòng cũ của mình, là căn phòng mà trước kia cậu đã từng ở khi mới bị An Nhiên lôi về, lúc còn chưa chuyển sang phòng của An Nhiên.)

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn trên giường.

Đúng thật, tỉ mỉ nhìn một cái, đều là màu chăn quen thuộc. Tôi đã từng dùng qua.

Tôi hỏi A Kỳ, “An Nhiên hiện tại đang ở phòng lớn? Đêm qua Thành Cung Lượng ở cùng hắn?”

A Kỳ nhú mày, “Tối hôm qua tôi đã biết Quân Duyệt thiếu gia tạm thời đổi phòng, hôm nay nhận được thông báo của Lâm Tín liền trực tiếp tới thẳng đây. Phòng lớn bên kia vẫn chưa nhìn qua. Bằng không tôi hiện tại đi tìm một người hỏi thử.”

Tôi lắc đầu, “Không cần.”

Thật dài, phun ra một hơi thở.

A Kỳ hỏi, “Hôm nay quay về công ty không?”

Tôi gật đầu.

Không quay về công ty, còn có thể đi nơi nào?

Gian phòng lớn từng cùng An Nhiên ôm nhau ngủ vô số lần kia, đã không còn là nơi tôi có thể đi.

Tôi trở lại trung tâm giải trí, vẫn như trước tiên hô hậu ứng, khí thế hơn người.

Tây trang thuần bạch, phẳng phiu trắng thớm, giữa những ánh mắt đan xen đầy ước ao của mọi người, được nịnh nọt càng thêm tôn quý.

Không ai biết, tôi hai bàn tay trắng.

Bên trong bộ da thịt hào nhoáng này, chứa đầy từng ga-lông*, đều là gian nan và tuyệt vọng vô tận.

(*ga-lông: đơn vị dung tích của Anh, Mỹ)

Cho dù như thế, tôi vẫn không thể không tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực, tiếp tục thêm nữa.

Không có anh, bởi vậy đã không còn gì có thể chống đỡ.

Tôi nghĩ việc duy nhất mình có thể làm, là đối phó với việc nguy hiểm chết người này, cũng không hi vọng xa vời rằng như vậy sẽ có thể vãn hồi An Nhiên, tôi chỉ đơn giản là còn sót lại một chút ý thức ấy.

Tôi nhất định, nhất định, phải tìm được một việc, có thể khiến cho sự cực khổ của mình càng khổ thêm.

Đây là sự tự hủy hoại như hờn giận ông trời, con người chính là như vậy, có một chút đau, người tìm hết đủ loại phương pháp để thư giãn, nhưng nếu đau đến tới cực điểm, sẽ liền như phát tiết, tự cắn tay mình, tự cắn môi mình.

Không để đạt được sự giải cứu, chỉ để biểu đạt sự tuyệt vọng.

Trong phòng làm việc, tôi không ngừng tìm việc để làm, không có việc gì làm, liền đọc những cuốn sách vĩnh viễn xem không hiểu kia, vừa đọc, vừa chờ đợi tin tức của Lâm Tín.

Kiểm chế, không hỏi bất kì ai về An Nhiên.

Anh đang ở biệt thự? Hay đã ra ngoài?

Đang cùng Thành Cung Lượng nói cười, hay một mình ngồi dựa trên ghế sofa, yên tĩnh đọc sách?

Tối hôm qua, tôi tan nát cõi lòng lùi bước về phía sau, trong khoảnh khắc tôi xoay người rời đi, anh rốt cuộc có nhìn hình bóng tôi biến mất hay không?

Rất nhiều rất nhiều vấn đề, nổi lên trong lòng, như một quả bóng cao su quật cường chứa đầy không khí, mang theo huyết sắc u ám, bị ấn đè xuống, lại nổi lên, lúc trầm lúc bổng, chưa từng chân chính chìm xuống đáy hồ.

Nhưng, tôi cắn răng, nhẫn nại không hỏi.

Giả bộ cho chính mình xem, rằng tôi đã nhận thua.

Đã thừa nhận, đã rút lui, đã biết sai rồi.

Xin lỗi, xoay người, ở trong gian phòng tịch mịch đau thương tự kiểm điểm bản thân, khóc nức nở một trận, coi như nó kết thúc.

Gạt người!

Gạt chính mình.

Như cái xác không hồn, kết quả, lại được một cuộc điện thoại của Lâm Tín đậm tính.

“Không đáp ứng?” Tôi nắm chặt điện thoại, kinh ngạc quá mức, quên hết hình tượng mà rống to với Lâm Tín ở đầu dây bên kia, “Sao lại không đáp ứng? Lâm Tín, cậu rốt cuộc lo liệu cái chuyện gì? Tôi đã nói, bọn họ muốn bao nhiêu thì cấp cho bấy nhiêu!”

“Quân Duyệt, bọn họ không yêu tiền.”

Giọng của Lâm Tín, trấn tĩnh đến đáng hận.

Tôi nghiêng rằng, “Không yêu tiền? Vậy bọn họ có yêu tính mệnh hay không?”

Lâm Tín nói, “Bọn họ rất yêu tính mệnh.”

Tôi nói, “Vậy thì tốt, nói cho bọn họ biết...”

“Cho nên bọn họ nhất định sẽ cung cấp sự thực trên tòa án.”

“Cái gì?”

Lâm Tín trầm mặc một hồi, mới nói, “Quân Duyệt, Trữ Thư đã nhúng tay vào. Hắn thả một lời, nói rằng nếu như nhân chứng lật ngược khẩu cung, sau này đừng hòng sống yên ổn.”

Mồ hôi lạnh róc rách, từ trên sống lưng toát ra.

Lâm Tín nói, “Cảnh sát nhận lời cung cấp bảo hộ, Trữ Thư gây áp lực, yêu cầu lại là hợp lý nói ra chân tướng. Quân Duyệt, đối lại nếu cậu là nhân chứng, hẳn cậu cũng biết nên đứng về bên nào.”

“An Nhiên,” Tôi lẩm bẩm nói, “Đương nhiên là An Nhiên.”

“Quân Duyệt...”

Tôi không biết Lâm Tín còn muốn nói điều gì, mạnh mẽ đập tan điện thoại lên bàn, giấu mình vào trong ghế sofa mềm mại trống trơn.

Nhớ.

Nhớ cảm giác có chút thô ráp, nhưng lại mềm mại này.

Từ ngày đầu tiên tiếp quản trung tâm giải trí, nó đã theo tôi, đã tồn tại, tôi lại chưa từng nằm trên nó thoải mái một lần. Hiện tại, bỗng nhiên lại nhớ thật sâu, thật sâu, cảm giác được bao bọc này.

Rơi vào bên trong, không rút ra được.

Không cần rút ra.

Giống như ngày xưa, chỉ cần chiếu cố chính mình là được rồi, thút thít cầu xin, thương tâm tuyệt vọng, đi yêu hoặc hận.

Đừng đem sinh tử của người khác giao vào trong tay tôi.

Đừng ép tôi phải nghiền diện từng tầng từng tầng sống lớn, ngay cả quyền nhắm mắt lại cũng không có.

Tôi không muốn làm ô dù bảo hộ cho bất cứ người nào, đặc biệt là An Nhiên.

Nó quá nặng nề.

Quá khó khăn.

Tôi không bảo hộ được!

Sau khi tôi quăng vỡ điện thoại, Lâm Tín vội vàng chạy về, đi cùng A Kỳ đến phòng làm việc, nhìn thấy tôi như tiểu thú yếu đuối đã phải chịu kinh hách quá độ, đang co rụt trong ghế sofa, run đến không chút tôn nghiêm.

“Quân Duyệt, ngồi dậy.” Lâm Tín đi tới, đỡ tôi ngồi dậy từ trong ghế sofa.

Tôi sợ hãi ngồi dậy, lắc đầu với hắn, “Lâm Tín, đừng như vậy.”

Tôi cầu xin hắn, “Không cần lại nói cái gì mà tôi phải bảo vệ An Nhiên, tôi làm không được. Cậu hiểu không? Tôi căn bản là làm không được.”

Tôi khóc nói, “Tôi cái gì cũng sai, tôi thừa nhận, tôi vô dụng. Lâm Tín, cậu giúp tôi, cậu đi cứu An Nhiên.”

Khí lực duy nhất còn lại của tôi đều dùng trên mười ngón tay, gắt gao túm chặt tây trang trắng thơm của hắn vo thành một nắm, không đếm xỉa đến mặt mũi mà cầu xin, “Cậu so với tôi có bản lĩnh hơn, nhất định có thể giải quyết việc này. Lâm Tín, An Nhiên không thể ngồi tù, cậu nhất định phải làm được, tôi vẫn luôn tin nhiệm cậu, coi cậu là bằng hữu tốt nhất của tôi. Cậu nhất định phải giúp tôi một lần này.”

“Tôi không giúp được.”

Tôi cứng đờ.

Giương cặp mắt đã khóc đến đỏ lên, không dám tin, đứng trước mặt tôi, cự tuyệt tôi, lại là Lâm Tín.

Giọng tôi cực nhỏ, “Lâm Tín, cậu nói cái gì?” Cơ hồ chỉ có không khí từ giữa môi đi ra.

Cực thất vọng, cực không tin mà nhìn hắn.

“Cậu muốn cái gì, Lâm Tín?” Tôi nói, “Chỉ cần cậu nói, tôi có, đều sẽ cho cậu.”

Tôi nghiêng rằng, “Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm, tôi chưa từng, nghiêm túc cầu xin cậu như vậy.”

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, không phải cậu cầu xin thì tôi liền phải đáp ứng.”

Hắn nói, “Tôi không phải An Nhiên, sẽ không đối với cậu hữu cầu tất ứng*”

(*hữu cầu tất ứng: cầu gì được nấy)

Sự lãnh tỉnh của Lâm Tín, khiến người ta thực thống hận.

Tôi nếu có răng nanh, hận không thể ở trên cổ hần cắn ra hai cái huyết động.

“Đồ kị,” Tôi nghiêng răng, gắt gao nhìn hần chăm chăm, “Cậu đồ kị An Nhiên.”

Lâm Tín nói, “Ngày trước có lẽ có một chút, hiện tại? Tôi chỉ thấy đồng cảm với hần.”

“A Kỳ,” Tôi ngoảnh đầu lại, khe khẽ gọi một tiếng, “A Kỳ, anh giúp tôi nhìn thật kỹ xem, người này đến tột cùng có phải là Lâm Tín hay không? Hần có phải có vấn đề gì không?”

A Kỳ còn thật sự nghiêm túc quan sát một chút, trả lời tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, không sai, hần là Lâm Tín.”

Tôi ngó người, “Lâm Tín, cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tín không nói lời nào.

Hần bỗng nhiên trầm mặc.

Tôi nói không rõ về mặt kiên nghị lãnh tỉnh kia của hần, vì có gì lại khiến cho tôi có ảo giác bị thương xúc động, rõ ràng mặc tây trang trắng thơm, khí vũ hiên ngang, lại giống như ở bên dưới vẻ bề ngoài hoàn mỹ, bất quá chỉ là một khối hải cốt thụ thương.

Rất lâu sau, Lâm Tín bật cười.

Thanh đạm, cười khổ như những ngày xưa bất kham trong hồi ức.

Hần nói, “Quân Duyệt, không nghĩ tới vào lúc này, lại nghe được câu hỏi này của cậu.”

“Lâm Tín, cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Tín nói, “Sau nhiều năm như vậy, cậu cuối cùng cũng hỏi tôi một câu này.”

Tôi ngạc nhiên.

Lâm Tín hỏi, “Quân Duyệt, tôi là bằng hữu tốt nhất của cậu, đúng không?”

Tôi gật đầu, “Đúng, Lâm Tín, nhưng mà cậu...”

“Bằng hữu tốt nhất, ngoại trừ cùng nhau ăn chơi vui đùa, hần là còn thương cảm lượng thứ, bảo vệ lẫn nhau, đồng cam cộng khổ, đúng không?”

Tôi mơ hồ cảm thấy không ổn, lại không biết không ổn ở chỗ nào, chỉ có thể lúng túng gật đầu, “Đúng.”

“Đáng tiếc, thời điểm tôi cần cậu giúp đỡ, cậu lại ở nơi nào?”

Tôi kinh ngạc, “Cậu cần tôi giúp đỡ? Khi nào?”

“Khi tôi mất tích, cậu có từng hỏi thăm tích của tôi không?”

Tôi càng kinh ngạc, “Cậu từng mất tích?”

Lâm Tín cười thâm, “Quân Duyệt, cậu quả nhiên là Hà Quân Duyệt.”

Cái này thực sự có chút không công bằng, tôi cái gì cũng không biết, hần lại dùng ánh mắt trách cứ để nhìn tôi.

Tôi nghiêm mặt, “Lâm Tín, có chuyện cứ nói, hà tất phải quanh co?”

“Cũng đúng, khi đó hầu như cả ngày cậu đều vì An Nhiên mà mất hồn mất vía, tuyệt thực để kháng nghị, nào có thời gian để liếc nhìn tôi lấy một cái?” Về mặt Lâm Tín cuối cùng bắt đầu kích động, hỏi tôi, “Quân Duyệt, khi đó chị tôi không nơi cầu cứu, thỉnh cầu gặp cậu, muốn xin cậu giúp tôi cầu tình, cậu ngay cả tâm tình để gặp chị ấy một lần cũng không có.”

Tôi ngưng trệ, rốt cuộc cũng hiểu ra, sau một lúc lâu mới định giải thích, “Lâm Tín, cậu hãy nghe tôi nói, khi đó tôi tự cố bắt hạ (thân mình còn lo chưa xong), An Nhiên bị anh hai hạ lệnh truy sát, hơn nữa khi

chị cậu đến, cũng không nói với bọn vệ sĩ là có việc gì, chỉ nói muốn gặp mặt một lần, tôi hoàn toàn không biết...”

“Cậu không biết”, Lâm Tín cười rộ lên, “Nói rất hay, nói rất hay a, Quân Duyệt.”

Tôi không khỏi tức giận, “Việc này tính cái gì? Giương cung mà không bắn, bây giờ thừa cơ hãm hại muốn cùng tôi tính sổ sao? Cậu đối với tôi bất mãn, sớm nên nói ra, muốn báo thù cứ việc đến, hiện tại tính cái gì?”

“Có biết anh hai cậu đã làm những gì với tôi không?”

“Anh hai?” Tôi kinh ngạc, trong khoảnh khắc chợt nhớ tới cuộn băng ghi hình mà An Nhiên đã cho tôi xem qua, một cổ hàn khí bốc thẳng lên, không thể nào!

Rất lâu sau, tôi hỏi, “Lâm Tín, anh hai đối với cậu đã làm những gì?”

“Giọng nói hảo chột dạ. Cậu thực sự không biết? Quân Duyệt, anh hai cậu làm việc quá mức nghiêm túc, chẳng những làm, còn ghi hình lại, cậu vẫn luôn rất sùng bái hắn, có phải không?”

Tôi lắc đầu.

Không muốn biết.

Ông trời a! Tôi cái gì cũng không muốn biết!

Lâm Tín lại không chịu buông tha.

Hắn tựa như một quả bóng cao su đã bành trướng bao nhiêu năm, sớm đã tích tụ vô số trọc khí (khí bẩn), tôi sai lầm mà đâm vào một nhát, đem chính mình biến thành cửa phát tiết.

“Đừng lắc đầu, giả bộ vô tội như vậy.” Lâm Tín hùng hổ hăm dọa, “Cậu giả bộ vô tội đã quá lâu rồi, người người trên thế gian đều nhất định phải yêu cậu, lo nghĩ vì cậu, sự tồn tại của những người khác, chỉ có thể là vì cậu. Khi cậu muốn bằng hữu tốt, tôi liền phải làm bằng hữu tốt của cậu, khi tôi gặp nạn, cậu ngay cả khóe mắt cũng không liếc lấy một cái.”

Hắn nói, “Anh hai của cậu phái người bắt cóc tôi, nói muốn giáo huấn tôi một chút. Hắn chửi tôi dè tiện hạ lưu, em trai nhỏ mà hắn yêu mến là bạn tốt của tôi, tôi lại luôn thừa dịp cậu say rượu không đề phòng, động tay động chân với cậu. Hắn hận tôi đến nghiêng răng nghiêng lợi, chĩa vào tôi nói cầm thú, nếu không phải Lâm gia tôi còn có chút nền móng, tôi nhất định sẽ là một An Nhiên thứ hai.”

Tôi liều mạng lắc đầu, muốn đem tất cả những sự tình đột ngột bị rót vào trong não này đổ ngược trở ra, “Không thể nào! Chúng ta lén làm cái gì, những việc nhỏ nhặt này, anh hai sao có thể biết?”

“Hà Quân Kiệt xem cậu còn quan trọng hơn cả con mắt của hắn, chuyện của cậu, hắn nào có việc gì không biết? An Nhiên ở trong lòng cậu coi như còn có chút địa vị, tôi thì sao? Tôi cái gì cũng không được. Cậu vì An Nhiên mà tuyệt thực, lại đem tôi vứt ra sau đầu.”

“Không phải như vậy, không phải như vậy! Tôi một chút cũng không biết, Lâm Tín, thực sự!”

“Cậu không biết?” Lâm Tín hỏi, “Anh hai cậu có từng đề cập đến tôi với cậu không?”

Tôi ngẩn ra, đáy lòng liền có chút lạnh thấu.

Lâm Tín nói, “Chỉ ít cũng từng đề cập với cậu một lần, đúng không?”

“Hắn có hỏi cậu, tôi và cậu bình thường kết giao, có làm chút chuyện khiến cậu mất hứng hay không? Cậu gặp gỡ tôi có tốt hay không? Cậu trả lời như thế nào? Quân Duyệt, cậu nói đi, lúc ấy cậu đã trả lời như thế nào?”

Tôi không thể trả lời.

Lâm Tín dần dần bình tĩnh lại, thần sắc đã không còn kích động, nhưng ánh mắt của hắn lại sắc bén đến nỗi khiến tôi chỉ muốn né tránh.

Anh hai có từng đề cập với tôi một câu hay không?

Quãng thời gian kia là những ngày tôi không khoái hoạt nhất, anh hai chính thức trừng trị An Nhiên, thiên địa thất sắc, tôi đem thời gian đều xài trên người An Nhiên, không vì Lâm Tín đột nhiên biến mất mà bất an dù chỉ một chút.

Đối với sự mất tích của hắn, cho dù nghe được tin tức, tôi cũng không cho là đúng.

Lâm Tín không phải một người an phận, hẳn lúc nào cũng hưng chí sở chí*, chạy đến nơi xa, điên cuồng mấy ngày, lại mang theo một thân da dẻ ngăm đen vì phơi nắng rồi xuất hiện.

(*hưng chí sở chí: trong lòng đột nhiên hoặc ngẫu nhiên sinh ra hứng thú với việc gì đó)

Nhưng là ngày ấy, anh hai đột nhiên tới tìm tôi, tình cờ đề cập tới Lâm Tín, hỏi tôi, “Em cảm thấy Lâm Tín thế nào?”

Tôi khó hiểu, “Thế nào?”

Anh hai nói, “Kỳ thực người thích người, là chuyện rất khó lý giải. An Nhiên được em xem trọng hơn? Có thể sau này em lại phát hiện, cùng những người khác hôn môi âu yếm, cũng có thể cảm thấy sung sướng.”

Tôi lúc ấy bị đau dạ dày tra tấn đến dở sống dở chết, lại vẫn nghe vậy mà đại nộ, nghiêm mặt nói, “Trên đời này ngoại trừ An Nhiên, ai em cũng sẽ không thích. Đừng nói đến hôn môi âu yếm, cho dù chỉ là một sợi tóc của em, ngoại trừ An Nhiên, kẻ khác đừng mơ tưởng chạm vào! Anh hai, anh dám động đến An Nhiên một ngón tay, em sẽ không bao giờ chấp nhận một loại trị liệu nào nữa!”

Sự tình kéo đến An Nhiên, tôi liền hoàn toàn quên mất Lâm Tín mà anh hai vừa đề cập đến, hiển nhiên cũng không truy vấn thêm.

“Một sợi tóc cũng không cho phép người khác chạm vào?” Anh hai nghe xong, hỏi tôi, “Nếu như có người ở ngoài mặt đối xử với em không tồi, xem em là huynh đệ, lại thừa dịp em uống say không đề phòng, lén lút dở trò với em? Em làm thế nào?”

Tôi hỏi ngược lại, “Anh là hắc đạo lão đại, là anh trai duy nhất của em, anh sẽ để kẻ như thế tới gần em?”

Anh hai nói, “Sẽ không.”

Một cuộc đối thoại, kết thúc ở đây.

Tôi không biết, vài câu đối thoại nhỏ bé không để tâm của tôi, đã hại thảm Lâm Tín.

Còn có thể nói cái gì?

Tôi bắt đầu cảm thấy cực không công bằng, hiện tại hồi ức trở về, hối hận cũng không kịp.

Kỳ thực cái gọi là thừa dịp tôi say mà động tay động chân, đối với tôi chỉ là một màn trò đùa trẻ con, say rượu cũng không phải hôn mê, thỉnh thoảng Lâm Tín động động, tôi chỉ xem như tiểu trò chơi có chút tình sắc mà thôi.

Trong lòng biết rõ, cũng không nói ra.

Nhìn bộ dáng Lâm Tín lén lén lút lút cẩn thận, phía dưới âm thầm còn cảm thấy có chút thú vị.

Trò đùa trẻ con mà thôi.

Ai ngờ anh hai lại xem thành phản bội tình hữu nghị, âm thầm gây ra việc nghiêm trọng như thế?

Tôi cảm thán.

Lập tức hiểu ra được, một cuộc nói chuyện giữa tôi và Lâm Tín trong toilet của trung tâm giải trí ngày đó, An Nhiên vì sao lại nổi giận như vậy.

Anh tức giận đến lợi hại, đem cuộn băng ghi hình của Lâm Tín mở ra, vừa thấy đầu máy mở, cuối cùng lại không đành lòng, muốn tôi không nên xem tiếp nữa.

Giờ khắc này tôi mới minh bạch, An Nhiên khi đó vì sao dùng loại ánh mắt như liệt hỏa kia, rồi lại bắt đắc dĩ nhìn tôi.

Anh muốn thức tỉnh tất cả những thứ mà tôi bắt quá chỉ cho là trò chơi, rồi lại sợ tôi sau khi tỉnh lại, sẽ quá mức khó chịu.

“Lâm Tín,” Tôi nói, “Thực xin lỗi, đều là lỗi của tôi, xin cậu tha thứ cho tôi.”

Lâm Tín nói, “Không cần, Quân Duyệt, đã công bằng rồi.”

Tôi nghi hoặc.

“Anh hai cậu vũ nhục tôi, khiến tôi cả đời đều phải mang theo những vết sẹo dọa người, tôi giết anh hai cậu, đòi mạng của hắn rồi.” Lâm Tín nói xong, co rút khóe môi, “Cậu không nợ tôi cái gì cả.”

Tôi cứng đờ.

Tựa như có ai đó, luồn tay vào trong não, mạnh mẽ kéo ra một nắm dây thần kinh.

Trên đầu ngón tay dính đầy máu và não tương.

Lâm Tín nói, “Quân Duyệt, tôi không còn hận cậu nữa.”

“Nhưng mà,” Hắn nói, “Tôi cũng đã không còn thích cậu như ngày trước. Tôi đi theo cậu, bởi vì đây là mệnh lệnh của An lão đại, nhưng An lão đại cũng chưa từng nói qua, tôi phải giúp cậu làm mọi việc mà lão đại nên làm.”

Hắn nói, “Cậu lúc nào cũng trốn trong cái vỏ của chính mình, chờ người khác làm việc giúp cậu, cho rằng mình chỉ cần mở miệng nói một tiếng cứu mạng, liền như thần linh mở miệng, người người e sợ nịnh hót không kịp, cậu sai rồi.”

Lâm Tín nói với tôi, “Cậu có thể khóc, có thể trốn trong ghế sofa, co thành một đoàn. Nhưng là, không ai sẽ thương cảm cậu. Cậu không làm việc mình nên làm, chỉ biết đem một chút cơ hội cuối cùng của mình hủy diệt đi. Đợi đến khi đó, cậu sẽ phải thừa thụ hậu quả.”

Trong mắt tôi đã chứa đầy lệ thủy.

Hắn đem cái gì cũng đều nói thành lỗi của tôi.

Giống như hết thảy đều là do tôi tạo thành, tội ác tày trời đến loại trình độ này.

“Hậu quả?” Tôi chịu đủ rồi, “Còn có thể có hậu quả gì? Hiện tại tôi còn sợ cái gì?”

Lâm Tín cười lạnh, “Thì ra cậu không sợ mất đi An Nhiên, không sợ nhìn thấy An Nhiên chết trong tù. Được, không sợ là tốt rồi.”

“Lâm Tín,” Tôi kích động đứng lên, một phen túm lấy cổ áo hắn, “Tôi nên làm thế nào? Cậu nói, cậu nói a!”

A Kỳ vội tới giải vây, đem tôi và Lâm Tín đang đứng thẳng tắp tách ra, nhẹ giọng nói, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu nên biết, thời điểm này, ngoại trừ để cho nhân chứng ngậm miệng vĩnh viễn, chúng tôi còn có thể tưởng tượng được biện pháp gì khác?”

Trong lòng tôi căng thẳng.

Để cho nhân chứng ngậm miệng vĩnh viễn.

Hàm ý của lời nói này, đã thập phần rõ ràng.

Nhưng tôi lại chưa từng nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến bước đường này.

Tôi đứng đó, lặng lẽ đứng yên rất lâu, quay đầu lại cầu xin mà nhìn A Kỳ.

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, quyết định này, chúng tôi đều không có quyền lực để hạ. Nhất định phải do bản thân cậu gật đầu mới được. Đây là tài liệu về bọn họ.”

Tôi mờ mịt tiếp nhận.

Đưa lên, ngoại trừ hồ sơ, còn có một bức ảnh, hình như là ảnh chụp gia đình?

Tôi vừa nhìn thấy, liền lấp bắp kinh hãi, “Còn có trẻ con?”

Lâm Tín nói, “Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, nếu như vợ chồng xảy ra chuyện rồi, đứa nhỏ này cũng có thể lên tòa án. Bồi thẩm đoàn thường rất tín nhiệm sự ngây thơ của trẻ nhỏ, trẻ con sẽ không bao giờ nói dối.”

“Quân Duyệt thiếu gia...”

“Không được.” Bức ảnh trên tay dường như có thể đốt người, tôi đem nó ném ra thật xa, “Luôn luôn có phương pháp khác.”

“Không có phương pháp khác.”

“Nếu như An Nhiên biết tôi làm như vậy, hẳn sẽ nghĩ thế nào?”

“An lão đại sẽ không biết,” A Kỳ thấp giọng nói, “Trừ phi chúng ta nói cho hắn biết.”

Tôi vẫn chỉ lắc đầu.

Không thể.

Tôi không phải một Hà Quân Duyệt như vậy, tôi sẽ không giết người.

Con người, là linh hồn của vạn vật.

Chúng tôi hẳn là nên đi dưới ánh dương quang, quang minh chính đại, đi trên chính đạo.

Chính trực, công chính, cần cù, nỗ lực.

Đây mới là chúng tôi, mới là Hà Quân Duyệt và An Nhiên.

“Cút!” Tôi ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Lâm Tín đã giết anh hai của tôi, chỉ vào cửa lớn, “Cút ra ngoài! Nhân lúc tôi không có công sức trông trị cậu, cút ra khỏi phòng làm việc của tôi!”

Lâm Tín không nói một lời, xoay người đi ra.

Còn lại một A Kỳ, nhìn như muốn mở miệng, tôi lại gào như điên, “Anh cũng thế, đi ra ngoài! Đi ra!”

Chờ đến khi trong phòng làm việc không còn lưu lại một ai, tôi liền bưng lấy đầu, trần trổ trên ghế sofa, hận không thể đem mình nghiền thành bột phấn.

Nhất định!

Nhất định có biện pháp, có biện pháp khác, cứu An Nhiên của tôi, mà không cần hủy diệt bản thân Quân Duyệt.

Tôi không phải người ngoan độc như vậy, tay của tôi là sạch sẽ, trên nó không có máu.

Tôi một mình một người, bị lửa giận trong lòng giày vò thiêu đốt hừng hực, rất lâu sau, mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Vừa cầm lên nhìn hiển thị thông báo cuộc gọi đến, cái tên của số điện thoại di động xuất hiện trên đó khiến tinh thần tôi chấn động.

Sao lại quên mất cô cơ chứ?

Tôi nhấc máy, như quơ được một cọng rơm cứu mạng, “Mẫn Nhi, thật tốt quá! Cô đang ở đâu? An Nhiên gặp nguy hiểm rồi, có một lần hắn từng...”

“Tôi đang ở nước ngoài nghỉ ngơi, đột nhiên lại nhận được tin tức, An Nhiên đã trở về, có đúng không?” Mẫn Nhi không chút khách khí mà cắt ngang lời tôi, nổi giận đùng đùng, “Hà Quân Duyệt, cậu đến tốt cùng phải thế nào mới chịu buông tha cho An Nhiên?”

Tôi ngẩn người, không biết nên nói gì cho phải.

“Tôi sớm nên biết, cậu nếu không uống tận đến chút máu cuối cùng của An Nhiên, không nhìn thấy hắn chết, thì sẽ không buông tha cho hắn...”

“Không!” Tôi vừa sợ vừa giận: “Tôi không muốn hắn chết! Mẫn Nhi, cô nhất định phải giúp tôi.”

Mẫn Nhi đối với tin tức An Nhiên trở về giận không kiềm được, thét chói tai trong điện thoại, “Tôi giúp cậu? Tôi hận không thể giết chết cậu! Hà Quân Duyệt, cậu là đồ súc sinh ích kỷ khắc nghiệt, cậu muốn đem An Nhiên hại thành cái bộ dáng gì nữa mới đủ? Hấn hi sinh vì cậu còn chưa đủ sao? Cậu không thể buông tay, để hấn sau này sống được tốt một chút sao? Cút xuống địa ngục đi!”

Sau khi gầm rú thê lương như cuồng ma, là tiếng đập thật lớn.

Hết thấy đều an tĩnh lại, trong ống nghe chỉ còn truyền đến tiếng tút liên hồi.

Cô đã ném điện thoại.

Tôi ngậy ra như phồng.

Tiếng gõ cửa không đúng thời điểm lại truyền đến, tôi ngẩng đầu lên, thấy A Kỳ đi tới, sắc mặt không tốt.

A Kỳ nói, “Quân Duyệt thiếu gia, chúng tôi vừa nhận được tin tức, sáng sớm ngày mai nhân chứng sẽ được cảnh sát chuyển đến nơi an toàn để tiến hành bảo hộ.”

Hấn nói, “Nếu như muốn động thủ, nhất định phải cản trước khi bọn họ được chuyển đến nơi an toàn.”

Tôi bịt lỗ tai, “Đủ rồi! Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Đừng đến đây nữa, những sóng to gió lớn kia.

Tôi một chút cũng không muốn đổi mặt, một chút cũng không muốn làm cái người làm chủ kia.

Tôi chỉ muốn làm một Hà Quân Duyệt, Hà Quân Duyệt năm đó An Nhiên yêu mến.

An Nhiên thích người kiên kiên tịnh tịnh*, có chút tùy hứng, lại cởi mở hoạt bát, tuyệt không tà ác.

(*kiên tịnh: sạch sẽ)

Anh đã thay đổi, đến cuối cùng lại vẫn nói một câu, “Quân Duyệt, cậu là một người luôn luôn có quá nhiều khuyết điểm, bất quá, nếu có một điều khiến tôi thích, thì đó chính là, trên tay cậu chưa từng dính máu.”

Tôi không được dính máu, đó là điểm duy nhất khiến An Nhiên vẫn còn yêu tôi.

Tôi nếu thành kẻ xấu, anh sao còn có thể yêu tôi?

Tôi nếu không còn là Quân Duyệt, còn có thể đi nơi nào?

Đi nơi nào, tìm kiếm An Nhiên của tôi?

Hãy nhớ rằng An Nhiên còn mong muốn trở thành một người quang minh chính đại hơn Quân Duyệt rất rất nhiều, anh đã từng học để thi lấy bằng luật sư đó. Và thông qua những dẫn vật của Quân Duyệt trong chương này, mọi người hãy tự suy ra những dẫn vật của An Nhiên khi phải quyết định trở thành lão đại đi Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Trên đường về nhà, tôi bỗng nhiên đập song cửa kính, ra lệnh cho tài xế dừng xe lại, cất cao giọng kêu A Kỳ đang ngồi cùng đi sang xe khác, không những thế, tôi còn quở mắng.

Mỗi một người chứng mắt, mỗi một cử động khiến tôi không thoải mái, cho dù chỉ là chuyện cực bình thường, cũng có thể khiến tôi nổi trận lôi đình, cử chỉ thất thường, trên trán còn rướm ra mồ hôi lạnh.

Tôi nhìn thấy ánh mắt của bọn thủ hạ.

Bọn họ nhìn tôi, lúng ta lúng túng, mang theo cả hoang mang hoảng loạn.

Quân Duyệt thiếu gia trở nên không thể dự đoán.

Không chỉ tôi, dường như bất kỳ một hắc đạo lão đại nào cũng sẽ trở thành như vậy, nổi điên, chán nản, hoặc cuồng hỉ bất thành linh, ai cũng không rõ nguyên nhân.

Giống như ba tôi, anh hai tôi.

Tôi ngày trước luôn nói bọn họ hỉ nộ vô thường, anh hai và ba đều giống nhau, nghe tôi oán trách xong, khuôn mặt đen trầm sẽ nặn ra một tiểu dung, cười mắng, “Mi biết cái gì? Đi chơi đi, đây không phải là việc mi nên quản.”

Tôi khinh thường bọn họ, ngay cả cảm xúc của chính mình cũng quản không được, lại phải hao hết tinh lực đi quản lý rất nhiều thủ hạ và vô số việc làm ăn.

Hiện giờ mới biết, khi người trở thành cái người tối cao kia, phải kiềm nén nỗi sợ hãi thời thời khắc khắc đều có thể phá bờ mà ra, là một loại tư vị không hề dễ dàng.

Lặng lẽ ngồi trên xe nhìn những ngọn đèn đường lướt nhanh về phía sau, sinh ra thời gian không chút cảm giác.

Tôi bức thiết khát vọng được nhìn thấy An Nhiên.

Loại ảo giác tựa hồ sẽ mất đi An Nhiên này, đau đến nỗi tôi ngay cả nước mắt cũng không dám chảy, biết đâu một khi nước mắt chảy xuống rồi, cơn ác mộng sẽ liền biến thành sự thực.

Xe dừng lại trước cổng, tôi vội vàng nhảy xuống, chạy thẳng về phía phòng lớn.

Trong hành lang vang vọng tiếng bước chân của tôi, gấp gáp kinh hoàng, tựa như cho dù tận lực đến thế nào, cũng không chạy thoát được khỏi sự cắn nuốt như dã thú của hiện thực.

Tôi từ nhỏ đã biết, trên đời có hiện thực tàn khốc như vậy, bốn phương tám hướng, như bị hàng rào điện vây bọc, người trốn không thoát.

Đẩy cửa phòng ra, bóng dáng An Nhiên và Thành Cung Lượng đang ngồi trên ghế sofa song song đập vào mắt tôi.

Tôi bỗng nhiên chững lại, vịn lấy cửa thở dốc.

Bọn họ ngồi sóng vai, trên tivi đang chiếu chương trình Thám Hiểm Vòng Quanh Trái Đất, phát đến đoạn những con chim cánh cụt nhàn nhã dạo chơi trên bờ cát, biếng nhác hưởng thụ ánh dương quang khó có được, chim cánh cụt nhỏ ngo nguẩy vỗ cánh, lắc lư lư đi theo phía sau chim mẹ.

An Nhiên quay đầu lại, nhìn thấy tôi, nói, “Về rồi.”

Thành Cung Lượng đang xem đến hưng trí bừng bừng, một tay cầm miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng, một tay túm cánh tay An Nhiên kéo loạn, muốn anh nhìn màn hình, “Anh xem, chim cánh cụt nhỏ vừa rồi rất béo, lông dày thật đáng yêu. An Nhiên, tặng tôi một con đi, được không?”

Nó làm vẻ mặt cầu xin, “Được không? Được không, An Nhiên?”

Còn nói, “Anh không phải có trung tâm giải trí sao? Mở một khu nuôi dưỡng động vật ở trung tâm giải trí đi, du khách nhất định sẽ thích, rất nhiều người thích chim cánh cụt, tốt nhất là chim cánh cụt hoàng đế (1).”

An Nhiên quay đầu lại nói, “Tiểu Lượng, trung tâm giải trí đã không còn là của tôi nữa.”

Thành Cung Lượng sáng tỏ, liếc mắt ngó về phía tôi, nhún nhún vai, quay lại tiếp tục xem chim cánh cụt của nó.

Tôi đứng ở cửa, như một tên ngốc.

Nói không nên lời, tay lại ra sức run rẩy.

An Nhiên chịu không nổi Thành Cung Lượng không ngừng kêu to, đành quay lại xem tivi cùng nó, một lúc sau, lại ngoảnh đầu lại, thấy tôi vẫn đang đứng ở cửa, bèn hỏi, “Cùng xem không?”

Anh vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh, còn thân thiện chỉ chỉ đồ ăn vặt trên bàn, “Có khoai tây chiên mà cậu thích.”

Sắc mặt Thành Cung Lượng trầm xuống không chút che giấu, cầm khoai tây chiên lên, buồn bực cắn đến tác hưởng răng rắc.

Tôi đi tới, nửa quỳ trước mặt An Nhiên, đem đầu, một mối dựa lên đầu gối anh.

Mùi của An Nhiên, chỉ cần như vậy đã đủ khiến tôi an lòng.

“An Nhiên,” Tôi lặng im chảy nước mắt, thấp giọng nói, “An Nhiên, đêm nay cho tôi ở lại chỗ này.”

“Quân Duyệt...”

“Đừng cự tuyệt tôi, xin anh, An Nhiên.” Tôi dùng mặt cọ cọ vào quần tây mềm mại của anh, “Tôi mệt đến cùng cực rồi, chỉ muốn an tâm ngủ một giấc thôi. An Nhiên, anh cho tôi ở lại, trời vừa sáng, tôi lập tức đi. Không cần anh đuổi, An Nhiên, tôi cam đoan sẽ tự mình đi.”

Thành Cung Lượng thò đầu qua, hiếu kỳ hỏi, “An Nhiên, hấn làm sao vậy?”

Ngó ngó tôi, tiếp tục hỏi, “Hấn lại đang giả trò chơi xấu sao? Giống như ngày trước phải không?”

Một trận máu nóng bốc thẳng lên đầu, tôi khụy đầu gối, cơ hồ nghẹn đến ngất đi.

Lung lay muốn đổ, liều chết túm lấy góc áo của An Nhiên, mới không trượt ngã trên mặt đất.

Tiếng An Nhiên từ trên đỉnh đầu truyền tới, “Tiểu Lượng, ti vi xem xong rồi, cậu quay về phòng đi.”

Thành Cung Lượng lầm bầm một tiếng.

An Nhiên hỏi, “Cậu có phải không nghe lời tôi hay không?”

Thành Cung Lượng ủy khuất vụn phần, “Tôi không có.”

Nó càu nhàu, không thể không tắt ti vi, đi ra ngoài.

Tôi nằm sấp trên đầu gối An Nhiên, như ảo giác mà tưởng rằng mình lại quay về ngày trước, thế giới chỉ còn có tôi và An Nhiên.

Ôm chặt lấy hai chân An Nhiên, thì thào nói, “An Nhiên, hức, An Nhiên.”

Cảm động đến tột đỉnh!

An Nhiên nói, “Đã là lão đại rồi, lại vừa quỳ vừa khóc, thành cái bộ dáng gì nữa?”

Anh kéo tôi đứng lên, chân tôi không chịu đứng vững, sống chết ôm chặt lấy anh, không buông tay, nhắm mắt lại, gọi tên anh, “An Nhiên, anh đừng đi, cho tôi dựa vào anh nghỉ một lát...”

An Nhiên hỏi, “Làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, “Không, không có gì.”

Có quá nhiều thứ đang ngổn ngang quay cuồng trong đầu tôi, nấu thành một nồi độc được sôi ùng ục.

Tôi nói không nên lời.

Tôi hiểu An Nhiên, anh sẽ không vì nguy cơ một người như tôi lâm vào khủng hoảng, mà ngừng lại kế hoạch của anh.

Anh hận tôi như vậy, không tiếc đem sống chết của chính mình ra để trừng phạt tôi, tôi còn có thể nói cái gì?

Nói ra thực tình cũng vô dụng, tôi đã thử rồi.

Anh sẽ chỉ cười lạnh, nói, không hề gì, tôi không quan tâm.

Sẽ chỉ nói, tính mạng của tôi, thích lãng phí thế nào, thì lãng phí như thế.

Nếu tôi nói ra chuyện nhân chứng, anh sẽ rút ra lợi kiếm đáng sợ nhất, đâm tôi một nhát lạnh thấu tâm, nói cho tôi hay, Quân Duyệt, tôi không cần cậu cứu tôi.

Sau đó, sẽ hỏi, Quân Duyệt, tay cậu có phải đã định dính máu rồi hay không?

Như vậy, tôi liền không còn là Quân Duyệt mà An Nhiên từng yêu nữa.

Tôi vô pháp chịu đựng.

Nói không nên lời, chỉ có thể ôm anh khóc, đứt từng khúc ruột.

An Nhiên xoa nhẹ đầu tôi, nhàn nhạt hỏi, “Có chuyện gì ghê gớm, khóc thành như vậy?”

Tôi cắn chặt khớp hàm, lắc đầu.

Trái tim bị lấp kín, đè nén đến huyết nhục mơ hồ.

Anh sao có thể buông thả đến tận nước này.

An Nhiên, bắt đầu từ khi nào, tôi lại phải sợ sự cam chịu của anh, thống hận sự chà đạp trắng trợn đối với chính mình của anh.

Anh từng chấp nhận thành kính như vậy, tin tưởng giá trị của vạn vật thế gian.

Anh dạy tôi, con người là linh hồn của vạn vật, nếu đã sinh ra làm người, thì phải biết quý trọng.

Chẳng những quý trọng người bên cạnh, càng phải quý trọng chính mình.

Quý trọng chính mình, mới có thể đáp tạ ông trời, đã ban cho một đời một kiếp này.

An Nhiên, tôi quá thương tâm.

Ngày xưa những khi say rượu điên cuồng, đêm khuya không về, cứ nhiên chưa từng nghiêm túc nhìn ánh mắt của anh khi tìm được tôi, ánh mắt biểu lộ cõi lòng tan nát.

Khi ngã trong quán bar vì cơn đau dạ dày phát tác, được anh bế lên hệt như cứu tinh, tôi chỉ còn nhớ được cái ôm ấm áp kia, cánh tay ôn nhu kia.

Tôi đã quên nhìn ánh mắt ảm đạm đau lòng của anh, chỉ lo khẩn cầu cho mình.

“An Nhiên, anh tức giận sao? An Nhiên, đừng giận tôi.”

Anh nói, “Không có.”

Hệt như tôi ngày hôm nay, vừa khóc đến không thể tự kìm nén, vừa phải cắn chặt răng, nói với anh, “Không có, không có gì.”

An Nhiên, tôi không thể mất đi anh.

Trong gian phòng tràn đầy ký ức, An Nhiên đáp ứng để tôi lưu lại một đêm.

Nhưng anh đã khác so với ngày trước, nho nhã lễ độ, cử chỉ ôn nhu, tựa như người xa lạ.

Hỏi tôi, “Tắm không? Cậu trước.”

Tôi đáp, “Không, anh trước.”

Anh lấy quần áo tiến vào nhà tắm, sau khi tẩy rửa sạch sẽ, mặc áo tắm thật dài bước ra, nói, “Đến cậu rồi.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, tưởng niệm người bá đạo trước kia, người luôn thích tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Nhớ đến khi tâm đầu đã nát, mới lặng lẽ tiến vào phòng tắm, đóng cửa lại, suy sụp dựa vào bên tường, nghe tiếng ti vi truyền đến từ ngoài cửa.

Đã bị ai, lại thêm sợ hãi.

Phòng tắm ảm áp, tiếng ti vi nhẹ nhàng, An Nhiên thần sắc bình thản, đều là giả tượng chỉ cần xé liền rách tan.

Tôi cái gì cũng không có, hai tay trống trơn, đứng trên huyền nhai, nhìn thấy rõ ràng ngày mai thảm liệt. Nếu tôi không quyết định thật nhanh, ngày mai, có lẽ hết thấy những thứ này đều sẽ vĩnh viễn không còn xuất hiện nữa.

Tôi ngồi ngây ngốc bên thành bồn tắm lớn, mở vòi sen ở mức tối đa.

Tiếng nước ào ào, nhiệt khí hầm hập, mờ mịt giữa không trung vô số chuyện trước kia.

Tôi chung quy cảm thấy không hạnh phúc, càng về sau này, càng không hạnh phúc.

Giờ phút này quay đầu nhìn lại, thì ra thời thời khắc khắc của ngày xưa, đều được người khác để tâm, bảo hộ đến kín không một kẻ hở.

Hơi nước ngưng tụ trên mặt tôi, trước mắt mơ hồ một mảnh.

Rất lâu sau, mới nhớ tới nước trong bồn tắm đã sôi đầy.

Tôi không biết mình đã ở trong phòng tắm bao lâu, nhưng An Nhiên cũng không có nghĩa vụ chờ tôi.

Đi ra, ti vi đã tắt.

An Nhiên nằm trên giường, nghiêng mình, trên người đắp một tấm chăn mỏng.

Tôi đi tới, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh anh, đem mặt lặng lẽ kê trên lưng anh.

An Nhiên, tôi thầm gọi to trong lòng, An Nhiên.

Anh biết không? Rất nhiều chuyện, đang xảy ra.

Tôi đi từng bước một, bất tri bất giác, đã đi tới điểm cuối.

An Nhiên.

Em yêu anh.

An Nhiên, em không cho phép, bất luận kẻ nào, làm thương tổn anh thêm nữa.

Sau rất nhiều những được voi đòi tiên và tùy hứng kia, có lẽ điều em muốn sau cùng, chỉ là như thời khắc trước mắt, anh lẳng lặng nằm ở nơi này, bất luận có yêu em hay không, có khiến em thương tâm hay không, chỉ cần anh ở nơi này, chính là tất cả.

Vì giờ khắc này, em thậm chí sẵn lòng, mất đi chính bản thân mình.

An Nhiên, em sẽ không để cho bọn chúng đem anh đi.

Vì anh, em nguyện ý, đem Quân Duyệt kiên tịnh thuần chân kia, đem Quân Duyệt mà anh đã từng yêu kia, đi đánh đổi.

Em nguyện ý.

Tôi thật nhẹ nhàng, trần quý vạn phần, hôn lên tấm lưng rộng lớn của anh.

Đây là một lần cuối cùng, là nụ hôn cáo biệt của Quân Duyệt không hề dính máu, cấp cho An Nhiên.

Tạm biệt, An Nhiên.

Tạm biệt, người em yêu sâu sắc nhất, An Nhiên.

Sau một nụ hôn, tôi dứt khoát xoay người xuống giường, bấm số điện thoại của A Kỳ.

“A Kỳ,” Tôi nói vào ống nghe, thở ra một hơi khí lạnh thật sâu, “Đi làm đi.”

Cúp điện thoại rồi, tôi không cách nào quay trở về giường nữa.

Lảo đảo đi đến bên ghế sofa, ngã phịch vào đó, run rẩy thành một cụm.

Tôi bụm miệng, không dám lên tiếng.

Không thể đánh thức An Nhiên.

Nếu anh tỉnh dậy, tôi phải nói với anh như thế nào, Quân Duyệt mà anh yêu, đã không còn nữa?

Tôi phải nói với anh như thế nào?

Tôi sẽ không nói.

Nói không nên lời.

Ngày hôm sau, tôi ở trên ghế sofa được An Nhiên lay tỉnh.

Đứng lên, đột nhiên nhìn thấy tấm gương, bị đầu tóc rối bù và đôi mắt sưng đỏ của chính mình trong gương hù cho nhảy dựng.

An Nhiên hỏi, “Thất hồn lạc phách, đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi liến cả kinh, chột dạ đến mặt mày tái nhợt, “Không có.”

Anh liếc nhìn tôi, ánh mắt hoài nghi đánh giá, khiến tôi gần như muốn cuộn tròn người lại.

Tôi kim lòng không đặt, lặng lẽ thụt lùi về phía sau, e sợ anh gửi được trên người tôi có mùi máu.

Cũng không dám nhìn thẳng vào anh.

Tôi sợ, sợ anh sẽ nhìn ra ánh mắt của tôi đã không còn như trước kia, nói không chừng còn mang theo hung quang.

Anh hai từng nói, “Kẻ đã giết người, ánh mắt sẽ khác với người thường, ánh mắt của hắn sẽ lập lòe lãnh mạc, vô tình đâm xuyên người khác, giống như bên trong một ly kem, ẩn giấu một cây châm có độc.”

Tôi không dám nhìn kỹ vào gương, sợ nhìn thấy loại ánh mắt này của chính mình.

Rời khỏi biệt thự như chạy trốn, sau khi lên xe, A Kỳ vội vàng đuổi tới, cùng tôi ngồi một xe đi đến trung tâm giải trí.

Sau khi đóng kỹ cửa xe, A Kỳ bấm cho tấm kính ngăn cách giữa ghế lái và chỗ ngồi phía sau mọc lên, hình thành không gian tương đối độc lập rồi, mới xoay người sang đối diện với tôi.

Hắn trầm mặt, “Quân Duyệt thiếu gia, thất thủ rồi, Trữ Thư âm thầm phái người bảo hộ gia đình nhân chứng, người của chúng ta đêm qua suýt nữa bị bọn chúng bắt được.”

Hắn lại báo cáo, “Sáng sớm nay, nhân chứng đã được cảnh sát đón đi rồi, hắn là đã dời đến nơi an toàn. Lần này quá trình chuyển đi phi thường nghiêm cẩn, chúng ta vẫn chưa thể điều tra được nơi an toàn kia rốt cuộc là ở đâu. Quân Duyệt thiếu gia, sự tình chỉ e là không ổn.”

Tôi như nghe thấy tiếng sấm giữa trời quang, hoàn toàn cứng đờ.

Sắc mặt tôi trở nên trắng hơn cả giấy, ngồi trong xe, suốt dọc đường không hề nói được một tiếng qua cổ họng.

A Kỳ cùng tôi im lặng không nói.

Trở lại phòng làm việc, tôi đứng thẳng trước song cửa sổ nhìn xuống dưới, không chút tiêu cự nhìn ra ngoài hồi lâu, ấn điện thoại di động, gọi A Kỳ tiến vào, nói, “Tôi muốn gặp Trữ Thư một lần.”

A Kỳ trầm ngâm đáp, “Trữ Thư là kẻ không dễ dàng đối phó, nếu không nhất thiết, tốt nhất là không nên gặp hắn.”

Tôi hỏi, “Hiện tại còn có sự lựa chọn nào khác sao?”

Hắn là không.

A Kỳ không nói nữa, lẳng lặng đi đến trước bàn bấm số điện thoại của Trữ Thư, thay mặt tôi đề xuất yêu cầu điện kiến Trữ Thư, thỉnh Trữ Thư đến đây một chuyện.

Buông điện thoại xuống, A Kỳ sắc mặt khó coi, tựa hồ có chút khó mở miệng, “Trữ Thư nói hắn không rảnh để giải trí, nếu có việc gấp, thỉnh Quân Duyệt thiếu gia đến biệt thự của hắn, có lẽ sẽ có thể rút ra chút thời gian tán gẫu đôi câu.”

Tôi cắn mạnh môi dưới, khốn khổ đè nén nộ hỏa trong lòng.

Rất lâu sau, mới nuốt được khẩu khí, thấp giọng nói, “Hiện tại là tôi cầu hắc, đi một chuyến cũng là tất yếu.”

A Kỳ nói, “Việc này nghiêm trọng, không thể tùy tiện quyết định, chờ tôi đi hỏi người khác một chút.” Nói xong liền rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ một lát sau, Lâm Tín hùng hùng hổ hổ đi theo A Kỳ tiến vào, vừa xông qua cửa đã nói, “Trữ Thư là kẻ nào? Đem cậu toàn bộ nuốt xuống cũng nhét vừa khe răng của hắc. Đi đến biệt thự của hắc? Cậu có biết cái mà hắc gọi là biệt thự kia được xây dựng không khác gì một thành lũy quân sự hay không?”

Cho nên người ta mới nói, giữa người và người, vĩnh viễn không nên đâm thủng tầng giấy cuối cùng.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Lâm Tín giống như khắp người đầy gai, mỗi câu nói đều hận không thể đâm tới vài cái lỗ.

Tôi cũng tuyệt đối không quên hắc sự hắc đã làm với anh hai tôi, tức thì trừng mắt, chỉ về phía cửa, “Cút! Còn dám xuất hiện trước mặt tôi nữa, lập tức đòi mạng của cậu!”

Lâm Tín cười lạnh, “Tôi không đòi mạng của cậu, cậu lại muốn đòi mạng của tôi?”

“A Kỳ, gọi người đến, đuổi hắc ra ngoài!” Tôi quay đầu lại, hướng về phía A Kỳ hét, “Tôi không phải là lão đại sao? Xem lời của tôi như rắm thối sao? Tôi bảo anh đuổi hắc đi!”

A Kỳ tự tiện gọi Lâm Tín tới, thực sự khiến người ta khó có thể chịu nổi.

Tôi hung tợn bỏ thêm một câu, “Truyền lời của tôi, hắc còn xuất hiện ở gần đây nữa, lập tức để tôi làm hắc.”

“Lợi hại a, Quân Duyệt thiếu gia.” Lâm Tín cười nhạt, “An lão đại có biết cậu đã tiến bộ như vậy không?”

Tôi bị đâm trúng tim đen, đau đến cơ hồ nhảy dựng lên, xông tới khua nắm đấm muốn đánh, “Câm miệng! Câm miệng cho tôi!”

Lâm Tín một phen bắt lấy nắm đấm của tôi, đem tôi toàn bộ trói vào trong lòng, đột nhiên đè thấp thanh âm, dịu dàng ôn nhu nói, “Xuyết, xuyết... yên lặng, Quân Duyệt. Yên lặng một chút, ngoan một chút.”

Hắc đột nhiên trở nên như vậy, tôi căn bản không kịp đề phòng, lửa giận đang hùng hực bị một thùng nước đá giội lên, nhất thời giội đến một chút hỏa tinh cũng không còn thừa lại, trống không một trận khiến người ta càng thêm khó chịu.

Nắm đấm của tôi rốt cuộc cũng không khua xuống được, dựa vào ***g ngực Lâm Tín mà kịch liệt thổ hồng hộc.

Tôi thực sự phi thường vô dụng.

Người này là bạn chí cốt của tôi năm đó, lại giết người anh trai mà tôi thương yêu nhất.

Mà tôi hiện giờ, dựa vào trong ***g ngực hắc, còn kim lòng không đặt, nghẹn ngào hỏi, “Lâm Tín, tôi nên làm gì bây giờ? An Nhiên không thể ngồi tù, tôi phải làm gì bây giờ?”

Lâm Tín nói, “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng (2), luôn luôn có biện pháp.”

Tôi hỏi, “Biện pháp gì? Bất luận thế nào, cậu nhất định phải bảo vệ An Nhiên.”

Lâm Tín cười khở, “Bảo vệ An lão đại? Hắc chính là An lão đại.”

Thấy tôi trở nên bất an, Lâm Tín lại an ủi, “Đừng lo lắng, cho chúng tôi một chút thời gian, chắc là có thể nghĩ ra được biện pháp.”

Hắc dùng từ “chắc là”, thần kinh tôi không nhịn được lại co co rút rút.

Lâm Tín an ủi tôi vài câu, còn nói, “Cậu không hiểu rõ Trữ Thư, người này bên trong so với bên ngoài còn lợi hại hơn gấp trăm lần. Bất kể tình hình phát triển thành thế nào, cậu tuyệt đối không thể dừ hổ mưu bì*.”

(*thương lượng cùng kẻ xấu, phải hi sinh lợi ích của chính mình, nhất định không thể thành công)

A Kỳ cũng nói, “Đúng vậy, Quân Duyệt thiếu gia, đối với Trữ Thư không thể khinh suất.”

Hai người nghìn dặm vạn dò, lại thủy chung không thể nói cho tôi biết một đáp án xác đáng, hiện tại còn có biện pháp nào để giải quyết vấn đề.

Tôi biết Trữ Thư lợi hại, nhưng không biết Trữ Thư đến tột cùng lợi hại như thế nào.

Lâm Tín và A Kỳ đều có việc phải làm, tôi ngồi một mình trong phòng làm việc, suy nghĩ hồ loạn, càng nghĩ càng như ngồi trên đồng lửa, dứt khoát đi xuống tuần tra sông bạc và hộp đêm dưới lầu, chỉ ít không ngồi yên để bị giày vò như vậy nữa.

Xuống tầng dưới cùng, đi hết một vòng, lại vào toilet.

Đang rửa tay, bỗng nhiên nghe thấy tiếng “tích tích tích tích”, không biết từ đâu truyền tới.

Tôi nhú mào, ngó tìm khắp nơi, mới phát hiện ra một chiếc điện thoại di động được giấu dưới bồn rửa.

Vừa cầm lên nghe, cư nhiên là Trữ Thư.

Trữ Thư cười nói, “Đàn em của tôi không lên được phòng làm việc của cậu, lên vào toilet của sông bạc vẫn là có thể.”

Tôi hỏi, “Làm sao anh biết tôi sẽ tới đây?”

Trữ Thư nói, “Con bạc chính là như vậy, cược một chút mà thôi. Thua thì có vấn đề gì, tôi không chịu lỗ được mấy cái điện thoại di động sao? Phải rồi, nghe nói bên cậu xảy ra chút chuyện, có hứng thú lên gặp mặt một lần không? Biết đâu tôi có thể giúp một chút việc nhỏ.”

Tôi nói, “Gặp mặt thì gặp mặt, hà tất phải xài nhiều tâm tư như vậy? Đặt điện thoại trong toilet, lên lên lút lút.”

Trữ Thư lại cười, “Không như vậy, không tránh được khỏi tai mắt đám huynh đệ của cậu. Bọn họ sẽ thả cho cậu đi sao? Tôi không tin.”

Tôi không tự chủ, cãi lại thay A Kỳ và Lâm Tín, “Bọn họ cũng là lo lắng cho an toàn của tôi.”

Trữ Thư hỏi vặn lại, “Có cái gì để lo lắng? Tôi có lẽ đúng là không thể nào làm hảo hữu với An lão đại, bất quá với cậu? Quân Duyệt, ý tứ của tôi đối với cậu, cậu trong lòng hẳn là hiểu rõ.”

Một sợi dây nào đó dưới đáy lòng tôi, đột nhiên bị kéo thật căng.

Tôi hỏi, “Có phải tôi đồng ý gặp mặt, anh liền giúp tôi dẹp bỏ chuyện này không?”

Trữ Thư một hơi đáp ứng, “Chỉ cần đêm nay cậu chịu một mình đi gặp tôi, chuyện này sẽ như chưa từng phát sinh. Tôi cam đoan An lão đại sẽ không bị liên lụy.”

Hắn rất quân tử, cư nhiên còn không quên nói rõ, “Có điều phải nói trước, Quân Duyệt, cậu trong lòng cũng phải hiểu, đêm nay gặp mặt, sẽ không chỉ là uống chút rượu đàn chút dương cầm đơn giản như vậy.”

Tôi nắm chặt điện thoại trong tay, đáy lòng phát lạnh.

Nâng mắt lên, nhìn thấy chính mình trong gương, một khuôn mặt trắng bệch, không giống hình người.

Tôi hỏi, “Tôi làm sao biết sau khi anh được thỏa nguyện đêm nay rồi, có tuân thủ lời hứa hay không?”

“Vậy cậu phải đánh cược, cược một lần, xem Trữ Thư tôi có phải là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh không.” Trữ Thư nhẹ nhàng nói, “Nhân sinh tại thế, ai cũng phải đánh cược vài ván lớn mới đã ghiền, cậu không ngại đem chính mình, cược lấy nửa đời sau của An lão đại thử xem.”

Hắn ngừng một chút, hỏi, “Thế nào? Quân Duyệt Hà gia, cậu cược hay không?”

Tôi hít ngược một hơi khí dài, cuối cùng nghiêng rằng, “Tôi cược!”

Chẳng phải là tin tưởng Trữ Thư, chỉ là tôi đã nhận ra, A Kỳ và Lâm Tín kỳ thực cũng không hề nắm chắc cái gì.

Tôi biết Trữ Thư muốn gì, nhưng tôi không sợ.

Nếu như An Nhiên gặp bất trắc, đừng nói là thân thể tôi, cho dù cả trái tim và linh hồn của tôi, cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Một đêm ngẩn ngủ, tính là cái gì?

Tôi không sợ.

Hà Quân Duyệt không phải con bạc, nhưng tôi sẵn lòng vì An Nhiên mà hạ một ván cược này.

Tôi nghiêng rằng, quyết tâm hạ đến thật triệt để.

Nếu tôi đã nguyện ý vì An Nhiên, hủy đi Quân Duyệt của quá khứ.

Vậy còn có cái gì, khiến tôi không thể hủy diệt Quân Duyệt của hiện tại này?

Chỉ cần có thể cứu được An Nhiên.

Chỉ cần có thể, bảo vệ An Nhiên còn sống trước mắt tôi.

Vì điều này, Hà Quân Duyệt tôi, cái gì cũng không bận tâm.

(1): Chim cánh cụt hoàng đế (tên khoa học: Aptenodytes forsteri): là cá thể lớn nhất trong gia tộc chim cánh cụt hiện còn tồn tại, thông thường thân cao 90 cm trở lên, cao nhất có thể đạt tới 120 cm, thể trọng có thể đạt tới 50 kg. Ở Nam Cực và xung quanh đảo nhỏ đều có phân bố. Ở đảo Á Nam Cực, có một loài chim cánh cụt trước kia được cho là chim cánh cụt lớn nhất, tiếng anh gọi là “King Penguin”, “king” nghĩa là vương, dịch sang tiếng Trung, tên là chim cánh cụt vương. Về sau, ở duyên hải đại lục Nam Cực lại phát hiện một loại chim cánh cụt cỡ lớn, còn cao hơn chim cánh cụt vương một cái đầu, vì thế cho nó cái tên là “Emperor Penguin”, “Emperor” nghĩa là hoàng đế, đây chính là nguồn gốc của cái tên “chim cánh cụt hoàng đế”.

(2): thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng: ý nói trước tiên không cần sốt ruột, đến lúc thì vấn đề cũng có thể giải quyết. Đây là cách nói cổ gắng trấn an trong lúc hết cách. Cùng nghĩa với câu “Cầu đến kiêu môn tự nhiên thẳng”. Cổ ngữ Trung Quốc có cách nói “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”, luận điểm này hoặc ít hoặc nhiều đã nói rõ một đạo lý: bất cứ sự tình gì cũng đều có cơ xoay chuyển.

[Nguyệt Cầm lâm nhảm]

Mình không rõ vì sao có nhiều người gọi bộ truyện này của Phong Lộng bằng cái tên Tịch Phi Dương Quang. , đây là tên gốc của bộ truyện bằng tiếng Trung, mọi người có thể dùng bất cứ phần mềm dịch truyện Trung nào để dịch nó ra Hán Việt, kết quả sẽ là Tịnh Phi Dương Quang.

Tịnh Phi Dương Quang là cái tên có dụng ý đặc biệt của Phong Lộng hẳn hoi, và nó cũng có quan hệ mật thiết đến nội dung truyện, được lý giải rõ nhất ở đoạn cuối truyện, vì vậy mình rất không muốn cái tên này bị đọc sai đi. Nói chung mỗi người có một ý kiến, mình cũng không thể ép tất cả mọi người có cùng suy nghĩ như mình, nhưng khi ở trong wordpress của mình, xin mọi người hãy gọi nó bằng cái tên Tịnh Phi Dương Quang nhé ^^

Đây có lẽ là chương dài nhất mà mình từng edit, và cũng là chương mà mình thích nhất trong cả bộ truyện này ^^ Theo suy nghĩ của cá nhân, thì mình thấy chương này là chương quan trọng nhất, ý nghĩa nhất.

Mọi người hãy đọc chậm chậm và suy ngẫm nhé, nhất định phải ngẫm đó! Ngẫm lại cùng cả những chương trước nữa. Chúc mọi người đều sẽ có được đáp án cho riêng mình Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Thời gian còn lại của ngày hôm nay, mỗi giây đều tựa như cả năm.

Theo sự chỉ điểm của Trữ Thư, tôi đem điện thoại di động đặt trả về chỗ đã phát hiện ra nó, không biết mình làm thế nào đi hết được cả một quãng đường dài dằng dặc, trở về phòng làm việc.

Tựa như cái gì cũng đều đã định đoạt xong, như trước kết cục của một bộ phim truyền hình, sau khi quyết định một canh bạc may rủi, quỹ tích của vận mệnh cũng đã được vạch rõ.

Chỉ là chưa biết, tôi và An Nhiên, đến cùng là hài kịch, hay bi kịch.

Ngồi một mình trong phòng làm việc, Lâm Tín bỗng nhiên đẩy cửa vào, hù tôi đang ngồi trên ghế dựa suýt chút nữa thì giật bắn lên.

Lâm Tín nhìn nhìn tôi, “Sao lại mắt hờn mắt vía như vậy?”

Tôi chỉ sợ hấn nhìn ra manh mối, không dám lên tiếng.

Hấn quan sát tôi một phen, lại an ủi nói, “Quân Duyệt, thả lỏng một chút, nói cho cùng, cậu vẫn là người Hà gia, những phong phong vũ vũ này đã mang sẵn trong mệnh, đừng ngại xem nó như không quan trọng.”

Hấn không phải người lãnh đạo, nói thật dễ dàng, nào biết tâm tình của tôi.

Có cho tôi ngàn năm đạo hạnh, cũng không thể khiến tôi xem an nguy của An Nhiên như không quan trọng.

“Cậu nói cũng đúng,” Tôi thuận theo ý Lâm Tín, thở ra một hơi thật dài, “Tôi quá căng thẳng rồi.”

Lâm Tín hỏi, “Muốn cùng về không?”

Tôi ngẩng đầu, lộ ra biểu tình khó hiểu.

Lâm Tín lắc đầu, “Cậu không chú ý thời gian sao? Đã tối rồi, muốn cùng về không?”

Tôi xua tay, tỏ vẻ không muốn.

Lâm Tín trầm mặc một chút, tự giễu nói, “Cũng phải, bây giờ không giống trước kia, tôi và cậu đã không thể xưng huynh gọi đệ nữa.”

Trong nháy mắt này, chuyện về anh hai lại bị gợi lên.

Hai bên đều không nói.

Bầu không khí lúng túng, tôi cúi đầu, có chút lo lắng mà len lén nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ liếc mắt một cái, lập tức lại dời đường nhìn đi chỗ khác.

Lâm Tín so với ngày trước đã giỏi giang hơn nhiều lắm, tôi không muốn bị hấn phát hiện ra mình đang có kế hoạch khác.

“Cậu không phải đi sao?” Tôi hỏi.

Lâm Tín gật gật đầu, phớt lờ liếc mắt nhìn tôi.

Trước khi đi, hấn lại xoay người lại, làm tôi hết hồn cứ tưởng rằng hấn đã phát hiện ra cái gì.

Nhưng, không phải.

“Quân Duyệt,” Lâm Tín hỏi, “Có phải vì tên nhóc kia nên cậu mới không muốn về biệt thự gặp An Nhiên không?”

Tôi ngạc nhiên, sau đó hỏi, “Lâm Tín, có phải sự không thoải mái của tôi, có thể khiến cậu càng có cảm giác thỏa mãn không?”

Đã đủ phiền muộn rồi, hấn còn muốn mang cái Thành Cung Lượng kia ra mà nói?

Lâm Tín cười cười, “Bộ dáng khi ghen của cậu thật thú vị.”

Sau khi cười, lại lạnh lùng nói, “An lão đại nên làm như vậy từ sớm.”

Tôi hỏi, “Cái gì?”

Lâm Tín không trả lời.

Hắn vẫn luôn đáng ghét như vậy.

Khi tới, không mời mà tới, khi đi, cũng không để ý tới câu hỏi của tôi, tự tung tự tác đến cực điểm, làm một động tác tay tạm biệt với tôi, nghênh ngang rời đi.

Lâm Tín đi rồi, liền đến lượt A Kỳ.

Hắn vừa vào cửa, tôi liền biết hắn muốn hỏi tôi khi nào thì về nhà, bèn cản luôn trước khi hắn kịp mở miệng, “Hôm nay về muộn một chút.”

Tôi nói với A Kỳ, “Dù sao quay về cũng nhàn rồi, không bằng ở lại đây, chờ trời tối hẳn, nhìn ngắm xem dòng người đổ vào casino là một cảnh tượng như thế nào.”

Tôi thở dài một tiếng, “Làm cho mình mệt mỗi một chút, có lẽ còn có thể ngủ được một giấc.”

A Kỳ sáng tỏ gật đầu, “Chính xác. Quân Duyệt thiếu gia hẳn là nên hảo hảo ngủ một chút.”

Giấc ngủ của tôi cực kém, khoảng thời gian này lại càng kém, đôi mắt gần như mở suốt, mở đến bình minh, suốt cả đêm đều hồ tư loạn tưởng (suy nghĩ miên man).

Những cái này, A Kỳ đều biết.

Tôi nói muốn ở lại trong phòng làm việc yên tĩnh một chút, A Kỳ liền đáp ứng, đi ra ngoài tiếp tục xử lý việc của hắn.

Thỉnh thoảng không yên tâm, hắn lại lên phòng làm việc nhìn thử, tôi đều hảo hảo đợi ở bên trong.

Sau mấy lần A Kỳ đi đi lại lại, đã đến giờ hẹn với Trữ Thư.

Chờ một lần kiểm tra của A Kỳ vừa kết thúc, tôi lập tức rời khỏi phòng làm việc, nói với một tên vệ sĩ đang ở ngoài cửa phòng, “Tôi đi xuống sông bạc xem một chút.”

Dẫn theo hai người vệ sĩ cùng xuống thang máy.

Trữ Thư nói tôi thoát nhìn là lão đại, kỳ thực cùng tù nhân cũng không sai biệt lắm.

Một câu này, tôi khá là tán đồng.

Vì thế gặp mặt lần này, ngoại trừ việc bản thân tôi gật đầu ra, còn không thể không dựa vào sự trợ giúp của Trữ Thư.

“Tôi vào toilet một chút, các anh ở bên ngoài chờ.”

Vào toilet rồi, hai người vệ sĩ đều đứng chờ ngoài cửa, bọn họ đồng thời cũng sẽ ngăn không cho bất cứ ai tiến vào.

Tôi một mình ở trong toilet, cảnh giác đi quanh một vòng, làm theo lời Trữ Thư đã nói trong điện thoại, gỡ một bồn nước ra.

Trữ Thư làm việc thực sự có chỗ độc đáo.

Trong bồn nước đặt một bao gì đó được bọc lại bằng màng cao su để ngăn cách với nước.

Tôi vớt lên, mở ra, phát hiện đó là một bộ quần áo đang khá thịnh hành, một chiếc điện thoại di động siêu mỏng.

Còn có một túi nhựa nhỏ, bên trong là hai cụm râu giả, kẹp giữa một tờ giấy.

Tôi rút tờ giấy ra.

Nếu không phải tâm tình đang căng thẳng, thật sự sẽ phải bật cười.

Bên trên viết tỉ mỉ cách sử dụng râu giả, dạy tôi dán như thế nào, còn dặn dò khi bị người khác nghi ngờ, ngàn vạn lần không được lơ đãng dùng tay đụng vào râu giả, bằng không sẽ dễ dàng bị người ta vạch trần.

Ngoài ra còn có một câu chú thích: chuẩn bị hai cụm. Là bởi vì lo lắng tôi lần đầu sử dụng, sẽ không cẩn thận mà làm sai sao? Cho nên chuẩn bị thêm một cụm để dự phòng?

Nét chữ cứng cáp hữu lực.

Có lẽ là do Trữ Thư tự tay viết.

Không khỏi cảm thán, người này chỉ cần dự đoán được cái gì, sẽ liền dùng rất nhiều tâm tư, mọi việc đều nghĩ đến chu đáo.

Lâm Tín nói hần không dễ đối phó, xem ra là thật.

Tôi thay bộ quần áo kia, lại trang điểm thêm chòm râu, theo sự hướng dẫn trên tờ giấy, dán lên rất đơn giản thuận tiện. Vừa nhìn vào trong gương, nhất thời rất có tự tin đối với việc mình có thể biến mất trong đám người của casino.

Nực cười chính là, trong lòng lại hiểu rõ, đoạn hành trình này, kỳ thực chính là đưa cừu vào miệng cọp.

Tôi không quan tâm đến cừu, tôi chỉ quan tâm đến cọp.

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp?

Ra đến cửa toilet, hai người vệ sĩ đã không còn thấy tung ảnh, phỏng chừng đã bị người do Trữ Thư an bài xách đi rồi.

Không thể trách đám vệ sĩ năng lực không đủ, bất ngờ không kịp đề phòng, nội ứng ngoại hợp, thua cũng là chuyện có thể tha thứ.

Một gã đàn ông trẻ tuổi mặc sơ-mi xanh đi tới, cười nói, “Quân Duyệt thiếu gia, Trữ lão bản phái tôi tới đón cậu. Xe đã chuẩn bị rồi, mời đi theo tôi.”

Gã đưa tay ra, làm một động tác mời.

Tôi sớm đã quyết chí chuyến này, lúc này lại nhịn không được một chút sợ hãi, dưới chân giống như bị đóng đinh, không xê dịch được.

Trữ Thư có thể tín nhiệm hay không, tôi đến tột cùng có thể buông tay An Nhiên hay không, những việc này, tôi đều không thể xác định.

Sau từng bước, duy nhất có thể xác định chỉ có một điều, đó là từ nay về sau tôi sẽ không còn là Quân Duyệt của An Nhiên nữa.

Bất luận An Nhiên cuối cùng có bình an hay không, tôi nghĩ, anh cũng sẽ không cần tôi nữa.

Trong thoáng chốc, một màn quá khứ xẹt qua trước mắt.

Tôi giống như còn nghe được cả tiếng khóc của chính mình, khóc la với An Nhiên, “Tôi không cần anh! Tôi không cần anh!”

An Nhiên ôm tôi, nói, “Cậu không thể không cần.”

Anh nói, “Tôi chỉ có thể là của cậu.”

Tôi hồi tưởng lại, khóe mắt có chút ẩm ướt.

Kỳ quái chính là không ngờ mình lại có thể nhớ rõ được một đoạn hồi ức ngắn ngủi ấy, nếu cho tôi giấy và bút, thậm chí có thể vẽ ra, nhất bút nhất họa, sống động như thật.

Gã đàn ông mặc sơ mi xanh kia thấy tôi không động, cũng không thúc giục, thận trọng nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Trữ lão bản đã dặn, nếu Quân Duyệt thiếu gia bỗng nhiên không muốn khởi hành, thì coi như thôi, không sao cả.”

Tôi cười khổ, “Trữ lão bản thật rất biết săn sóc.”

Dịch bàn chân.

Đi theo gã, như khách nhân bình thường, băng qua hành lang, từ thang máy xuống đến đại sảnh, rồi đến bãi đỗ xe.

Xe đã được chuẩn bị, một chiếc BMW màu bạc, giống với y phục trên người tôi, sẽ không dẫn dụ sự chú ý của người khác.

Ngồi lên xe, giống như tiến vào một cái cũi, tôi biết mình nhìn như khách nhân, kỳ thực bất quá chỉ là một món hàng trao đổi. Trong khoảng thời gian ngắn, A Kỳ hẳn là còn đang bận làm việc, chưa phát hiện ra sự mất tích của tôi, chiếc xe thuận lợi rời khỏi trung tâm giải trí, chạy lên một con đường mà tôi không quen.

Màn đêm đã dần buông xuống.

Tôi từ cửa kính xe nhìn ra ngoài, không thấy được những ngọn đèn đường mỹ lệ kia.

Chúng ở một hướng khác, hướng đi thông về nhà, đi thông tới nơi có An Nhiên.

Một sợi thê lương, nhẹ như khói tỏa.

Gã lái xe áo xanh ngồi trên ghế lái, thỉnh thoảng lên nhìn nhất cử nhất động của tôi qua kính chiếu hậu.

Chuông điện thoại di động chợt vang lên.

Tôi vốn tưởng của gã, nghe thật kỹ, mới phát hiện âm thanh đó phát ra từ túi áo của mình.

Đó là chiếc điện thoại di động siêu mỏng đặt cùng với bộ quần áo trong toilet, kiểu dáng rất đẹp, có lẽ là loại tối tân.

Tôi cầm lên, nghe thấy giọng của Trữ Thư, “Đi rồi?”

“Phải.”

“Đang ở trên xe?”

“Phải.” Tôi hỏi, “Muốn nói chuyện với người của anh không?”

“Không cần.”

Giờ phút này, không biết Trữ Thư ở đâu đây bên kia đang có biểu tình gì trên mặt.

Chỉ ít hần là sẽ có chút thỏa nguyện.

Hắn im lặng một chút, nói, “Quân Duyệt, tôi biết cậu không hề hi vọng sự tình phát triển như thế này.”

Tôi nói, “Chuyện phát triển trước mắt đích xác không như người mong muốn, bằng không tôi cũng không cần đem toàn bộ hi vọng đặt trên người Trữ lão bản.”

Trữ Thư cười lớn, “Tôi biết tiểu não của cậu đang suy nghĩ gì. Cậu là nhần nhục chịu khổ, anh hùng lấy đại cục làm trọng, tôi là ác bá ý thể hiếp người, có đúng không?”

“Không dám. Tôi chỉ là đang nghĩ, sau đêm nay, Trữ lão bản sẽ ở trước mặt An Nhiên hăng hái khí thế cỡ nào.” Tôi lạnh lùng nói, “Bất quá, An Nhiên sẽ không để tâm.”

Tôi nói, “Tôi rất hiểu An Nhiên, anh đối với thứ gì mà mình không thêm để ý, từ trước đến nay luôn cảm thấy rất nhạt. Trữ lão bản, rất có thể ngay cả sắc mặt An Nhiên cũng sẽ không đổi chút nào.”

Trữ Thư phát ra tiếng cười lớn hào sảng của riêng mình hắn, nói với tôi, “Quân Duyệt, cậu thực sự nên nghe một chút khẩu khí của chính mình khi nói những lời này, rõ ràng trái lại với những gì cậu đang nói, cậu hận không thể làm cho An Nhiên ghen đến phát cuồng.”

Hắn cười cho đã một hồi, tựa như việc này rất thú vị.

“Quá yêu một người, là một việc rất thống khổ.” Cuối cùng, Trữ Thư không cười nữa, trầm giọng nói, “Đừng sợ, Quân Duyệt. Chờ cậu đến đây rồi, tôi sẽ giúp cậu. Tôi sẽ đem An Nhiên lưu ở trên người cậu, xóa đi từng chút từng chút một.”

Hắn nói, “Tôi hành sự, từ trước đến nay luôn rất có tính nhần nại.”

Ngữ khí đốc định.

“Cậu sẽ biến thành Hà Quân Duyệt chỉ thuộc về Trữ Thư.”

Giọng nói của hắn nghe rất trịnh trọng, từng chữ, tựa như một khối đá cực lớn không có cạnh, đè áp lên trái tim tôi, từng khối từng khối, xếp đè lên nhau, không chảy máu, nhưng không thể thở nổi.

Trữ Thư cúp điện thoại rồi, lưng tôi vẫn còn phát lạnh.

Một lúc sau, tôi nói với người lái xe áo xanh, “Mở cửa sổ, tôi muốn hít thở một chút không khí trong lành.”

Hắn hắn là nghe thấy tôi nói rõ ràng, nhưng lại cố tình làm như không nghe thấy, vẫn lái xe của hắn.

Tôi đơn giản tự mình ấn nút điều chỉnh cửa kính xe, phát hiện hoàn toàn vô dụng, lại kéo tay nắm cửa xe, không chút động đậy.

Có lẽ toàn bộ quyền điều khiển tự động, đều tập trung ở bên cạnh chỗ ngồi của ghế lái.

Lúc này, gã áo xanh mới không nhanh không chậm mà liếc mắt nhìn tôi qua gương chiếu hậu, nói, “Quân Duyệt thiếu gia, sắp tới rồi, chờ một chút nữa là cậu có thể xuống xe hít thở.”

Tôi bất mãn, “Dừng xe.”

Qua kính chiếu hậu, tôi nhìn thấy rõ ràng khoe miệng gã dật ra một tia cười châm chọc.

Nụ cười trào phúng tôi không biết tự lượng sức, nhanh chóng tan đi.

Tôi nói, “Không phải Trữ lão bản đã nói, nếu như tôi không muốn khởi hành, có thể không đi sao?”

“Phải.” Gã nói, “Lúc ở trung tâm giải trí, Quân Duyệt thiếu gia nếu không muốn, Trữ lão bản bảo tôi không cần miễn cưỡng.”

Ngụ ý phía sau, tên ngốc cũng hiểu.

Ra khỏi trung tâm giải trí rồi? Hà Quân Duyệt liền chỉ có thể mặc cho người ta xâm phạm.

Tôi hít sâu một hơi, bắt buộc mình phải tỉnh táo lại.

Đừng hoảng hốt, vốn phải là như thế, Trữ Thư nếu lúc này còn cho tôi cơ hội để đổi ý, vậy mới thực sự khiến người ta nghĩ không thông.

Chỉ là không ngờ đến, nói một cuộc điện thoại với Trữ Thư xong, có thể khiến tôi vốn đã chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận hiện thực, lại trở nên bất an thế này.

Bóng tối ngoài cửa sổ xe càng lúc càng trầm, dân cư thưa thớt, thoạt nhìn đã không còn giống trong nội thành.

Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh, hỏi, “Biệt thự của Trữ Thư rốt cuộc ở đâu? Sao còn chưa tới?”

Gã áo xanh nói, “Phi trường.”

(*phi trường: sân bay)

Tôi cả kinh, “Sao lại là phi trường?”

Gã nói, “Theo phân phó của Trữ lão bản, chính là phi trường.”

Tôi cứng đờ.

Đây có chỗ nào là đêm nay đơn độc đi gặp mặt một lần?

Cái Trữ Thư muốn, chưa bao giờ là một đêm triền miên.

Tôi cầm lấy điện thoại, đầu ngón tay hỗn loạn bấm trên phím, tìm được số điện thoại vừa mới gọi đến, liền bấm xuống.

Điện thoại có tín hiệu, nhưng rất lâu vẫn không có người nhận máy.

Bên ngoài cửa sổ xe một mảnh tối đen, thỉnh thoảng có ngọn đèn đường phía xa lướt xẹt qua cực nhanh, tôi mơ hồ cảm thấy xe đang tăng tốc.

Tim đập so với vận tốc xe còn nhanh hơn.

“Dừng xe!” Tôi vươn người qua, duỗi tay khổng chế vô-lăng của gã.

Tôi không muốn! Tôi hối hận rồi!

Có lẽ trên người Hà Quân Duyệt vĩnh viễn đều khuyết thiếu nghị lực hi sinh, có lẽ những lời hứa có thể hi sinh tất cả vì An Nhiên kia, đều là giả.

Tôi cần bản không chịu nổi gánh nặng.

“Dừng xe! Dừng xe!” Tôi gắng hết sức muốn lách lên từ chỗ ngồi phía sau, ép gã tài xế phải dừng xe.

Tôi có thể không cần thân xác này, nhưng tôi, không thể chịu được An Nhiên bị xóa đi.

An Nhiên từ trên người tôi, bị Trữ Thư, xóa đi.

Tôi biết, nếu tôi rơi vào trong tay Trữ Thư, hẳn sẽ làm được.

Sao có thể tưởng tượng, Hà Quân Duyệt, không còn toàn tâm toàn ý, chỉ yêu một mình An Nhiên nữa?

“Dừng tay, Quân Duyệt thiếu gia, như vậy rất nguy hiểm.”

“Tôi muốn dừng xe!”

Gã áo xanh bị tôi từ phía sau nhô lên túm tay đến phát cáu, liền nhắc mạnh khuỷu tay một cái.

Một khuỷu này là ác ý, khí lực cực lớn, đánh lên cạnh động mạch chủ ở cổ tôi, nếu không phải lúc ấy xe bị lắc lư làm ảnh hưởng đến động tác của hắn, có lẽ tôi đã bị đánh đến hôn mê rồi.

Bất quá chỉ cần như thế, tôi cũng đã một trận đầu choáng mắt hoa.

Hắn một tay tiếp tục lái xe, tay kia hung hăng đẩy về phía sau, đẩy tôi ngã ngồi lên ghế, lại ấn đè một nút xuống, mọc lên tấm kính chống đạn ngăn cách giữa ghế lái và chỗ ngồi phía sau.

Kẻ này, hiển nhiên là thủ hạ lão luyện của Trữ Thư.

Xe này, hiển nhiên cũng đã trải qua một phen tu trang tỉ mỉ.

Tôi nắm lấy cửa xe, đấm lên tấm kính, gắng sức giãy dụa trong nhà tù nhỏ hẹp này.

Phí công vô ích.

“Thả lỏng một chút, sắp đến rồi.” Gã áo xanh nói với tôi thông qua dụng cụ khuếch đại âm thanh trong xe.

Tôi lấp bắp kinh hãi, từ cửa xe nhìn ra bên ngoài, phía trước màn đêm đen kịt gồ lên một phiến quang mang, ánh sáng vắn vút trong một công trình kiến trúc hình tròn, tòa nhà thấp lùn mà to lớn như vậy, rất có điểm giống với một phi trường cỡ nhỏ.

Không kịp rồi.

Tôi mơ hồ cảm thấy, chỉ cần bước chân lên phi cơ, chính là vĩnh biệt của tôi và An Nhiên.

Càng cuống đến gần như ngắt đi.

Giữa lúc cấp bách, lại đụng phải một vật cứng dưới chân, tôi nhặt lên, thì ra là di động vừa rồi ném qua một bên. Trong đầu linh quang chợt lóe, sao ngay cả thứ này cũng quên mất?

Khoảng cách giữa xe và phi trường kia càng lúc càng gần, tôi cầm lấy điện thoại, vội vàng bấm số An Nhiên.

Bấm ra dãy số, điện thoại lại không thông.

Tít! Tít!

Di động phát ra tiếng cảnh cáo sai phạm khác thường. Tôi nắm lấy tròng mắt nhìn, trên màn hình xuất hiện hai hàng chữ:

Không phải số máy được chỉ định, hạn chế thông qua. Để giải khóa xin mời nhập vào mật mã hạn chế.

Trữ Thư!

Tôi vừa hận vừa tức, đem điện thoại nện rầm lên cửa kính. Kính chống đạn không hề bị vỡ, trái lại, bởi vì lực đập quá mạnh, điện thoại đánh lên mặt kính lại bật ngược trở về, đập đến khước mắt tôi một trận đau đớn.

Đang muốn nhấc tay lên xoa chỗ đau, đột nhiên một lực quán tính không thể ngăn cản vọt tới, làm tôi ngã lộn nhào đến một góc xe.

Liên tục nhiều lần trùng kích, lần sau so với lần trước càng thêm kịch liệt.

Trán và đầu gối không ngừng nện lên thành xe cứng rắn, toàn thân đau đớn.

Một hồi lâu sau, tôi mới ý thức được, có người đang ngăn cản chiếc xe, có lẽ là cố ý huých lên sườn xe!

Tôi tinh thần chấn động, ở giữa thân xe đang lắc lư hai bên gắng gượng bò lên, quan sát tình hình.

Gã áo xanh biểu tình khấn trương, hình như không rảnh để ý tới tôi, hai tay gắt gao xiết chặt vô-lăng.

Ngoài cửa sổ xe quả nhiên có xe khác đang tới gần, hơn nữa còn mang theo địch ý, mưu đồ đánh bọc sườn hai bên, bắt xe tôi phải dừng lại.

Tôi tập trung thị lực, gắng sức nhìn một giây, quay về phía cửa sổ hét lớn, “Lâm Tín! Lâm Tín! Tôi ở đây!”

Thùng xe nhỏ hẹp cách âm, tiếng hét chấn động đến nỗi màng tai của chính tôi ần ần phát đau.

Nhưng tôi không kiềm nén được sự hưng phấn khi mình được cứu, gắng sức quơ tay ra hiệu với Lâm Tín.

Lâm Tín ở một bên, phía bên kia, hẳn là A Kỳ rồi.

Ba chiếc xe đều đang so đấu tốc độ.

Chiếc BMW thoát nhìn bình thường này, chẳng biết đã được trang bị cái động cơ chết tiệt gì, mở lên toàn bộ mã lực, lấy kỹ thuật đua xe điên cuồng từ bé đến lớn của Lâm Tín, cùng A Kỳ hai xe liên thủ, dường như cũng không thể lập tức chặn đứng được nó.

Chỉ có thể cảm thán Trữ Thư kia, thật sự có vài thủ hạ tay nghề quá giỏi.

Gã áo xanh này chính là một kẻ nổi bật trong số đó.

Xe càng chạy càng nhanh, để thoát khỏi Lâm Tín và A Kỳ, thường xuyên lắc lư cực khẩn cấp, tôi ở trong khoang xe gần như không thể đứng vững, hết lần này đến lần khác bị quăng đập vào cửa xe.

Tòa kiến trúc hình tròn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt kia cách chúng tôi càng lúc càng gần, tôi kê mặt lên cửa sổ xe tranh thủ nhìn lướt qua, thực sự là một phi trường cỡ nhỏ.

Xem ra Trữ Thư vì muốn tránh tai mắt của người khác, đã đặc biệt lựa chọn phi trường nhỏ ở nơi hẻo lánh như vậy.

Tôi âm thầm kinh hãi.

Đúng lúc này, chiếc xe dường như bị đâm phải vật gì đó, đột ngột dừng lại. Xung động cực lớn, khiến tôi trực tiếp đâm thẳng vào tấm kính chống đạn ngăn cách ghế lái và chỗ ngồi phía sau.

Rất đau.

Rên rỉ, ngẩng mặt lên, mới kinh ngạc phát hiện gã áo xanh đã nằm phủ phục trên vô-lăng, không hề động đậy. Hẳn ngồi ở phía trước, lực va chạm phải thừa nhận so với phía sau càng lớn hơn.

Chiếc xe đã qua tu chỉnh này, dường như vì nguyên nhân gì đó, túi khí an toàn khi gặp phải sự chằng kích đã rơi mất.

Khiến chiếc xe phải dừng lại, chính là Lâm Tín.

Đường như hắn cũng biết một khi xe tôi tiến vào tòa nhà phía trước, phiền toái sẽ lớn hơn rất nhiều, nên liều mạng vọt lên trước, sau khi tăng vận tốc lên đến đỉnh điểm liền cấp tốc xoay đầu xe, vượt lên phía trước chiếc xe của tôi, chặn ngang nó lại.

Hai cỗ xe cứng rắn đâm xô vào nhau.

Rầm rầm! Rầm!

A Kỳ chạy tới, cầm súng hướng về phía cửa xe nã một hồi loạn xạ.

Hắn dùng đầu đạn đặc thù, khóa xe đã qua tu chỉnh chỉ một hồi đã bị hắn bắn nát.

“Quân Duyệt thiếu gia!” Hắn mở cửa xe, đem tôi từ trong xe kéo ra.

Tôi hỏi, “Lâm Tín đâu?”

Chỉ mong là chiếc xe của Lâm Tín cũng đã được tu chỉnh từ trước.

Tôi vừa hỏi vừa dùng ánh mắt tìm kiếm, thở ra một hơi nhẹ nhõm, Lâm Tín đang gian nan bò ra từ trong thân xe đã bị đụng đến lồm một nửa. Trên mặt đều là máu, trên người cũng rất nhiều vết máu, không biết đã bị thương ở chỗ nào.

Lâm Tín vừa bò ra, nhìn thấy chúng tôi liền gào to, “Còn không mau đi? Chết đến nơi rồi!”

Trái tim tôi nhảy dựng huỳnh huých, thế mới biết vừa rồi thở ra nhẹ nhõm một hơi có phần quá sớm.

Tiếng động cơ ô tô càng lúc càng lớn, ở ngay phía trước, hẳn là có không ít chiếc xe đang nhanh chóng tiến lại gần.

Người của Trữ Thư đã đến tiếp ứng!

A Kỳ trầm giọng nói, “Lên xe!” Liền đẩy tôi về hướng xe của hắn.

Lâm Tín dùng tốc độ tối đa chạy về phía chúng tôi.

Tôi phía trước A Kỳ phía sau, cùng chạy về hướng cửa xe, chưa đi được hai bước, phía sau đã vọt tới một trận cự lực, tức khắc bị A Kỳ ấn ngã nhào xuống đất.

Còn chưa hiểu được chuyện gì, bên tai đã xẹt qua kính phong bên nhón.

Vù vù vù vù!

Một băng đạn nã tới, lọt vào vũng bùn ngay trước mặt, một trận cát bụi bắn lên tung tóe.

“Lui trở về!” Tiếng Lâm Tín quát lớn truyền đến.

A Kỳ liều mạng kéo tôi, muốn tôi nằm sấp xuống thụt lùi về phía sau.

Hai chiếc xe đã bị đâm thành sắt vụn liền trở thành tấm chắn duy nhất của chúng tôi.

Muốn tới được công cụ chạy thoát thân duy nhất, bắt buộc phải mạo hiểm băng qua nguy cơ bị đạn xuyên ra vài cái lỗ, vượt qua một mảnh đất trống.

Mọi người đều nói Hà Quân Duyệt xuất thân hắc đạo, nhưng thật hổ thẹn, mưa bom bão đạn chân chính, tôi một lần cũng chưa từng kinh qua.

Nghe tiếng đạn không ngừng xẹt qua bên tai, tựa như đặt mình vào chốn Tu La địa ngục xa lạ.

Ngay cả tay chân nên cử động như thế nào cũng không biết.

Tôi hỏi A Kỳ, “Sao chỉ có hai người các anh? Những người khác đâu?”

A Kỳ thấy tôi ngẩng đầu lên, vô cùng hoảng sợ, vội vã dụng lực ấn đầu tôi xuống đến thấp nhất, “Rất nhanh liền đến.”

Tôi truy vấn, “Các anh đã thông báo cho An Nhiên chưa?”

Lâm Tín bị làn đạn bay loạn đầy trời ép đến vô pháp động đậy, khuôn mặt âm lãnh không ngừng xem xét sơ hở để bắn trả, nghe thấy vậy đột nhiên phát cú, rống lên với tôi, “Đều đã là khi nào rồi? Còn chỉ biết hỏi lung tung này kia, tôi nếu là An lão đại, không cần Trữ Thư phải cướp đoạt, trực tiếp đem cậu tặng cho hắn luôn!”

Tôi cũng đang đối mặt với cái chết, còn phải bị hắn mắng đến xối xả như tát nước, nhất thời tức giận, chặn không cho hắn giơ súng, hỏi hắn, “Các người rốt cuộc có thông báo cho An Nhiên không?”

Ba!

Trên mặt lập tức nhận một cái bạt tai của Lâm Tín.

Hắn lực độ rất lớn, gần như đem tôi đánh ngã lên mặt đất.

Lâm Tín giận dữ cực điểm, sau khi tát tôi một cái, thế công của đối phương càng lớn, hắn khoe mắt cũng không quét nhìn tôi lấy một cái, cấp tốc thay một hộp đạn khác, tập trung tinh thần đối kháng với kẻ địch.

A Kỳ kéo tôi lên, muốn tôi dựa sát vào phía sau thân xe, dùng ánh mắt chỉ tiếc rên sắt không thành thép để nhìn tôi, “Quân Duyệt thiếu gia, lần này tôi không giúp cậu. Đã nhiều lần nói với cậu không được trêu chọc Trữ Thư, lần này đùa ra lửa rồi. An lão đại cũng không phải thần, hắn làm sao có thể vĩnh viễn đều thấy rõ không...”

Câu thuyết giáo bởi vì tiếng bước chân của địch nhân đang tới gần mà ngừng lại, A Kỳ nhìn thấy cái gì đó, dồn sức ẩn mình tôi sang một bên, nhanh đến nỗi gần như khiến chân tôi đứng không nổi.

Bên tai vang lên tiếng gió, bỗng nhiên một trận đau đớn rất bỗng.

Tôi sờ một chút lên tai, ảm Ứt, vừa hạ tay xuống nhìn, đầu ngón tay dính máu, đại khái là trầy da rồi.

“Không sao.” Tôi nói một câu với A Kỳ đang thần sắc khẩn trương, dưới chân lại cong gập xuống.

Lâm Tín đang ở bên cạnh tôi nã súng như điên, ngăn kẻ địch đến, lúc này lại khẩn cấp đưa tay ra đỡ lấy tôi, “Đầu có choáng váng không?”

Thì ra hắn vẫn luôn chú ý đến tôi.

Tôi gật gật đầu.

Về mặt Lâm Tín càng thêm giận dữ, “Tên cẩu Trữ Thư này, trong đạn có cổ quái!”

A Kỳ vừa nổ súng vừa quay đầu lại thương lượng, “Lâm Tín, còn chống đỡ như vậy thêm nữa cũng không được bao lâu, chúng ta nhất định phải lên được xe.”

“Không được!” Lâm Tín phản đối không chút khách khí, “Mảnh đất trống kia tôi và anh có thể qua được, nhưng Quân Duyệt thì không. Chân cậu ấy đều đã mềm nhũn rồi.”

Tôi nói, “Tôi có thể.”

Mới nói được ba chữ, trước mắt lại là một hồi đất trời quay cuồng điên đảo.

Trong đạn rốt cuộc đã trộn lẫn cái thuốc gì?

Đáng hận!

Nhân số của đối phương rất đông, đang ở cách đó không xa la hét chạy tới, đường cong biến hóa vị trí, thu hẹp lại thành một vòng vây.

Thỉnh thoảng nghe được có tiếng người kêu, “Hà Quân Duyệt ra đây! Hà Quân Duyệt ra đây!”

Cũng có người kêu gọi đầu hàng, “Trữ lão bản nói, Hà Quân Duyệt ra mặt, sẽ không đả thương cậu!”

Tôi nghe đến kinh hồn táng đảm, gom lại tất cả nộ khí bốc lên, thò đầu ra mắng, “Nằm mơ! Bảo Trữ Thư cứ làm giặc xuân thu đại mộng của hắn đi!”

Làn đạn như thoi xẹt qua bên tai.

Lâm Tín vội vươn tay ra, đột ngột đè ấn tôi xuống.

Nhìn sắc mặt hắn, dường như lại muốn cấp cho tôi một cái bạt tai nữa.

Đối phương có dự tính bắt sống, thu hẹp vòng vây, lại chưa bắt đầu dồn ép thật chặt.

Nhưng tình hình càng lúc càng không ổn.

A Kỳ sau khi thay đạn liền nói, “Chỗ tôi chỉ còn hai hộp. Lâm Tín, cậu còn bao nhiêu?”

Lâm Tín trầm mặc, nói, “Đạn dự phòng dùng hết rồi, chỉ còn trên tay.”

“Lâm Tín,” A Kỳ liếc nhìn chiếc xe cách đó không xa, “Không còn biện pháp, nhất định phải đi qua.”

“Cố chống chịu thêm một lát nữa, người của chúng ta sắp tới rồi.”

“Không kịp nữa!”

A Kỳ kéo tôi, chuẩn bị xuyên qua khoảnh đất trống không có vật che chắn kia.

Đúng thời khắc tôi bước một chân ra, đột ngột vang lên tiếng động cơ chói tai chấn động cả màng nhĩ.

Một chiếc xe hai chỗ cỡ nhỏ, tốc độ chưa từng thấy, phá vỡ vòng vây, đâm vào giữa hai bên trận địa địch ta, ngoặt mạnh một cái phanh gấp lại.

Bánh xe trên mặt đất vạch ra thanh âm bén nhọn, khí thế bức người mà dừng lại.

Cửa xe vừa mở, Mẫn Nhi một thân trang phục bó sát từ bên trong thò đầu ra, lớn tiếng hét, “Quân Duyệt lại đây! Lên xe!”

Sự tình phát sinh chỉ trong khoảnh khắc, Lâm Tín và A Kỳ tưởng rằng địch nhân xâm nhập, thiếu chút nữa thì bóp cò súng, phát hiện ra là Mẫn Nhi, hoảng sợ vội đem đầu súng hướng sang chỗ khác.

Lâm Tín quyết định thần tốc, đẩy tôi về phía Mẫn Nhi, “Lên xe!”

Tôi túm lấy tay áo hắn, “Phải đi thì cùng đi!”

Đối với kiến nghị của tôi, Lâm Tín quả quyết xem thường, đem tôi một phen đẩy ra, quay trở lại yểm hộ phía sau, cùng A Kỳ kề vai chiến đấu.

A Kỳ hướng về phía Mẫn Nhi hét lớn, “Mang Quân Duyệt thiếu gia đi trước! Chúng tôi yểm hộ, các anh em sắp tới rồi!”

Tôi còn muốn mở miệng, Mẫn Nhi đã một phen túm lấy tôi.

Thân thể cô nhanh nhẹn, khí lực thực sự đáng sợ, túm lấy tôi tựa như túm một con gà nhỏ, không nói hai lời nhét vào trong xe, “phanh” một tiếng đóng cửa xe lại, đem mấy viên đạn thiếu chút nữa bắn vào trong xe đều chắn lại trên cửa.

Chân lập tức nhấc ga, chiếc xe loại nhỏ trong chớp mắt bắt chợt khởi động, tốc độ nhanh đến kinh người.

Tôi gần như suýt chút nữa té lộn nhào từ chỗ ngồi xuống sàn xe.

Tiếng chửi bới truyền đến ào ào, hỗn loạn cùng tiếng xe khởi động chạy trốn, bỗng nhiên, vang lên một âm thanh cực lớn như tiếng nổ.

Tôi quay đầu nhìn lại.

Căn bản chính là tiếng nổ.

Không biết một chiếc xe ý đồ truy đuổi theo chúng tôi kia, bị Lâm Tín hay A Kỳ bắn nổ bình xăng.

Hỏa quang hùng hực, khói đen cuộn cuộn cùng màn đêm ngưng tụ thành một khối, lại vừa vặn ngăn trở sự truy kích của những tên khác đối với chúng tôi.

Mẫn Nhi tăng vận tốc xe lên đến tối đa.

Thì ra cô cũng là cao thủ đua xe, chiếc xe cỡ nhỏ ngoại hình không tồi này hẳn là thứ cô thường dùng, lái lên như điều khiển giương cánh đón gió, nhanh đến kinh người, chạy qua một đoạn đường thẳng, bắt chợt rẽ ngoặt về bên phải, chuyển sang con đường khác.

Tôi hoảng hồn chưa kịp trấn định, quay đầu nhìn lại, hỏa quang đều đã không còn nữa.

Bầu trời đêm tối mịt, tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Tôi nói, “Mau thông báo cho An Nhiên, bọn Lâm Tín và A Kỳ đang gặp nguy hiểm.”

Mẫn Nhi cười lạnh, “Chờ cậu hiện tại mới thông báo? Thi cốt cũng lạnh rồi.”

Tôi im lặng.

Mẫn Nhi chế nhạo tôi, từ trước đến nay đều là ý do vị tấn, cô nhếch khóe miệng nói, “Lo lắng cái gì? Phú quý có mệnh, sinh tử tại thiên, bọn họ đều cùng một đạo, sớm nên hiểu rõ rồi.”

Tôi nhớ tới A Kỳ đã nói các anh em sắp đến, đáy lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần nhất định phải đến kịp lúc.

Tôi kỳ quái hỏi Mẫn Nhi, “Cô không phải đang ở nước ngoài sao? Thế nào lại đột nhiên xuất hiện?”

“Vừa mới xuống phi cơ tư nhân.” Mẫn Nhi vừa nhìn biển báo giao thông phía trước, vừa hỏi vặn lại, “Cậu vừa rồi không nhìn thấy ở gần đó có một phi trường sao?”

Tôi bùng tỉnh.

Cô nhất định là nhận được tin tức, sau khi gọi điện điên cuồng mắng tôi một trận, liền lập tức lên phi cơ.

Không nghĩ tới cô và Trữ Thư, lại cùng sử dụng một phi trường hẻo lánh.

Lẽ nào đây là phi trường chuyên dụng của hắc đạo?

“Nhưng mà cậu,” Mẫn Nhi hỏi, “Tại sao lại ở chỗ này xô xát cùng người của Trữ Thư?”

Tôi lo lắng cho bọn Lâm Tín, trong lòng không yên, cô hỏi hai ba lần, tôi mới miễn cưỡng kể một cách đại khái, sốt ruột hỏi, “Có điện thoại không? Gọi điện thoại qua hỏi một chút tình hình cũng được.”

Mẫn Nhi lại như bị cái khác hấp dẫn lực chú ý, hỏi tôi, “Cậu thực sự vì An Nhiên, đáp ứng giao dịch cùng Trữ Thư?”

Tôi gật đầu, cảm thán nói, “May mà Lâm Tín đuổi kịp, bằng không lần này thực sự nguy rồi.”

Trong xe bỗng nhiên trầm mặc xuống.

Áp lực trong bầu không khí gần như quỷ dị.

Tôi kỳ quái hỏi, “Làm sao vậy?”

Mẫn Nhi sắc mặt phức tạp, một lúc lâu sau mới phun ra một câu, “Tôi còn tưởng rằng cậu đã có chút cải thiện, chịu vì An Nhiên mà làm chút chuyện.”

Lời này kỳ thực chỉ cần nói đến một nửa, không nói ra phần tiếp theo, tôi cũng có thể đoán được.

Cô nhất định là đang khinh thường tôi giữa đường đổi ý.

Tôi một trận khó chịu.

Có lẽ cô khinh thường cũng có đạo lý.

Tôi yêu An Nhiên, vứt bỏ thân thể, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, không vứt bỏ được trái tim này.

Tất cả những gì An Nhiên lưu lại trên người tôi, đều là của tôi.

Sao có thể để cho Trữ Thư xóa đi từng phân từng hào?

Không nhất thiết phải nói những điều này với Mẫn Nhi, cô sẽ không hiểu được, sẽ chỉ khinh thường.

Tôi cúi đầu xuống, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ trên đùi, da thịt dưới lớp quần tây, in một chữ “an”.

Ngày đó tôi khóc rất thảm, hiện tại mới biết, đây kỳ thực là chữ khắc ban ân.

Trọn đời trọn kiếp, đều sẽ lưu lại trên người tôi.

Ông trời xót thương, tôi và An Nhiên, thì ra còn có thể có một cái trọn đời trọn kiếp nho nhỏ.

Xe chạy rất nhanh, xuyên qua một ngã tư mà tôi không biết, đèn đường hai bên dần dần rạng rỡ, đường như đã từ ngoại ô vào đến nội thành.

Tôi nhin không được liền hỏi, “Chúng ta đi đâu vậy?”

Mẫn Nhi hỏi lại, “Có hứng thú đến nhà tôi ngồi một chút không?”

Hiện tại là lúc nào, hứng thú ở đâu ra?

Tôi lắc đầu.

Mẫn Nhi khẽ hừ mũi một tiếng, “Cũng không phải do cậu quyết định.”

Dưới chân nhấn ga, xe chạy quả thực muốn phiêu lên.

Cô người này cá tính cổ quái, động một tí là vừa đánh vừa mắng, thực sự gian xảo, mới vừa rồi cố ý cứu tôi, cũng chưa hẳn đã là yêu ghét tương hướng.

Tôi nhú mày, nhìn thấy xe một đường chạy thẳng về phía trước, nhưng lại lên đường núi.

Gần tới cuối đường, cuối cùng cũng nhìn thấy một tòa biệt thự cao lớn khí khái.

Mẫn Nhi dừng xe, “Chính là nơi này.”

Không ai ra mở cửa, cô tự lấy chiếc chìa khóa giấu dưới tấm thảm trên mặt đất để mở, biệt thự ba tầng, hình như chuyên dùng làm nơi để cô tới tiêu khiển khi nhàn rỗi, thực sự có chút đáng tiếc.

Khoảnh đất này thiên kim khó cầu (nghìn vàng khó mua), đủ để thấy nhà Mẫn Nhi phú quý giàu sang thế nào.

Cũng đúng, nhân vật như cô, kiểu gì cũng có chút địa vị.

Tôi đi theo cô vào cửa, vừa mở đèn trong phòng khách lớn, nghênh diện chính là một bức tường cao, trên tường treo một bức tranh sơn dầu, người trong tranh khí vũ hiên ngang, thần sắc cao ngạo, mặc một thân quân phục đeo đầy huy chương trước vạt áo.

Mẫn Nhi tùy ý chỉ một ngón tay, giới thiệu một câu, “Ba tôi.”

Tôi một hồi lâu không nói gì.

Lai lịch thật lớn.

Cho dù là người không có giao thiệp trên thương trường, bất quá thỉnh thoảng cũng xem tin tức, nhân vật đứng đầu quân chính (quân sự và chính trị) của nước mình, không phải là vị này sao?

Nếu ở thời cổ đại, Mẫn Nhi có thể được xem là cấp bậc công chúa.

Chả trách ngay cả Trữ Thư cũng phải nể mặt cô.

“Ngồi đi.”

Trong biệt thự không có những người khác, công chúa điện hạ cũng phải tự mình động thủ. Mẫn Nhi đi vào nhà bếp, thuần thực pha hai tách cà phê, bưng một chén đưa cho tôi, ngồi trên ghế sofa đối diện, đánh giá tôi.

Tôi nói, “Bây giờ tôi có thể gọi điện rồi chứ?”

“Cho ai?” Mẫn Nhi hỏi, “An Nhiên?”

Tôi gật đầu, nói, “Cũng muốn hỏi một chút tin tức của Lâm Tín A Kỳ.”

Mẫn Nhi bỗng nhiên phát ra một tiếng thở dài, “Quân Duyệt, cậu người này, kỳ thực cũng có lúc bụng dạ không tồi.”

Tôi hơi ngạc nhiên.

Được Mẫn Nhi khen ngợi, cũng không phải chuyện dễ, tài lạnh mồm lạnh miệng kia của cô, cho tới bây giờ đều chỉ là lợi khí để đả thương người.

Tôi chờ cô xoay chuyển nói câu tiếp theo, hồi đáp tôi bằng một cú đâm hung ác.

Mẫn Nhi lại không nói gì khác, chỉ hơi mím môi lại, nhìn tôi chăm chú, đánh giá từ trên xuống dưới.

Tôi hỏi, “Mẫn Nhi, cô làm gì vậy?”

Cô hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu có biết vì sao tôi vội vã trở về không?”

Cô trả lời cho tôi luôn, “Tôi vừa nghe nói An Nhiên lại trở về bên cạnh cậu, quả thực không khổng chế được cảm xúc, sau khi gọi điện ra sức mắng chửi cậu một trận, vẫn là vô pháp bình phục. Tôi tự nói với chính mình, người này là một tai họa, vì An Nhiên, không thể để cho hắn còn sống. Cho nên tôi vội vã đi đến sân bay, hạ quyết tâm, lần này nhất định phải giết cậu.”

Nội dung trong lời nói kia kinh thiên động địa, ngữ khí của cô lại rất bình tĩnh.

Tôi cũng không biết nên lộ ra loại biểu tình gì, ngơ ngác nhìn cô.

Mẫn Nhi bật cười, “Ai ngờ vừa xuống khỏi phi cơ, lại ma xui quỷ khiến, trở thành cứu tinh của cậu. Cậu nói xem, đây có phải là thiên ý hay không?”

Tôi áp ứng hồi lâu, mới mở miệng, “Mẫn Nhi, tôi rốt cuộc đã làm gì cô?”

Mẫn Nhi nói, “Nói thật, cậu không làm gì tôi, chúng ta kỳ thực vô thù vô oán, tôi chỉ là vì thấy An Nhiên không đáng bị như vậy.”

Cô nâng hàng lông mi dày, liếc nhìn tôi, nhẹ nhàng nói, “Quân Duyệt, cậu thật giống như một cây dây leo độc bám trên người An Nhiên, mỗi thời mỗi khắc đều hút đi tinh khí của hắn, khiến hắn thống khổ bất kham. Tôi thực sự, thực sự rất đau lòng vì hắn.”

Cô hỏi tôi, “Cậu có biết khi đau lòng trở lên sẽ có bao nhiêu đau không? Phải trở mắt nhìn người đàn ông mình yêu, cứ như vậy tự hủy hoại bản thân hắn, cậu biết đó là một loại tư vị như thế nào không?”

Tôi giật giật môi, cô dùng tiếng cười lãnh liệt chặn đứng tôi lại, nói, “Cậu cho rằng mình biết? Nực cười, Hà Quân Duyệt, thật nực cười. Cậu ích kỷ, tùy hứng, ngoan cố, ngu dốt như vậy, cậu sao có thể hiểu được cảm giác của An Nhiên?”

“Đủ rồi,” Tôi đứng lên, “Tôi phải đi.”

Bất kể cô có là công chúa.

Cô cũng không phải An Nhiên, không có tư cách tra tấn tôi.

Mẫn Nhi không hề ngăn cản, cứ nhiên gật đầu, “Đúng, cậu cần phải đi.”

Cô cẩn thận đặt tách cà phê xuống, dùng một tư thế cực duyên dáng đứng lên, lấy ra khẩu súng, hướng về phía tôi bấm cò.

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, dứt khoát như sấm sét.

Tôi biết cô hận tôi, nhưng không ngờ khi cô động thủ thần sắc lại bất biến, vân đạm phong khinh, tựa như trong tay chỉ là một khẩu súng đồ chơi, không chút do dự, rút ra liền bắn.

Giữa khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, bản năng của người Hà gia cuối cùng cũng cứu tôi một mạng, trong nháy mắt nhìn thấy họng súng màu đen kia, trước khi đại não kịp phản ứng, thân thể đã theo tiềm thức mà nghiêng sang một bên.

Nòng súng bắn ra hỏa hoa.

Quang mang trước mắt tôi lóe lên rồi biến mất cực nhanh, khi tỉnh táo lại, tôi đã ngã xuống tấm thảm thật dày.

Một trận đau đớn cường liệt, từ bụng dưới mạnh mẽ ập lên, nặng nề đánh tới giây thần kinh cảm ứng mất cảm.

Tôi đau đến cuộn người lại, cúi đầu nhìn dòng máu tươi từ trên người phun ra.

Đưa tay bật lại, càng đau đến nỗi phải mở lớn miệng hít khí.

Máu từ kẽ ngón tay chảy xuống.

Trước mắt xuất hiện một đôi giày cao gót xinh đẹp.

Tôi ngẩng đầu lên, Mẫn Nhi đã ở ngay trước mặt, từ trên cao nhìn xuống, hòng súng đen thui hướng thẳng về phía tôi.

“Quân Duyệt,” Mẫn Nhi bi thương nhìn tôi, “Ngày ấy khi An Nhiên rời cậu mà đi, tôi tưởng rằng hắn đã có thể sống lại một lần nữa, một khắc kia, dịch ý của tôi đối với cậu đã hoàn toàn tiêu tán. Không ngờ tới, An Nhiên thủy chung vẫn không thể thoát khỏi cậu. Hắn cứ nhiên lại trở về.”

Tôi chưa từng trải qua vết thương do súng.

Miệng vết thương rất đau, so với cái gì cũng đau hơn, như có gì đó đang vặn xoắn trong thịt, không ngừng vặn.

Trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Tôi thở dốc, “Mẫn Nhi, cô không hiểu, tôi yêu An Nhiên, tôi rất yêu An Nhiên. Hắn nếu như đồng ý trở về, tôi sau này đều sẽ đối tốt với hắn.”

“Cậu yêu hắn? Rất tốt.” Mẫn Nhi nói, “Phương pháp tốt nhất để yêu An Nhiên, chính là bản thân cậu biến mất, không còn Hà Quân Duyệt nữa, An Nhiên sẽ không phải tiếp tục thống khổ, không cần mỗi ngày mỗi đêm, đều bất an, tuyệt vọng, cô đơn như vậy... Hắn là một người rất có bản lĩnh, hắn có thể sống tiếp rất tốt, sống được thống khoái hơn so với bất luận kẻ nào.”

“Mẫn Nhi!” Thấy cổ tay cô xiết thật chặt, tôi biết cô lại muốn bóp cò, liền dùng hết khí lực để ngẩng đầu lên gọi tên cô.

Vết thương do súng quá đau, toàn bộ bụng dưới của tôi đều đã đau đến tê dại.

Đại não một mảnh trống rỗng, đến cuối cùng, chỉ còn lại một ý niệm duy nhất.

Sẽ không còn được gặp An Nhiên nữa.

An Nhiên, mắt của An Nhiên, môi của An Nhiên, sống mũi cao thẳng của An Nhiên, tôi đều sẽ không thấy được nữa.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi!” Tôi gian nan nói, “Trước khi giết tôi, để tôi gọi một cuộc điện thoại.”

Động tác bóp cò súng của Mẫn Nhi hơi ngưng trệ một chút.

Tôi khẩn cầu, “Chỉ ít, chỉ ít cũng để cho tôi cáo biệt với An Nhiên.”

Tôi cấp thiết nhìn cô.

Cầu xin mà nhìn cô.

Ánh mắt của Mẫn Nhi, thập phần bi thương.

Cô lặng lẽ đứng đó, tôi gần như tưởng rằng cô sẽ đáp ứng. Cô muốn lấy mạng tôi, mà yêu cầu của tôi, bất quá chỉ là một cuộc điện thoại nhỏ bé như vậy.

Mẫn Nhi lại thở dài một hơi.

“Quân Duyệt,” Cô thấp giọng nói, “Cậu hãy buông tha cho An Nhiên đi.”

Cô lại nâng họng súng lên một lần nữa.

Tôi một chút sức lực cũng không gượng dậy nổi, nhắm chặt hai mắt lại.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp, đột nhiên chấn động màng tai tôi, “Mẫn Nhi, không được nổ súng.”

Quen thuộc, êm tai.

Anh vừa mở miệng, mọi âm thanh trong phòng dường như đều tĩnh lại.

Tôi vừa nghe thấy, Mẫn Nhi bỗng nhiên hít một hơi, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Không chỉ cô, cả tôi cũng vậy.

An Nhiên, là An Nhiên.

Tôi ngay cả hoan hô cũng quên mất, nửa nằm dưới chân ghế sofa, nghiêng đầu qua, kinh ngạc nhìn về phía cửa.

An Nhiên đứng ở đó.

Không hề cẩn thận tỉ mỉ, áo mũ chỉnh tề, bộ quần áo màu trắng trên người anh dính một mảng bụi đen, đông một khối tây một khối, giống như trước khi chạy tới đây đã trải qua một hồi đại chiến ở nơi nào đó.

Anh cũng thở dốc, rất nhẹ, ngực khấn trương phập phồng, như sau khi vận động kịch liệt buộc chính mình phải khôi phục bình tĩnh.

“Mẫn Nhi, không được nổ súng.”

An Nhiên đem lời vừa nói, lặp lại một lần.

Anh nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Mẫn Nhi, nói thật sự rất bình tĩnh, rất ôn hòa.

Mẫn Nhi hỏi, “Vì sao?”

Cô nói, “An Nhiên, đến bây giờ anh vẫn một mực mê muội. Hà Quân Duyệt bất quá chỉ là một đoạn nghiệt duyên của anh, hắn chết rồi, anh liền có thể giải thoát. Trên đời có nhiều tình nhân tốt như vậy, vì sao anh chỉ chọn một mình người này?”

Mẫn Nhi càng nói, thần sắc càng thêm lương.

Cô nói, “An Nhiên, anh còn không hiểu sao? Những tâm tư anh dùng, một chút tác dụng cũng không có. Hắn cả đời này, cũng không có khả năng tiến bộ.”

“Tôi hiểu.” An Nhiên nhẹ nhàng nói, “Những điều cô nói, tôi đều hiểu.”

An Nhiên nói xong, khóe môi chậm chậm giương lên, nhàn nhạt cười khổ.

Nụ cười của anh rất đẹp.

Tôi ở một bên, nhìn thấy nụ cười mỉm của anh, như kẻ ngốc đang chìm trong mộng.

Anh kỳ thực rất căng thẳng.

Tầm mắt tôi từ dưới nhìn lên, có thể thấy hai nắm đấm anh giấu ở bên sườn, nắm đến cực chặt.

Nhưng cho dù như thế, nụ cười của anh, lại vẫn anh tuấn nhất.

Giọng nói của anh, cũng là ôn nhu nhất.

Bàn tay nắm súng của Mẫn Nhi đang khẽ run rẩy.

Mẫn Nhi gần như là cầu xin mà nói với An Nhiên, “Hắn sẽ không thay đổi, An Nhiên. Anh tỉnh lại đi, bắt kẻ anh làm thế nào, hắn vẫn là cái Hà Quân Duyệt kia, vẫn là một kẻ vô dụng, ngu xuẩn bất linh. Anh tin tôi, tin tôi một lần này thôi, hắn sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Mẫn Nhi,” An Nhiên bình tĩnh nói, “Quân Duyệt từ trước đến nay chính là một kẻ vô dụng, cậu ấy chính là ngu xuẩn bất linh, tôi không hi vọng xa vời cậu ấy có thể thay đổi.”

Mẫn Nhi nguyên bản còn có thể tính là đè nén được cảm xúc, lúc này dường như bị cái gì đó chạm đến điểm giới hạn, đột nhiên bật khóc.

“Anh lừa tôi,” Cô khóc nức nở lắc đầu, “Anh lừa tôi, anh lừa tôi, anh lừa tôi...”

Cô nói vô số lần anh lừa tôi.

Ngập nước mắt nói với An Nhiên, “Anh dùng vô số tâm tư, anh bắt hấn đi học, anh buộc hấn làm rất nhiều rất nhiều những việc này? Anh ngay cả tính mạng của mình cũng từ bỏ, hiện tại lại nói với tôi, anh chưa từng hi vọng xa vời hấn có thể thay đổi? An Nhiên, anh lừa tôi.”

An Nhiên nói, “Tôi không lừa cô.”

An Nhiên dùng một loại ngữ khí mềm nhẹ như trấn an, “Tôi đã từng nói, Quân Duyệt là không còn thuốc chữa, cô nhớ không?”

Tôi nhớ.

An Nhiên thực sự từng nói.

Tôi nhiều khuyết điểm như vậy, một đồng một đồng, không thể đếm hết.

Trong mười hai chữ đánh giá về tôi, bốn chữ trong đó, chính là – không còn thuốc chữa.

Ký ức đáng quý như vậy, từng chút từng chút đều là cam lộ, tôi chợt phát hiện mình đã có được rất nhiều hạnh phúc, đều tồn tại ở nơi sâu nhất bên trong thân thể này, giữa một súng, những hạnh phúc đó lại như máu tươi, dũng mãnh chảy ra từ vết thương.

Mẫn Nhi nói, “Tôi không tin.”

An Nhiên đáp, “Cô không tin, bởi vì cô không hiểu.”

Mẫn Nhi nói, “Đúng, tôi cũng không hiểu. Anh không muốn hấn thay đổi, vậy hết thảy những việc anh làm, đến tột cùng là vì cái gì?”

An Nhiên nở nụ cười.

Anh thấp giọng nói, “Tôi muốn cậu ấy hiểu.”

Năm chữ ấy, ẩn giấu rất nhiều khổ tâm, nói ra hết như một tiếng thở dài.

Mẫn Nhi hỏi, “Hiểu cái gì?”

An Nhiên liếc nhìn tôi.

Từ khi anh bắt đầu xuất hiện ở trước cửa, anh vẫn luôn, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Mẫn Nhi.

Giờ phút này, anh cuối cùng cũng nhìn tôi một cái.

Đâm xuyên da thịt, nhìn tôi chăm chú.

Một cái liếc nhìn này, ánh mắt liền không thể di chuyển nữa, cứ như vậy, hết như tơ nhện, trải quán trên người tôi, trên mặt, trong mắt.

“Tôi chỉ muốn Quân Duyệt có thể hiểu được.”

An Nhiên nhìn tôi.

Thật sâu, nhìn tôi.

Anh nói, “Muốn cậu ấy hiểu được, tôi vì sao lại biến thành một An Nhiên khác.”

Anh dường như nhìn tiến vào tận nơi sâu nhất trong tâm hồn tôi.

Chậm chậm, thấp giọng nói, “Hiểu được khi An Nhiên biến thành một người khác, cũng đã từng kháng cự, đã từng đấu tranh, đã từng giãy giụa.”

“Hiểu được khi làm một An Nhiên không tuân thủ những lời hứa đã từng lập với Quân Duyệt, An Nhiên cũng rất thống khổ.”

“Thế nhưng, cho dù thế nào, An Nhiên vẫn không thể mất đi Quân Duyệt.”

An Nhiên nhìn tôi, cười khổ nói, “Quân Duyệt, mỗi lần cậu nói với tôi, tôi không phải là An Nhiên của cậu, tôi tựa như lại chết thêm một lần.”

Tôi cuối cùng cũng lĩnh hội được cái gì gọi là đau đớn đến cực điểm.

Đau đến thảm thiết, khóc nức lên.

“An Nhiên, thực xin lỗi,” Tôi mơ mơ hồ hồ nói, “Xin lỗi, thực xin lỗi...”

An Nhiên đáp, “Đừng nói xin lỗi, tôi không cần lời xin lỗi.”

Anh nói, “Tôi chỉ cần cậu hiểu, bất kể tôi biến thành người như thế nào, cậu cũng không thể không cần tôi.”

Anh nói với tôi, “An Nhiên là của Hà Quân Duyệt, trọn đời trọn kiếp, chỉ có thể là của Hà Quân Duyệt. Cậu hiểu chưa?”

Trên đời không còn có lời yêu thương nào êm tai hơn thế, cho dù nghe vào một khắc trước khi chết, cũng đủ để mỉm cười mà chết.

Tôi khóc đến không thể tự kiềm chế, nước mắt nhỏ xuống giữa máu tươi.

“Tôi hiểu.”

Tôi đương nhiên hiểu.

Sau khi đã trải qua nhiều việc như vậy, tôi không thể không hiểu.

Tôi hiểu anh đã từng bước biến thành một con người hoàn toàn khác như thế nào, từ quang minh chính đại ngã vào trong bóng tối như thế nào, đau đớn thấu triệt tâm phế như thế nào.

Tôi hiểu anh có bao nhiêu kinh hoàng bất an, khi anh không còn là An Nhiên của trước kia nữa.

Tôi đã trải qua, thời điểm phải quyết định xuống tay với nhân chứng, nỗi sợ hãi đau đớn đến chết kia, luôn luôn chột dạ lo sợ bị An Nhiên phát hiện, ngày nào cũng sống trong hoảng sợ, thời thời khắc khắc, tôi chỉ sợ An Nhiên ngửi được mùi máu trên tay tôi.

Đây là nỗi thống khổ gần như tuyệt vọng.

Anh nói đúng.

Bất kể anh là An Nhiên như thế nào, tôi vẫn là duy nhất của anh.

Cũng như anh, là duy nhất của tôi.

“Mẫn Nhi,” An Nhiên động bước chân, đi hướng vào phòng khách, “Cô hiểu chưa?”

Anh dùng một loại bước đi khiến người ta an tâm để tiến về phía trước, đi đến dị thường bình tĩnh.

Vừa đi, vừa nói chuyện với Mẫn Nhi, ngữ khí mềm nhẹ, rất dịu dàng, tựa như đang an ủi âu yếm tình nhân.

Anh nói, “Cô nên hiểu, không có Hà Quân Duyệt, sẽ không có An Nhiên.”

Anh tới gần từng bước, “Cô giết cậu ấy, chính là giết tôi.”

Anh đi cũng rất nhẹ, hệt như đang bước một khúc vũ chân thành ưu thương, cực trôi chảy.

Tay cầm súng của Mẫn Nhi run càng lợi hại, cô ý đồ chấn tĩnh lại, nâng khẩu súng lên, hướng về phía đầu tôi, nhưng An Nhiên vẫn tiếp tục ôn nhu nói, “Cô sẽ không làm như vậy.”

Mẫn Nhi nghiêng rằng, “Tôi sẽ.”

“Không,” An Nhiên mỉm cười, “Cô sẽ không làm tổn thương tôi. Ngày đó khi tôi từ nhà giam chạy trốn tới đây, hấp hối thoi thóp, nằm ở chân núi, là cô đem tôi chuyển lên xe, đưa đến nơi này, điều trị cho tôi. Khắp

nơi đều đang truy bắt tôi, chỉ có nơi này, không kẻ nào dám lục soát. Bắt đầu từ khi đó, tôi đã biết, người phụ nữ trước mặt này, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tổn thương tôi.”

Mẫn Nhi ngẩn người.

Giọng nói của cô thấp xuống, “Anh còn nhớ rõ ngày đó?”

An Nhiên nói, “Tôi sẽ không bao giờ quên.”

Anh hỏi, “Đưa súng cho tôi, được không?”

Mẫn Nhi nói, “Không được.”

An Nhiên nở nụ cười, chìa tay ra.

Mẫn Nhi cúi đầu, nhìn bàn tay mở ra trước mặt mình.

“An Nhiên,” Mẫn Nhi hỏi, “Anh hận tôi không?”

An Nhiên lắc đầu.

Mẫn Nhi nói, “Tôi không tin.”

Vẻ mặt của An Nhiên rất thản nhiên, khiến người ta tin nhiệm.

Anh nói, “Tôi không hận cô, bởi vì tôi biết. Tôi biết, cô đau lòng vì tôi.”

Gương mặt mỹ lệ của Mẫn Nhi đột nhiên thoáng vắn vẹo, như vì nhẩn nhẹn không khóc, gắt gao cắn chặt môi dưới.

Trong ***g ngực cô ẩn giấu nghìn vạn tấn thuốc nổ, lại vô pháp châm cháy trước mặt An Nhiên, cô kiệt lực không chế cảm xúc, không ngừng hít thở sâu, cuối cùng, cuối cùng cũng đem khẩu súng hạ xuống.

Cô đem khẩu súng, đặt vào trong lòng bàn tay An Nhiên.

Thời khắc nhận được khẩu súng, An Nhiên dường như cũng ngừng lại hô hấp.

Anh thấp giọng nói, “Cảm ơn.”

Mẫn Nhi liếc nhìn anh, ngắc ngư thẳng thẳng sống lưng, không nói một lời, đi hướng vào bên trong thư phòng.

Cô đi vào đó, đóng cửa lại.

Tiếng khóc nức nở, như kiềm nén, từ bên trong cánh cửa lọt ra ngoài.

An Nhiên đánh một cái ám hiệu, đám thủ hạ ẩn náu ở bên ngoài lập tức tràn vào.

Mối nguy hiểm vô cùng căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc, anh đem khẩu súng lấy được giao cho một người trong số đó.

Hiện tại, anh cuối cùng cũng có thời gian để bận tâm đến tôi.

“An Nhiên,” Tôi nhẹ nhàng gọi, “An Nhiên.”

Anh nửa quỳ xuống bên cạnh tôi, ôm lấy tôi.

Tôi nói, “An Nhiên, Mẫn Nhi bắn tôi một súng, rất đau.”

Anh nói, “Tôi biết.”

Anh bế tôi lên, đi hướng về phía cửa.

Tôi hỏi anh, “An Nhiên, có phải tôi sắp chết không?”

An Nhiên nói, “Không phải, chỉ là tiểu thương.”

Thật thần kỳ.

Anh vừa nói như vậy, tôi liền cảm thấy vết thương kia xác thực chỉ là tiểu thương, so với vết trầy trên tai còn nhẹ hơn.

Không, ở trong lòng anh, đã không còn đau nữa rồi.

“An Nhiên,” Tôi túm lấy tay áo anh, gắng hết sức ngẩng đầu lên, “Anh là An Nhiên của tôi phải không?”

Anh đáp, “Đương nhiên phải.”

Tôi thở dài một tiếng.

Một súng này, thực sự rất có giá trị.

Tôi lại hỏi, “An Nhiên, anh sẽ đem Thành Cung Lượng đuổi đi chứ?”

An Nhiên lắc đầu, “Quân Duyệt, cậu thực sự là một chút cũng không thay đổi.”

Tôi nói, “Anh đã nói, anh không cần tôi thay đổi. Anh đã nói, anh chỉ cần tôi hiểu.”

An Nhiên hỏi, “Vậy cậu hiểu được chưa?”

Tôi gật đầu, “Hiểu được.”

“Hiểu được cái gì?”

Tôi trầm ngâm, trả lời anh, “Tôi không thể không cần anh.

An Nhiên đem tôi đặt vào ghế sau ô tô, cúi đầu xuống, như ong mật bám vào đóa hoa, dùng môi cọ xát lên môi tôi.

Tôi rất thích, hôn như vậy.

Sau tất cả những việc đã trải qua, đây là nụ hôn tốt nhất, ngọt ngào nhất.

An Nhiên hỏi, “Bất kể tôi trở nên xấu xa đến mức nào, cậu cũng cần tôi sao?”

Tôi gật đầu.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, tôi đã không còn là An Nhiên của trước kia nữa, tôi đã thay đổi không thể quay về.”

Tôi xúc động ôm lấy cổ anh, dùng sống mũi khê cọ lên má anh.

“An Nhiên,” Tôi nhẹ nhàng nói, “Bất luận An Nhiên như thế nào, cũng là của Hà Quân Duyệt.”

Đây là lời hứa hẹn tôi cấp cho An Nhiên.

Một câu tưởng chừng như đơn giản, tôi lại phải đánh đổi rất nhiều mới hiểu ra được, cuối cùng cũng đã hiểu, điều anh muốn, bất quá chỉ là một câu như vậy.

Cái gì quý giá quyền thế như mặt trời ban trưa.

Có được những thứ ấy, đều chỉ là vô nghĩa.

Tôi và An Nhiên, không có đối phương, sẽ không có chính mình.

Bất luận bị hiện thực bức bách đến khiếm khuyết thế nào, rời bỏ mộng tưởng bao xa, tôi vẫn không thể không cần anh.

Và anh, cũng không thể không cần tôi.

Khi edit chương này mình đã khóc đó ;_ ; Mình là một đứa đọc truyện rất hiếm khi khóc, gần như là không có, nhưng chính mình cũng không thể ngờ được bản thân lại khóc vì chương này những 2 lần, một lần đọc truyện và một lần edit. Chỉ có thể nói một câu, mình thương An Nhiên và tình yêu của anh vô cùng Đáng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Mặt trời lên cao, tôi cuối cùng cũng uể oải tỉnh lại.

Mở mắt ra, liền có thể nhìn thấy gương mặt anh tuấn của An Nhiên, thực sự là một điều vô cùng hạnh phúc.

Anh không phải vừa mới tỉnh dậy, mà là đã xong xuôi không ít công việc, tính toán thời gian, mới từ thư phòng trở về đây.

Thấy tôi đã tỉnh, theo thói quen cúi đầu xuống, trao một vòng hôn môi mãnh liệt, cắn môi tôi đến ửng ửng phát đau.

“An Nhiên, đủ rồi...”

“Xuyt,” An Nhiên nói, “Tôi mới là người làm chủ.”

Ngữ khí thật độc tài.

Anh thực sự, đã thay đổi rất rất nhiều.

Hôn tôi đến thở hồng hộc, lại xốc chăn lên, chui vào trong giường.

Tôi cả kinh.

Không phải chứ? Đêm qua nếu như chiếu theo cấp độ lao động mà nói, đã thuộc loại cường độ lao động mạnh.

Kết quả, anh thực sự làm, ở dưới lớp chăn thuần thực lưu loát lột áo ngủ của tôi, ném lên mặt đất.

Tôi bắt được bàn tay của anh đang sờ loạn đến đùi, nỗ lực lảng sang chuyện khác, “Có phải hôm nay Thành Cung Lượng lên máy bay không?”

“Quân Duyệt, tôi muốn cấp cho cậu thêm bốn chữ đánh giá nữa: không thể dung nhân*,” An Nhiên nói, “Tiểu Lượng đã ra sân bay rồi, tôi để A Kỳ lái xe đưa cậu ấy đi.”

(*không thể dung nhân: không thể tha thứ cho kẻ khác)

Ngày ấy bọn A Kỳ nhặt về được một cái mạng nhỏ, hoàn toàn là nhờ vào An Nhiên mang theo anh em tới ứng cứu kịp lúc.

Sau khi cứu được Lâm Tín A Kỳ, An Nhiên mới biết Mẫn Nhi đã mang tôi đi, biết không hợp lý, liền vội vã đuổi đến biệt thự.

Một chút trì hoãn như vậy, hại tôi một súng.

May mắn chỉ là thương tổn phần mềm.

“Bất quá, cũng tốt,” An Nhiên sờ sờ vành tai tôi, bên môi nhiều thêm chút ý cười, “Cậu cuối cùng cũng hiểu được cái gì là ghen.”

An Nhiên nói, “Trước kia, cậu chưa từng đem những chuyện này đặt vào trong lòng, tôi ở một bên bốc hỏa lên, cậu vẫn thông dong bình thản như thường, một bộ dáng vẻ đốc định như tôi chỉ có thể cần cậu.”

Tôi hỏi vặn lại, “Chẳng lẽ hiện tại không phải chỉ có thể cần tôi sao? Cả ngày bối mớ lỗi sai ngày trước của tôi, lẽ nào anh đã từng vì tôi mà ăn dấm chua?”

Đột nhiên kêu to một tiếng.

An Nhiên rất quá phận, cứ như vậy không hề báo trước, xỏ xuyên vào.

Vừa áp bách tôi, vừa ở trên nói, “Đương nhiên có, tôi ăn dấm của Lâm Tín, không biết đã ăn bao nhiêu lần.”

Tôi rất kinh ngạc, “Có cái dấm gì mà ăn?”

Không biết tại sao đột nhiên anh lại nảy sinh hung ác, dụng lực đung sâu một cái, cơ hồ khiến tôi hồn phi phách tán.

Một lúc sau, mới nói, “Cậu khi đó, đừng nói là Lâm Tín, ngay cả ở trong quán bar, cũng không biết đã có bao nhiêu người âm thầm để mắt đến cậu. Mỗi lần cậu đi quán bar, tôi lại tức đến phát điên.”

Còn tưởng rằng anh chỉ là giận tôi uống rượu hại thân, thì ra còn có việc này.

Tôi bị anh lộng đến vừa đau vừa đầy, thở dốc cũng không có hơi sức.

Hơn nửa ngày, mới dứt quãng nói được một câu, “Tức đến phát điên, anh có thể nói với tôi a.”

Một câu này, còn không bằng đừng nói.

An Nhiên như trừng phạt, bất ngờ đĩnh đến nơi sâu nhất.

Tôi hét lên thất thanh.

Thực chịu không nổi anh chuyên chế như vậy, như bá vương, mỗi lần bị anh đè ép, tôi liền trở thành con dân đáng thương dưới sự thống trị của hoàng đế.

Ánh mắt An Nhiên nhìn tôi, có chút không lành, “Đã nói với cậu vô số lần, không được đi quán bar uống rượu. Cậu đã từng nghe qua dù chỉ một lần?”

Lại là tôi sai?

Chỉ có thể ngậm miệng.

Bây giờ khác với ngày xưa, anh thực sự đã trở thành An lão đại, oai phong một cõi trong hắc đạo, khi làm việc chính là nói một không nói hai.

Có thể đấu cùng anh, chỉ có một cái Trữ Thư đã tâm bưng bưng mà thôi.

Hà Quân Duyệt nào dám đấu cùng An lão đại, một phút bất cẩn, long nhan đại nộ, không phải chuyện đùa.

Ở trên giường đùa một hồi, tôi đỡ sống đỡ chết, anh lại thần thanh khí爽, ôm tôi vào trong lòng, hỏi như thăm vấn, “Hôm qua cơm tối ăn bao nhiêu? Canh cá có uống không?”

Tôi lập tức lảng sang chuyện khác, “Lâm Tín đã trở về chưa?”

An Nhiên trầm mặt xuống.

Tôi liền cúi đầu, không dám lên tiếng.

Rất lâu sau, An Nhiên mới nói, “Lâm Tín đã gọi điện về, sau khi an bài hết thấy cho Mẫn Nhi ở đó, hẳn dự định thuận tiện đi Châu Âu nghỉ phép, nghỉ ngơi một thời gian. Ngày ấy sống mái với Trữ Thư, hẳn cũng đã trúng hai súng, hẳn là nên tỉnh dưỡng.”

Tôi thấp giọng, hỏi anh, “Mẫn Nhi có phải thật sự sẽ không trở về nữa?”

An Nhiên một hồi không lên tiếng, sau đó thở dài, “Cô ấy không muốn nhìn thấy chúng ta nữa.”

Tôi cũng như anh thở dài một tiếng, dựa vào ***g ngực dày rộng của An Nhiên, phát gốc một hồi, mới nói, “Không thể ngờ được Lâm Tín lại là người đã giết anh trai tôi.”

Mặt ử mày ề.

Tôi nói, “Anh hai nếu như ở trên trời có linh, không biết liệu có trách tôi không giúp hẩn báo thù hay không.”

An Nhiên hỏi, “Cậu muốn giết Lâm Tín?”

Tôi lắc đầu.

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, anh cậu chết trong tay Lâm Tín, cậu không giết Lâm Tín báo thù, có phải cậu cảm thấy mình đã thả cho Lâm Tín một đường sống?”

Tôi suy nghĩ một hồi, thành thật gật đầu.

An Nhiên hỏi, “Cậu biết không? Lâm Tín đã từng thả cho cậu một đường sống.”

Tôi hỏi An Nhiên, “Là khi ở trung tâm giải trí, khi hắn làm việc bên cạnh tôi?”

“Không, sớm hơn.” Trên mặt An Nhiên hiện lên biểu tình hồi tưởng, mở hai tay ra, ôm lấy tôi khe khẽ đung đưa, rất thoải mái.

Anh nói, “Nhớ ngày đó, Lâm Tín vốn có gia thế hắc đạo, lại giết lão đại Hà gia, thanh thế nhất thời vô lượng. Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, nguyên bản chính là thông lệ của hắc đạo, hắn lại cố ý không quan tâm đến hành tung của cậu, cho cậu một cơ hội chạy trốn.”

An Nhiên nói, “Khi đó tôi vừa mới tới chỗ Mẫn Nhi dưỡng trọng thương, chưa xông vào cuộc. Nếu như Lâm Tín lúc ấy muốn làm gì với cậu, tôi thực sự bó tay bất lực.”

Nhắc tới việc này, tôi lại nhớ tới điểm mình không minh bạch.

Nếu như Lâm Tín giết anh hai, vậy người nắm giữ giang sơn này hẳn phải là Lâm Tín mới đúng, vì sao trong nháy mắt, lại đổi thành một An Nhiên vô danh tiểu tốt?

Tôi lấy việc này ra hỏi An Nhiên.

Hai cánh tay An Nhiên xiết chặt, ghì đến nỗi tôi phải thất kêu một tiếng.

Anh hỏi, “Cậu thực sự muốn biết?”

Tôi gật đầu.

An Nhiên nói, “Cậu biết rồi, sẽ hối hận.”

Tôi kiên trì muốn anh nói.

An Nhiên nhàn nhạt trả lời, “Rất đơn giản, Mẫn Nhi ra mặt, Lâm Tín nhượng quyền.”

Tôi quả nhiên hối hận.

Mặt mũi của Mẫn Nhi này, thực sự đủ lớn.

Tôi cố ý nói, “Vậy không phải quá đơn giản ư? Những người bên dưới trong hắc đạo, bọn họ cứ như vậy chịu phục sao?”

An Nhiên cười đáp, “Không phục, tôi tự nhiên có thủ đoạn làm cho bọn họ phục.”

Nụ cười mỉm này của anh, mang theo sát khí.

Tôi rung mình một cái, vội vàng dừng lại chủ đề có phục hay không, lại hỏi, “Mẫn Nhi đồng ý ra mặt, tôi có thể hiểu được. Nhưng mà Lâm Tín, vì sao hắn lại đồng ý nhượng quyền chứ?”

An Nhiên cúi đầu, liếc mắt nhìn tôi.

Anh nói, “Đại khái cũng cùng một lý do với việc đã tha cho cậu một con đường sống sau khi giết Hà Quân Kiệt.”

Tôi cái hiểu cái không, nhíu mày hỏi, “Lý do gì?”

An Nhiên cười lớn.

“Quân Duyệt,” Anh nói, “Tôi thích điểm ngu ngốc này của cậu.”

Cẩn cẩn môi tôi, lại hôn đến gần như ngạt thở.

Chỉ có khí tức của An Nhiên, dưng mãnh tràn vào buồng phổi.

Tôi quên hết tất cả, càng sớm quên luôn Lâm Tín.

Không có người nào khác, cái gì cũng đều không có.

Hết thấy chỉ có An Nhiên.

Tựa như thế gian rộng lớn vô biên, con người muốn nhìn thấy được, nhất định phải có ánh sáng.

Không có ánh sáng, thế gian dẫu đẹp hơn nữa, cũng không thể nhập được vào trong mắt.

Trên đời có lẽ thực sự có tình yêu hoàn mỹ, nhưng chỉ e không phải mọi người đều có phúc hưởng thụ.

An Nhiên và tôi, đều không hoàn mỹ, yêu thương nhau sâu sắc, tới gần bên nhau, tổn thương lẫn nhau.

Bởi vì chúng tôi, đều tịnh phi dương quang (đều không phải là ánh mặt trời).

Mà chỉ là ngọn lửa.

Nhưng cho dù như vậy, cũng đã đủ, để trở thành ánh quang mang duy nhất, trong sinh mệnh của đôi phương.

_____Hoàn_____

Họ đều không phải là ánh dương quang, nhưng họ là tia sáng duy nhất trong cuộc đời nhau, vậy là đủ rồi nhỉ

Làm tổn thương nhau cũng chỉ vì quá yêu, đánh đổi rất nhiều để có thể được ở bên nhau trọn đời, cũng đáng giá phải không? Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Văn

Tôi đang đứng trước tấm gương được đặt trong phòng làm việc, đối diện với chính mình trong gương, tỉ mỉ kỹ lưỡng, đánh giá một phen.

Bộ tây trang màu trắng này là do một chuyên gia người Pháp tự tay đo đạc và làm theo yêu cầu cho tôi, nghe nói đã truyền ra rộng rãi trên đạo.

Người nói cho tôi biết lại là một má mì của hộp đêm tên Anh Tử.

Mụ nói, “Quân Duyệt thiếu gia cậu biết sao không? Hiện tại mọi người đều biết tây trang màu trắng là dấu hiệu của Quân Duyệt thiếu gia, vừa bắt mắt vừa đẹp dễ, nhìn thấy từ xa đã biết cậu đại giá quang lâm.”

Tôi cười, “Dấu hiệu? Giống như lưỡi hái trên tay tử thần?”

“Nào có?” Mụ ngạc nhiên, lập tức cười duyên lắc đầu, “Phải là như kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết (1), nụ cười mỉm của Sở Lưu Hương (2).”

Má mì bây giờ, thật đúng là đều từ yêu tinh biến thành.

Chẳng những dung mạo tương đương, tài ăn nói lại cũng rất khá.

Không ai không thích được khen, tôi vui vẻ nhận lấy câu này của mụ, trong lòng lại cười khở.

Tây Môn Xuy Tuyết thì thôi đi, nhưng nếu là Sở Lưu Hương, vậy có lẽ cực kỳ không ổn.

Họ Sở kia lưu tình khắp nơi, trên chóc hồng tự oanh hương, tiếng vang còn vương mãi, nếu bên cạnh hẳn có một nhân vật như An Nhiên, nói không chừng đã sớm máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán.

Lực ghen của An Nhiên, lớn đến không thể tưởng tượng.

Tôi lại thích.

Thất xong chiếc cà vạt, tôi mở cửa, bước ra khỏi phòng làm việc.

Trước khi kịp tiến vào thang máy đã thấy A Kỳ chạy tới.

“Quân Duyệt thiếu gia.”

“Tình hình casino thế nào?”

“Phòng VIP số 1 là do Thành Thúc đặt từ hôm trước, tôi nhất thời sơ sẩy, tưởng hần chỉ ngứa tay muốn chơi đùa một chút, không nghĩ tới hần lại hẹn Đại Hắc đến đây, xem chừng là muốn đàm phán.”

Thành Thúc và Đại Hắc?

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn con số hiển thị số tầng trên thang máy đang linh hoạt nhảy xuống từng bậc từng bậc.

“Chính là hai kẻ gần đây tranh giành mảnh địa bàn ở bến tàu phía tây thành phố, âm ỉ làm mọi người đều biết?”

“Phải.”

“Đàm chỗ nào không đàm, lại cố tình đến chỗ chúng ta làm loạn.”

A Kỳ âm thầm đánh giá lời này trong lòng.

Hần lập tức thuận theo ý tứ của tôi mà nói, “Phải, giết gà không dùng ngưư đao*, hai người này còn chưa cần Quân Duyệt thiếu gia phải ra mặt. Tôi qua đó chào hỏi, hai bọn họ cũng không dám không nể mặt An lão đại vài phần.”

(*giết gà không dùng ngưư đao: xử lý việc nhỏ không cần dùng khí lực quá lớn)

Tôi liếc nhìn hần một cái, “Lẽ nào chỉ cho phép anh mượn mặt mũi của An Nhiên để cáo giả oai hùng? Ngồi trong phòng làm việc buồn chết người, bọn họ nháo ra chút chuyện cũng xem như là một loại giải trí khác.”

A Kỳ còn muốn nói gì đó, thang máy đã “Đình!” lên một tiếng.

Cửa mở.

Sóng âm và hương khí trong casino có thể đem người ta hun đến ngất đi, cuộn vòng xông tới.

Chúng tôi bước ra ngoài, Nhị Long phụ trách casino lập tức nghênh đón, theo hành lang dẫn đường đi tới phòng VIP, thấp giọng nói khẽ, “Đại Hắc vừa đến, mang theo mười mấy anh em, người nào cũng lông mày dựng ngược, xem chừng nếu đàm không được sẽ động thủ. Tôi đã cố ý quan sát một chút, dưới thắt lưng của vài người có che thứ gì đó phình lên, không phải súng thì cũng là đao.”

Tôi vừa đi vừa đánh giá vị trí phòng VIP số 1.

Coi như tốt, ở đầu cuối hành lang, cách đại sảnh của casino cũng khá xa.

Tôi hỏi, “Đã sơ tán khách khứa trong những phòng lân cận chưa?”

Nhị Long rất có năng lực làm việc, lập tức nói, “Phòng số 3 và số 4 cách khá xa, có một cự ly nhất định. Phòng số 2 đêm nay được một vài ông chủ của tập đoàn Bát Hỉ đặt, tôi đã mở tân phòng lầu bốn, mời bọn họ chuyển sang đó rồi. Ngoài ra, tôi đã điều một nửa nhân viên bảo kê dưới lầu lên đây, phân bố ở gần hai kẻ kia, hành lang cũng đã an bài một số người, vạn nhất đánh nhau, cũng có thể khống chế được cục diện.”

“Bọn chúng cư nhiên có gan đến địa bàn của An Nhiên nháo sự?”

“Phải a, đúng là muốn tìm chết.”

Vừa nói nhỏ, vừa cất bước, chỉ trong chốc lát đã tới trước cửa.

Mười bảy mười tám người đàn ông vạm vỡ chen chúc trên hành lang, thành lũy phân minh, ánh mắt mang địch ý đứng trong im lặng, kẻ sáng suốt vừa nhìn liền biết đây là người của Thành Thúc và Đại Hắc.

Bọn chúng chỉ đứng từ xa, cũng không dám lại gần.

Chỉ có người phục vụ mang nét mặt khấn trương là đẩy xe rượu đi ra đi vào.

Chắc hẳn trong phòng cũng chen chúc, tôi không mang theo người khác, chỉ dẫn A Kỳ và Nhị Long tiến vào.

Đẩy cửa ra, lọt vào tầm mắt lại là thành lũy phân minh, hai quân giăng co đối mặt.

Bàn đánh bạc mới tinh ở chính giữa phòng đã trở thành vật phân cách, hai lão đại đều chiếm cứ một bên, ngồi trong đó mắt to trừng mắt nhỏ, phía sau hiển nhiên không thể thiếu khí thế phụ trợ của đám lâu la.

“Còn chưa bắt đầu?” Tôi liếc nhìn bàn đánh bạc trống trơn.

“Quân Duyệt thiếu gia?” Thành Thúc vừa thấy tôi xuất hiện, lập tức đứng lên, “Chơi vài ván bạc nhỏ, thế nào lại kinh động đến cậu?”

Tôi bật cười, “Thành Thúc thời gian qua đều là hào khách của sòng bạc tôi, ngay cả phòng VIP hạng nhất ở chỗ tôi cũng đã bao hạ, sao có thể chỉ là vài ván bạc nhỏ? Tôi là kẻ có tính hiếu kỳ rất nặng, lại nghe nói Đại Hắc nổi danh gần đây cũng tới, càng không muốn bỏ lỡ cơ hội được mở rộng tầm mắt.”

Tôi đã từng gặp Thành Thúc, nhưng Đại Hắc thì vẫn là người lạ, bất quá chỉ cần phỏng đoán cũng biết người ngồi đối diện hẳn là hắn.

Thấy tôi đề cập đến, Đại Hắc coi như biết vài phần lễ mạo, liền đứng dậy, thân hình như thiết tháp (cột sắt), gật gật đầu, “Quân Duyệt thiếu gia, nghe đại danh đã lâu.”

Tôi chớp chớp mắt.

Thật không biết mình có cái đại danh gì mà nghe.

Tôi đi thẳng vào vấn đề, “Hai vị sẽ không định đàm phán ở nơi này chứ?”

Người càng có sự từng trải, sẽ càng giả bộ ngây thơ.

Thành Thúc lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên, “Thế nào?”

“Đàm phán kỳ thực cũng không hề gì, nơi này của tôi không quy định phòng VIP chỉ có thể dùng để đánh bạc, khách thích trò chuyện thích đàm phán đều được. Bất quá, nếu động đao động súng, vậy thì có phần mất lịch sự.” Tôi ôn hòa nhã nhặn, ngữ khí thành khẩn, “Nói thật, những cái khác đều dễ lo liệu, chỉ là tôi nghĩ, muốn giải thích với An Nhiên về những việc tỷ như, vì sao phòng VIP mới tân trang lại phải thu dọn mảnh thủy tinh vỡ cùng khăn trải thảm dính máu, khó tránh khỏi có chút đau đầu.”

Thành Thúc cười to, “Quân Duyệt thiếu gia, cậu thật biết nói giỡn. Nơi này là địa bàn của An lão đại, tôi còn chưa qua đại thọ năm mươi, còn chưa ngại mệnh mình quá dài, nào dám đến bảo địa của cậu đập phá? Cậu yên tâm, tuyệt đối không có chuyện động đao động súng.”

Tôi sững sốt, quay đầu nhìn Đại Hắc.

Đại Hắc lại quay đầu nhìn mấy người đàn ông vạm vỡ ác hình ác trạng đang đứng phía sau, dường như hiểu ra, quay đầu về tiêu sái nói, “Chúng tôi gây loạn khắp chốn, đi nơi nào lại không mang theo mười mấy người anh em? Trách không được Quân Duyệt thiếu gia đại danh鼎鼎 lại đích thân tới đây. Tôi còn tưởng vì mình đến lần đầu tiên nên được hoan nghênh như vậy chứ.”

Tôi cười khỏ, “Việc vui đùa này, hai vị cũng mở màn quá lớn rồi, tôi còn tưởng vì chuyện bến tàu phía tây thành phố, hai vị chọn chỗ của tôi làm lôi đài, bằng không tại sao đột nhiên lại muốn đến một phòng đánh bạc?”

Thành Thúc vội đưa tay chặn lại, nói, “Hổ thẹn hổ thẹn, chuyện bến tàu thành tây không cần nhắc lại, lúc trước vì việc tranh giành hão thắng này, khiến anh em trong đạo phải chê cười rồi. Hiện tại chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cái gì cũng đều tan thành mây khói đi.”

“Không sai.” Đại Hắc cũng gật đầu, “May mà có quý nhân tương trợ, tôi và Thành Thúc đã hóa giải đoạn ân oán này rồi, chuyện của quá khứ không cần nhắc lại, nào nào, uống một chén chính là huynh đệ.”

“Uống! Uống!”

Một hồi chạm cốc náo nhiệt, đến phiên tôi cùng A Kỳ mắt to trừng mắt nhỏ.

A Kỳ nhắc nhở, “Những anh em của hai vị ở bên ngoài hành lang, dáng vẻ thật không giống như đã hóa giải, tôi thấy ít nhất vẫn còn mấy phần tức giận.”

“Bọn họ dám?” Đại Hắc trầm mặt xuống, “Tôi đã bảo bọn họ không được trêu chọc người bên Thành Thúc nữa.”

Thành Thúc nói, “Tôi cũng đã căn dặn các anh em, không được trêu chọc thủ hạ của Đại Hắc. Hôm nay mượn bảo địa dùng một chút, hẹn gặp mặt với Đại Hắc ở nơi này, chính là để bằng hữu trong đạo đều biết, hai người chúng tôi đã hòa giải, ân ân oán oán xóa bỏ toàn bộ. Đây cũng là kiến nghị của đại quý nhân kia, miễn cho sau này hiểu lầm nhiều thêm. Hiện tại hắc đạo cũng phải chú ý hình tượng nha.”

Tôi hiểu kì, “Rốt cuộc là vị quý nhân nào lại lợi hại như vậy, hóa chiến tranh thành hòa bình?”

Đại Hắc cười khà khà, “Còn có thể là ai? Đương nhiên là Trữ lão bản Trữ Thư.”

Trái tim tôi thích một cái nhảy vọt lên.

“Trữ Thư?”

“Phải.”

“Nơi hòa giải này, cũng là do hắc giúp các anh chọn?”

“Không sai.”

Tôi hít ngược một luồng khí lạnh, xoay người liền đi.

Chưa ra đến cửa, đã có người sớm hơn tôi một bước, nhãn nhả thông thả tiến vào, vừa đúng lúc chắn ngay giữa lối đi.

“Quân Duyệt, trùng hợp thế này?”

Ôn hòa nho nhã, nói nói cười cười, chính là Trữ Thư.

Tôi âm thầm cười lạnh, “Tuyệt đối không trùng hợp.”

“Phải a, hiện tại muốn gặp cậu, tuyệt đối không dễ dàng.”

Nụ cười mỉm trên mặt Trữ Thư, giống như dùng thước đo được, không nhiều một phân, không ít một phân, rất vừa vặn.

Mỗi lần bị hắc cười cười nhìn chăm chú như vậy, tôi liền cảm thấy mình như một con ếch đang đối mặt với độc xà.

Loại cảm giác này, tuyệt đối không dễ chịu.

Tôi hỏi, “Hà tất chứ?”

Tôi nói với hắc, “Trữ lão bản, anh cũng là nhân vật có máu mặt, nhật lý vạn ký*, xài nhiều tâm tư như vậy, chẳng phải rất lãng phí sao?”

(*nhật lý vạn ký: có rất nhiều việc quan trọng phải làm)

“Hơn nữa,” Tôi hỏi, “Lừa tôi ra mặt một phen, anh được ích lợi gì?”

Hỏi xong, lạnh lùng nhìn hắc.

Trữ Thư vẫn chỉ cười, cao thâm khó dò.

Cực chán ghét.

Lại khiến người ta hoảng sợ.

Phàm là chuyện không minh bạch, đều sẽ khiến người ta hoảng sợ.

A Kỳ lại vội mở đường cho tôi như tướng quân, bước ra một bước, đối diện với Trữ Thư, lộ xuất một khuôn mặt tươi cười, “Thật có lỗi, Trữ lão bản, thỉnh nhường đường. Quân Duyệt thiếu gia còn có việc phải làm, không thể phụ hợp bồi.”

Trữ Thư vẫn chỉ cười.

Hắn nghiêng người bước ra một bước, nhường đường.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, dưới sự bảo hộ thiếp thân của A Kỳ và Nhị Long, sải bước tới cửa phòng.

“Quân Duyệt.”

Trữ Thư ở phía sau đột nhiên nói, “Lừa cậu ra mặt một phen, đối với tôi mà nói, rất có ích lợi.”

Hắn nói, “Điều này chứng tỏ sự phỏng đoán của tôi về tính tình và cách hành sự của cậu là chuẩn xác.”

Tôi nhin không được liền dừng bước, bất thành linh xoay người lại, nhìn hắn chòng chọc.

Trữ Thư vui vẻ cười, nhẹ nhàng nói, “Xem đây, tôi dùng một câu trả lời đã có thể khiến cậu dừng bước quay đầu lại.”

Tôi nắm chặt hai tay, hận không thể đâm rụng nụ cười mỉm đầy đắc ý trên mặt hắn.

Trữ Thư nói, “Tôi biết cậu là người thế nào, cậu có một trái tim thế nào, cậu chịu không nổi tịch mịch và buồn chán, cho dù được An Nhiên che chở thế nào, vẫn luôn nhin không được muốn thăm dò xem xét thế giới bên ngoài.”

Hắn nói, “Cậu hiếu kì, khờ dại, nghịch ngợm, kích động, nhưng lại khiến người ta điên cuồng, quả đúng là mấy đời máu thịt Hà gia đổ xuống, mới có thể dưỡng ra một nhân vật như vậy.”

“Quân Duyệt,” Cuối cùng, hắn thản nhiên nói, “Tôi có thể dụ cậu một lần, cũng có thể dụ cậu lần thứ hai.”

Hắn hỏi, “Cậu có muốn thử một chút không?”

Tôi nhìn hắn bằng con mắt căm thù.

Môi gật gật, chưa kịp phát ra tiếng, A Kỳ đã nói nhỏ bên tai, “Quân Duyệt thiếu gia, chúng ta đi thôi, loại người này không cần để ý tới.”

Tôi gật gật đầu, xoay người bước nhanh về phía thang máy.

Tiến vào thang máy, cánh cửa tự động khép lại không tiếng động.

A Kỳ chờ thang máy lên được hai ba tầng, mới mở miệng nói, “Loại người như Trữ Thư, không cần để ý.”

Trong một thời gian ngắn, A Kỳ đã lặp lại lời này tới hai lần.

Rõ ràng chính là biết tôi nhất định sẽ để ý.

Tôi thật sự là người chịu không nổi sự căm dỗ?

Thật sự cho dù An Nhiên coi sóc thế nào, vẫn sẽ nhin không được mà thò cái đầu ngóc nghếch ra khỏi vòng bảo vệ?

Tôi không thể ngăn mình tự kiểm điểm bản thân.

Hổng bét, đúng là thật rồi.

Ví dụ như hôm nay, vốn không cần tôi phải ra mặt. Đích thân đi xuống, bắt quá là vì một tâm thế tràn đầy hứng thú xem náo nhiệt và gây chuyện thôi.

Thành thật mà nói, phòng VIP hư hại, khách nhân oán trách, tài sản bị tổn thất vân vân, liên quan gì đến tôi?

Bị hắn nói trúng.

Thật không ổn.

Một cuộc nói chuyện với Trữ Thư ấy, khiến tôi cả buổi tối đều không thể yên lòng.

Một hắn còn dám mang họ Trữ, nhất định là đầu thai sai nhà.

(Trữ: yên tĩnh, an tĩnh :)))

An Nhiên đã đi Australia, hôm qua có gọi điện thoại cho tôi, nói tối nay sẽ trở về.

Đã tới nửa đêm, vẫn không thấy tăm tích.

Trong lòng thật rối loạn.

Nếu để anh biết chuyện tối nay, không biết liệu có nổi giận không.

Ài, tôi không thể hiểu nổi, anh rốt cuộc sẽ vì cái gì mà nổi giận, có đại sự tôi cảm thấy rất nghiêm trọng, anh chỉ cười cười cho qua, có chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh, anh nhìn so với ai đã trúng một súng còn tệ hại hơn.

Đáng giận.

Kim đồng hồ điểm đúng mười hai giờ, A Kỳ tiến vào hỏi tôi có muốn về nhà không.

Tôi nói, “Không cần.”

An Nhiên không quay về, đi nơi nào không phải cũng đều giống nhau?

Ít nhất ở nơi này còn có đèn đóm rực rỡ.

Tôi cởi áo vét trắng ra, nới lỏng cà vạt, nằm lên ghế sofa dài không thềm để ý hình tượng.

An Nhiên An Nhiên, mau quay về.

Như một khúc hát ru, lắng lặng niệm đọc dưới đáy lòng.

Tôi đã quên rằng, khi anh nói phải rời khỏi đây vài ngày để tới Úc, tôi đã cao hứng đến độ hai mắt tỏa sáng.

Thật không dám tin, tôi khi ấy lại tràn đầy khát vọng tự do, như phi điều được thả vào rừng, hận không thể để anh tiến vào phi cơ ngay giây tiếp theo, bay lên trời xanh, lưu lại một mình tôi tự do tự tại, chơi đến bất diệt nhạc hồ.

Trời a...

Tôi thật là lòng tham không đáy, cái gì không có liền muốn cái đó.

Hiện tại, lại bắt đầu muốn An Nhiên.

An Nhiên An Nhiên, mau quay về.

Kim đồng hồ chỉ số 2, bất chợt truyền đến tiếng cửa bị vặn mở.

Tôi từ trên ghế sofa ngồi dậy ngay lập tức, bình tĩnh nhìn thật kỹ người vừa đến, mới kích động nhảy dựng lên bổ nhào tới.

“An Nhiên! An Nhiên!”

An Nhiên tiếp được tôi, hôn lên trán tôi.

“Trễ như vậy mới về?”

“Đã nói đêm nay sẽ về trễ một chút.”

“Làm sao lại là đêm nay? Đêm mai. Qua mười hai giờ chính là một ngày mới rồi.”

“Quân Duyệt,” An Nhiên nói, “Cậu lại bắt đầu nháo sự vô lý.”

Anh ôm tôi đến bên ghế sofa, phối hợp để tôi cởi áo khoác đen dài trên người anh, đột nhiên hỏi, “Trữ Thư lại lừa cậu ra?”

Động tác của tôi hơi ngưng trệ, vội vàng tiếp tục, mạn bất kinh tâm hỏi, “Vì sao là lại?”

An Nhiên nói, “Ý nghĩa của từ ‘lại’, chính là không phải lần đầu tiên, hơn nữa còn có thể có lần tiếp theo.”

Tôi nói, “Trữ Thư không phải người tốt, hấn tạo lập bấy rập.”

An Nhiên thở dài, “Nhảy vào bấy rập là ai?”

Tôi cũng thở dài.

Còn cần phải nói sao? Đương nhiên là tôi.

Nếu là An Nhiên, hiện tại đã không đến phiên tôi làm bộ dáng tiểu tức phụ mắt mặt này.

Tôi vô tội nói, “Cũng không hiểu vì sao hấn lại cứ như vậy? Rõ ràng tôi đã nghiêm chỉnh hùng hồn cảnh cáo hấn, trong lòng chỉ có một mình An Nhiên, một vạn cái Trữ Thư cũng không bằng một phần mười An Nhiên.”

Dứt lời, chính mình cũng thấy buồn nôn, rùng mình một cái.

Phi thường thức thời, muốn xoa dịu An lão đại lúc nào cũng vô cơ toát ra dấm chua, chỉ có thể khoa trương tuyên cáo nguyện trung thành, miễn cho khó giữ được mạng nhỏ.

“Quân Duyệt.”

Tôi ngẩng đầu lên, thầm kêu lớn không ổn.

Mỗi lần An Nhiên lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, kết cục của tôi đều không thể nào ổn.

An Nhiên nói, “Đối với loại người như Trữ Thư, cảnh cáo cùng khiêu khích không hề khác biệt.”

Tôi khịt mũi, “Hấn tính tình méo mó, cũng là do lỗi của tôi?”

An Nhiên nói, “Đối với bất kì người đàn ông nào mà nói, truy cầu cùng xâm phạm, chỉ như một từ.”

Anh nói, “Cái mà Trữ Thư muốn hiện tại, là phản ứng của cậu. Cậu lại cho hấn.”

Tôi thở dài.

Chả trách tôi càng tức giận, họ Trữ kia càng vui vẻ.

Bất quá bây giờ, quan trọng nhất chính là trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa còn phải dẫn dắt lực chú ý của An Nhiên.

“An Nhiên,” Tôi nghiêm túc nói, “Phản ứng của tôi đối với anh, so với Trữ Thư mãnh liệt hơn gấp trăm vạn lần.”

An Nhiên trầm mặc.

Anh trầm mặc, tôi liền sợ hãi.

“An Nhiên, anh lại tức giận?” Tôi thấp thỏm bất an.

An Nhiên trầm mặc một hồi, không để ý đến tôi, đứng lên đi tới bàn làm việc, ần phím nói, tìm A Kỳ, phân phó một câu, “Lập tức thanh không* tăng đại sảnh.”

(*thanh không: làm trống, ở đây nghĩa là đuổi hết mọi người đi)

Anh mang tôi ra khỏi phòng làm việc.

Từ phòng làm việc tới hành lang, đến thang máy, ra khỏi thang máy, anh đều không nói một lời.

Trong đầu tôi bắt đầu ong ong như có đàn ong mật đang bay loạn, không biết khi nào thì sẽ đột nhiên bị một cây kim kẻ lên, thần kinh căng thẳng, kéo đến phát đau.

Xuống tới tầng dưới, đại sảnh đã vắng hoe.

A Kỳ thật khá, thời điểm này chính là lúc cực đông khách, không biết có bao nhiêu kẻ thích đến đây nói chuyện phiếm với các tiểu thư, uống chút rượu, cao hứng thì khiêu vũ một bài.

Chỉ trong chốc lát, cư nhiên toàn bộ đều bị mời ra ngoài.

Cả căn phòng lớn như vậy, từng cụm ghế sofa đều không một bóng người, chỉ có tàn rượu trên mặt bàn, ngẫu nhiên còn có điều thuốc lá đặt ngang trên gạt tàn, vẫn đang âm ỉ cháy.

Vừa tiến vào, cửa chính liền bị đóng lại.

Giống như tiến vào một thành lũy mang dị sắc, không có âm nhạc, đèn màu trên sàn nhảy lại vẫn chậm rãi xoay chuyển rất hữu tình.

Điềm xấu, điềm xấu.

“An Nhiên,” Tôi kiên trì đến cùng, “Chúng ta tới đây làm gì?”

Vừa hỏi, vừa hồi tưởng lại xem trong mấy ngày anh đi vắng mình đã làm bao nhiêu việc không tốt cho lắm. Ừm?

Ăn bậy cái gì?

Chuồn ra ngoài uống rượu?

Nói nói cười cười với má mì trong hộp đêm? Đấy rõ ràng là... công việc.

Bị Trữ Thư dụ lộ diện? Ừm, chỉ e cái này là nghiêm trọng nhất.

“Đánh đàn.”

“Hả?” Tôi ngẩng đầu lên.

An Nhiên một chút dảng vẻ nói giỡn cũng không có, lặp lại hai chữ, “Đánh đàn.”

Vừa thấy đàn dương cầm trên bục, tôi liền âm thầm kêu khổ.

Thảm rồi.

Đàn dương cầm này nhìn quen mắt vô cùng, rõ ràng chính là cái bục ngày hôm ấy, khi mình cùng Trữ Thư đau khổ uống rượu đến say túy lúy, lão đảo bước lên đàn một khúc cho Trữ Thư.

Việc này A Kỳ nhất định đã báo cáo với An Nhiên.

Không nghĩ tới An Nhiên lại giương cung mà không bắn, sau một khoảng thời gian lâu như vậy mới bất ngờ phóng tên, bắn tôi một mũi không kịp đề phòng.

Thật sự là anh minh quyết đoán, thần uy khó lường.

Tôi như chim sợ cành cong, chỉ có thể đi lên bục, mở nắp đàn ra.

Tôi hỏi, “Nghe cái gì?”

An Nhiên hỏi, “Cái lần trước cậu đàn là gì?”

Thật đúng là tru tâm nhất vấn (giết người chỉ trong một câu hỏi).

Tôi thở dài, hồi tưởng lại âm điệu, mười ngón tay khiêu động, nhẹ nhàng tấu ra vài nốt nhạc không thành giai điệu.

“Trữ Thư nói cậu đàn rất khá.”

An Nhiên lắng nghe tiếng đàn của tôi, đi tới phía sau lưng tôi.

Hai tay anh, kẻ sát lên thất lưng tôi, chậm chậm hướng về phía trước.

Đem tôi ôm trụ.

Tôi đàn rất nhẹ, giọng nói nhàn nhạt của An Nhiên từ phía sau truyền vào trong tai rất rõ ràng.

Anh nói, “Quân Duyệt, cậu nói không hiểu vì sao Trữ Thư lại bám riết không tha cậu như vậy.”

Anh hỏi, “Cậu có từng nghĩ tới hay không, biết đâu nguyên nhân, chính là bởi vì một khúc đàn này của cậu?”

An Nhiên nói, “Có nhân mới có quả, cậu hiểu không?”

Tay tôi run lên, chệch cả giai điệu.

“An Nhiên...” Tôi nghĩ muốn giải thích.

An Nhiên nói, “Không cần nói gì, tiếp tục đàn.”

Anh nói, “Tôi rất cuộc vẫn là nhịn không được muốn biết, cậu đã cho Trữ Thư cái gì? Cậu để hắn nghe được cái gì, khiến hắn không thể buông tay cậu như vậy, chết cũng phải tranh đấu với tôi đến cùng. Hiện tại, tôi đã biết rồi.”

“Quân Duyệt,” An Nhiên nhẹ nhàng nói, “Một khúc này, khiến tôi nhớ lại năm đó.”

“Năm đó, cậu đáng yêu như vậy, ngẩng đầu hỏi tôi, là chữ ‘nhiên’ nào?”

“Tôi viết lên giấy, nói với cậu, là chữ ‘nhiên’ trong từ ‘nhiên thiêu’ (thiêu đốt).”

“Cậu nhìn xong, liền hỏi tôi, có phải chữ ‘nhiên’ kia có lửa?”

“Tôi nói phải. Cậu quay về phía tôi, ngọt ngào nở nụ cười.”

An Nhiên nói, “Vì thế tôi liền minh bạch, trên đời này, tôi cái gì cũng không cần, chỉ cần mình cậu.”

Hai cánh tay anh hữu lực mà ôn nhu, chặt chẽ ôm lấy thắt lưng tôi, khiến tôi cơ hồ có thể tan chảy.

Anh thở dài, hỏi tôi, “Quân Duyệt, cậu còn muốn trêu chọc bao nhiêu người, khiến bao nhiêu người điên cuồng nữa, mới cảm thấy hài lòng?”

Tôi sớm đã đàn không thành giai điệu, rút hai tay từ trên phím đàn về, phủ lên hai bàn tay anh, kích động nói, “Một người, một người là đủ! Tôi chỉ muốn trêu chọc anh, An Nhiên, tôi chỉ trêu chọc anh.”

Một giây tĩnh lặng.

Phanh!

An Nhiên bất ngờ đẩy tôi lên trên đàn.

Lực độ lớn như thế, như biển gầm bỗng nhiên cuộn cuộn nổi lên sóng thần cao ba trượng, bài sơn đảo hải.

Không cần thận đề lên phím đàn, liền phát ra thanh âm thê lương chấn động.

Cơn sóng lòng trong tôi lại dâng trào.

“An Nhiên, chỉ cần một mình anh.”

Lực tay anh rất lớn, đem quần áo tôi xé ra hai bên, khuy áo bật tung nhảy nhót trên mặt đất.

Hô hấp nóng bỏng, tựa như trong phổi đều là dung nham, cuộn cuộn dâng trào.

Cà vạt kéo ra được một nửa thì bị mắc lại, cởi thế nào cũng không ra, như một sợi dây thừng rất lớn quấn quanh cổ tôi.

Tôi chịu không nổi sự trói buộc này, liền mạng kéo, thít đến đau cả cổ.

An Nhiên thấp giọng mắng, “Tiểu ngu ngốc.”

Giúp tôi đem nó từ trên cổ gỡ ra, ném sang một bên.

Không có tiền tấu (khúc dạo đầu).

Không cần tiền tấu.

Tôi và An Nhiên, sớm đã được chú định là một khúc kinh thế, nốt nhạc đầu tiên, đã cao ngất đầy kích động.

Bỏ hết quần áo, như sơ sinh, trần như nhộng, An Nhiên động thân tiến vào, sâu đến nhập tâm.

Tôi cảm động đến khóc nức nở, ôm lấy anh, hận không thể cho anh cả thể xác lẫn tinh thần.

Cho anh.

Chỉ mong tam sinh tam thế, cái gì cũng đều đặt ở nơi anh, từng điểm từng tích, muốn thu cũng thu không về.

“An Nhiên, An Nhiên...” Tôi không ngừng khóc gọi anh.

Cảm giác bị mở rộng, thật sâu, thật chặt, như ngạt thở, lại cực đủ đầy.

An Nhiên thực sự rất giỏi.

Bất kể là ở đâu, chỉ cần anh muốn, liền có thể huy quân thẳng tiến, thế như chẻ tre.

Va chạm, lần này tiếp lần khác.

Bất kể anh làm gì, đều có thể khiến tôi cảm động.

Hạnh phúc vô bờ.

“Quân Duyệt, không được nhớ tới Trữ Thư nữa.”

Anh lặ đi lặ lại, hôn lên vết sẹo nhàn nhạt trên ngực tôi.

Ngữ khí kiêu ngạo tự tin.

“Trữ Thư, tính là cái gì?”

“Hắn không hiểu chúng ta.”

“Hắn không có khả năng, cảm thụ được quá khứ của chúng ta, hiểu được tư vị ở phía trong này.”

Hung hăng xỏ xuyên.

Đem cả thân thể và ý chí, đều xỏ xuyên đến tận cùng.

Sóng dậy biển gầm, không lưu lại một chút khe hở.

An Nhiên tiến vào, là nơi sâu nhất mà bất luận kẻ nào trên đời cũng không thể tiến nhập.

Ngoài anh ra, không ai có thể chạm tới.

“Quân Duyệt, Trữ Thư không hiểu cậu.”

An Nhiên dùng chóp mũi của anh, cọ lên chóp mũi tôi, mỉm cười với tôi, “Hắn có lẽ có thể tìm được một hai nhược điểm của cậu, dụ lừa cậu vài lần, thế nhưng, hắn làm sao có thể hiểu cậu hơn tôi?”

“Có tôi ở đây, Trữ Thư tính là cái gì?”

Đôi mắt của An Nhiên, sáng như sao xa.

Tôi cảm thấy an tâm vô cùng.

Chỉ cần An Nhiên mở miệng nói, trên đời không có gì là không thể.

Anh nói được, sẽ làm được.

Bên trong tôi bị anh lộng đến vừa xót vừa đau, vừa khó chịu vừa khoái lạc, sắc mặt phức tạp, chỉ biết nói, “An Nhiên, em yêu anh, thật sự rất yêu anh...”

Sau đó lại nói không nên lời.

Thời khắc này, thổ lộ và say sưa rên rỉ, tôi chỉ có thể chọn một.

Đương nhiên chọn cái thứ hai.

“Không được nghĩ tới Trữ Thư nữa.”

An Nhiên nói, “Quân Duyệt, từ nay về sau mỗi khi em nhìn thấy cây đàn dương cầm này, chỉ có thể nhớ tới tôi.”

Anh cười nói, “Nhìn xem, muốn xóa đi Trữ Thư trong đầu em, thực sự vô cùng đơn giản.”

Cúi đầu xuống, hung hăng hôn lên môi tôi.

Hôn đến khi môi sưng lên, mới buông ra để tôi thở dốc một hơi, vừa tiếp tục công thành lược địa, vừa nói, “Tôi đã bảo A Kỳ đi dọn trống phòng VIP, chờ lát nữa ôm em qua bên đó. Chờ sau khi tôi lưu lại cho em

một đồng ký ức khoái hoạt, bảo đảm em sau này đi tới căn phòng đó, nhớ tới tuyệt đối sẽ không phải là khuôn mặt của Trữ Thư.”

Tôi sắc mặt đại biến.

Như vậy thêm nữa, chẳng phải cả xương cốt cũng phải rời ra sao?

Tôi thở hồng hộc, lắp ba lắp bắp, “An Nhiên, việc này... việc này không cần chứ?”

An Nhiên cười, hỏi vặn lại, “Em nói xem có cần hay không?”

Nụ cười mỉm và câu hỏi vặn của kẻ độc tài, từ trước đến nay đều là tín hiệu nguy hiểm.

Tôi lập tức thông minh mà ngậm miệng.

Ngậm miệng nửa giây, lại nhin không được mở đôi môi, phun ra tiếng rên rĩ khiến người ta phải đỏ mặt.

Người này, người này, có chỗ nào là anh minh quyết đoán, thần uy khó lường?

Rõ ràng chính là một hũ dấm chua vô địch!

Nhưng mà.

Tôi? Ài, tôi lại thích.

____Toàn văn hoàn____

*Chú giải:

(1) Tây Môn Xuy Tuyết: là một trong những nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết võ hiệp “Truyền kỳ Lục Tiểu Phụng” của Cổ Long. Hắn có sở trường dụng kiếm, kiếm pháp siêu việt. Thích mặc đồ trắng, nét mặt lạnh lùng. Trời sinh lãnh tính, cực ít bằng hữu. Hắn thủy chung dùng kiếm thuật vì truy cầu cao nhất trong sinh mệnh, phần lớn thời điểm trong sách đều khiến người ta có cảm giác lãnh mạc, vô tình.

(2) Sở Lưu Hương: đây là nhân vật truyền kỳ đầu tiên dưới ngòi bút Cổ Long tiếp cận thần thoại, ưu nhã, lãnh tĩnh, bạo phát lực chỉ trong nháy mắt, tương tự với James Bond. Hắn là nhân vật võ hiệp nổi tiếng nhất trong thế giới võ hiệp, người trong giang hồ tôn xưng hắn là “Đạo soái” hay “Hương soái”. Hắn tính tình phong lưu phóng khoáng, túc trí đa mưu, quan sát tỉ mỉ, thiện lương đa tình. Hơn nữa khinh công trác tuyệt, trên đời không người có thể đuổi kịp.

Lời cuối sách của tác giả:

rưng rưng

Mỗi lần viết lời cuối sách, đều là lúc hưng phấn nhất a~, bởi vì hớ hầy cuối cùng cũng được dẹp bỏ rồi...

vô lực lắc lư cái đuôi lông mướt mà

Ài, tuy rằng rất muốn hưng phấn thêm chút nữa, nhưng mà chị em à, mới rạng sáng a, tinh lực đều bị hai kẻ An Nhiên và Quân Duyệt mặc danh kỳ diệu vắt kiệt hết rồi.

Thiên truyện này, bên trong ẩn giấu rất nhiều rất nhiều ý tứ, nếu như sau khi đọc xong mà có thắc mắc gì, xin đừng gửi bưu kiện đến hỏi, nói thẳng với mọi người một câu, người lý giải như thế nào, thì cứ lý giải như thế đi.

Trên đời không có con người hoàn mỹ, cũng không có sự hoàn mỹ.

Mỗi người đều có chỗ sai, đều có ân oán dây dưa không rõ.

Việc chúng ta có thể làm được, chỉ là một cái, tiếp một cái, lựa chọn.

Mỗi người khác nhau, sẽ có sự lựa chọn khác nhau.

Những sự lựa chọn này gộp lại, có lẽ mới là lý do người chính là người, ta chính là ta.

An Nhiên vì sao làm như vậy? Chính hắn đã trả lời rồi.

An Nhiên chẳng lẽ không thể sử dụng phương pháp ôn nhu hơn để khiến Quân Duyệt hiểu được sao? Ách, làm tác giả, ta nháy mắt... Quân Duyệt kia là kẻ tùy hứng bốc đồng, nếu dùng phương pháp ôn nhu, tỷ như trình bày trực tiếp, thỉnh cầu hắn tiếp thu, ta nghĩ, Quân Duyệt cho dù khi bắt đầu sẽ xuất từ sự đồng cảm mà tiếp thu, cuối cùng vẫn sẽ chịu không nổi mà rời đi thôi, hắn chưa bao giờ là kẻ chịu ủy khuất chính mình.

Phương pháp của An Nhiên, có lẽ là phương pháp đúng, duy nhất, khiến cho Quân Duyệt ở nơi sâu nhất trong nội tâm, rất đau rất đau, mà linh ngộ ra được chân lý.

Thế còn Mẫn Nhi? Lâm Tín? A Kỳ? Đúng rồi đúng rồi, còn cái Trữ lão bản xem ra rất xấu kia đâu?

Ha ha, đừng truy vấn nữa.

Người còn sống, còn có câu chuyện tiếp tục của riêng từng người.

Mẫn Nhi tiếp tục thương tâm vì người tình vĩnh viễn không thể thuộc về mình, Lâm Tín đi nước ngoài nghỉ phép, ai biết trong lòng hắn cảm thán cái gì.

A Kỳ tiếp tục trung thành tận tâm, thỉnh thoảng nói vài câu gãi đúng chỗ ngứa.

Về phần Trữ Thư, ta phỏng chừng ân oán giữa hắn và An Nhiên không thể thu nhỏ được, xem ra cả đời tranh phong đối địch, cũng chẳng biết được phần thắng sẽ về tay ai.

Dù sao, những gì Lộng Lộng muốn viết đều đã viết xong, chủ đề toàn văn, giống như tên truyện, đơn giản dễ hiểu – Tịnh! Phi! Dương! Quang!

Kỳ thực, cũng không dễ hiểu cho lắm...

Từ từ xem đi. *phẩy tay*

Còn Lộng Lộng, phải ngoan ngoãn đi ngủ đây, cái giờ này, thật không biết còn có thể tính là “ngoan ngoãn” đi ngủ được nữa không. *đổ mồ hôi*

Đúng rồi đúng rồi! *vội vàng chạy ngược trở về*, quên không nói a, diễn đàn chính thức của Lộng Lộng đã bắt đầu sử dụng, chơi rất hay a, có thể đến đường sủng vật bảo bối, còn có thể gia nhập vào gia tộc của Lộng Lộng, cùng Lộng Lộng đường sủng vật a. Ách, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là có thể đọc truyện. Địa chỉ khá phức tạp..

Nếu mọi người muốn tìm, cũng có thể lên baidu rồi search – Diễn đàn Phong Lộng lặng lẽ sáng lập.

Diễn đàn Phong Lộng lặng lẽ sáng lập!!!

Gần đây còn đang triển khai một loạt hoạt động có thưởng nhé! Lộng Lộng cung cấp siêu nhiều tặng phẩm, cùng chơi nào!

Ngoài ra, thời gian xuất bản đồng nhân chí lần này, có độc giả nói vì sao lại chọn thời điểm này để ra, kỳ thực nguyên nhân cũng là cực chẳng đã.

Tịnh Phi Dương Quang vốn còn đang đăng dài kỳ trên tạp chí, hiện tại lại nảy ra tình hình không ngờ tới, đủ loại vấn đề gia tăng, dẫn tới đồng nhân chí chỉ có thể dùng phương thức và thời gian xuất bản này.

Tóm lại, cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Lộng Lộng yêu mọi người!!

[Nguyệt Cẩm lẩm nhẩm]

Này có thể tính là kết thúc mở không a? =)))) mình thấy em Duyệt dễ còn bị anh Thư dụ thêm mấy lần nữa =)))

Bài review kết lại bộ truyện này sẽ được post vào tối nay, cảm ơn những người đã ủng hộ mình suốt thời gian qua. Hi vọng Tịnh Phi Dương Quang sẽ mãi có một phần nhỏ bé trong lòng mọi người nhé

Anw, thực sự phải tạm biệt ở đây rồi ^_^ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-phi-duong-quan>